

ONSDAGEN DEN 14 JANUARI 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Presentation av programmet för det tjeckiska ordförandeskapet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets uttalande om presentationen av programmet för det tjeckiska ordförandeskapet.

Jag vill hälsa rådets ordförande, Tjeckiens premiärminister Mirek Topolánek, mycket varmt välkommen till Europaparlamentet. Ni är mycket hjärtligt välkommen, herr Topolánek.

(Applåder)

Jag vill även varmt välkomna Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Durão Barroso.

Mina damer och herrar, vi vet alla att det är en särskild utmaning att inneha ordförandeskapet, och jag vet att premiärminister Mirek Topolánek, med sina politiska erfarenheter från kommunistären, finner det gripande inte bara på ett intellektuellt, utan även känslomässigt plan när han nu lägger fram sitt program för Europeiska unionen som dess företrädare.

Detta är andra gången, den första gången var det Slovenien, som ett land som anslöt sig till EU den 1 maj 2004 innehar ordförandeskapet. Jag är säker på att jag talar för er alla när jag säger att det tjeckiska ordförandeskapet har vårt fulla stöd och att vi kommer att göra vårt yttersta för att se till att det blir ett framgångsrikt ordförandeskap för EU i dessa svåra tider.

Med detta som utgångspunkt, herr rådsordförande, premiärminister Topolánek, ger jag er ordet för att tala till parlamentet. Än en gång, ni är mycket varmt välkommen till Europaparlamentet.

(Applåder)

Mirek Topolánek, rådets ordförande. – (CS) Herr talman för Europaparlamentet, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! I dag står jag här inför er för första gången som ordförande för Europeiska rådet. Tjeckien har tagit över ledarskapet för EU efter Frankrike, vilket jag anser vara mer än symboliskt. Frankrike spelade en viktig roll i den moderna tjeckiska statens födelse. Vår främsta kung, Karl IV, den heliga romerska kejsaren, växte upp vid det franska hovet och följde modellen för Sorbonne i Paris när han grundade universitetet i Prag, en av de framstående institutionerna för europeiskt lärande. Vi har följaktligen band till Frankrike, både genom förverkligandet av våra nationella ambitioner och genom främjandet av EU:s allmänna värden.

Precis som det inte var lätt att grunda ett universitet i Böhmen som kunde jämföra sig med Sorbonne, är det inte lätt att ta över EU-ordförandeskapet från Frankrike. Jag ser endast en väg för att fullgöra denna uppgift på ett hedervärt sätt. Det är inget sammanträffande att jag har valt en medeltidskung som ett exempel på våra band till Frankrike och de europeiska värderingarna. Karl IV kunde inte inta en snäv tjeckisk inställning i sin politik, tvärtom, han var tvungen att integrera och företräda ett stort och mycket mångskiftande kejsardöme.

I en bemärkelse har EU byggt vidare på denna medeltida universalism – om inte annat i det att EU föredrar en gemensam moralkodex och en gemensam rättslig grund framför lokala maktintressen. Det talas också om ett annat EU, ett byråkratiskt, teknokratiskt och själlöst EU, men jag tror på det första EU – ett EU med frihet, rättvisa, idéer och regler.

I detta värdeuniversum, där lagen sätts före individen, spelar ett lands storlek ingen roll. Det viktiga är förmågan att tjäna en gemensam tanke. Rollen för det land som innehar ordförandeskapet är varken att främja sina egna intressen eller att fatta beslut. Dess roll är att leda och inspirera till debatt. I dag talar jag inte till er som Tjeckiens premiärminister, utan som rådets ordförande. De åsikter som jag kommer att företräda här under de närmaste sex månaderna kommer inte att vara mina personliga eller den tjeckiska regeringens åsikter. Åsikterna kommer att representera det samförstånd mellan 27 länder som uttrycks i Europeiska rådets slutsatser.

Jag kan inte tänka mig att tala inför er på något annat sätt. Som direktvalda ledamöter av Europaparlamentet har ni naturligtvis rätt att fråga mig om vad som helst, och om ni är intresserade kommer jag alltid med nöje att delge er min åsikt eller förklara den tjeckiska ståndpunkten, men själv anser jag inte att det är det viktiga. Arenan för de nationella intressena är Europeiska rådet, som är utformat inom ramen för EU-demokratins nödvändigtvis komplexa system med kontroll och jämvikt. Rådets främsta uppgift är emellertid att söka en mötespunkt, en kompromiss som är godtagbar för alla. Jag kommer alltid att noggrant, beslutsamt och regelrätt försvara detta här.

Det sägs i EU att tjeckerna alltid är missnöjda med något. Att vi hör till de gnällspikar som andra bör hålla sig undan från, att vi är en nation av husiter och hetsiga chauvinister. Jag håller absolut inte med om detta slags kritik. Precis som vår förste president, T.G. Masaryk, är jag övertygad om att den "den tjeckiska frågan" i själva verket är en europeisk fråga, och att Tjeckien alltid har utvecklats i ett alleuropeiskt sammanhang, enligt gemensamma europeiska värden och i samverkan med utvecklingen i andra länder.

Som T.G. Masaryk skrev för hundra år sedan i den andra upplagan av sin "Den tjeckiska frågan": "Renässansen i vår litteratur och vårt språk skedde samtidigt som renässansen och den nya utvecklingen i alla europeiska nationer. Detta betyder att vår förnyelse inte var så isolerad och mirakulös som den alltid har sagts vara, utan var en integrerad del av en Europaomfattande tendens."

Jag anser att dessa ord stämmer än i dag, när EU, som en helhet och dess enskilda stater, vill ge EU ett nytt ansikte. En ny utformning där de traditionella europeiska värderingarna avspeglas, samtidigt som det djärvt blickar framåt mot det tredje årtusendet. En utformning i samklang med unionens motto, "*In varietate Concordia*" – förenade i mångfalden – ett uttryck för enighet och samtidigt mångfald. Precis som på 1800-talet går tjeckerna in i den här debatten som en ung och liten medlem. Men nu, precis som då, betraktar vi oss emellertid som en mångårig medlem i den storslagna familjen av stolta europeiska nationer.

Under de kommande sex månaderna kommer vi att få tillfälle att fullständigt visa vår inställning till den europeiska integrationen. Det tjeckiska ordförandeskapet infaller under ett år som är viktigt av flera olika skäl. Detta år är femårsjubileet för den största EU-utvidgningen i historien, 2004, som var den symboliska och praktiska kulmen på den framgångsrika processen att återföre en tidigare delad kontinent, och i år firar Europa 20 år sedan järnridåns fall, som gjorde det möjligt för länderna från det tidigare Sovjetblocket att återgå till frihet och demokrati.

År 2009 kommer även att bli den 30:e årsdagen för det första direktvalet till Europaparlamentet, som ni företräder. Av triangeln av EU-institutioner är det parlamentet som vi anser utgöra grunden till direkt politisk legitimitet. Europaparlamentet är EU:s enda direktvalda organ, och i takt med de upprepade kraven på att det så kallade demokratiska underskottet måste minskas, har parlamentets inflytande ökat under decenniernas lopp.

Slutligen är det i år 60 år sedan man inrättade Nato, som är den viktigaste transatlantiska försvarsalliansen. När det gäller säkerhetsfrågan är Nato ett uttryck för de europeisk-atlantiska banden, som bekräftar giltigheten i vår europeiska civilisations värden på båda sidor av oceanen.

År 2009 kommer inte bara att vara ett år med viktiga minnesdagar, utan även ett år med viktiga och svåra utmaningar. Vi måste fortsätta arbetet med att lösa de institutionella frågorna. EU:s internationella roll kommer att sättas på prov, inte bara med tanke på den fortfarande olösta konflikten i Georgien, utan även med tanke på den nya upptrappningen av spänningarna i Mellanöstern. Energisäkerhetsfrågan kräver slutligen vår fulla uppmärksamhet. Förutom våra fastställda uppgifter kommer vi, precis som det franska ordförandeskapet, att ställas inför nya situationer. Ytterligare överraskningar kan aldrig uteslutas.

Det land som innehar ordförandeskapet kan inte påverka EU:s långsiktiga dagordning eller uppkomsten av nya problem. Vad det kan och måste påverka är valet av ordförandeskapets prioriteringar, och som brukligt är kommer jag att redogöra för dessa prioriteringar här.

Det allra viktigaste för oss har varit att försäkra oss om att dessa prioriteringar inte bara är ett uttryck för Tjeckiens synpunkt, utan även avspeglar kontinuiteten i EU:s utveckling och de enskilda medlemsstaters ståndpunkter, idéer och politiska tendenser. Detta har skett på ett brett och samstämmigt sätt, inte genom konfrontation och ensidigt tänkande. Även om det naturligtvis är omöjligt att alla blir hundra procentigt nöjda med dessa prioriteringar, tror jag att ni alla kan finna något i vårt program som ni kan identifiera er med.

Samtidigt vill jag absolut inte sticka under stol med att ordförandeskapet ger Tjeckien, precis som alla andra medlemsstater, en möjlighet att fästa uppmärksamheten på områden där vår särskilda sakkunskap gör att vi kan bidra med något till EU. Vilka är då dessa områden?

Som ett land som är beroende av olje- och gasimport och ett före detta Östblocksland, är vi väl medvetna om att energisäkerheten är absolut nödvändig, inte bara för ekonomiskt välstånd, utan även för en fri och oberoende utrikespolitik.

Som en ny medlemsstat med erfarenhet av totalitarism betyder vårt EU-medlemskap väldigt mycket för oss, och vi anser det vara vår moraliska plikt att stärka samarbetet med dem som lämnats kvar utanför. Precis som Frankrike använde sitt kunnande när det gällde Medelhavsfrågorna, vill vi övertyga EU om betydelsen av det östra partnerskapet.

Det tredje bidraget jag vill nämna här är vår erfarenhet av den kris i banksektorn som vi genomgick i slutet av 1900-talet. Vi kan bidra till den aktuella debatten med våra rekommendationer och vår sakkunskap. På grund av stabiliseringen av finansinstitutionerna är vi ett av de mycket få länder i dag som inte har behövt använda skattebetalarnas pengar för att rädda banker som har drabbats av finanskrisen.

Våra prioriteringar för ordförandeskapet återspeglar tjeckisk know-how samtidigt som vi respekterar kontinuiteten i EU:s utveckling, och prioriteringarna är väl anpassade till de befintliga problemen.

Som ni säkerligen vet är mottot för vårt ordförandeskap "Europa utan gränser". Jag vill lägga till undertiteln "Ett Europa med regler" till detta motto. Denna vision är ännu viktigare i dagens oroliga politiska och ekonomiska situation. Vi anser att endast ett EU som utnyttjar sin ekonomiska, mänskliga och kulturella potential fullt ut kan hävda sig, ekonomiskt och politiskt, i den globala konkurrensen. Detta är extra sant i kristider.

Utvecklingen av EU:s fulla potential hindras av en rad interna barriärer som vi måste försöka undanröja. Jag tänker till exempel på de sista kvarvarande hindren mot alla medlemsstaters fulla utövande av EU:s fyra grundläggande friheter – de onödiga administrativa bördorna för företagare, eller den bristande sammankopplingen mellan energinäten, som är ett hinder för ökad energisäkerhet och för utvecklingen av den inre energimarknaden.

Men ett EU utan hinder får inte vara ett EU utan regler och gränser. Undanröjandet av de interna hindren måste gå hand i hand med skyddet mot olagliga verksamheter som hotar EU-medborgarnas säkerhet och intressen, särskilt på områdena för skydd av den immateriella äganderätten och olaglig invandring. Endast tydligt fastställda gränser kommer att ge oss möjlighet att spela en mer aktiv roll för att undanröja externa hinder, till exempel i den internationella handeln, så att vi kan utnyttja EU-ländernas potential och konkurrensfördelarna på ett bättre sätt.

Under Tjeckiens sex månader långa ordförandeskap kommer vi att inrikta oss på dessa övergripande mål genom att genomföra tre huvudsakliga programområden, "de tre tjeckiska E-na: 1. Ekonomi, 2. Energi, 3. EU i världen. Med en liten överdrift kan man säga att dessa tre E omvandlades till två G i början av året: Gas och Gaza. Inom fysiken betyder E energi och G är symbolen för gravitationens acceleration. För alla som behöver pigga upp minnet är 2 G:n en stor ansträngning.

Jag kan säga på en gång att jag kan tala i timmar om enskilda prioriteringar och uppgifter, men viktigare än alla ord är det tjeckiska ordförandeskapets resultat hittills. I dag är det den 14 januari, vilket betyder att vi har innehaft ordförandeskapet i två veckor. Under den tiden har vi lyckats finna en politisk lösning på det komplicerade problemet med den ryska gasen, och förhandlat fram ett avtal mellan de två sidorna i tvisten. Vi har också lett en EU-delegation till konfliktområdet i Mellanöstern. Delegationen slutförde en diskussionsrunda med alla berörda parter och nådde de första framgångarna genom att öppna en humanitär korridor till Gaza.

Allt detta har skett vid en tidpunkt när vi stod inför en svår situation inrikesmässigt sett, med en regeringsombildning, och vi har även utsatts för attacker från oppositionen, som på ett oansvarigt sätt har

torpederat det tjeckiska ordförandeskapet för EU och försökt utnyttja landets utrikesåtaganden som slagträ i en inrikespolitisk dispyt. Jag anser att de resultat vi har nått trots detta är ett mer än lämpligt svar på de tvivlande röster som har höjts om att Tjeckien, av objektiva och subjektiva skäl, inte var vuxet uppgiften att leda EU.

Jag går nu in på de enskilda områdena mer i detalj.

Det första E:t: Ekonomi

Det tjeckiska ordförandeskapet kommer främst att arbeta för ett fullständigt genomförande av slutsatserna från G20-gruppens förklaring från november 2008 och Europeiska rådets slutsatser från december 2008. Enligt dessa slutsatser är det viktigaste förutsättningen för framgång att förhindra överdriven reglering och undvika protektionism – med andra ord att stå fast vid den primära EU-rätten och hålla sig till de etablerade reglerna. EU får inte avskärma sig från omvärlden, tvärtom, vi måste sträva efter största möjliga öppenhet i världshandeln och dra maximal fördel av detta.

I detta sammanhang har min vän Joseph Daul från PPE-DE-gruppen sagt något mycket träffande: "Den rådande ekonomiska krisen är inte ett nederlag för kapitalismen, utan snarare ett resultat av politiska misstag och brist på regler för tillsyn av finansmarknaderna."

De prioriterade uppgifterna kommer att vara en översyn av direktivet om kapitalkrav för investeringsbolag och kreditföretag, slutförande av förhandlingarna om direktivet om reglering av försäkringar, en förordning om kreditvärderingsinstitutens verksamhet och ett direktiv om institut för elektroniska pengar. Ordförandeskapet kommer även att arbeta för en översyn av förordningen om gränsöverskridande betalningar i euro och sist men inte minst, för ett snabbt och grundligt genomförande av rådets (ekonomiska och finansiella frågor) slutsatser, som antogs till svar på krisen på finansmarknaderna. Samtidigt är det viktigt att utförligt analysera de möjligheter som erbjuds genom den befintliga lagstiftningen, och utnyttja dessa möjligheter till fullo.

Endast ett ekonomiskt starkt och inflytelserikt EU kan lyckas lösa de viktiga frågorna inom global politik, säkerhet, handel och miljö. Ordförandeskapet måste därför koncentrera sig på genomförandet av den europeiska återhämtningsplanen, med särskild betoning på att integrera den i Lissabonstrategin: efter kortsiktiga verktyg för att stärka våra ekonomier träder verktygen för strukturreformer på medellång och lång sikt i funktion.

Ett exempel på dessa viktiga strukturreformer är den gemensamma jordbrukspolitiken. Nyckeln är att skapa lika villkor för alla EU-medlemsstater i beviljandet av direktstöd, både när det gäller utbetalade belopp och betalningssystemet (undanröja historiska skillnader och ta hänsyn till mångfalden i de enskilda medlemsstaternas jordbruk). Tjeckien vill integrera denna dimension i debatten om den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013.

På lång sikt är det bästa skyddet mot den förödande effekten av framtida kriser att stärka EU:s konkurrenskraft. Som jag har sagt tidigare handlar detta om ett fullständigt upprätthållande och utövande av de fyra grundläggande friheter som EU bygger på. Jag vill även tillägga en "femte frihet" – den fria rörligheten för kunskap, som är något av en återgång till den medeltida universalism som jag talade om tidigare.

En viktig faktor för att förbättra konkurrenskraften är att förbättra kvaliteten på lagstiftningen, däribland att minska den administrativa bördan, för att göra det enklare att bedriva affärsverksamhet, särskilt för små och medelstora företag. Tjeckien håller en mycket hög profil på detta område.

När det gäller utrikeshandeln inriktar sig ordförandeskapet på att blåsa nytt liv i diskussionerna i Världshandelsorganisationen (WTO). Här är en av våra prioriteringar ett framgångsrikt slutförande av utvecklingsagendan från Doha. Utvecklingsagendan är en insats för att åstadkomma en öppen avreglering av handeln på multilateral nivå, vilket kommer att medföra långsiktiga fördelar. Om förhandlingarna om utvecklingsrundan avbryts kommer ordförandeskapet att försöka stimulera diskussioner om multilaterala handelsverktyg och kommer att stödja utökade diskussioner inom ramen för andra WTO-dagordningar.

Vi får inte glömma investeringarna i utbildning, forskning, utveckling och innovation parallellt med behovet av att förbättra lagstiftningen och minska den administrativa bördan. I detta sammanhang vill jag citera ordföranden för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Martin Schulz: "EU kan inte konkurrera med andra regioner i världen om låga löner och dåliga sociala standarder, men däremot konkurrera framgångsrikt när det gäller teknisk innovation, högre arbetskvalitet och arbetstagarnas kompetens och kunskap."

Det andra E:t: Energi

Den andra prioriteringen är precis som den första mycket aktuell i den senaste utvecklingen, men är ännu mer brådskande och tvingande. Den globala krisen kan försvaga EU på kort sikt, men den energibrist som hotar oss skulle omedelbart, och även på lång sikt, inte bara radera EU-ekonomin utan även vår frihet och säkerhet. Det tjeckiska ordförandeskapet kommer självklart att fortsätta sina insatser för att se till att EU har tillgång till en säker och hållbar energi.

På energisäkerhetsområdet vill vi inrikta oss på tre aspekter. För det första att slutföra den andra strategiska energiöversikten, inklusive en analys av tillgång och efterfrågan på energi på medellång sikt i EU, och identifiera lämpliga infrastrukturprojekt med utgångspunkt i detta. För det andra vill vi slutföra direktivet om att innehålla minimilager av råolja och petroleumprodukter, där vi stöder en ökning av det obligatoriska minimilagret från 90 till 120 dagar. För det tredje vill vi reformera de transeuropeiska energinäten (TEN-E), vilket omfattar det lagstiftningspaket om energisäkerhet som antogs av kommissionen i november 2008 och även grönboken om europeiska energinät. Att förstärka infrastrukturerna på medlemsstaternas territorier är minst lika viktigt, inklusive de befintliga gränsöverskridande sammankopplingarna, och genomförandet av nya sammankopplingar av energinäten. Vi hoppas att parlamentet kommer att stödja oss när det gäller alla relaterade rättsakter.

En annan prioritering är naturligtvis att diversifiera leverans- och transportruterna. Det står klart att anläggandet av Nabucco-gasledningen till exempel är en fråga med högsta prioritet. Stöd till anläggandet av nya oljeledningar är lika viktigt. Dessutom måste vi arbeta för att diversifiera energimixen, vilket bland annat handlar om upprustning av kärnenergi och investeringar i ny teknik.

Som ett exempel på vår förmåga att trygga energisäkerheten i praktiken hänvisar vi till det avtal som vi har förhandlat fram om inrättandet av en övervakningsmekanism för överföringen av rysk gas. Målet var att återupprätta det grundläggande förtroendet mellan Ryssland och Ukraina och skapa en viss insyn på detta område. Vi har lyckats få Ryssland och Ukraina att enas om och underteckna en text, så att leveranserna till EU kan återupptas.

Nu måste EU fatta beslut och vidta åtgärder för att se till att kriser av det här slaget, som har påverkat medlemsstaterna, inte upprepas i framtiden. Insynen i gasleveranserna måste ökas, och leveransvägarna och leverantörerna måste diversifieras. EU-ländernas energimix måste diversifieras. Vi måste allvarigt fundera på att utveckla säker kärnenergi. Anläggandet av infrastrukturer i EU måste genomföras snabbt för att tillhandahålla effektiva sammankopplingar mellan medlemsstaterna, eftersom detta är en nödvändig förutsättning för att bygga upp en effektiv gasmarknad.

När det gäller den inre marknaden och infrastrukturer krävs insatser för att åstadkomma en effektiv samordning av operatörerna för överföringssystemen, slutföra arbetet med att skapa en gemensam inre marknad för el och gas, och se till att luckorna i överförings- och transportsystemen undanröjs.

När det gäller lagstiftningsprioriteringarna på detta område vill vi slutföra arbetet det tredje paketet om den inre energimarknaden, vilket innebär att vi slutför översynen av de två direktiven och de två förordningarna om el och gas, som syftar till att fullborda avregleringen av el- och gasmarknaden. Vi siktar även på att dessa rättsakter börjar tillämpas ordentligt i praktiken och vill inrätta ett samarbetsorgan för tillsynsorganen på energiområdet.

Ett annat område är ökad energisäkerhet, som det svenska ordförandeskapet vill ta sig an mer i detalj. Detta innebär att ordförandeskapstrion Frankrike – Tjeckien – Sverige verkligen kommer att behandla energifrågan på ett heltäckande sätt och ur alla aspekter.

Även om prioriteringen benämns Energi, är den oskiljbart kopplad till klimatskyddspolitiken. På detta område kommer ordförandeskapet att försöka nå en globalt godtagbar överenskommelse om fastställandet av minskningsåtaganden efter 2012. Detta innebär särskilt att få med USA, Indien och Kina på vår linje, och det kommer att bereda vägen för ett brett internationellt samförstånd i Köpenhamn vid årsslutet 2009. Ett sådant samförstånd skulle även avspegla de rådande tendenserna i världsekonomin. Med tanke på den kommande ekonomiska recessionen och tillgångskrisen kommer det att vara särskilt viktigt att harmonisera kraven på miljö-, konkurrenskrafts- och säkerhetsområdena.

Starten på det nya året påminde oss om att en del av prioriteringen "EU i världen" är att vi även är beredda på oförutsedda händelser som vi måste reagera på. Den nya upptrappningen av spänningarna mellan Israel och Hamas kräver inte bara en aktiv hållning från EU:s sida, utan även samordning med viktiga globala och regionala aktörer. De senaste händelserna bekräftar återigen att det inte är möjligt att nå fred innan Palestina

börjar fungera som en mogen stat som kan garantera lag och ordning på sitt territorium och säkerhet för sina grannar.

Av detta skäl måste EU, förutom de nuvarande diplomatiska aktiviteterna, fortsätta sina insatser att bygga upp Palestinas infrastruktur, och det handlar bland annat om att utbilda säkerhetsstyrkor och förstärka den palestinska administrationens auktoritet. Det tjeckiska ordförandeskapet kommer att utnyttja sina goda förbindelser med både Palestina och Israel i insatserna för att lösa krisen, men det är uppenbart att långsiktig fred i Mellanöstern inte är möjlig utan ömsesidigt förtroende.

Jag har redan nämnt det östra partnerskapet. Krisen i Georgien visade hur viktigt det är att EU har en strategi för denna region. Fördjupandet av den östra dimensionen i den europeiska grannskapspolitiken genom att stärka samarbetet mellan länderna i regionen (framför allt med Ukraina) och likaså med länderna i den transkaukasiska och kaspiska regionen, är mycket viktigt, inte bara moraliskt, utan även praktiskt. Detta samarbete kommer att ge oss möjlighet att diversifiera vår utrikeshandel och våra leveranser av energimaterial.

När det gäller de transatlantiska förbindelserna är det självklart att EU inte kan spela sin roll som en stark global aktör på ett effektivt sätt om inte förbindelserna förstärks och utvecklas, precis som Förenta staterna nu är oförmögert att spela denna roll oberoende. Vi kan endast lyckas på lång sikt om vi arbetar tillsammans. Det tjeckiska ordförandeskapet kommer därför att betona en intensiv dialog med företrädarna för den nya amerikanska administrationen inom de centrala områdena ekonomi, klimat och energi och samarbete med tredjeländer (Pakistan, Afghanistan, Ryssland och Mellanöstern).

Den ståndpunkt som medlemsstaterna intar i förhandlingarna om ett nytt partnerskapsavtal med Ryssland är också av grundläggande betydelse för EU:s ställning i världen. De senaste årens och särskilt de senaste månadernas händelser ger upphov till en rad frågetecken och understryker behovet av en enad strategi från EU:s sida. En nödvändig förutsättning för detta är en gemensam förståelse och analys av Ryssland, och vi stöder därför expertsamarbetet om Ryssland inom EU.

Diskussionerna om utvidgningen av EU till att omfatta länderna på västra Balkan samt Turkiet kommer även att fortsätta under det tjeckiska ordförandeskapet. Vi får inte glömma bort västra Balkan på grund av våra ekonomiska problem och de rådande internationella kriserna. När det gäller Kroatien kommer ordförandeskapet att göra allt det kan för att se till att landet ansluter sig till EU så snart som möjligt. Det positiva exemplet med Kroatien är en nödvändig förutsättning för att andra stater på västra Balkan ska kunna behålla sina utsikter till EU-anslutning. Vi kommer självklart att göra allt som står i vår makt för att stödja deras framsteg inom ramen för stabiliserings- och associeringsprocessen.

Som en del av detta projekt är det tjeckiska ordförandeskapet även berett att fortsätta att utveckla den sydliga dimensionen av den europeiska grannskapspolitiken och förbättra förbindelserna med partnerländerna. Detta handlar bland annat om att stärka förbindelserna mellan EU och Israel och fredsprocessen i Mellanöstern i allmänhet – de dramatiska händelser som nu sker i regionen får inte avskräcka oss. Tvärtom, de understryker behovet av att finna en fredlig lösning.

Sist men inte minst, omfattar prioriteringen "EU i världen" området för inre säkerhet. Detta beror på att de aktuella säkerhetshoten till sin karaktär alltmer inkräktar på den inre säkerheten. Inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa är ett gemensamt intresse för ett EU som vill vara närvarande i alla sina medborgares liv. I detta sammanhang kommer ordförandeskapet att arbeta för ytterligare framsteg i Schengensamarbetet, i polis- och tullsamarbetet och i samarbetet mellan medlemsstaterna i civil- och straffrättsliga frågor.

Vi är medvetna om att slutet på vårt ordförandeskap kommer att präglas av valet till Europaparlamentet, en mer intensiv politisk atmosfär, och behovet av att slutföra lagstiftningsprocessen för utvalda rättsakter så att de inte faller bort. Inledandet av diskussionerna om den nya utformningen av kommissionen är en annan fråga på vår dagordning.

Det är också upp till det tjeckiska ordförandeskapet att fortsätta diskussionerna med Irland om Lissabonfördragets öde. Jag är övertygad om att det är nödvändigt att föra dessa diskussioner på ett lyhört sätt och med respekt för de irländska medborgarnas suveränitet. Alla tecken visar dessutom på att Lissabonfördraget inte skulle godkännas i en folkomröstning i Tjeckien heller. Vi måste finna en lösning som majoriteten irländare kan godta. Detta kommer utan tvivel att vara till hjälp även i vår interna politiska debatt.

Jag började med att säga att den tjeckiska frågan även är en europeisk fråga. Ingen annan nation har förmodligen ägnat så mycket utrymme, ansträngningar och tid åt en debatt om sin egen identitet som

tjeckerna har. Det som EU går igenom nu, ett sökande efter en form och meningen med sin existens, är något som vi känner till mycket väl från vår egen historia. I vår roll som ordförandeskapsland erbjuder vi även gemenskapen våra 200 års erfarenhet av att söka vår egen historiska roll, vår egen plats i familjen av europeiska nationer.

Tjeckiens förhållande till Europa beskrevs mycket väl för över 70 år sedan av kritikern och filosofen František Václav Krejčí: "Vi ser inte Tjeckien som 'hjärtat av Europa' så mycket i geografisk bemärkelse som i kulturell och intellektuell bemärkelse. Vi befinner oss i själva hjärtat av kontinenten, där influenserna från alla delar av Europa strålar samman, vi känner oss inneslutna av alla europeiska nationer, om inte direkt, så genom kulturverkens inspirerande kraft. Vi säger detta eftersom vi befinner oss vid korsvägen för de intellektuella strömningarna, och vårt uppdrag är därför att medla, särskilt mellan öst och väst."

Jag anser att dessa ord kan inspirera oss i början av 2009, när den uppgift som Tjeckien står inför under de sex närmaste månaderna är att vara moderatorn för debatten om EU. Tack för er uppmärksamhet.

Talmannen. – Herr rådsordförande! Vi vill tacka er för er mycket konstruktiva och utförliga redogörelse, och önska er lycka till med ert ordförandeskap!

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! De första dagarna av 2009 lämnar inget utrymme för tvivel. EU kommer att sättas på prov under de närmaste sex månaderna. EU måste visa sin beslutsamhet att hjälpa sina medborgare, arbetstagare och företag att möta och övervinna den ekonomiska krisen. EU måste visa sin solidaritet i nödsituationer, som den plötsliga avstängning av gasleveranserna som vi upplever för närvarande. EU kommer att behöva visa sin förmåga att utnyttja allt sitt externa inflytande för att lösa internationella konflikter så farliga för världsfreden som Gazakonflikten i dag.

I nära samarbete med det tjeckiska ordförandeskapet för rådet – och jag vill välkomna premiärminister Mirek Topolánek och hela hans grupp, önskar jag dem lycka till i ledningen för rådet, och jag vill upprepa att jag har fullt förtroende för Tjeckiens förmåga att axla denna mycket viktiga roll. Kommissionen kommer i nära samarbete med rådet och EU att göra allt för att bevisa att unionen är vuxen uppgiften. Under dessa sex månader kan vi tillsammans visa EU-medborgarna varför unionen är så oerhört viktig i dag. Vi kan visa att det ligger i deras direkta intresse att uttrycka sin åsikt genom att välja de ledamöter som kommer att sitta i nästa Europaparlament. Låt oss visa våra landsmän varför EU behöver den ökade demokrati och effektivitet som Lissabonfördraget kan ge och varför de skulle vinna på detta, låt oss visa dem varför vi nu, mer än någonsin, behöver Lissabonfördraget och att alla medlemsstater stöder det.

Vi har en solid grund att utgå ifrån. Under 2008 visade unionen att den var kapabel att fatta svåra beslut som är bindande för våra samhällen i många år. Energi- och klimatförändringspaketet visar tydligt den politiska viljan hos ett visionärt och beslutsamt EU. Med hjälp av detta paket kan vi vidta åtgärder för att nå ett ambitiöst internationellt avtal i december. Under 2008 bevisade unionen även sin förmåga att anpassa sig till förändringar. EU fann snabbt åtgärder för att reagera på finanskrisen, och vi nådde mycket snabbt en överenskommelse om en återhämtningsplan för att omedelbart stimulera EU-ekonomin. Jag återkommer till detta lite senare.

EU går också tryggt in i 2009 i kraft av sitt internationella anseende. EU spelade en mycket framträdande roll i insatserna för att lösa konflikter som den mellan Ryssland och Georgien, vi kommer inte heller att förminska våra insatser att försöka sammanföra parter i konflikter som Gazakonflikten. Det var i själva verket tack vare EU som det åtminstone blev möjligt att öppna humanitära korridorer för att hjälpa Palestinas folk.

EU har också inspirerat de handlingssätt som G20-gruppern har valt för att hantera den ekonomiska krisen. EU har likaså återigen bekräftat sitt fullständiga åtagande för öppnandet av marknaderna, slutförandet av Dohaprocessen för utveckling och handel, och även för millennieutvecklingsmålen, som inte får ifrågasättas på grund av de problem som krisen medför. EU måste även fortsätta att göra allt som står i dess makt för att möta dagens utmaningar, och jag anser att vi har anledning att känna oss säkra på att vi kommer att klara det.

Under detta år kommer kommissionen att fortsätta att göra allt den kan för att se till att vi inte förlorar den drivkraft som vi vann i Washington vid G20-mötet. Vi anser att det är viktigt att vi fortsätter att undanröja alla hinder för reformen av det globala finanssystemet och vi har en utmärkt tillfälle för detta i och med G20-gruppens möte i London. EU måste visa upp en enad front i London och fortsätta att visa sitt ledarskap inom ramen för reformen av det globala finanssystemet.

Kommissionen kommer att fortsätta att föreslå viktiga initiativ i år, till exempel förbättra regleringen av finansmarknadernas funktionssätt, inleda ett nytt handlingsprogram på området med rättvisa, frihet och säkerhet och föreslå nya åtgärder för anpassning till klimatförändringen. Vi kommer att utarbeta våra förslag med budgetöversynen i åtanke. Dessutom kommer vi att ägna särskild uppmärksamhet åt utvecklingen av den ekonomiska och sociala situationen och kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder i detta avseende. Vi håller fortfarande på att granska några mycket viktiga förslag här i parlamentet. Vi hoppas att de kommer att kunna antas i slutet av denna valperiod, särskilt tack vare det tjeckiska ordförandeskapets åtagande i detta sammanhang. Jag tänker närmare bestämt på förslagen i samband med den ekonomiska och finansiella krisen, det sociala paketet, förslaget om den inre energimarknaden – som har visat sig vara så avgörande i och med de senaste händelserna – och även på telekom- och vägtransportpaketen.

(EN) Jag kommer att inrikta mig på energi- och ekonomifrågorna i mina kommentarer i dag. Det är på dessa områden som EU-medborgarna kommer att märka av pressen mest i år. Och det är här ett beslutsamt agerande från EU:s sida kan göra en verklig skillnad.

Ett område som EU snabbt och beslutsamt måste uppmärksamma är gasfrågan, där vi, trots att EU inte gjort något fel, blev tvungna att ge oss in i en tvist mellan Ryssland och Ukraina om gasöverföring. Det nuvarande läget är kort sagt både oacceptabelt och ofattbart. Det är oacceptabelt eftersom EU:s konsumenter i några medlemsstater fortfarande är utan gas efter en vecka utan leveranser. Det är ofattbart eftersom situationen fortfarande är oförändrad trots att ett viktigt avtal ingicks på hög nivå med försäkringar från de ryska och ukrainska ledarna om att de kommer att genomföra avtalet och låta gasen flöda.

Utan att döma parternas avsikter finns det ett objektiva faktum. Ryssland och Ukraina visar att de inte klarar av att infria sina åtaganden gentemot några av EU:s medlemsstater. Faktum är att Gazprom och Naftogas inte klarar av att uppfylla sina skyldigheter gentemot EU:s konsumenter.

Jag vill framföra ett mycket tydligt budskap till Moskva och Kiev. Om det avtal som stöds av EU inte infrias mycket snabbt kommer kommissionen att råda EU-företagen att gå till domstol med den här frågan och uppmana medlemsstaterna att vidta gemensamma åtgärder för att finna alternativa energileverans- och överföringskanaler.

(Applåder)

Vi kommer mycket snart att få se om det finns en teknisk hake eller om det inte finns någon politisk avsikt att infria avtalet. Jag vill att detta ska framgå mycket tydligt. Om avtalet inte infrias innebär detta att Ryssland och Ukraina inte längre kan anses vara tillförlitliga partner till EU när det gäller energiförsörjning.

(Applåder)

I alla händelser kommer kommissionen att lägga fram ytterligare förslag för att förbättra energisäkerheten i EU efter vår strategiska energiöversikt i november förra året.

Genomförandet av klimat- och energipaketet och mobiliseringen av 5 miljarder euro oanvända medel från gemenskapsbudgeten till förmån för sammankoppling av energinät kommer också att vara en mycket viktig fråga, och jag vill tacka det tjeckiska ordförandeskapet för att det stöder genomförandet av detta åtagande, som beslutades på högsta nivå vid Europeiska rådets senaste möte. EU måste agera nu för att undvika att detta slags situationer upprepas i framtiden.

Låt mig nu bredda horisonten och se på ekonomin. Alla tecken tyder på att det ekonomiska klimatet fortsätter att förvärras. Arbetslösheten ökar. Produktionssiffrorna fortsätter att minska. Situationen kommer sannolikt att bli sämre innan den blir bättre. Vi får inte dölja allvaret i situationen, men vi får inte heller vara negativa och fatalistiska. Vi har tagit fram rätt strategier för att klara av denna kris. Vi kan lindra krisens effekter för de mest sårbara i våra samhällen, och vi kan fatta beslut nu som kommer att vara till god hjälp för oss när vi tar oss ur krisen, och vi hoppas att vi kommer att ta oss ur krisen.

Vår främsta prioritering för de kommande veckorna måste vara att arbeta tillsammans för att omsätta våra avsikter i praktiken. Den återhämtningsplan som kommissionen har föreslagit och som stöddes av Europeiska rådet är det rätta svaret. Den ger en tillräckligt stor stimulans för att ha genomslagskraft i alla medlemsstater: cirka 1,5 procent av EU:s BNP är mycket pengar om de används väl.

Syftet med planen är att skapa maximal effektivitet genom att slå två flugor i en smäll: en sund och konkurrenskraftig EU-ekonomi på lång sikt, och behovet av kortsiktiga stimulansåtgärder för att hejda

nedgången. I planen konstateras att detta inte är någon abstrakt ekonomisk debatt, utan en kris som påverkar EU-medborgarna, deras arbeten och välfärd. De sociala konsekvenserna av krisen måste hanteras direkt.

Slutligen utnyttjas EU-dimensionen i planen på bästa möjliga sätt genom lämplig samordning för att åtgärder som vidtas i en medlemsstat ska ge en positiv kedjereaktion i de andra medlemsstaterna och stimulerar en positiv samverkan.

För att genomföra programmet behöver vi ordförandeskapets aktiva åtagande, stöd från de enskilda medlemsstaterna och rådet och ett tydligt engagemang från parlamentets sida. Det är särskilt viktigt att snabbt enas om de rättsliga förslagen i paketet. Det handlar om allt från att påskynda användningen av strukturfonderna till den reviderade Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och en överenskommelse om att frigöra 5 miljarder euro av oanvända åtaganden för strategiska projekt, med särskild inriktning på energi och sammankoppling av energinät. I och med den rysk-ukrainska krisen framstår det tydligare än någonsin att det är till strategisk fördel för hela EU att fylla luckorna i vår energiinfrastruktur. Detta betyder att vi måste genomföra planen på ett effektivt sätt för att ge en injektion på cirka 200 miljarder euro till vår ekonomi. Och det innebär naturligtvis att vi måste fortsätta att nära följa situationen, eftersom den som ni vet kan utvecklas.

När vi vidtar dessa kortsiktiga åtgärder får vi inte förlora det långsiktiga perspektivet ur sikte. Vi arbetar bäst om vi bygger vidare på några av de framgångar som EU:s välstånd grundas på, som den inre marknaden. Det tjeckiska ordförandeskapets motto, "Europa utan gränser", är verkligen ett viktigt och inspirerande budskap, men precis som premiärminister Mirek Topolánek vill även jag betona att ett EU utan gränser behöver regler – EU-regler. Regler för att garantera att det råder lika villkor mellan medlemsstaterna och de ekonomiska aktörerna. Regler för att garantera att fördelarna med den europeiska integrationen kommer alla medborgare till nytta. Regler för att säkra den långsiktiga hållbarheten i vår livsstil.

Vi kommer att föra ett nära samarbete med ordförandeskapet och med parlamentet på dessa områden eftersom det EU vi vill ha och behöver kombinerar frihet, solidaritet och säkerhet till förmån för alla européer.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Det tjeckiska ordförandeskapet hann knappt tillträda förrän det ställdes inför avsevärda svårigheter och anförtröddes den besvärliga uppgiften att hantera tre allvarliga kriser: den fortsatta ekonomiska och sociala krisen, gaskrisen som ledde till att Ryssland och Ukraina hamnade i konflikt med varandra och som allvarligt påverkar EU och dess grannskap, och utbrottet av ännu ett krig i Mellanöstern.

Det enda våra länder kan göra inför dessa utmaningar är att sluta sig samman, visa solidaritet och vidta både samordnade och beslutsamma åtgärder.

Det gläder mig att kunna konstatera att det tjeckiska ordförandeskapet, i nära samarbete med kommissionen, har agerat snabbt och enat i energikrisen som ledde till att Kiev och Moskva hamnade i konflikt med varandra. Även om ingen lösning har nåtts ännu kan vi inte acceptera att vi hålls som gisslan, vi måste agera kraftfullt. Herr Topolánek, herr Barroso, ni har rätt. Genom att ta med energifrågan bland de tre viktigaste prioriteringarna visar det tjeckiska ordförandeskapet att det är fullständigt medvetet om en fråga som kommer att vara en av EU:s största utmaningar under de kommande åren, nämligen vårt energiberoende och den nödvändiga diversifieringen av våra energiresurser.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater är, precis som alla EU-medborgare, oerhört oroad över denna konflikt och det hot som den utgör för alla EU-länder. Vi kan inte tolerera att EU:s medlemsstater hålls som gisslan i denna konflikt, och detta visar återigen på det brådskande behovet av att nå en överenskommelse om en energipolitik för EU. Vi måste därför allvarligt överväga hur vi kan minska vårt beroende och måste vidta åtgärder för att skapa rätt energimix.

Den rådande situationen i Mellanöstern aktualiserar även betydelsen av att vi tar vårt ansvar på internationell nivå. Ja, EU är världens största givare av humanitärt bistånd – det ska vi vara stolta över och så måste det förbli – men enbart humanitärt bistånd kommer inte att bidra till att lösa konflikten mellan israeler och palestinier.

EU behöver en stark och tydligt uttalad politisk vilja och tillräckliga mänskliga, militära och finansiella resurser för att vara en trovärdig aktör på världsarenan. Varför har världen sina ögon klistrade vid Barack Obama? Därför att EU inte är förmöget att framföra sin vision, sina ideal och sin kunskap ännu. EU har med rätta kritiserat den nuvarande amerikanska administrationens ensidiga åtgärder och om, vilket jag hoppas,

saker och ting förändras med den nya presidenten i Vita huset, är vi då redo att garantera vår del av multilateralismen? Är vi redo att frigöra militära resurser, inte för att gå i krig, utan för att säkra fred? Är vi beredda att frigöra de budgetmedel som vi behöver för att föra vår politik på det här området?

Herr Topolánek, ni har med rätta gjort unionens yttre förbindelser till en av era prioriteringar. De senaste händelserna ger många exempel på hur angeläget det är att behandla denna fråga, vare sig det handlar om förbindelserna med Ryssland, Förenta staterna eller Mellanöstern, för att inte tala om Medelhavsområdet, Balkan, Afrika eller tillväxtekonomierna. EU-medborgarna förväntar sig att EU utövar sitt inflytande på den internationella arenan, alla opinionsmätningar har visat det i årtal. Varför vänta?

Avslutningsvis kommer ordförandeskapet att bli tvunget att hantera den ekonomiska och sociala krisen genom att övervaka genomförandet av de nationella återhämtningsplanerna och leda EU vid G20-toppmötet som kommer att hållas i London i april. Vi uppmanar det tjeckiska ordförandeskapet att arbeta sida vid sida med kommissionen för att, tillsammans med våra internationella partner, fastställa och genomföra regler för de ekonomiska operatörerna.

EU måste skydda sin sociala modell, den sociala marknadsekonomin, och måste främja genomförandet av ett marknadstillsynssystem på världens marknader liknande de system som vi har i våra egna länder – EU måste stå enat och beslutsamt för att kunna möta den finansiella och även den ekonomiska krisen.

Herr Topolánek, vi räknar med att ni och ert ordförandeskap visar prov på initiativförmåga och vägleder EU genom denna svåra period.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, premiärminister Topolánek! Ni leder det sista rådsordförandeskapet under Europaparlamentets innevarande valperiod. Denna valperiod inleddes med det nederländska ordförandeskapet, som leddes av Peter Balkenende, och ingen kommer längre ihåg vad han sa här och vad vi svarade. Det vi diskuterar och åstadkommer tillsammans nu, under de kommande fem eller sex månaderna, kommer därför att vara den grundläggande förutsättningen för ett högt valdeltagande i valet till Europaparlamentet. Om folket ser att vi – ordförandeskapet, parlamentet och kommissionen – har slutit oss samman och framgångsrikt möter de utmaningar som vi ställs inför i en krissituation, är jag övertygad om att detta kommer att skapa en genomgående positiv och konstruktiv stämning i upptakten till valet till Europaparlamentet.

Det är skälet till att vi, den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, har ett intresse av att ert ordförandeskap blir framgångsrikt. Jag hyste vissa tvivel under de första dagarna av ert ordförandeskap, när Karel Schwarzenberg sa att Israel utövar sin rätt till självförsvar och ställde sig på en parts sida under en period när EU behövdes som medlare. Han rättade till det, vilket var bra. Herr Topolánek, ni sa själv att "vi kommer inte att medla i gaskonflikten". Ni har nu rättat till detta.

Det fanns några inledande problem, men de har ni övervunnit nu, vilket är bra. Om de inledande osäkerheterna – och jag vill betona att José Manuel Barroso hade rätt i det – i själva verket har lett till att ert arbete ger positiva resultat, kommer ni att ha vår grupps fulla stöd. Detta gäller även det anförande ni har hållit här under morgonen, som vi alla lyssnade till och noterade med stor sympati och även med en känsla av tillförsikt inför de närmaste månaderna.

Jag vill ta upp en av de frågor ni nämnde. Ni citerade min vän Joseph Daul – en klok man, men i det här fallet hade han fel – som har sagt att finanskrisen inte representerar kapitalismens nederlag. Det är sant att kapitalismen inte har besegrats – den finns tyvärr fortfarande kvar – men den har besegrat de kapitalister som i årtal sa till oss att vi inte behövde regler eftersom marknaden skulle reglera sig själv, att den skulle reglera saker och ting på egen hand. Dessa kapitalister har lidit ett nederlag, och när ni – som hittills har hängett er åt liknande politik som de som sa att vi inte behövde regler – talar om för parlamentet här under morgonen att vi behöver ett EU med regler, kan jag bara instämma: vi behöver verkligen mer regler för att hantera och övervinna finanskrisen. Herr Topolánek, jag vill önska er varmt välkommen till tillsynsklubben i EU – det verkar som även ni har lärt er läxan.

(Applåder)

Herr premiärminister, detta är en avgörande tidpunkt i internationell politik. Om EU vill axla den globala roll som bland annat beskrivs av kommissionens ordförande när det gäller energisäkerheten eller Gazakonflikten får vi inte splittras: vi behöver ett EU-27 som ett starkt ekonomiskt och politiskt block. Endast om vi inte tillåter oss att splittras kommer vi att stå starka. Andras styrka är när allt kommer omkring

att de alltid kan hoppas på att vi i EU kommer med motstridiga budskap: Karel Schwarzenberg säger att Israel agerar i självförsvar, medan Louis Michel förklarar att landet kränker den internationella rätten. Ett EU som ser ut på det viset är det ingen vits att förhandla med.

Om Ryssland eller Ukraina anser att ena halvan av EU är på deras sida och den andra halvan är på den andra sidan är vi inte starka. Vi är däremot starka om vi har en stark fördragsgrund, vilket är vad Lissabonfördraget ger. Om Lissabonfördraget ratificeras av er regering under ert ordförandeskap – som naturligtvis har straffats nog med tanke på ert lands president – skulle det vara en viktig signal om att EU står starkt.

(Applåder)

Prags slott är säte för Václav Klaus, som kommer att tala till oss i februari när han kommer till Bryssel. Pragslottet var även säte för Karl IV, som premiärministern nämnde. Karl IV byggde den gyllene vägen från Prag till Nürnberg, vilket på sin tid var en enorm bedrift, och vars mål var att förena folk och nationer. Innan han blev tysk kejsare med säte i Prag var Karl IV hertig av Luxemburg. Hans period i Prags slott var därför verkligt europeisk. Låt oss hoppas att Pragslottet snart återigen bebos av någon som är lika europeisk som Karl IV var.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar rådets ordförande på min grupps vägnar. Vi önskar er lycka till.

En känd tjeck sa en gång: "Jag är ingen nykomling längre, man förväntar sig att jag ska göra mål, att vinna är mitt arbete." Det som gällde för Milan Baroš gäller även för er och era ministrar. Dessa mål beskrivs i ert arbetsprogram.

När det gäller ekonomin har ni sagt att hindren på marknaden – såväl den inre som den yttre – måste rivas ned och att EU:s svar på recessionen inte bara bör vara den keynianska utgiftsmodellen, utan att vi även måste sträva efter en mer rättvis konkurrens, handelsavregleringar och en friare rörlighet för personer och varor över de nationella gränserna.

Det råder hårda tider för EU-medborgarna. Ert recept kommer att bestridas, men inte av liberalerna och demokraterna. Tjeckiens erfarenhet visar nämligen – som så många andra – på marknadens kraft att lyfta människor ur fattigdomen.

När det gäller energifrågan gör ni rätt i att fullfölja målen för den strategiska energiöversynen, men översynen och våra klimatmål får inte vara ett tak för våra ambitioner, utan snarare en språngbräda till högre och grönnare höjder, för att öka takten i EU:s övergång från fossila till förnybara bränslen och upphöra med vårt navelskådande energiberoende.

För närvarande är våra monitorer blockerade från de ukrainska sändningscentrumen. Ryssland hävdar att det inte kan exportera gas för att Ukraina inte vill transportera den, och Ukraina hävdar att det inte har någon gas att exportera eftersom ryssarna har kopplat ifrån överföringsledningarna. Under tiden lider industrin i östra och centrala Europa, en del människor fryser i sina hem och det kommer förslag om att återuppta driften av kärnreaktorer som har dömts ut som osäkra av unionen.

Detta är inte en fungerande energimarknad. Det är handlingen i en Bröderna Marx-film: *En natt i kylan* – eller snarare tolv nätter, och det bara fortsätter. Så sluta tala om den inre marknaden för energi och utvecklingen av förnybara bränslen, och utnyttja i stället de befogenheter som ordförandeskapet ger er för att mobilisera de nödvändiga investeringarna.

När det gäller temat EU i världen välkomnar vi ert ordförandeskaps ambitioner. EU bör spela en ledande roll i konfliktlösning, stödja utvecklingen och främja de mänskliga rättigheterna.

Men om ni verkligen vill öka EU:s möjligheter att agera, varför har ni än en gång skjutit upp ratificeringen av Lissabonfördraget? Om ni vill förhindra vapenspridning, varför bygger ni ett ballistiskt missilförsvarssystem på europeisk mark?

(Applåder)

Och om ni vill ha fred i Mellanöstern, varför låter ni EU bli förlöjligt av så många olika fredsuppdrag?

Allteftersom händelserna utvecklas i Gaza blir det allt svårare för många av oss att förhålla oss opartiska. Parlamentet kommer aldrig att kunna enas om en gemensam ståndpunkt om vi försöker fördela skulden exakt, när båda sidor har begått fel. Däremot kan vi fördöma våldet och verka för en omedelbar vapenvila.

Det finns ingen ursäkt för Hamas raketattacker, men det finns inte heller någon ursäkt för användningen av sprängämnen med inerta tungmetaller för att lemlästa civila.

Mottot för ert ordförandeskap är "Europa utan gränser". Kanske upphovsmannen tänkte på det gamla tjeckiska ordspråket: "Skydda dig själv, inte med stängsel utan med hjälp av dina vänner."

Herr rådsordförande, vi, era europeiska landsmän, är era vänner. Ert lands president jämförde Europeiska unionen med Sovjetunionen. Men vi avlyssnar inte privata diskussioner, som han gjorde med ledamöter av Europaparlamentet.

Den som vill hålla sig kvar i marginalen är fri att göra detta. Men detta är en union av vänner – vänner, likar och partner.

Ert ordförandeskaps målsättningar är djärva. Vi stöder dem. Håll fast vid dem och vi kommer att hålla fast vid er.

(Applåder)

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Det är viktigt att främja förbättrade politiska och ekonomiska förbindelser mellan EU och Amerika. Jag hoppas att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att ta sig an den frågan under de kommande månaderna. Amerika kommer att få en ny president nästa vecka, och vi har alla stora utmaningar framför oss. Det är mycket viktigt att vi snabbt reglerar finansmarknaderna.

(EN) Herr rådsordförande! Vi välkomnar er hit till parlamentet i dag, och vi välkomnar särskilt att Tjeckien tar över ledarskapet för EU vid en så avgörande tidpunkt. Min grupp, Unionen för nationernas Europa, stöder ert program för att se till att EU och alla medlemsstater i unionen agerar på ett tydligare och mer kraftfullt sätt.

Många kolleger har redan talat om de rådande kriserna, och jag vill redan från början hylla både ert ordförandeskap och ordförande José Manuel Barroso för de beslutsamma åtgärder som vidtogs när hotet om att avbryta gasleveranserna till EU uppstod, och inte bara för att vi förklarade att ingen bar mer skuld än någon annan, utan för att vi omedelbart agerade på social, ekonomisk och politisk nivå för att få de båda sidorna att sätta sig ned och tala om vad de hade misslyckats med tidigare.

Därför är det viktigt att vi under detta ordförandeskap utvecklas mot öst, att vi ser mot öst och mot Balkan, eftersom de är den felande länken inom EU för närvarande, inte bara på grund av den politiska instabiliteten utan även för vårt ömsesidiga beroende av energi och ekonomisk verksamhet.

Avslutningsvis, och eftersom tiden är så kort, talade ni om den femte friheten – fri rörlighet för kunskap. Den kunskapen kan ge oss de verktyg som vi nu behöver för att göra framsteg med kedjan av innovation, forskning och kompetenser som vi kan knyta till oss. Under vår egen historia – individuellt och som länder – av totalitarism, frihet och framstående utbildning och innovation, förlitar vi oss nu på er för att EU ska kunna ta nästa nödvändiga steg.

Låt mig avsluta med ett kort citat från John F. Kennedy som sa detta i sitt installationstal: "I dag står vi vid en ny gräns. Men det nya som jag talar om är inte en rad löften – det är en rad utmaningar." Jag vet att ni har kapaciteten att möta dessa utmaningar.

Monica Frassoni, för Vets/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I det ögonblick som vi håller denna debatt faller bomber över Gazas folk. Jag anser att vår största prioritering som ledamöter av Europaparlamentet, och rådets och kommissionens största utmaning, måste vara att stoppa bombattacker mot Gazas folk. Jag anser att det är vår skyldighet för närvarande, snarare än att bestämma vem som har skulden och bortsett från våra meningsskiljaktigheter i frågan. Jag måste säga att vår grupp, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, har en ganska tydlig uppfattning om detta, som vi kommer att utveckla i eftermiddag.

Herr rådsordförande, ni inledde era kommentarer med att tala om medeltiden, en våldsam, avlägsen och mörk tid som hade få ljuspunkter, men sannerligen var just våldsam och mörk. Oavsett insatserna från era koalitionspartner anser vi faktiskt att detta sexmånadersprogram präglas starkt av en något passé vision så

att säga. Det har en stark prägel av en konformistisk, långtgående laissez-faire-attityd, som domineras av affärerna och marknaden, vilket är omodernt.

Enligt min mening är programmet även lite slätstruket när det gäller behovet av politiska åtgärder, lagstiftning och instrument på det sociala området för att kunna tillgodose medborgarnas verkliga behov, och att det spårar ur något i synen på miljöpolitiken, eftersom kampen mot klimatförändringen betraktas som en kostnad eller ett hinder, i stället för en viktig möjlighet till innovation och hållbar tillväxt. Det lutar till och med lite åt manschauvinism om jag får säga så, eftersom ni hävdar att det är nödvändigt att se över Barcelonamålen för stödstrukturer för barn, självklart med syftet att skicka tillbaka kvinnorna till hemmet.

I detta program betraktas migranter endast som en säkerhetsfråga. Man ser till Nato i stället för till multilateralism, man leker fortfarande med tanken på missiler och betonar inte det som enligt vår åsikt verkligen är viktigt i utrikespolitiken, nämligen sammanhållningen, vår unions sammanhållning.

Vi är även missnöjda med att en så viktig fråga som kampen mot diskrimineringen inte heller nämns i programmet, och här skulle jag vilja veta hur ni prioriterar antagandet av direktivet om diskriminering. Sammanfattningsvis är detta ett program som ger en bild av en värld med många faror och få möjligheter.

Ni talade om era medlingsinsatser i gaskonflikten mellan Ryssland och Ukraina, men det framgår mycket tydligt av ert program att det inte kommer att bli under ert ordförandeskap som tydliga åtgärder vidtas mot de länder, t.ex. Slovakien och Bulgarien, som utnyttjar det tillfälle som ges genom gaskrisen till att ta farliga och omoderna kärnkraftverk i bruk igen. Dessutom måste ni komma ihåg att det inte finns någon säker kärnkraft. Det kanske kommer att finnas det om 30, 40, 50 eller 60 år – jag vet inte, men just nu finns det ingen säker kärnkraft. Därför är det ingen idé att diskutera den här frågan eftersom det är en mycket dyr illusion, som dessutom avleder vår uppmärksamhet från de verkliga prioriteringarna.

Energisäkerhet och solidaritet kan åstadkommas genom kraftfulla åtgärder, utan distraherade faktorer, för att främja energieffektivitet och energisparande, vilket är ett enormt stort område för innovation, sysselsättning och minskad förbrukning. Så borde vår färdplan se ut för att bland annat reagera på gastvisten. Vi har en särskild begäran till er, herr rådsordförande, vi ber er att övertala era kolleger att se till att målet om ett bindande åtagande om energibesparingar på 20 procent fram till 2010, energipaketets askunge förra året, står i centrum för Europeiska rådets vårmöte, och att ni på ett mindre ytligt sätt ser över era prioriteringar genom att utvärdera de beslut om förnybar energi som fattades i december.

Ett sista ord om EU:s framtid. Lissabonfördraget är inte perfekt, men det är verkligen besynnerligt att ni inte har ratificerat det ännu. Ta därför detta tillfälle i akt för att förklara för oss varför ni inte har gjort det, och när ni tänker göra det.

(Applåder)

Miloslav Ransdorf, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Rådets ordförande har talat om våra komplexa historiska erfarenheter. Jag anser att det tjeckiska ordförandeskapet utgör ett tillfälle för oss att bidra till att övervinna den nuvarande uppdelningen av Europa i öst och väst. I sin roman *Den tappre soldaten Švejk* använde Jaroslav Hašek en ordlek, en tysk–ungersk ordlek, *kelet oszt, nyugat veszti*, vilket fritt översatt betyder att öst ger och väst tar. Det är så vår historia har utvecklats. Jag anser att vi har möjlighet att få slut på detta och att det tjeckiska ordförandeskapet även ger oss möjlighet att frigöra oss från våra egna dogmer och fördomar. Som ett exempel på en sådan dogm kan jag nämna en artikel av Václav Klaus nyligen, där han ger rådet att vi ska övervinna finanskrisen genom att tillfälligt lätta på normerna på det sociala området, miljöområdet och hälsoområdet eftersom dessa normer, säger han, hämmar det normala mänskliga beteendet. Jag menar att det är precis tvärtom, att det tjeckiska ordförandeskapet bör bidra till att se till att vi har en socialt och miljömässigt driven ekonomi, det vill säga, en ekonomi som drivs av sociala och miljömässiga faktorer. Jag vill därför att det ska framgå att jag håller med premiärminister Mirek Topolánek om en sak: behovet av att lita till innovationsflödet för att föra oss ur krisen och behovet av att utveckla –med Richard Floridas ord om man så vill – en kreativ klass som kommer att hjälpa våra ekonomier att ta sig ur denna återvändsgränd.

Det jag vill få fram är att vi alla behöver mod för att förändras. Den store tyske författaren Stefan George har sagt att framtiden hör till dem som har förmågan att förändras. Jag hoppas att vi kommer att ha den förmågan att förändra oss, frigöra oss från vår förslavade bundenhet till det förgångna, att vi kommer att vara i stånd att stänga till klyftan mellan Öst- och Västeuropa och bilda en gemensam enhet som är fri från komplex om Förenta staternas eller någon annans överlägsenhet. Jag vill avsluta mitt anförande med att påpeka att även om premiärminister Mirek Topoláneks tal var fullt av ädla avsikter, föresatser och mål, och det bara är rätt och riktigt att det tjeckiska ordförandeskapet planerar ambitiösa projekt – måste jag göra en skeptisk

kommentar i form av en aforism från den polska satirikern Jerzy Lec som sagt att man under en helig pilgrimsresa svettas lika mycket om fötterna som i vanliga fall.

Vladimír Železný, för IND/DEM-gruppen. – (CS) Herr rådsordförande! Inget land har inlett sitt ordförandeskap i en sådan spärrelad av negativitet eller har varit föremål för så många ödesdigra profetior som Tjeckien. Särskilt i den franska pressen tävlar man om att skildra de stormmoln som hopas över den stackars unionen eftersom den inte längre leds av en sådan oändligt skicklig person som den franske presidenten, utan i stället har tagits över av en hop tjecker.

Dessa förfärliga tjecker, som har begått en så dödlig förolämpning genom att inte ha ratificerat Lissabonfördraget ännu, som går ut på att några få stora länder för alltid ska få lägga beslag på beslutsprocessen i unionen. För att göra saken ännu värre har dessa tjecker en populär president med avvikande åsikter och ett skarpt intellekt, som inte bara motsätter sig Lissabonfördraget, utan även mycket träffsäkert pekar på det allt större demokratiska underskottet i unionen. Det var på grund av ett sådant underskott som vi för 20 år sedan störtade socialismen i vårt land.

Men det tjeckiska ordförandeskapet eftersträvar återhållsamma mål och vettiga prioriteringar, och det kommer att bli mycket framgångsrikt. Låt oss önska det lycka till och stödja det, trots det pinsamma ramaskriet från de tjeckiska socialisterna, som för länge sedan har offrat fosterlandskärleken för proletär internationalism och därför i dag, på order från sina socialistherrar, förrädiskt försöker destabilisera det tjeckiska ordförandeskapet. Jag struntar i dem!

Tanken med det hela är att det tjeckiska ordförandeskapet ska bevisa att små länder är olämpliga och att det är dags att permanent och via Lissabonfördraget överlämna styret av unionen till de stora, skickliga och erfarna länderna. Det är därför detta ordförandeskap är så viktigt. Det kommer att visa att mindre länder är lika kompetenta att styra EU. Det som skiljer dem från de stora länderna är att de styr bort från det storhetsvansinne och den självupptagenhet, pr-hysteri och njutningslystna hyperaktivitet som vissa rådsordförande har visat prov på, och bort från det ständiga skrytandet om obefintliga framgångar.

Jag önskar helhjärtat premiärminister Mirek Topolánek, vice premiärminister Alexandr Vondra och de övriga i ordförandeskapet stor framgång. Det kommer att bli mer än bara mitt lands framgång, det kommer att bli en framgång för ett litet och nytt land. Det är det viktiga budskapet till EU. Ni förstår, vi har erfarenhet på ett annat område också. Medan de största EU-länderna har levt som förutsebara demokratier och bara har lärt sig hantera standardsituationer, har vi tillbringat ett halvt århundrade under en ytterst onormal totalitär regim. Det har lärt oss att finna kreativa lösningar på onormala situationer, vilket kommer att vara till nytta.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag är stolt över den skicklighet och handlingskraft som det tjeckiska ordförandeskapet visat i frågan om gasleveranser till EU-länderna. Och jag skulle bli väldigt glad om rådsordföranden Mirek Topolánek i förhandlingarna om EU:s framtid, dvs. om Lissabonfördraget, kunde visa samma beslutsamhet som vi såg i gasförhandlingarna med Vladimir Putin och Julia Tymosjenko.

Rådsordförandens ambition bör vara att spela rollen som gruppleddare och inte bara att sköta underhålltjänsten. Herr rådsordförande, ni har en unik möjlighet att visa att alla stater, oavsett storlek, är likvärdiga partner i Europeiska unionen. Om ni klarar av att visa sådant mod kommer ni att gå till historien.

Ni har getts möjligheten och makten att offentligt förklara att Lissabonfördraget har gått i graven efter den irländska folkomröstningen och att fördraget har lett in oss i en återvändsgränd. Ni är i position att föreslå att ett nytt, visionärt dokument utarbetas, som blir en verklig gemensam nämnare för de enskilda EU-medlemmarnas intressen och som kommer att vinna medborgarnas stöd i folkomröstningar. Det finns inget behov av att blint stödja Lissabonfördraget som leder till att tjänstemännens odemokratiska makt förstärks, medan man slätar över den europeiska elitens misslyckande att enas och särskilt dess motvilja att hållas ansvariga inför medborgarna.

Herr Topolánek, ni företräder ett land som under det förra århundradet lyckades bryta sig fritt från det österrikisk-ungerska väldet, som har överlevt sveket i München och uthärdat nazismens fasor. Ni företräder ett land där folk tog ställning mot invasionen av Warszawapaktens trupper. Ni företräder ett land som uthärdade Sovjetunionens styre i 40 år, en oundviklig spiral ned i en planerad fattigdom under Comecon, det tidigare ekonomiska samarbetet mellan öststaterna, och som därefter skakade av sig en totalitär regim utan blodspillan.

Jag vägrar att tro att ni som premiärminister för ett land med en sådan historisk erfarenhet skulle vilja att beslut om socialpolitik, energi, skatter, rättvisa och säkerhet ska fattas överallt utom i de enskilda medlemsstaterna. Jag tror inte att ni verkligen vill att unionens exklusiva befogenheter ska upphäva medlemsstaternas befogenheter. Jag tror inte att ni vill att unionen ska blanda sig i skyddet och förbättringen av folkhälsa, industri, kultur, turism, utbildning eller idrott. Jag tror inte heller att ni välkomnar att rätten till nationellt veto avskaffas genom Lissabonfördraget efter över 50 år, och att mindre länders röstvikt minskas, inklusive Tjeckiens.

Jag vädjar till er att ha modet att tala om för de andra 26 stats- och regeringscheferna vad ni säger privat hemma. Förklara att Lissabonfördraget inte är bra och att ni förkastar det. Gör detta i demokratins och frihetens namn. Ni kommer inte att vinna applåder från den så kallade europeiska eliten och kommissionens tjänstemän, och inte ens från majoriteten här i parlamentet om ni gör det. Men det ni däremot kommer att vinna är medborgarnas beundran och respekt, som så lätt glöms bort i det här sammanhanget, och ni kommer att höja er prestige i ert eget land. Ni leder över 450 miljoner medborgare, inte bara några politiker och tjänstemän.

I Tjeckien kallar ni ofta Lissabonfördraget för ett nödvändigt ont. Men vad är det som gör det onda nödvändigt? Sluta att försöka övertyga er själv om att Lissabonfördraget är ett nödvändigt ont. Det är bara dåligt, och ni kan ändra på det. Börja arbeta med ett nytt dokument, vänd er till Romfördragen och Messinaförklaringen för inspiration, och främja EU:s gemensamma intresse, det vill säga frihet, välbefinnande, konkurrenskraft och säkerhet, inte EU-hälsa, EU-skatter, EU-parker och EU-öl.

Herr Topolánek, att säga att det är ett nödvändigt ont är ett fegt alibi. Ni är inte feg, eller jag hoppas åtminstone att ni inte är det. Ni backas upp av den irländska folkomröstningen, ni stöds av 55 procent av de tjeckiska medborgarna som är mot Lissabonfördraget, och ni kan lita till den tjeckiske presidenten Václav Klaus starka inflytande. Jag är övertygad om att ni vet att den största fegheten är att veta vad som måste göras, men inte göra det.

Mírek Topolánek, rådets ordförande. – (CS) Tack för alla era frågor och kommentarer om mitt anförande. Vi är vana vid skiljaktiga åsikter även i det tjeckiska parlamentet, så en del av era synpunkter kom inte som någon överraskning för mig, även om jag inte kan instämma i dem helt och hållet. Jag vill emellertid redan från början upprepa – och jag säger detta som svar på en hel rad frågor – att jag anser att min roll här är att vara ordförande för Europeiska rådet. Jag har alltså inte för avsikt att föra fram mina personliga eller partipolitiska åsikter under dessa sex månader, men jag anser att jag måste besvara en fråga eftersom den berör mig personligen, och det är de mycket hårda uttalandena mot Tjeckiens president Václav Klaus, en president som har skapat sig ett namn hos EU-medborgarna, vilket jag anser vara bra och är stolt över. Václav Klaus är symbolen för den tjeckiska omdaning under 1990-talet och det är, kan jag tillägga, tack vare honom som vi är framgångsrika i dag och tryggt har klarat oss igenom dessa första tio år. Jag är stolt över att vi klarade oss igenom Sammetsrevolutionen, stolt över att vi drev ut de ryska trupperna ur vårt land 1991, att vi anslöt oss till Nato 1999, anslöt oss till EU 2004, och att vi förra året avskaffade gränserna mellan EU-länderna och nu kan resa från Lissabon till Vilnius utan pass eller begränsningar. Jag är stolt över att ha varit en del av det och över att stå här i dag, och det känns otroligt att Tjeckien nu innehar ordförandeskapet för en gemenskap som har en befolkning på nästan en halv miljard och består av så många som 27 länder. Om EU förlorar förmågan – bortsett från frågan om regler och likriktning – att föra en fri offentlig diskussion och försöker likrikta även den diskussionen, kommer det inte att vara mitt EU längre. Om vi förlorar förmågan och möjligheten att fritt uttrycka våra åsikter är det vägen mot katastrof, och jag motsätter mig starkt attackerna mot Václav Klaus. Han har en unik förmåga att infoga sina åsikter i denna likriktade och enligt min mening överdrivet korrekta diskussion, och därigenom skapa ramar för en nyskapande diskussion. Fri diskussion bör vara en stolthet för EU i framtiden, och får aldrig kvävas.

När det gäller Lissabonfördraget – som förtjänar ett omnämnande – skulle jag säga att det väsentligen är ett "medelbra" fördrag. Lite sämre än Nicefördraget och lite bättre än det som följde. Det råkar vara min personliga åsikt om det. Jag förhandlade om Lissabonfördraget för Tjeckiens räkning, vi antog det i vårt parlament, jag undertecknade det och jag kommer att rösta för det i det tjeckiska parlamentet – men återigen, jag anser att tanken att vi i förväg skulle diktera för de enskilda medlemsstaterna att de måste ratificera ett dokument, att de inte har en nationell rätt att följa sitt eget förfarande och själva bestämma om de vill godta det, är absurd. Vi måste förändra institutionerna, vi måste förbättra EU-mekanismernas funktionssätt, vi måste förenkla reglerna, och jag är inte helt övertygad om att allt detta finns med i Lissabonfördraget. Var och en av oss hade skilda åsikter om hur det borde se ut, och för mig, fru Bobošíková, är det en kompromiss, kanske en mycket komplex kompromiss, men jag kommer att stödja ratificeringen av det.

Jag vill åtminstone säga några ord om situationen i Mellanöstern och EU:s ståndpunkt om denna konflikt. EU har länge betraktats som en mycket viktig biståndsgivare, men ingen stor aktör. Detta innebär att EU har bidragit stort till investeringar, inklusive humanitära investeringar och investeringar i utveckling i denna region, men det har inte dragit sin del av lasset i "kvartetten", och har inte visat den ansvars känsla som deltagandet i kvartetten kräver. Jag anser att den rådande situationen, med en ny amerikansk administration, ger EU ett tillfälle att inte bara investera pengar i regionen utan även att bidra med sina problemlösningssinitiativ och öka profilen i verksamheten. Jag vill varken döma den ena eller den andra sidan, eftersom israelerna faktiskt har rätt att leva säkert utan raketattacker. Jag har varit i Sderot och Ashkelon och i andra delar av Israel. På samma sätt har Palestinas folk rätt att nu skapa sin egen stat och en fungerande administration och leva ett tryggt och anständigt liv. Denna sextioåriga konflikt har inte lett till några lösningar. Jag har inga illusioner om att vi kommer att lösa den nu heller, vårt kortsiktiga mål är att nå ett vapenstillstånd och upphörande av fientligheterna. Jag vill inte bara utvärdera EU-förhandlarnas roll och det uppdrag som leds av Karel Schwarzenberg som har rest till regionen, utan naturligtvis även rollen för arabstaterna i regionen, som har varit positiv. Detta kan sägas om Egyptens roll, eller till exempel Turkiets och andra staters roll. Efter det att vissa villkor uppfyllts, bland annat skärpt kontroll av vapensmugglingen från Sinai till Gaza, anser jag att vi har möjlighet att gemensamt skapa en situation – inom ramen för det globala säkerhetssystemet eller genom EU ensamt eller genom endast en del av det globala systemet – som leder till att konflikten upphör, även om jag inte tror att det kommer att gå snabbt.

När det gäller frågorna om energi, energisäkerhet, klimatförändring och EU:s roll i processen – och oavsett vilka personliga åsikter jag har om dessa frågor – bör alla ha klart för sig att om EU:s ledarskap i klimatförändringsfrågan inte vinner stöd från ekonomier och viktiga aktörer som USA, Ryssland, Brasilien, Indien och Kina, blir detta EU-initiativ isolerat, en röst i vildmarken och värdelöst på global nivå. Vår roll är att övertala de andra världsmakterna och de största utsläppsproducenterna att följa vårt exempel. Det är alltså så jag ser vår roll under det första halvåret eftersom klimat- och energipaketet enligt min åsikt är klappat och klart och bara behöver genomföras, efter att det har antagits i Europaparlamentet naturligtvis – vilket jag hoppas. Hela frågan om energimixen överideologiserats och överpolitiserats ibland, och jag anser att EU bör ha en mycket praktisk och pragmatisk inställning och se på målen på kort, medellång och lång sikt och på vilka redskap det finns för att nå dessa mål på kort, medellång och lång sikt. Jag kan inte tänka mig att länder som är beroende av kolbaserad tillverkning till 90 procent som t.ex. Polen är i stånd att radikalt och på ett faktiskt mycket skoningslöst sätt ändra detta beroende inom en tidsrymd på 15 eller 20 år. Vi måste naturligtvis investera i nya koltekniker, "teknik för ren kol", och i förbättringar av industriernas effektivitet eftersom vi inte ensidigt och mycket snabbt kan förändra detta beroende. Vi måste diskutera detta och investera i innovation, och naturligtvis gradvis justera energimixen i den riktning vi talar om – med andra ord mot ökat miljöskydd, minskat beroende av fossila bränslen och naturligtvis en säker och relativt billig energiförsörjning, så att EU kan upprätthålla sin konkurrenskraft och konkurrera på global nivå. Den rysk-ukrainska krisen är inte bara en förtroendekris, utan även en kris där kommersiella, ekonomiska, politiska, geopolitiska och strategiska intressen är inblandade. Den är ett flerbottnat problem, och jag vill verkligen inte vara den som dömer vem som är boven i dramat på kort sikt just nu, för EU och EU-länderna anser att både Ryssland och Ukraina bär skulden för närvarande. Ryssland levererar inte gasen och Ukraina blockerar överföringen. Vi måste utöva vårt inflytande i regionen och försöka finna lösningar på problemet på kort sikt och – på medellång till lång sikt – diversifiera energikällorna och överföringsrutterna och garantera sammanlänkningsen av el- och gassystemen i EU, så att vi kan åstadkomma det vi inte har lyckats med ännu: solidarisk uppslutning och genomförande av krisplaner i nödsituationer. Även om jag inte vill vara en domedagsprofet tror jag inte att krisen är över ännu, och situationen i Slovakien, Bulgarien och på Balkan är både allvarlig och kritisk.

Om jag ser till mina anteckningar om vad företrädarna för de olika parlamentsgrupperna har sagt håller jag inte alls med om att vår dagordning är för liberal eller för konservativ, den bygger på EU:s långsiktiga mål och dagordning. Tjeckiens bidrag till detta, den tjeckiska linjen, visade sig vara välvägd redan under de allra första dagarna av det nya året, eftersom vår betoning på energisäkerhet oväntat, men inte en sekund för sent, kan innebära att vi inleder mycket grundliga och djupgående diskussioner om hur vi ska garantera EU:s oberoende och frihet, vilket förutsätter oberoende eller minskat beroende av energiimport och energikällor utanför EU.

Några ledamöter har ställt frågor om antidiskrimineringsdirektivet, Barcelonamålen och den svaga betoningen på sociala frågor. Jag ser det inte så – även om vi naturligtvis har försökt att komprimera dessa centrala mål i en relativt symbolisk form – eftersom vi varken underskattar antidiskrimineringsfrågan eller skyddet av kvinnor. Jag kan försäkra er om att vi har en mycket bred erfarenhet av barn som måste vistas på olika institutioner, och det är mycket viktigt för oss att kvinnorna och familjerna har ett val: att de ska kunna välja

om de, vid en viss tidpunkt, vill ägna sig åt sina barn, och vi vill skapa så varierade system som möjligt för att de ska kunna göra det, så att familjerna inte tvingas in i en situation där de är beroende av hjälp från samhället. Det är minst lika viktigt att det finns lämpliga alternativ till barnomsorgsinstitutioner, och tro mig, ett land som Tjeckien har mycket stor erfarenhet av detta från det totalitära styret, när denna princip tillämpades med tvång.

Detta är i stort sett allt jag tycker att jag bör påpeka som en inledning. Om det finns något som tjeckerna inte saknar så är det självförtroende. Jag vill därför avsluta med att säga att vi inte känner oss det minsta underlägsna på grund av att Tjeckien är det minsta av de största länderna eller det största av de minsta länderna; vi är det tolfte största landet i EU. Jag vill bara påminna er om att när det svenska ordförandeskapet tog över 2001 såg artiklarna i pressen precis likadana ut som i november och december i medierna i EU. Då tvivlade man på att de EU-skeptiska svenskarna, som inte har infört euron och inte vill ha den, verkligen var kapabla att hantera frågan om en gemensam valuta, om de skulle klara av att leda diskussionerna om ratificeringen av Nicefördraget och om de som ett nytt land var kapabla att leda EU över huvud taget. Om vi byter ut Nicefördraget mot Lissabonfördraget och byter ut Sverige mot Tjeckien, ser dessa artiklar exakt likadana ut. Vi har inga mindervärdeskomplex för det.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Jan Zahradil (PPE-DE). – (CS) Herr rådsordförande! Jag vill spinna vidare på det tjeckiska temat som har tagits upp här. Det vi ser är något som ni själv har konstaterat och erkänt, och som ni även betonade i ert anförande, nämligen att valet till Europaparlamentet närmar sig snabbt och att det är högst sannolikt att ni kommer att få höra ett antal inlägg från både tjecker och andra ledamöter som snarare präglas av förvalsatmosfär än av vilja att utvärdera det ordförandeskapsprogram som ni har lagt fram.

Enligt min mening ställdes den tjeckiska regeringen inför en prövning av ööverträffad omfattning under de första dagarna av Tjeckiens ordförandeskap som den klarade av med glans. Jag är mycket glad över att flera av mina ledamotskolleger har betonat det här. Det framgår även tydligt att Tjeckien har gjort rätt i att fastställa de tre E-na, ekonomi, energi och externa förbindelser, som prioriteringar eftersom de händelser som inledde det nya året – Gazakonflikten och krisen i gasleveranserna till EU – kan sorteras in under åtminstone två av dessa prioriteringar. Ett faktum som vi inte har erkänt öppet tidigare framgår också tydligt, nämligen att energisäkerheten är en absolut avgörande fråga för EU:s framtid och att den är viktigare än något annat, inklusive Lissabonfördraget vågar jag säga, eftersom fördraget varken kommer att ge oss ljus eller värme. Energisäkerhet är inte en fråga för bara ett ordförandeskap, utan för många år framöver. Den är en stor utmaning och det är därför en stor ära för Tjeckien att kunna göra framsteg i det sammanhanget. Samtidigt visar detta hur dessa tre E-n är sammanlänkade. Energisäkerheten påverkar nämligen både ekonomin, som alltid kommer att känna av effekterna av begränsningar först, och de externa förbindelserna, eftersom vi inte kan garantera EU:s energisäkerhet och diversifierade försörjning utan det östra partnerskapet, grannskapspolitiken eller en ytterligare utvidgning av EU med exempelvis Turkiet.

Jag tror att Tjeckien kommer att inrikta sig på denna uppgift, att det kommer att föra debatten framåt och lämna sin outplånliga prägel på det tjeckiska ordförandeskapet och EU-ledarskapet. Jag önskar oss alla lycka till i detta avseende.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Premiärminister Topolánek, ordförande Barroso, mina damer och herrar! Jag tror inte att det finns någon ledamot här i parlamentet som inte vill att det tjeckiska ordförandeskapet ska bli en framgång. EU-medborgarna i öst, väst, nord och syd, i det gamla Europa och i det nya Europa, vill att EU och det tjeckiska ordförandeskapet ska lyckas. Det är självklart att Europaparlamentets ledamöter, vare sig de kommer från det socialdemokratiska, folkpartistiska, liberala eller gröna lägret, hyser samma förhoppning. Tyvärr, och det är mycket beklagligt, råder det en viss rädsla och tveksamhet bland allmänheten i EU och även här i parlamentet, om huruvida Tjeckien verkligen kommer att klara av att leda ordförandeskapet på ett framgångsrikt sätt. Det finns flera skäl till detta.

Det första skälet är instabiliteten inom den styrande koalitionen i Tjeckien. Mina ledamotskolleger finner det till exempel oförståeligt att ministrar har ersatts och regeringen omorganiserats precis i början av ordförandeskapet. Hur ska nya ministrar, såsom transportministern och ministern för regional utveckling, som inte har någon erfarenhet alls av EU-frågor, klara av att behandla frågorna på EU:s dagordning och leda Europeiska rådet på ett lämpligt sätt? Mina kolleger kan till exempel inte heller förstå varför kristdemokraterna, som för närvarande sitter vid makten i Tjeckien och kämpar för sin överlevnad, har valt att hålla sin valkongress under det tjeckiska ordförandeskapet.

Relationerna mellan den tjeckiska regeringen och den tjeckiska presidenten har också gett upphov till en rad frågetecken, som vi redan har hört. Jag skulle vilja ha ett tydligt svar på frågan om det tjeckiska ordförandeskapet, eller den tjeckiska regeringen, instämmer med president Václav Klaus, som förkastar Lissabonfördraget, förnekar den globala uppvärmningen och hävdar att den rådande finansiella och ekonomiska krisen orsakades av överdriven reglering och beror på den befintliga social- och miljöpolitiken.

Det finns även allvarliga skäl till tvivel när det gäller ert misslyckande att göra vad ni ska och hålla löftet till förbundskansler Angela Merkel och president Nicolas Sarkozy om att den tjeckiska regeringen, som det land som innehar ordförandeskapet, skulle ratificera Lissabonfördraget före slutet av förra året. Herr premiärminister, jag skulle vilja få ett tydligt uttalande från er om när fördraget kommer att ratificeras i det tjeckiska parlamentet. Jag skulle även vilja ha ett tydligt uttalande om varför ratificeringen av fördraget har kopplats till ratificeringen av bilaterala avtal med Förenta staterna om radarfrågan och om en lag om förhållandet mellan det tjeckiska parlamentets två kammare.

Som vi har hört här är Lissabonfördraget en nödvändighet. Vi behöver det, bland annat för att infria de tjeckiska prioriteringarna. Prioriteringarna är lämpliga, men för att vi ska kunna fortsätta arbetet med dem i framtiden, till exempel när det gäller energisäkerheten och EU:s ökade roll i de yttre förbindelserna, behöver vi ett närmare samarbete och för detta behöver vi Lissabonfördraget.

Avslutningsvis önskar jag det tjeckiska ordförandeskapet all lycka och framgång. Detta ligger i både Tjeckiens och EU:s intresse.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! EU har upplevt sex månader av drama, dynamism och förklaringar under president Nicolas Sarkozys ledarskap, och nu har ni tagit över med ett sinne för humor som det kan dröja ett tag innan vi vänjer oss vid. Jag hoppas att ert rådsordförandeskap kommer att bli konstruktivt och produktivt, eftersom EU står inför enorma utmaningar. Ni nämnde själv kriget mellan Israel och Hamas och den ekonomiska krisen, och det finns naturligtvis interna frågor som Lissabonfördraget.

Jag vill gärna ta upp en aspekt av ert anförande, nämligen energisäkerheten. Ni betonade dess grundläggande betydelse, och jag håller med om att energin är det moderna samhällets viktigaste råmaterial. Vår livsstil, vår ekonomi, vår vidareutveckling – allt detta är beroende av energin. Vi får inte vara beroende av energileveranser, men för att vara oberoende måste vi ha en lämplig mix av olika energikällor.

Därför hoppas jag att ni med ert öppna och direkta sätt kommer att lyckas övertala era EU-partner att inleda en ny diskussion om kärnkraften och särskilt uppmana den tyska regeringen att upphöra med sin antikärnkraftspolitik. Detta är ett säkerhetkrav för vår kontinent.

Det finns mycket att göra och detta är ert tillfälle att föra EU framåt. Jag vill tacka er och uttrycka mitt förtroende för att det kommande samarbetet blir framgångsrikt.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Fru talman, herr rådsordförande! Det finns bara en måttstock som man kan använda för att mäta det tjeckiska ordförandeskap som har utnämnts av er regering och de senaste veckornas dramatiska händelser, och det är EU:s energipolitik.

I dag närmar vi oss slutet på ytterligare en omgång i energitvisten mellan Ryssland och EU, men vi har fortfarande ingen systematisk garanti eller politisk ram för att undvika liknande problem i framtiden. Efter energikriserna 2004, 2006 och 2008 är det hög tid att EU kommer igång med diversifieringen, inte bara av energiförsörjningen, utan även av de energikällor som vi är i så stort behov av. Därför förväntar jag mig att det tjeckiska ordförandeskapet vidtar nyskapande åtgärder för att säkra finansiellt stöd för Nabucco-gasledningen och en starkare energipolitik i Centralasien. Jag förväntar mig att den norra gasledningen stryks från kommissionens prioritetslista – om vi inte vidtar dessa åtgärder kommer vi att nästa vinter ställas inför samma problem som vi har nu.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! EU:s trovärdighet står på spel i energifrågan. Tack, herr Barroso, för era mycket tydliga uttalanden här under morgonen.

Dessa företag, Gazprom och Naftogaz, och den föreställning som vi har bevittnat i tre, fyra, fem dagar nu, är helt otroliga! Från och med nu måste vi säga att "nu får det vara nog, mina herrar!" För att göra detta måste vi agera tillsammans. Tack för den goda samordningen! Kan någon här förklara för mig vad de slovakiska och de bulgariska premiärministrarnas besök till Moskva handlar om egentligen? Redan detta visar Gazprom att vi inte är enade. Förklara dessa två besök för mig.

Fortsättningsvis anser jag att kommissionen har en viktig roll att spela eftersom vi måste ta fram nödplaner för gasförsörjningen. Det första vi måste göra är att omarbota direktivet om gassäkerhet, annars kommer kommissionen inte att ha tillräckliga befogenheter för att agera. Det krävs samordning på EU-nivå. För det andra behöver vi en nödplan för den "central- och östeuropeiska gasinfrastrukturen", med de medel som finns tillgängliga.

För det tredje måste vi kombinera EU:s ekonomiska återhämtning med en omfattande plan för energiinvesteringar. Den främsta prioriteringen i det sammanhanget är byggnader i Östeuropa. Det är skandalöst att se att en så liten andel av strukturfonderna investeras i något så användbart! I stället för att bygga idrottsarenor för EU-mästerskap skulle jag föredra att pengarna investeras för våra medborgares skull – i byggnader, uppvärmningsnät och förnybar energi.

Avslutningsvis vill jag påpeka att vi är mer beroende när det gäller kärnenergi än av gas. Vi importerar 99 procent av vårt kärnbränsle! Sluta koppla kärnenergi till oberoende! Fru Koch-Mehrin, ni låter löjlig när ni nämner det.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Herr premiärminister, mina damer och herrar! Jag är ganska säker på att ingen här i kammaren avundas det tjeckiska ordförandeskapet de omständigheter under vilka det har axlat ledarskapet för EU. Herr premiärminister, en av de viktigaste parollerna för ert ordförandeskap är "Europa utan gränser". Denna slogan kan tolkas på olika sätt, beroende på vilken politisk och personlig erfarenhet man har. Personligen anser jag att den inte bara kan tolkas som ett ytterligare avslappnande av finans- och marknadssystemen, utan jag ser den som en utmaning att finslipa det som EU med rätta kan vara stolt över, nämligen den europeiska sociala modellen. Jag tänker inte bara på möjligheten att undanröja meningslösa restriktioner eller på framtida arbetstillfällen. Jag ser detta som en chans att ge den rörliga arbetskraften trovärdiga garantier för lika behandling. Ett exempel på vad som kan åstadkommas är att den olösta frågan om gränsöverskridande hälsovård utvecklas i positiv riktning under det tjeckiska ordförandeskapet.

Om vi ska ha ett EU utan gränser måste vi till att börja med låta bli att skapa nya gränser. EU är inte bara Europeiska gemenskapen, det omfattar även våra grannar, som inte bara tillhör Europa geografiskt, utan även historiskt. Jag skulle vilja höra era åsikter om den frågan och även vilken strategi som ordförandeskapet kommer att tillämpa gentemot våra grannar längs EU:s gränser. Här tänker jag främst på Serbien och den känsliga Kosovofrågan, och även särskilt på Moldavien, som har tagit många positiva steg mot närmare förbindelser med EU. För att undvika att skapa nya hinder krävs det enligt min åsikt även en principfast EU-politik gentemot Ryssland och Kina. Det är nödvändigt att bygga upp välavvägda förbindelser även med dessa länder, särskilt där EU-intressen är involverade.

Ett EU utan gränser innebär också att vi verkligen uppmärksammar det faktum att det finns många minoriteter inom EU. I några av medlemsstaterna finns det bland annat en minoritet som vi ogärna diskuterar här i parlamentet, nämligen de statslösa. Lösningen för att behandla dessa frågor på lämpligt sätt ligger bland annat i att utforma en ny politik, med andra ord att avskaffa den befintliga politiken med dubbla måttstockar. Ni har sagt att frihet och beslutsfattande är av grundläggande betydelse. Ge medborgarna i ert eget land en chans att i en folkomröstning besluta om Lissabonfördraget och om placeringen av den amerikanska radarstationen. Detta kommer att visa att era ord är uppriktiga.

Philippe de Villiers (IND/DEM). – (FR) Fru talman! Jag vill för min grupps räkning, gruppen Självtändighet/Demokrati, välkomna det tjeckiska ordförandeskapet genom att ge uttryck för den stora aktning som vi hyser för det, eftersom det tjeckiska folket har upplevt stort lidande och bättre än många av oss förstår värdet och innebörden av ordet frihet. Jag vill också välkomna ordförandeskapet genom att uttrycka våra förhoppningar. Herr Topolánek, herr Klaus, ni företräder två av våra förhoppningar: att lyssna på folkets röst, det vill säga att se till att folkomröstningen om Lissabonfördraget respekteras i hela EU och att återge folket deras frihet för att befria dem från Brysseldemokratin, som håller på att dränka oss. I dag är alltför av oss, Europas folk, Brysseldissidenter.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Det enda jag hinner göra med bara en minuts talartid är att vädja till det tjeckiska ordförandeskapet att hjälpa oss att se till att EU-institutionerna respekterar demokratin. I en demokrati är det folket som bestämmer. Det råkar också vara så att i de länder där folket fick säga sin mening – i Frankrike, Nederländerna och Irland – förpassades Lissabonfördraget, även känt som den europeiska konstitutionen, till papperskorgen. Jag hoppas att det nya ordförandeskapet kommer att ställa sig ännu mer på medborgarna sida och ta parti för friheten och inte, vilket vi har blivit vana vid från de flesta ordförandeskap, liera sig med de arroganta EU-byråkraterna.

Sedan har vi Turkietfrågan. Den stora majoriteten av EU-medborgarna motsätter sig tanken att ett icke-europeiskt land ska ansluta sig till vår union. Även i den här frågan tvingar eurokraterna på oss sin vilja, och vi behöver det tjeckiska ordförandeskapets hjälp. Med tanke på att Tjeckien frigjorde sig från en diktatur för inte så länge sedan kan ert ordförandeskap visa sig bli en symbol för demokrati och frihet under de kommande sex månaderna, om ni vågar gå emot EU-elitens önsknings det vill säga.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar premiärminister Mírek Topolánek till Europaparlamentet och vet från tidigare diskussioner att EU kommer att vara i mycket goda händer under de kommande sex månaderna. Det är ett historiskt ögonblick för Tjeckien och ett tillfälle för er att bidra med er sedvanliga politiska skicklighet.

En rad viktiga prioriteringar stakas ut i det tjeckiska ordförandeskapets program, som sammanfattas med tre "E", som står för Energi, Ekonomisk utveckling och EU:s roll i världen. Under den första tiden av ert ordförandeskap har ni verkligen ställts inför avsevärda utmaningar. Ni reste till Moskva och Kiev och ni har arbetat hårt för att nå en överenskommelse för att återuppta flödet av naturgas till EU-länderna. Ni har visat prov på stor diplomatisk skicklighet hittills när ni arbetat med Ryssland och Ukraina, men det är mycket viktigt att vi får den ryska regeringen att inse att taktiken att hålla nationer i gisslan inte är rätta sättet att göra affärer i den moderna världen. Ni har visat vägen för EU hittills, och jag gratulerar er till detta, och även till ert arbete för att lösa den pågående krisen i Mellanöstern i syfte att nå en trovärdig vapenvila som möjliggör ett återupptagande av fredsförhandlingarna.

Den ekonomiska krisen står fortfarande högt upp på er dagordning. Ni stöder förnuftiga åtgärder för att ta itu med den ekonomiska nedgången. Ni har tydligt förklarat att det är viktigt att EU och medlemsstaterna inte inför ny och sträng reglering på EU-nivå eller nationell nivå. Ni har talat om att mobilisera de länder som delar er liberala ekonomiska inställning för att motarbeta protektionism i det här läget. Det vi måste göra är att se till att eventuella förändringar i regelverket är proportionerliga och förnuftiga.

Avslutningsvis flyttar en ny president in i Vita huset om en vecka. Herr premiärminister, jag vet att vi kan lita på att ni etablerar en bra arbetsrelation med den tillträdande presidenten Barack Obama. Jag vet att ni delar min åsikt om att framtiden för den transatlantiska alliansen är central för EU:s säkerhet och välbefinnande. Jag önskar er all lycka. För att citera Winston Churchill i hans sista stora tal i underhuset: "Svikta aldrig, misströsta aldrig, förtvivla aldrig." Lycka till.

Kristian Vigenin (PSE). - (EN) Fru talman! Vi måste erkänna att det tjeckiska ordförandeskapet fick en mycket svår början. Den förvärrade ekonomiska krisen, Israels brutala militära operation och den största krisen hittills i EU:s gasförsörjning.

Ert arbete kommer att bli ännu svårare till följd av de ökande politiska spänningarna i samband med kampanjen för valet till Europaparlamentet. Slutet på ert ordförandeskap kommer att präglas av valet av 532 nya ledamöter av Europaparlamentet. Jag betonar den här siffran eftersom det inte är den siffra som nämns i Lissabonfördraget. Jag anser att ratificeringen av Lissabonfördraget och dess ikraftträdande borde stå högre upp på er dagordning, både nationellt och på EU-nivå.

Det kan förefalla som att ni är har otur som leder EU i en sådan situation, men alla kriser utgör även en möjlighet. Utnyttja dessa möjligheter. Gör EU mer aktivt, synligt och trovärdigt i Mellanöstern. Försök att skapa en mer ansvarsfull EU-politik om energi och energiförsörjning. Gör mer för att få EU-ekonomin tillbaka på rätt spår samtidigt som arbetstillfällena bevaras. Herr Topolánek, jag skulle gärna vilja se ännu en ny medlemsstats ordförandeskap lyckas. Detta är ert särskilda ansvar. Det kommer att visa att de nya medlemsstaterna inte bara kan följa, utan även kan leda.

Den viktigaste förutsättningen för framgång är att sammanföra samtliga 27 medlemsstater och få dem att enas kring politik och åtgärder. Det kommer ni inte att lyckas med om det inte råder enighet i ert eget land. De motsägelsefulla budskap som kommer från olika tjeckiska institutioner skadar era utsikter till framgång, så jag ber er att göra ert bästa för att sätta stopp för alla interna politiska spel. Det är inte lätt i en situation med en förvalskampanj, men Slovenien är ett exempel att följa. Den andra förutsättningen är att ni får de största politiska partierna här i parlamentet att sluta upp bakom er. Ni måste glömma er egen politiska tillhörighet under dessa sex månader och föra en bred dialog. Det är något ni kan lära er från det franska ordförandeskapet.

Avslutningsvis vill jag uppmärksamma den ökande extremismen, antisemitismen och främlingsfientligheten i EU. Tjeckien påverkas också av denna tendens. Jag ber er att föra upp den här frågan högt på er dagordning, särskilt med tanke på det kommande valet till Europaparlamentet. Jag önskar er all framgång.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka rådets ordförande för att han är här i dag för att redogöra för det tjeckiska ordförandeskapets program. Jag vill emellertid lyfta fram några frågor som jag hoppas att ert ordförandeskap kommer att arbeta med.

För det första har ni valt mottot "Europa utan gränser". Jag håller med om premissen för detta motto. Det bör särskilt gälla för EU-medborgarna, som har rätt att fritt röra sig och vistas inom EU. Jag är föredragande för tillämpningen av direktivet om fri rörlighet. Det ser tyvärr ut som om ert motto hotas av de nationella myndigheterna. Kommissionen har nyligen offentliggjort en rapport om genomförandet av detta direktiv, som är en stor besvikelse. Med tanke på medlemsstaternas olämpliga införlivande av direktivet hoppas jag att ni kommer att lägga mycket större tonvikt vid den här frågan än vad som anges i ert program på området för frihet och säkerhet.

För det andra kommer ni, förutom de svåra frågor som ni kommer att ställas inför under ert ordförandeskap – som den fortsatta globala finanskrisen och den oroande utvecklingen på energisäkerhetsområdet – även att ha en stor lagstiftningsbörda. Jag litar därför på att ni kommer att utnyttja alla nödvändiga medel för att slutföra de många oavslutade betänkandena på lämpligt sätt före utgången av detta parlamentariska mandat. EU-medborgarna har särskilt stora förväntningar på prissänkningar på röst-, sms- och dataroaming. Jag hoppas att ni kommer att infria ert åtagande att nå en överenskommelse i första behandlingen om mitt betänkande om Roaming II. Tack, och jag önskar er all lycka med ert ordförandeskap.

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag önskar det tjeckiska ordförandeskapet varmt välkommet och hoppas att det kommer att lyckas få loss EU ur det värdelösa och löjlige Brysselstyret och börja agera för att bekämpa den skandalösa människohandeln med olagliga migranter som pågår i Medelhavsområdet.

Vid ett möte mellan Cyperns, Greklands, Italiens och Maltas inrikesministrar nyligen fick minister Robert Maroni äntligen upp EU:s ögon för det här problemet. Det är hög tid att EU inser hur allvarlig situationen i Medelhavsområdet är med människohandeln med olagliga invandrare och narkotika från Afrika och Asien. Det tjeckiska ordförandeskapet måste brådskande överväga det angelägna behovet av särskilda åtgärder och ge inrikesministrarna befogenheter att ingå återtagandeavtal med de tredjeländer som dessa olagliga invandrare kommer från.

Vi måste förstärka de åtgärder som vidtas av Frontex, som dock bör samordnas med lämpliga instrument och resurser. I det här sammanhanget måste EU inse att sådana åtgärder endast blir effektiva om de kompletteras med politik för återtagande av olagliga invandrare och finansiering för de länder, som mitt, som måste ta emot olagliga invandrare. Herr rådsordförande, res till Lampedusa och se hur allvarligt problemet är. Vi börjar bli ett centrum för kampen mot narkotikahandeln i Medelhavsområdet – en skamfläck som vi måste utplåna. Res till Lampedusa som politiker och återvänd sedan som turist, till en av de vackraste öarna i Medelhavet!

(Applåder)

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Fru talman, herr Barroso, herr Topolánek, jag välkomnar det tjeckiska ordförandeskapet! Som en Pragbo som har valts till ledamot av Europaparlamentet som tysk ledamot av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, gläder det mig särskilt att Tjeckien kommer att inneha ordförandeskapet för rådet under de närmaste sex månaderna. För över 40 år sedan, efter okupationen av Tjeckoslovakien, gick jag i politisk exil i Tyskland, och jag förundrar mig fortfarande över att vi nu är fria att gå vidare i utvecklingen av demokratin och respekten för de mänskliga rättigheterna i Tjeckien och Centraleuropa.

Den senaste politiska, ekonomiska och miljömässiga utvecklingen skulle vara en stor utmaning för vilket rådsordförandeskap som helst – men jag anser att detta ordförandeskap kommer att övervinna dessa utmaningar. Jag vill önska oss alla, inte bara Tjeckien, lycka till inför detta ordförandeskap.

(Applåder)

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! En av prioriteringarna för ert ordförandeskap är följande: för att EU ska kunna agera på internationell nivå måste det stärka sin säkerhet genom strategiskt samarbete med Nato och utveckla sin egen försvarsförmåga för att komplettera Nato.

Medborgarna undrar emellertid vem som hotar EU så till den grad att det måste samordna sitt säkerhetsarbete med Natos. Ett synligt hot mot EU är däremot den strategi som tillämpas av Israel, krigsstrategin, som EU inte har fördömt öppet och inte har infört sanktioner mot, som man gjort i andra fall.

Ni förklarar vidare att ni vill ha en ekonomi utan gränser och att vi måste undvika överdriven reglering och ökad protektionism. Är detta de lärdomar som vi i EU har dragit av den ekonomiska krisen? Inget skydd av de svaga, men däremot ja till marknadsspekulation? Det är knappast förvånande att medborgarna börjar förlora tålamodet med EU:s politik. Eurobarometern, som vi alltid struntar i, talar åtminstone om så mycket för oss.

Den aktuella frågan i dag, som även framgår av massdemonstrationerna, är att det krävs en politik för fred, inte medbrottslig neutralitet. Reaktionerna och gräsrotsprotesterna är uppenbara bevis på behovet av rättvisa och politisk kontroll av marknaden och priset på råvaror, vilket kommer att ge varje stat möjlighet att fullgöra den sociala roll som medborgarna har tilldelat den, utan stabilitetspaktens dogmatiska begränsningar.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Jag vill välkomna rådsordföranden och önska honom lycka till med sitt ordförandeskap, och även önska det tjeckiska folket lycka till.

Jag vill som irländsk ledamot tacka den tjeckiska regeringen och det tjeckiska folket. När mitt folk röstade nej till Lissabonfördraget i folkomröstningen var det bara den tjeckiska representationen som förklarade att den respekterade det irländska valresultatet. I ett klimat av ringaktning för de franska, nederländska och irländska valresultaten – och för de människor som inte tillåts rösta – var denna respektfulla inställning mycket välkommen.

Respekt är en värdefull och nödvändig inställning. Vi står inför många kriser i EU. Ni har detaljerat redogjort för ett ambitiöst program för att ta itu med dessa utmaningar. Ett sådant program kräver respekt mellan medlemsstaterna. Det krävs även respekt för folket i medlemsstaterna om det ska ha några utsikter till framgång.

Jag är imponerad över den respekt som ni har visat ert folk genom att tillstå att de, precis som irländarna, antagligen skulle förkasta Lissabonfördraget om de fick chansen. En sådan respekt bådär gott för ert ordförandeskap och för EU.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Herr Topolánek, ni kanske inte väntade er ett så vänligt och välvilligt mottagande i Europaparlamentet – men det tjeckiska ordförandeskapet är en historisk händelse. Jag har upplevt två milstolpar under min politiska karriär, den första var den tyska återföreningen och den andra Europas återförening efter två blodiga europeiska inbördeskrig på 1900-talet. Det faktum att Tjeckien företräder ordförandeskapet i Europaparlamentet i dag är en återspeglning av de otroliga historiska förändringar som vi har upplevt, och som vi måste vara tacksamma för. Jag kan försäkra er att ni har stöd från Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, utan reservationer och utan skepticism.

Ni inledde ert anförande med att tala om Karl IV, som inte bara var en av de första arkitekterna av ett transeuropeiskt transportnät, utan även grundaren till ett av de äldsta och mest ansedda universiteten i Europa, och således en representant för den europeiska universalitet som förmodligen har präglat oss européer lika mycket som de fördrag som vi har ingått. Bortsett från de enstaka EU-skeptiska kommentarerna – som vi känner till från ert eget land – vinner ni vårt stöd. Vi i PPE-DE-gruppen är mycket trogna européer – det råder det inget tvivel om – men det är just på grund av detta som vi kan erkänna när saker och ting går snett i EU och hjälpa till med att ställa dem till rätta. Lissabonfördraget är ett utmärkt instrument för att rätta till eventuella misstag från EU:s sida. Därför förväntar jag mig att ni som rådsordförande kommer att arbeta för att Lissabonfördraget ska kunna träda i kraft och att ert land kommer att ratificera det så snart som möjligt.

Enrique Barón Crespo (PSE). - (ES) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag ger det tjeckiska ordförandeskapet samma vänliga välkomnande som jag gjorde 1991 när jag som talman för Europaparlamentet talade inför senaten i det dåvarande Tjeckoslovakien för att be dem ansluta sig till oss. Enligt min åsikt förkroppsligas denna storslagna generation av tjeckiska och slovakiska medborgare i en person som är välrespekterad i Europa och i hela världen. Jag talar naturligtvis om president Václav Havel.

Jag har två kommentarer och frågor till rådsordföranden. Ni har fattat ett beslut – och det gläder mig att ni talar om ett EU med regler – att låta ratificeringen av Lissabonfördraget komma i andra hand efter avtalet om en missilförsvarssköld. Många av oss anser att detta är fel väg att gå, men ni har fattat beslutet att

underordna ert eget land något som måste övervägas gemensamt. Det finns emellertid ett faktum som man inte kan bortse ifrån, och det är att gastvisten är en politisk tvist. Enligt min mening kommer det att bli mycket svårt för er att föra en politik gentemot öst i denna situation. Tjeckerna är ett folk som är stolt över sin suveränitet och sitt oberoende, och jag kan inte förstå hur ni kan låta en sak som tjeckerna måste besluta styras av vad irländarna gör.

För det andra har ni inte nämnt euron. I går firade vi eurons tioårsjubileum och er systerrepublik Slovakien inträde i euroområdet här i parlamentet. Vad kommer ni att göra för att försvara euron under det tjeckiska ordförandeskapet?

Lena Ek (ALDE). - Fru talman, herr Topolánek, herr Barroso! Det är mycket riktigt så att vi befinner oss i två kriser: en klimatkris och en finanskris. Till detta kan vi lägga en energikris. Det är därför viktigt att inte tappa fokus. Min fråga till premiärminister Topolánek blir därför följande: Kommer Tjeckien att se till att de akuta ekonomiska krisprogrammen också fungerar för att lösa klimatkrisen?

Vi har nämligen nu möjligheten att hjälpa våra medborgare till både en bättre miljö och nya jobb samt att hjälpa våra småföretagare. Historien visar att varje finanskris följs av ett tekniskifte. Med investeringar i ny grön teknik som fjärrvärme, biobränsle, kraftvärme, energieffektiva hus, solpaneler, intelligenta elnät osv. drar vi nytta av de nödvändiga omställningarna för att möta klimathotet och skapa det ekonomiska uppsving som Europa och världen behöver. En samtidig satsning på klimatsmart teknik och sysselsättning stabiliserar också läget säkerhetspolitiskt gentemot Ryssland.

De som motarbetat energipaketet och en gemensam europeisk övergripande energipolitik kanske nu förstår varför vi har lagt så mycket arbete på att kunna få EU att tala med *en* röst i dessa frågor. I alla fall förstår Europas frysande medborgare vad som behöver göras. Vi kan inte som i Mellanösternkrisen ha tre, fyra europeiska delegationer som springer om varandra.

Jag välkomnar därför Tjeckiens ordförandeskap och det väletablerade samarbetet med det inkommande ordförandelandet Sverige och önskar lycka till.

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Ärade ledamöter, herr Barroso, herr Topolánek! Jag vill uttrycka min uppskattning för den tjeckiska regeringens föresats att fortsätta den utvärdering som det slovenska ordförandeskapet inledde av de politiska, moraliska och rättsliga aspekterna av kommunistregimens brott. Konsekvenserna av kommunistregimens brott är ett motbudande ärr i Europas ansikte. Under realpolitikens inflytande låtsas emellertid EU-politikerna fortfarande inte lägga märke till detta. Det visar att EU fortfarande saknar självaktning inför Rysslands auktoritära ideologi. Så länge som nazismens grymma handlingar erkänns som ett brott mot mänskligheten, men de brott som begicks av Sovjetunionens kommunistregim ursäktas måste vi tyvärr inse att Europa och dess historiska sanning är uppdelad mellan den östra och den västra halvan av kontinenten. Ukraina stänger av sina gasleveranser och ryska stridsvagnar går in i Georgien. Så länge som sådant får pågå förblir EU:s gemensamma värden inget mer än en dröm. Jag uppmanar det tjeckiska ordförandeskapet att förverkliga de föresatser som uttrycks i Pragförklaringen.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Detta är det första ordförandeskapet för ett land från det före detta Sovjetblocket och vi håller tummarna för er, herr premiärminister, att detta kommer att bli ett förstklassigt ordförandeskap.

Ni har inlett ert ordförandeskap i en mycket het politisk temperatur, med iskalla vindar från energikrisen. Jag vill gratulera er till ert snabba agerande och åtagande att finna en lösning på gaskrisen och er medling mellan Ryssland och Ukraina.

Två av de tre främsta prioriteringarna för det tjeckiska ordförandeskapet – energin och det östra partnerskapet – är beroende av gas. Detta är en skiljeväg för båda dessa prioriteringar för ert ordförandeskap. Ni måste omedelbart finna en solidarisk nödlösning. Ni måste arbeta för att häva blockaden för gasleveranserna till 18 medlemsstater, vars medborgare och industrier lider. Därefter måste ni finna en varaktig, hållbar och systematisk lösning på längre sikt. Vi behöver er för att utforma en heltäckande och beslutsam strategi.

Jag välkomnar även att ni prioriterar det östra partnerskapet, som kommer att ge oss en lämplig ram för ett förbättrat samarbete med våra partnerländer i öst, som finns så nära våra gränser. Europaparlamentet kommer att komplettera detta med sin egen dimension genom att inrätta en interparlamentarisk församling, som vi kallar Euronest. Detta partnerskap kommer att bidra till att förhindra kriser som denna i framtiden.

Jag är säker på att det tjeckiska ordförandeskapet, som ställs inför en så utmanande situation och krishantering kommer att kunna infria våra förväntningar, och att vi om sex månader kommer att ha färre hinder och ett starkare och säkrare EU, och även ett behagligare EU, som det heter i er slogan:

(CS) Gör EU till en trevligare plats! Jag önskar er stor framgång.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! "Europa utan gränser" är ett bra motto, eftersom det anspelar på själva kärnan i Europatanken – att sammanföra människor. Jag hoppas dock också att det ska bli möjligt att få bort gränserna för en del människors tankesätt, de som fortfarande har politiska, om inte ideologiska, invändningar mot Europeiska unionen och som därför stänger sina sinnen för dess fortsatta utveckling i enlighet med Lissabonfördraget. Det återstår en hel del att göra i fråga om detta också i ert land.

Reformfördraget är viktigt. Hur ska man kunna bedriva energipolitik utan den grund för den som finns i Lissabonfördraget? Det går inte. Man kan se på många andra politikområden på samma sätt. Det är fullständigt oacceptabelt att koppla ratificeringen till andra inhemska problem, eftersom detta är ett gemensamt fördrag som inte har någonting att göra med inhemska politiska tråtar – där oppositionen hoppar på regeringen eller tvärtom.

EU är en värdegemenskap. Mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen – där ert land också har brister – är centrala frågor. Jag vill också ta tillfället i akt att nämna fallet med Dr Yekta Uzunoglu, som har kämpat för rättvisa och ersättning i 14 år. Jag väddar till er att se till att detta olyckliga fall, som tidigare fick Václav Havel att hungerstrejka, blir löst under ert ordförandeskap.

I slutet av det franska ordförandeskapet för rådet sa president Sarkozy att de gångna sex månaderna hade förändrat honom. Jag hoppas att den här erfarenheten också kommer att förändra er och många andra i Tjeckien.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag vill ställa fyra frågor till rådsordföranden.

Herr rådsordförande, om ni som ni sa anser att Lissabonfördraget är värre än Nicefördraget, varför undertecknade ni det?

För det andra, kan ni bekräfta att Tjeckien inte kommer att frestas att följa det irländska exemplet och försöka dra sig ur Lissabonpaketet?

För det tredje, ser ni inte en motsägelse i att ni kommer hit och lovprisar parlamentets legitimitet, men vägrar att stödja fördraget, som leder till att parlamentets befogenheter ökar stort?

För det fjärde, kan det tjeckiska ordförandeskapet verkligen ha auktoritet om inte Tjeckien ratificerar Lissabonfördraget eller till dess att landet gör detta?

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Fru talman, herr ordförande! Det är paradoxalt att denna mångfacetterade kris som har drabbat världen, däribland Europa, också kan vara en god bundsförvant, eftersom de som har vant sig vid att berätta för alla hur de ska sköta sina företag har huvudansvaret för krisen. Det var de som ledde den och drog in oss i den.

I dag kan vi notera en förändringens vind i ert uttalande, och önskar därför det tjeckiska ordförandeskapet lycka till. Jag vill påminna er om ett historiskt faktum som ni bör ha nytta av. År 1618 fick Hradčany ett obehagligt besök av habsburgska diplomater, som uppträdde med aldrig tidigare skådad arrogans. Tjeckerna kastade med alla rätta ut dem genom fönstret, i en så kallad "defenestration". Jag ser fram emot en sådan politisk defenestration nu. Jag hoppas att ni kommer att kasta ut alla ohederliga rådgivare genom anständighetens och förnuftets fönster och att ni lyckas driva de europeiska frågorna framåt. Det är det som Europas medborgare förväntar sig, och ni kommer inte att lyckas om ni lyssnar på dessa charlataner.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Som alltid upplever vi viktiga historiska händelser i Europa och det tjeckiska ordförandeskapets sex månader kommer säkerligen att räknas till dessa.

Det återstår många stora problem, som det här ordförandeskapet måste finna lösningar på. Vägen har redan stakats ut för Lissabonfördraget, som måste antas slutgiltigt, men processen behöver drivas på för att se till att den inte drar ut på tiden längre än innevarande år. Den allvarliga globala ekonomiska krisen kommer att fortsätta att ge effekter och det råder inget tvivel om att dessa kommer att bli omfattande under året. Vi hoppas att ordförandeskapet kommer att fortsätta på den väg som det franska ordförandeskapet slog in på, så att det kommande G8-mötet, som Italien ska leda, kan ge de resultat som Europa behöver.

Europa har ett allvarligt problem med sin energiförsörjning. Detta är ett avgörande faktum, och det verkar vara ett svårlöst problem. En lösning kan emellertid vara på väg. Hur som helst borde den framtida försörjningen tryggas, med tanke på hur beroende många länder, däribland mitt eget, är av den.

Situationen på Gazaremsan kan inte längre tolereras. Man bör inte förhandla med terrorister, men attackerna på det israeliska folket måste upphöra en gång för alla, och vi får inte längre tolerera att oskyldiga civila dödas i frontlinjen i ett absurt och tyvärr permanent krig.

Invandringen bör lösas på europeisk nivå, och därför bör situationen för vissa länder, däribland Italien och Malta, som har stora problem med denna fråga, verkligen uppmärksammas. Cypernfrågan bör åtgärdas snabbt, så att förbindelserna mellan Grekland och Turkiet, och mellan EU och Turkiet, som dessutom fortfarande väntar på anslutning, kan normaliseras en gång för alla.

Herr Topolánek! Slutligen hoppas jag att alltid få se er här i plenisalen. Jag önskar er lycka till med ert arbete och jag uppskattar att ni fortfarande är kvar här efter ert första svar. Det har vi inte varit så vana vid med tidigare ordförandeskap. Tack. Det är ett gott tecken.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande! Av era tjeckiska historiker har jag lärt mig varför ni inte har ratificerat Lissabonfördraget. De säger nämligen att siffran 8, som i 2008, är ett magiskt tal. Denna siffra interpunkterar er historia, säger de: 1918 skapades Tjeckoslovakien och 1348 grundades Prag. De nämner ett fyrtiotal exempel, och i synnerhet tre smärtsamma sådana från senare tid: 1938, när Frankrike och Storbritannien övergav er, 1948, när ni åsidosattes genom en statskupp och 1968, när de sovjetiska stridsvagnarna rullade in. Så jag kan förstå 2008 – ni lade det åt sidan för att ni tyckte att det var suspekt att ratificera fördraget det året, och framför allt eftersom en del jämförde den begränsade suveräniteten under Brezjnevs med fördraget. Men trots alla hans fel och hans förflutna är kamrat Barroso, som är här, inte Breznev!

(Skratt)

Vi är delar av ett projekt som kännetecknas av delad och frivillig suveränitet. Lissabonfördraget är bara ett ögonblick i den historien, bara ett skede i den här historien. Snälla ni: 2008 är slut, ratificera 2009!

(Applåder)

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Tjeckien tar över ordförandeskapet för Europeiska unionen vid en tidpunkt då vi diskuterar hur vi ska omvandla ekonomin och om den framtida modellen för Europeiska unionen ska vara mer socialt inriktad eller mer liberal. Ibland presenteras detta till och med som ett gräl mellan det gamla och det nya Europa, men jag tror att tjeckerna kommer att kunna nå konsensus, för det är egentligen ingen stor skillnad mellan dessa två begrepp. De kommer att sammanföras till följd av globaliseringen och den mångkulturella ekonomiska miljö som fortsätter att växa fram. Olika människor har vitt skilda uppfattningar om vad begreppet marknadsekonomi innebär, och det är en beteendemässig faktor. Länderna i den före detta Sovjetblocket förstår mycket väl att marknaden inte nödvändigtvis blomstrar bara för att det finns marknadsinstitutioner och lagar. Dessa måste också stämma överens med människors mentalitet och förväntningar. Ibland försöker vi understryka dessa skillnader mellan de ekonomiska modellerna för att ta politiska poänger, men om vi i ett långsiktigt politiskt perspektiv försenar reformeringen av den ekonomiska politiken kommer detta, med tanke på den förändrade mångspråkiga och mångkulturella ekonomiska miljön, att hjälpa radikala populistiska grupper att ta makten och skapa långsiktig politisk instabilitet och ekonomisk eftersläpning.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag vill gratulera rådets tjeckiska ordförandeskap till tillträdet. Detta är det första rådsordförandeskap som innehas av ett före detta Warszawapaktsland och det har därför symbolisk betydelse, som Hartmut Nassauer så riktigt sa.

Gasförhandlingarna och ordförande Schwarzenbergs aktiviteter i Mellanöstern visar tillsammans med många andra exempel att rådets tjeckiska ordförandeskap är väl förberett för det arbete som väntar. Därför anser jag att det är särskilt viktigt att man har fört fram det som har kallats ett strategiskt koncept för energisäkerhet. I synnerhet detta exempel gör det klart att det finns många områden där nationalstaterna inte längre ensamma kan ta till vara medborgarnas intressen och där bara en gemensam europeisk strategi duger.

Herr ordförande! Det är dock bara Lissabonfördraget som ger oss den behörigheten i fråga om energi och energisäkerhet. I dag fungerar vi som samordnare och det vi gör är inte bindande. När det gäller många av de utmaningar som vi måste ta itu med, så kan vi inte göra detta utan det handlingsutrymme som Lissabonfördraget ger – utrymme för mer demokratisering, nämligen en förstärkning av Europaparlamentets

och de nationella parlamentens rättigheter. Jag utgår därför ifrån att det var ett misstag i den tyska tolkningen att ni sa att Nicefördraget kan vara bättre än Lissabonfördraget. Ni kan säkert fortfarande rätta till den tyska versionen. Således bör vi försöka göra klart att vi endast kan förbättra sättet på vilket vi klarar våra gemensamma utmaningar på alla stora områden med hjälp av Lissabonfördraget. Tack så mycket.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Herr ordförande! Ni talade om ett reglernas Europa. Faktum är att ni talade mycket om regler. Nu är det ju så att en av demokratins regler är att man fullgör sina åtaganden. Ni har gjort ett åtagande att ratificera Lissabonfördraget före årsslutet 2008. Det gjorde ni inte och det var fel. Därför frågar jag er: när kommer Tjeckien att ratificera Lissabonfördraget?

Ni talade också om självförtroende. Det tyckte jag lät arrogant. Den tjeckiska regeringen, inklusive presidenten, har all rätt att säga och göra vad den vill, men den får inte glömma bort att den tillhör Europeiska unionen och nu talar på nästan 500 miljoner medborgares och 27 medlemsstaters vägnar.

Därför kan ni inte nonchalera det faktum att 25 medlemsstater redan har ratificerat Lissabonfördraget och att Irland redan har planerat en andra folkomröstning. Lyckligtvis tyder opinionsundersökningarna på att det blir en majoritet för ja-sidan. Irländarna har insett att det faktum att de tillhör Europeiska unionen och euroområdet har skyddat dem mot större problem i denna särskilt besvärliga internationella miljö.

Nu återstår det för Tjeckien att tala om när landet kommer att ratificera Lissabonfördraget. Som min gruppledare Martin Schulz har sagt måste EU tala med en röst vid en tidpunkt då vi står inför aldrig tidigare skådade utmaningar. Detta är bara möjligt med Lissabonfördraget.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru talman, herr Topolánek, mina damer och herrar! Ni talade om det östra partnerskapet, herr Topolánek. Partnerskapen är en relativt ny uppfinning av Europeiska unionen. De fanns inte i det Europa som upphovsmännen till Ventotenemanifestet önskade sig, eller i Europa strax efter andra världskriget. Detta Europa gav sina grannar, också de i Central- och Östeuropa, utsikter till anslutning. Europa har varit en fredsskapande faktor, inte för att det gav sina grannar utsikter till partnerskap, utan för att det gav dem utsikter till medlemskap, till att bli en del av EU.

Om vi talar om gränser var emellertid det franska ordförandeskap som är er föregångare mycket tydligt med att det ville fastställa Europas gränser genom att stänga igen dörren i ansiktet på framför allt Turkiet och slå fast att Europeiska unionen vill stänga sina gränser. Resultatet är att runt omkring Europeiska unionen, där det förr fanns hopp för länder som ert, i dag i stället finns krig och spänningar i Mellanöstern, på Balkan, i Kaukasus, Ural och Maghreb.

Vi från det fredliga radikala partiet vill uppmana er att ta i beaktande det trängande behov som, än en gång, finns av att Europas förenta stater öppnar sig för medlemskap, för medlemmar, och inte för förvirrade partnerskapsförbindelser. Detta partnerskap utesluter det viktigaste av allt: medborgerliga och politiska rättigheter för medborgare i Europa och vid Europas gränser.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill gratulera rådsordföranden till att redan ha visat prov på stor förmåga att hantera en rad olika frågor.

Många svenskar har fortfarande en känsla av att Prag ligger öster om Stockholm på grund av det senaste århundradets politiska geografi. Detta är fel, och ert ordförandeskap kommer att återge Tjeckien dess rättmätiga plats i våra mentala kartor – i hjärtat av Europa, i historien såväl som i framtiden.

Jag vill också uttrycka en förhoppning om att ni kommer att bereda vägen väl för det svenska ordförandeskapet. När det gäller klimatfrågor och konkurrenskraft är det oerhört viktigt att ni visar att vi kommer att hantera de ekonomiska problemen på ett öppet sätt, utan protektionism och med hjälp av dynamiken i en öppen ekonomi. I energifrågorna kommer ni att spela en avgörande roll eftersom ni är mycket väl lämpad för detta. Den tid vi lever i understryker behovet av reformer och förändringar.

Jag tror att de flesta kan hålla med om att solidaritet och säkerhet på energiområdet innebär att vi måste reformera och fördjupa EU:s inre energimarknad. Om vi inte gör detta kommer vi att utsättas för olika hot och försök att dela oss, att splittra oss. En målsättning bör därför vara att se till att ingen kan kontrollera leveranser och produktion av gas och el samtidigt som distributionen, dvs. att vi ser till att vi har en enda gemensam marknad. Om detta mål kan nås under ert ordförandeskap kommer det att vara ett strategiskt steg framåt, och jag hoppas att vi alla kan gratulera er till detta om sex månader.

Maria Berger (PSE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Jag och några andra ledamöter som är här i dag tillhörde gruppen av ledamöter från den gemensamma parlamentarikerkommittén som särskilt stödde

tjeckiskt medlemskap under perioden fram till 2004. Därför är det en speciell dag även för icke-tjeckiska ledamöter i dag när vi för första gången får välkomna ett tjeckiskt ordförandeskap. Jag kan tillägga att det inte alltid var så populärt att en österrikisk parlamentsledamot bedrev kampanj i Österrike för medlemskap för Tjeckien. Så vi hör verkligen till dem som ger det tjeckiska ordförandeskapet ett särskilt stöd och vi tänker inte fästa alltför stor vikt vid inkörningsproblem – den ganska ensidiga inledande inställningen till Gazakonflikten och den tjeckiska ordförandens åsikt att de sociala och miljömässiga standarderna är för höga har redan nämnts. Från österrikisk synpunkt är vi särskilt sårade av den välvilliga reaktionen på Slovakiens planer att starta om Bohunice, vilket skulle vara ett klart brott mot EU-rätten.

Den utmärkta filosofen och författaren Jiří Gruša har skrivit en "Bruksanvisning för Tjeckien och Prag", en njutbar och oerhört humoristisk läsning som jag kan rekommendera alla mina kolleger. Hittills finns det ingen skriftlig bruksanvisning för EU, men om en sådan någonsin kommer att ges ut bör alla de nya ordförandeskapen akta sig för att avvisa det stöd som erbjuds dem i parlamentet eller av angränsande länders regeringar.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Herr ordförande, ni har ett särskilt ansvar. Rådets tjeckiska ordförandeskap har fått en skakig start – dess konstinstallation var provocerande och väckte indignation – men dess allvarliga bemödanden att komma på fötter och ta ansvar för hela unionen har varit märkbara också innan i dag. Det verkar vara väl förberett. Dess program innehåller rätt prioriteringar. Det kommer dock sedermera att bedömas utifrån sin beslutsamhet, sitt personliga engagemang och den Europaanda med vilken dessa prioriteringar genomförs, samt utifrån hur väl det lyckas.

Kommissionsordförande Barroso sa att EU testas under det här halvåret. Rådets tjeckiska ordförandeskap och Tjeckiens regering testas i EU-politik. De här testen kan de bara klara om vi alla gör vårt bästa. Därför vill jag be er att sluta spela ut inrikespolitiken mot EU-politiken och tynga rådets ordförandeskap med inhemska problem. Ni bör göra klart för medborgarna att ni redan anser att Lissabonfördraget skulle förstärka er roll och göra det möjligt för er att spela den i bättre harmoni med de andra europeiska institutionerna när det gäller gasdispyten, Gaza, Slovakiens åtgärder i fråga om Bohunice och finanskrisen.

Europeiska unionen är en värdegemenskap och ett gemensamt rättssystem. Visst har vi regler, och den som bryter mot dem och den som inte håller vad han lovar, visar brist på solidaritet. Vi förenas av vår värdegemenskap, vårt gemensamma rättssystem och våra politiska mål, trots alla våra skillnader.

Därför vill jag vädja till er: göm er inte bakom Irland, utan ta ett steg framåt, ratificera Lissabonfördraget före Europadagen 2009, innan ert ordförandeskap för rådet är över. Vi kommer att döma er efter era handlingar och inte efter vad er president i Tjeckien säger.

Gary Titley (PSE). - (EN) Fru talman! Jag fann det intressant att den tjeckiska rådsordföranden sa att oppositionen försöker lägga krokben för det tjeckiska ordförandeskapet, eftersom den tjeckiske presidenten enligt min åsikt gör ett utmärkt arbete alldeles själv för att stjäla det tjeckiska ordförandeskapet.

Jag noterar att det tjeckiska ordförandeskapet förklarar att det gör allt det kan för att utvidga EU och ta in Kroatien. Om det gör allt det kan, varför kan det inte ratificera Lissabonfördraget? När allt kommer omkring har det tjeckiska ordförandeskapet samtyckt till det, och bör därför fullgöra sina skyldigheter.

Vi måste vara ärliga: det här är ingen särskilt bra start på ert ordförandeskap. Den tjeckiske presidenten beskriver klimatförändringspaketet som en onödig lyx. Den tjeckiske finansministern förklarar att den ekonomiska återhämtningsplanen påminner om kommunisttiden. Vi har ett så kallat konstverk – som har upprört alla, men särskilt bulgarerna – och ett första uttalande om Gazakrisen fick dras tillbaka några timmar senare.

Vad vi behöver just nu är ledarskap, och det jag har sett hittills har lärt mig att ju förr vi får en heltidsordförande för rådet desto bättre, eftersom det endast är ett samstämmigt agerandet på EU-nivå som kommer att bidra till att skapa säkerhet för EU, inflytande i världen och ekonomisk återhämtning. Vi behöver ledarskap.

(Talmannen avbröt talaren.)

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Fru talman! Det tjeckiska ordförandeskapet förtjänar en eloge för sin aktiva roll när det gäller att lösa tvisten om förnyelsen av den tjeckiska gasförsörjningen. Det vore emellertid ett stort misstag att släppa detta innan de långsiktiga orsakerna till problemet har åtgärdats.

Det bottenar tydligen i Rysslands ambitioner att utöka sin intressesfär till Ukraina och vidare in i Centraleuropa. EU:s strävan måste därför vara att hålla kvar Ukraina på unionens radarskärm. Detta kommer dock inte att

lyckas om Ukraina fortsätter att sponsra skumma transaktioner och hålla fast vid "grannpriser" som inte återspeglar den faktiska marknadssituationen och som befäster Ukrainas politiska beroende av Ryssland.

Det tjeckiska ordförandeskapet prioriterar bland annat energisäkerhet och en förstärkning av det östra partnerskapet. En grundläggande aspekt av detta partnerskap måste vara att hjälpa Ukraina att fastställa marknadsmässiga energipriser, framförhandlade inom ramen för långsiktiga kontrakt, så snart som möjligt.

Ordförandeskapet bör också utöva kännbara påtryckningar på Kiev för att demontera ogenomskinliga ekonomiska strukturer som undergräver bemödandena att reformera och utveckla en rättsstat. Det är bara ett starkt yttre tryck på Ukraina och ett aktivt samarbete som kan hjälpa landet att släppa inriktningen på sina kortsiktiga och ofta personliga intressen till förmån för en verklig självständighet från Ryssland, och en rättsstat som är fri från utbredd korruption. Utan en upprepning i Ukraina kan vi inte vänta oss att EU ska kunna svara på Rysslands allt påstridigare politik gentemot Central- och Östeuropa.

Den rätta tidpunkten för att etablera ett nära samarbete mellan EU och Ukraina kommer att uppstå omedelbart efter det att gaskrisen har desarmerats. Om inte det tjeckiska ordförandeskapet, på EU:s vägnar, lyckas sätta ett effektivt tryck på Ukrainas ledare kommer vi snart att inte bara få uppleva fler dagar med iskyla och utan gas, med omfattande konsekvenser för medlemsstaternas ekonomier, utan framför allt en farlig förskjutning av de geopolitiska förbindelserna i Central- och Östeuropa.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Fru talman! Precis som alla andra här i parlamentet önskar jag den tjeckiske rådsordföranden lycka till. Herr rådsordförande, jag är emellertid bestört över er skandalösa kommentar här i morse om att Lissabonfördraget är värre än Nicefördraget. Detta är inte bara osant, det är söndrande, och det är trolöst. Nu måste ni allvarligt överväga att ta tillbaka era kommentarer i morse om Lissabon.

Vi behöver den mer enade demokratiska union som skapas genom Lissabonfördraget för att möta många problem, som alla kan störta vår värld i konflikt: energisäkerheten, klimatförändringen, den ekonomiska och finansiella krisen, och de många krigen i många regioner. Som rådsordförande är det er uppgift att medla för och leda EU på grundval av våra gemensamma värden om solidaritet – internt och externt – en social marknadsekonomi, multilateralism och jämställdhet mellan kvinnor och män – och detta omfattar även rätten för både män och kvinnor att dela på föräldraskapet.

Herr rådsordförande, ni måste lägga era konservativa och nyliberala åsikter åt sidan i sex månader, annars kommer ni att stå i konstant konflikt med parlamentet under dessa sex månader. Irland kommer förmodligen att hålla en folkomröstning om ett förtydligt Lissabonfördrag i höst. Jag kommer att arbeta hårt för att säkra ett positivt resultat för Irland och EU. Era kommentarer här i dag har gjort den uppgiften mycket svårare. Om folkomröstningen misslyckas kommer ni inte att få något tack för det av det stora flertalet EU-medborgare.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Jag vill särskilt tacka rådsordföranden för att han tog på sig ordförandeskapet och gratulera honom till ett par svåra men framgångsrika första ordförandeskapsveckor. Jag förstår fullkomligt det ni säger om nationell identitet, en identitet som vi, länderna mellan Europas östra och västra delar, har lyckats bygga upp.

Jag vill göra er uppmärksamma på en sak som jag tror kommer att bli avgörande under det här halvåret: det tredje energipaketet. Detta paket handlar först och främst om den gemensamma energimarknaden, ett gemensamt europeiskt samarbetsorgan mellan nationella tillsynsmyndigheter, gränsöverskridande förbindelser och gemensamma investeringar, och således om integration – med andra ord, om energisolidaritet och tryggad energiförsörjning.

För det andra betyder det tredje energipaketet också avreglering, rättvis reglering av tillgången till nätverk, det vill säga konkurrens på marknaden, vilket betyder lägre kostnader och mindre miljöförstöring och billigare energi för konsumenterna och därmed för ekonomin, vilket kommer att hjälpa oss igenom krisen.

Och för det tredje innehåller det tredje energipaketet rättvisa regler för länder utanför våra marknader, med en gemensam policy för leverans till EU-länderna och möjlighet till transport genom tredjeländer. Inom ramen för EU:s östra partnerskap och östra dimension talar det tredje paketet sitt tydliga språk.

Det tredje paketet kan gagna alla de tre prioriterade områden som ert ordförandeskap har – energi, ekonomin och EU:s östra dimension. Jag uppmanar er att behålla dessa prioriteringar och fullt ut ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Andersson (PSE). - Fru talman! Även jag välkomnar det tjeckiska ordförandeskapet. Under detta ordförandeskap kommer vi att ha låg tillväxt, och arbetslösheten kommer att öka. Vi har en ekonomiskt svår situation. Jag läste *Financial Times* förra veckan om president Klaus lösningar, som jag inte alls håller med om. Han säger att vi måste minska på ambitionerna när det gäller miljöpolitiken och klimatpolitiken, och att vi måste minska på ambitionerna när det gäller socialpolitiken. Det är *fullständigt* fel väg att gå! Om Europa ska kunna konkurrera i framtiden måste vi satsa på modern miljöteknik. Vi måste satsa på modern infrastruktur för att vi ska få ett långsiktigt hållbart samhälle, och på en aktiv klimatpolitik. Det ger högre tillväxt och ökad sysselsättning.

Likadant är det med socialpolitiken. Vi måste satsa på en socialpolitik med rättvisa arbetsvillkor, likabehandling av löntagare, en god arbetsmiljö osv. Det innebär inte lägre tillväxt, utan det innebär mer långsiktigt hållbar tillväxt.

Till slut skulle jag vilja ta upp familjepolitiken. När jag läser i ert program om familjepolitiken handlar det om en ålderdomlig familjepolitik. En modern familjepolitik handlar om mäns och kvinnors lika ansvar för barn och yrkesliv. Ni visar på en helt annan väg i ert program.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Tack, fru talman. Som parlamentsledamot från Bulgarien välkomnar jag att det tjeckiska ordförandeskapet tar med energi och energisäkerhet bland sina mest prioriterade frågor. De senaste dagarna har ett stort antal EU-medlemsstater tagits som gisslan i dispyten mellan Ukraina och Ryssland. Bara i Bulgarien har över 1 60 000 hushåll varit utan uppvärmning. Tyvärr kunde inte Bulgariens regering hjälpa sina medborgare under denna kris. Bulgarien är det enda landet i EU som inte har några alternativa gaskällor, gasleverantörer eller gasreserver. Vi måste dra lärdom av den här incidenten.

Ärade ledamöter! Jag tror att jag talar för hela parlamentet när jag säger att vi inte får låta de europeiska medborgarna betala priset för politiska spel där länder använder sina energitillgångar som politiska verktyg. Därför anser jag att vi behöver hållbara lösningar i energisektorn. Vi behöver en gemensam europeisk energipolitik. Ett viktigt element i denna är att förbättra energiinfrastrukturen. När vi talar om europeisk energisolidaritet menar vi gemensamma energiprojekt i Europeiska unionen och att komma bort ifrån dagens bilaterala avtal.

Jag vill också tro att det inom kort kommer att bli möjligt att bygga paneuropeiska kärnkraftverk som gemensamma projekt för medlemsstaterna i EU. I det sammanhanget välkomnar jag att det tjeckiska ordförandeskapet gör nya samarbetsformer med länder i Sydkaukasus och på Balkan, och med Ukraina, till ytterligare en prioriterad fråga. Det är bara genom att ha en integrerad strategi som tar hänsyn till de intressen och de möjligheter som härrör ur dessa intressen som både medlemsstaterna och länderna i de nyss nämnda regionerna har som vi kan se till att komma över och undvika kriser, såsom den gaskris vi just har upplevt. Vi måste agera omedelbart och göra det som är bäst för Europeiska unionen. Behovet av konkreta åtgärder som syftar till att skapa en gemensam europeisk energipolitik är nu större än någonsin.

Jag önskar det tjeckiska ordförandeskapet all framgång.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Fru talman, herr premiärminister! Det tjeckiska ordförandeskapet har valt mottot "Europa utan gränser" och satt upp energipolitiken och ekonomisk stabilitet som högst prioriterade frågor. Jag vill understryka vikten av att dessutom prioritera någonting annat, nämligen de europeiska medborgarna.

Jag uppmanar er att lägga större vikt vid frågor som direkt påverkar medborgarnas vardag. Förbättrade toppmodernerna europeiska sociala program, garantier för europeisk solidaritet och lika möjligheter, liksom förverkligande av minoritetspolitiken bör betonas mer. Jag håller med dem som kräver ratificering av Lissabonfördraget.

Medborgarna måste bli mer delaktiga i EU-politiken. Jag tror att avsaknaden av sociala paket och effektiv kommunikation leder till att förtroendet för EU:s institutioner minskar. Jag anser att utbildningen har en särskilt viktig roll ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr rådsordförande, mina damer och herrar! Inledningen av det tjeckiska ordförandeskapet har kännetecknats av konflikten i Gaza och energikrisen. Efter en våg av avfärdande och tvivel på Tjeckiens förmåga att leda unionen upptäcker EU och andra delar av världen med förvåning att det tjeckiska ordförandeskapet har hanterat de oväntade kriserna på ett ansvarsfullt och effektivt sätt. Jag undrar

emellertid om de var så oväntade och välkomnar att Tjeckiens regering började ta itu med dem på ett tidigt stadium, i julas, för det franska ordförandeskapet hade inte lyckats kväva dem i sin linda.

Jag hoppas att ni kommer att agera precis lika oförskräckt i förhandlingarna med Kina, som med vilja bryter mot reglerna för världshandeln, främjar orättvis konkurrens och äventyrar européernas hälsa genom att prångla ut falska och farliga produkter. I dag har europeiska föräldrar till exempel stora problem att hitta barnskor som inte är hälsovådliga, men hittills har rådet och kommissionen knappt uppmärksammat denna fråga.

Sedan välkomnar jag att ni har prioriterat "Europa i världen". Jag försäkrar er att EU är mycket öppet för världshandel, men ingen rådsordförande har hittills lyckats skapa rättvis ömsesidighet och öppna Kina för europeiska tillverkare. Jag hoppas att ni och ert förstklassiga team kommer att lyckas bättre.

Herr rådsordförande! Jag gratulerar er till ett verkligt högklassigt, realistiskt program för EU liksom till att ha vuxit som person. Med tanke på att ni leder ett politiskt parti som innehåller en del personer som i dag är ministrar och som 2003 röstade mot vår anslutning till unionen klarar ni er oerhört väl på den europeiska scenen. Jag hoppas bara att vi kommer att få se en liknande uppmjukning av era partikamraters inställning till Lissabonfördraget också.

Media rapporterar att irländarna, under trycket av finanskrisen, nu bättre förstår att fördraget är ett anständigt instrument som har upprättats för att hantera svåra tider. Jag hoppas att ni också kommer att börja betrakta fördraget positivt, även om det betyder att ni får radera president Klaus nummer ur er mobiltelefon. Jag önskar oss alla ett framgångsrikt tjeckiskt ordförandeskap, trots våra skilda åsikter.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Fru talman, herr premiärminister! Vid sidan av utrikespolitiken, åtgärder för att få bukt med den ekonomiska krisen och ratificeringen av Lissabonfördraget måste ungdomarna vara en av Europeiska unionens grundläggande prioriteringar. Jag läste om denna prioritering i ert program. Jag anser att ert program borde vara mer integrerat och förebyggande i fråga om ungdomar.

Det går inte längre att övertyga unga människor med uttalanden och löften. De känner osäkerhet inför en stat som håller på att kollapsa och som inte kan ta itu med den ekonomiska krisen. De accepterar inte utbildningssystem som skickar dem till en marknad med arbetslöshet och social ringaktning. De accepterar inte euroskepticism, rädsla för EU. De har ett problem med ratificeringen av Lissabonfördraget. De hamnar dagligen i konflikter. Det är den nya generationen som kan förstå vad som menas med ...

(Talmannen avbröt talaren.)

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill säga till rådsordföranden att hans land för mig symboliseras av två män: Franz Kafka och Jan Palach. Båda symboliserar kampen för frihet och demokrati, och båda visade prov på den frustration, smärta och de uppoffringar som den kampen ibland kan kräva

Herr rådsordförande, av detta skäl tror jag att ni kommer att ha en särskild insikt i kampen i Gaza och ha förståelse för den smärta och frustration som folket i Gaza och Israel känner. Jag hoppas att ni därför kommer att göra allt för att sätta stopp för den slakt som pågår där.

Ni kommer även att kunna nå ut till den amerikanske presidenten om klimatförändringsfrågorna och räkna in honom i ekvationen inför Köpenhamn.

På hemmaplan här i EU kommer ni att ha chansen att sätta er prägel på parlamentets återstående lagstiftningsförslag – och jag betonar de nya möjligheter som kommer att öppnas för medborgarna i och med gränsöverskridande hälso- och sjukvård, en fråga som jag vet står på er dagordning.

Ni nämnde den fria rörligheten för kunskap. Den är allra viktigast inom den medicinska vetenskapen, och detta gäller även psykisk hälsa. Jag har haft förmånen att stödja en del av arbetet för reform för psykisk hälsa i Tjeckien. Jag vet att ni vill gå vidare med dessa reformer, inte bara i ert land, utan i hela EU. Jag skulle vilja att ni tänker er tillbaka till juni när vi utarbetade paketet för psykisk hälsa för EU. Denna fråga finns inte med på er lista för närvarande, men jag hoppas att ni kommer att se till att den finns med på er dagordning som en fråga som vi måste gå vidare med, eftersom vår uppgift – er uppgift – framför allt är att hjälpa de sårbara människorna i vår gemenskap som behöver vårt stöd. Jag vet att ni kommer att göra ert bästa i den här frågan, och jag önskar er lycka till i alla era ansträngningar.

(Applåder)

Józef Pinior (PSE). - (PL) Jag ska börja med att påminna om det polsk-tjeckiska möte med den underjordiska oppositionen som Solidarność organiserade för 21 år sedan i Krkonoše på gränsen mellan Polen och Tjeckien.

Tjeckien är det första landet i Central- och Östeuropa som har ordförandeskapet för EU. Detta är ett ansvarsfullt åtagande, herr ordförande. De tjecker som leder Europeiska unionen är åttlingar till de människor i Central- och Östeuropa som kämpade för att riva ned järnridån och skapa en demokratisk samhällsgemenskap i Europa. Jag understryker att det tjeckiska ordförandeskapet har en särskild intellektuell och politisk betydelse.

Den fråga det prioriterar högst bland många är att genomföra ratificeringen av Lissabonfördraget och förstärka EU:s gemensamma utrikespolitik. En annan mycket viktig återstående uppgift är att ta fram en transatlantisk strategi för transatlantiska förbindelser efter valet av den nye presidenten i USA. Och slutligen vill jag önska president Vaclav Havel ett snabbt tillfrisknande efter operationen nyligen.

Mihael Brejc (PPE-DE). - (SL) Det tjeckiska ordförandeskapet har sagt sig vara berett att bryta dödläget i förhandlingarna om Kroatians anslutning till Europeiska unionen. Herr ordförande! Låt mig då påminna om att alla kandidatländer måste lämna in trovärdiga dokument. Om dokumenten saknar trovärdighet ska detta påtalas för landet i fråga.

I fallet med Kroatien har Kroatien markerat en omtvistad gräns på sina kartor. I stället för att nämna att en viss del av gränsdragningen är föremål för en tvist har landet bara ritat ut den gräns den anser vara riktig. Självfallet kan ett sådant dokument inte vara trovärdigt, eftersom det faktiskt handlar om en tvist mellan de två länderna som måste lösas på annat håll. Detta är en bilateral dispyt mellan två länder som i övrigt är goda grannar och står på mycket god fot med varandra, men det är ändå en dispyt som måste lösas någon annanstans. Därför vill jag framhålla att Slovenien inte uppträder nyckfullt när vi säger att Kroatiens dokument inte är trovärdiga. Sloveniens poäng är faktiskt att medlemsstaterna är skyldiga att göra kandidatländerna uppmärksamma på att de måste lägga fram dokument som överensstämmer med Europeiska unionens normer.

Hur kan man då lösa detta? Det har redan lagts fram många förslag och jag tror att det tjeckiska ordförandeskapet också kommer att försöka komma fram till ett lämpligt förslag. Lösningen kan vara att Kroatien lägger fram ett regerings- eller parlamentsbeslut där man klart kallar dessa gränser för vägledande, preliminära eller något annat som tydligt anger att de är tillfälliga och ännu inte har fastställts. På så sätt tror jag att vi skulle kunna ta ett litet steg framåt och göra det möjligt för Kroatien att gå med i Europeiska unionen så snart som möjligt, vilket också skulle ligga i Sloveniens intresse.

Låt mig avslutningsvis tillönska er all framgång med ordförandeskapet för Europeiska unionens råd.

Richard Falbr (PSE). - (CS) Rådets tjänstgörande ordförande har fått ta emot mycket kritik och jag ska avhålla mig från att spä på den. I tjeckiska sagor finner man vanligen ett slott där det bor en klok kung som inte retar upp någon, inte stöter sig med någon och inte påstår att han är expert på allt. Detta är inte fallet i slottet i Prag. Men ingenting är perfekt. Jag är ändå säker på att rådets tjänstgörande ordförande kommer att kunna hantera sitt handikapp framgångsrikt och hålla de löften han har givit oss i dag. Jag har känt honom i nästan 20 år och det gläder mig att se att medlemskapet i Europeiska unionen har fått honom att växa politiskt. Jag håller tummarna för honom, för som spanjorerna säger *Con mi patria, con razón o sin ella*, som engelsmännen säger *Good or bad, my country*, och som jag säger "Mitt land, i vått och torrt".

Zita Pleštinšá (PPE-DE). - (SK) Jag ska börja med att säga att det gläder mig att vårt broderland Tjeckien redan i inledningen av sitt ordförandeskap har skingrat alla tvivel på att en ny medlemsstat skulle kunna sköta Europeiska unionens affärer.

Det tjeckiska ordförandeskapet har visat att det kan svara på och agera i kritiska situationer, såsom kriget i Gaza och de avbrutna gasleveranserna från Ryssland till EU. Som företrädare för Slovakien, som får nästan 97 procent av sin gas från Ryssland och som tillsammans med Bulgarien har de största problemen, vill jag personligen ge premiärminister Mirek Topolánek en eloge för hans delaktighet i förhandlingarna med de ryska och ukrainska motparterna. Herr premiärminister! Slovakien har fortfarande inte någon gas och behöver därför fortfarande aktiv hjälp av er. EU behöver en gemensam energipolitik och EU behöver skaffa sig en bättre förhandlingsposition på energiområdet.

Frankrike inledde sitt ordförandeskap med konflikten mellan Ryssland och Georgien och det tjeckiska ordförandeskapet tvingas hantera den kommersiella och politiska tvisten mellan Ryssland och Ukraina. Jag är fast övertygad om att det är dags att dra lärdom av dessa händelser. Det är viktigt att urskilja områden där EU är beroende av Ryssland, liksom områden där Ryssland är beroende av EU. Förbindelserna med Ryssland

är viktiga, men det är oacceptabelt att Ryssland använder gasen som ett politiskt vapen. Man måste verkligen ta tag i frågorna om att diversifiera energikällor och bygga Nabucco-ledningen. Herr premiärminister! Slovakien befinner sig i en extraordinär situation och betraktar er som en allierad i frågan om ett strategiskt beslut om Jaslovské Bohunice. Jag vill också be er om hjälp som ordförande för Europeiska kommissionen, herr Barroso.

Personligen anser jag att det fortfarande finns många brister i förverkligandet av fri rörlighet för personer och välkomnar därför det tjeckiska ordförandeskapets motto – Europa utan gränser.

Jag önskar det tjeckiska ordförandeskapet framgång med genomförandet av dess 3E-program och med att föra EU närmare Lissabonmålen.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Herr premiärminister! Vi var tidigare medborgare i samma land, och det gläder mig att få välkomna er till Europaparlamentet och önska er lycka till med att nå de mål som ni har presenterat för oss.

Era 3E-prioriteringar sammanfattar verkligen de problem som Europeiska unionen har för närvarande, och jag är säker på att ni inte kommer att glömma bort den ekonomiska delens sociala aspekter, som är så viktiga för större delen av EU-medborgarna. När jag träffade er vid firandet av införandet av euron i Slovakien glädde det mig att upptäcka att rådets nye tjänstgörande ordförande stödde en närmare integration mellan unionens länder. I likhet med de flesta av parlamentsledamöterna skulle jag dock bli ännu gladare om ni ville bidra till att få Lissabonfördraget ratificerat i Tjeckien. Annars kommer det att bli svårt att nå de prioriterade mål som ni har satt upp. Om vi vill att EU, som ni har sagt, inte bara ska vara en betalare utan också en aktör på världsscenen så måste vi ta detta steg.

Herr premiärminister! Valet till Europaparlamentet kommer att bli ett betydelsefullt inslag i ert ordförandeskap, det har sagts många gånger. Valresultatet kommer att påverka EU:s politik under de kommande fem åren och här kan ett omfattande stöd från rådet spela en stor roll. När Slovakien åker ur hockey-VM och Tjeckien går vidare till nästa omgång ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill förmedla Estlands mycket varma stöd för det tjeckiska ordförandeskapet. Ökad konkurrenskraft är det absolut bästa botemedlet mot den ekonomiska krisen, med slutförandet av fyra grundläggande friheter. Herr rådsordförande, jag stöder er tanke om att utveckla det östra partnerskapet i full omfattning. Vi inser nu hur viktigt det är få länder som Ukraina och Georgien att göra ett åtagande för rättsstatsprincipen och demokratisk ansvarsskyldighet.

I september förra året föreslog Europaparlamentet att den 23 augusti skulle utses till en gemensam minnesdag för offren för kommunismen och nazismen. Vi litar på att ni kommer att ta initiativ för att övertyga samtliga 27 regeringar att officiellt utse denna dag, med början i augusti i år. Vi förväntar oss även att ni tar initiativ för att EU inleder en moralisk och politisk utvärdering av de brott som begicks under det totalitära kommuniststyret.

(Talmannen avbröt talaren.)

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) "Ekonomi, Energi och EU i världen" är mottot för det tjeckiska ordförandeskapet för EU. EU-medborgarna förväntar sig att de europeiska institutionerna ska skydda dem mot kriser och förbättra deras livskvalitet. EU-medborgarna prioriterar för närvarande Europeiska unionens ekonomiska återhämtningsplan, ökad energieffektivitet och säkrare energiförsörjning.

Jag uppmanar det tjeckiska ordförandeskapet att, trots det annalkande valet till Europaparlamentet, eller just på grund av det, visa prov på visioner, politisk vilja och framför allt engagemang för EU:s medborgare. Tillsammans kan vi nå en överenskommelse vid första behandlingen av direktivet om byggnaders energieffektivitet. Jag försäkrar er att både Europaparlamentet och Europeiska kommissionen är beredda att stödja er så att direktivet om byggnaders energieffektivitet blir en av de saker som det tjeckiska ordförandeskapet lyckas driva igenom.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! Efter den traumatiska erfarenheten av den ryska kommunismen i det förflutna har Tjeckien nu gått till den motsatta ytterligheten genom att starkt och lydigt binda sig till USA. Detta framgår tydligt, inte bara av er ståndpunkt om Gaza och Lissabonfördraget, utan även av er regerings beslut att stationera amerikanska missiler på tjeckisk mark. Er vilja att troget tjäna Washingtonadministrationen till priset av att ni riskerar EU:s säkerhet är oacceptabel och högst tvivelaktig.

Ert land är i dag en del av EU, inte av USA, och ni måste försäkra er om att er regering agerar därefter. Amerikanska satellitstater har ingen plats i vår union. Ni måste alltså bestämma er: EU eller USA? Ni kan inte ha båda!

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Fru talman, herr ordförande! Det tjeckiska ordförandeskapet är det första på många år som har strukit den gamla surdegen den europeiska konstitutionen, också känd som Lissabonfördraget, från agendan. Denna realistiska inställning väcker optimism och visar på respekt för demokrati och principen om enhällighet.

Det tjeckiska ordförandeskapet har beslutat att inrikta sig på de mest brådskande sakfrågorna, däribland Gazakonflikten och energisäkerheten. Från början fanns det inte några planer på att ingripa i gaskonflikten mellan Ryssland och Ukraina, men när den började påverka en mängd medlemsstater bestämde sig Mirek Topolánek för att medla. Ordförandeskapet kommer förstås inte att nå alla de mål som det har satt upp på sex månader, men de första två veckorna tyder redan på att det kan bli ett effektivt ordförandeskap, trots att en del politiker här i kammaren låter som olyckskorpar. För delegationen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Tack, fru talman. Jag har hört att någonting som ska föreställa ett konstverk och där mitt land, Bulgarien, avbildas som en toalett, har satts upp i Bryssel med det tjeckiska ordförandeskapets stöd. Detta är djupt kränkande och strider mot Europeiska unionens traditioner av partnerskap och ömsesidig respekt. Därför insisterar vi på att det tjeckiska ordförandeskapet och den som har förolämpat en av medlemsstaterna på detta sätt, vilket vi inte kan tolerera, omedelbart ska ta bort denna bild. Om bilden inte tas bort omedelbart kommer jag och mina kolleger att gå dit och ta ned den med egna händer.

Mirek Topolánek, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Tack för ordet. Jag ska börja mitt avslutande anförande med att tacka er för alla era synpunkter. Det var ett mycket varmt och oväntat välkomnande. Jag vill också framhålla att det tjeckiska ordförandeskapet och jag själv, i egenskap av ordförande för Europeiska rådet, kommer att ha en nära kontakt och ett intimt samarbete med Europeiska kommissionen under hela detta halvår. De första fjorton dagarna har visat att kontinuerliga, dagliga och mycket aktiva kontakter med inte bara José Manuel Barroso, utan också med hela kommissionen, har lett till gemensamma åtgärder i de frågor som vi hade att ta itu med i början av året. Då syftar jag inte bara på vårt samarbete med Europaparlamentet, utan i synnerhet på vår kommunikation med Europeiska kommissionen när vi försökte hantera dessa speciella frågor. Jag vill tacka ordförande Barroso.

Innan jag kom hit lovade jag att inte dra några vitsar. Jag drog en, som alla skulle ha skrattat åt därhemma, och det blev platt fall. Men glöm det, jag kommer att försöka igen och kanske det till slut till och med blir rätt i den tyska översättningen, så att vi förstår varandra.

Lissabonfördraget får inte bli ett mantra. Det måste vara ett medel, inte ett mål. Det är ett medel för att förbättra Europeiska unionens funktionssätt. Det får aldrig bli frågan om tvång. Varje land har sina egna verktyg och spelregler för att nå ratificering. Det faktum att jag har undertecknat fördraget innebär inte att jag kommer att påverka det tjeckiska parlamentets två kamrar. De är självständiga och fria och kommer att fatta sina egna beslut. Vi har inte heller för avsikt att i förväg försöka utöva påtryckningar på det irländska folket. Det är omöjligt att tvinga igenom fördraget på något sätt, även om jag anser att det behövs i dag och att det kommer att underlätta Europeiska unionens arbete. Detta är min sista kommentar till detta och jag kommer inte att ta upp det igen. Jag har förklarat min personliga inställning.

Jag tycker om Timothy Kirkhopes citat, och ska parafrasera ett annat Churchillcitat för att visa vad jag anser om dagens läge: "Inga fler kriser i morgon, min agenda är redan full". Jag tycker att det som vi har gått igenom de första veckorna visar att vi prioriterade rätt och var väl förberedda. Dessutom började vi ta itu med gaskrisen i mitten av december, under det franska ordförandeskapet.

Jag ber alla ledamöter vilkas specifika frågor jag inte svarar på om ursäkt. Jag ska försöka generalisera resonemanget lite grann och hellre belysa den allmänna strategin för att komma till rätta med dessa specifika problem.

Frågan om smuggling av människor, narkotika och barn, människohandel med barn och liknande: Det tjeckiska parlamentet diskuterar precis som Europaparlamentet nivåer av frihet och säkerhet, och vi vill gärna påskynda direktiven och hela lagstiftningsplanen inom ramen för rådets beslut för att bekämpa

människosmuggling. Jag vill bara säga att vi är beredda på detta och vill ta itu med de enskilda aspekterna av dessa problem.

Den storskaliga diskussionen om Nabucco: Vi måste i ärlighetens namn medge att Nabucco bara kommer att bli ett alternativ till andra transitrutter om den också tillhandahåller en alternativ försörjningskälla. När det gäller debatten om Ukraina uttryckte sig min landsman Josef Zieleniec mycket tydligt – detta är ett politiskt och geopolitiskt problem, och jag menar att vi kan gå miste om Ukrainas proeuropeiska inställning om vi inte ger landet en chans att lösa sina inhemska problem, om vi inte ålägger de olika aktörerna, om de så är individer eller företag på gasmarknaden, restriktioner. Detta är naturligtvis ett geopolitiskt problem. Vi kan bara spekulera om vad syftena med hela krisen är – kanske bara en kortsiktig prishöjning, kanske mycket större press för att bygga Nord Stream, den alternativa nordliga sträckningen, eller kanske målet verkligen är att stoppa Ukrainas europeiska ambitioner. Oavsett vilket, är dessa faktorer delar av problemet, som inte bara är kortsiktigt och inte bara handlar om energi.

Om jag vore tvungen att svara på frågan om EU borde vara mer liberalt eller mer socialistiskt skulle jag försöka skämta en gång till och säga att jag förordar en kompromiss med ett liberal-konservativt EU, men detta är mitt sista skämt, jag lovar.

När det gäller den väg som Tjeckien går och införandet av euron så jag den 1 januari att Tjeckien skulle meddela sitt inträdesdatum den 1 november i år. Min regering blir den första som uppfyller Maastrichtkriterierna, men jag betraktar inte detta som en kapplöpning. Jag gratulerar mina slovakiska motparter, och vi får vänta och se hur finanskrisen påverkar efterlevnaden av reglerna i stabilitets- och tillväxtpakten och vilken inverkan den får på den faktiska efterlevnaden av alla de bestämmelser som styr euroområdet. Jag är rädd för – och det gäller också hanteringen av finanskrisen – att en uppmjukning av EU:s egna regler är ett destruktivt steg, och därför kommer vi naturligtvis att insistera på efterlevnad av direktiven om statligt stöd och konkurrens när vi talar om ett reglernas EU, och detta kommer att vara ett av kriterierna för bedömning av förslagen om hur finanskrisen ska angripas. Regler är tillämpliga både i goda och dåliga tider, och de gäller alla. Här måste jämlikheten vara absolut.

Jag ska faktiskt kommentera "Europa utan gränser". Ja, tanken är att det ska ha minst tre betydelser. Vi har den ekonomiska betydelsen, som handlar om att ta bort hinder för den inre marknaden, den mentala eller psykologiska betydelsen, med andra ord att ta bort hinder i européernas sinnen, vilket självfallet är ett mål för de länder som nyligen har anslutit sig, och slutligen har vi borttagandet av yttre hinder, att motverka protektionism, få till stånd en verklig avreglering av världshandeln som ett redskap för att hantera krisen, att få upp efterfrågan och faktiskt nå slutsatserna från G20-mötet i Washington.

Här vill jag nämna en sak som påverkar mig personligen och som redan har hittat vägen till media. Václav Havel är allvarligt sjuk och har lagts in på sjukhus. Han är en man som symboliserar både vår inriktning före och efter november, och inte bara Tjeckiens inriktning – i allt väsentligt symboliserar han järnridåns fall. Han var den förste tjeck som talade till Europaparlamentet och på allas våra vägnar vill jag önska honom ett snart tillfrisknande.

Jag har några mycket specifika svar till en av parlamentets ledamöter. Jag blev rörd av Libor Roučeks omtanke om den tjeckiska regeringen, och jag kan räkna upp minst sex exempel från de senaste 10-15 åren på länder som har innehaft ordförandeskapet för Europeiska unionen och som har lyckats väl trots många inhemska problem. Så var det för Belgien när Maastrichtfördraget trädde i kraft, där konstitutionella förändringar ägde rum utan att påverka ordförandeskapet, sedan har vi det franska ordförandeskapet när Europeiska unionen utvidgades till att omfatta Sverige, Finland och Österrike samtidigt som Frankrike genomled en inhemsk politisk kris. Vi har tidpunkten för Amsterdamfördraget 1999, under det tyska ordförandeskapet, när Gerhard Schröder hade stora problem och Lafontaine lämnade hans parti, och när euron infördes under det spanska ordförandeskapet och José María Aznar, vi har det irländska ordförandeskapet och många fler jag skulle kunna nämna. Oroa er inte för de inhemska politiska problemen i Tjeckien, de kommer inte att påverka det tjeckiska ordförandeskapet.

När det gäller kärnkraftsforumet kan vi inte ha en kärnkraftsdebatt där tvisten mellan gröna, liberala, konservativa och så vidare leder till ett framtingat resultat. Vid det kärnkraftsforum som organiseras i samarbete med Europeiska kommissionen och som äger rum i Bratislava och Prag bör en ny debatt om säkerhet, möjligheter, risker och behov lanseras, en debatt om allt det som faktiskt har blivit lite tabubelagt de senaste åren. Syftet med det slovakisk-tjeckiska kärnkraftsforumet är faktiskt att bryta ned detta tabu. Det är uppenbart varför premiärminister Fico reser till Ukraina och Moskva. Bulgariens och Slovakiens problem är viktiga eftersom de är länder som är helt beroende av gasleveranser från Ukraina. Bulgarien kan bara lagra en tredjedel av den kapacitet landet behöver och Slovakien har redan minskat produktionen vid tusentals

företag, dess värmekraftverk i Nováky är slutkört och landet upplever en stor kris. Jag står i daglig kontakt med Robert Fico och stöder hans arbete, även om jag inte tror att det kommer att bli framgångsrikt i dagens läge. Vi måste vara mycket tuffare mot de båda aktörerna Ukraina och Ryssland, Naftohaz och Gazprom. Vidare anser jag att både Europeiska kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet måste vara mycket effektivare och tuffare i de kommande skedena. Vi måste söka efter verktyg för att lösa ett antal tekniska problem. Vi kan inte acceptera att dessa leveranser inte återupptas av ett fullkomligt irrelevant skäl (det vill säga användningen av teknisk gas) och vi kommer att vidta fler åtgärder i fråga om detta.

Vi har talat mycket om Balkan och därmed förknippade problem, och många frågor togs upp i samband med detta. Alojz Peterle vet mycket väl att vi måste finna en bilateral lösning på tvisten mellan Slovenien och Kroatien om nya kapitel ska kunna frigöras i Kroatiens anslutningsprocess. Detta är inte någon EU-tvist, även om den faktiskt börjar påverka anslutningssamtalen. I den meningen kommer kanske mina kontakter med de båda premiärministrarna och de båda presidenterna, tillsammans med mina personliga insatser, hjälpa till att lösa gränsproblemen mellan Slovenien och Kroatien.

Det finns fortfarande mycket jag skulle vilja säga, men jag ska försöka att inte uppehålla er så mycket längre. Jag ska försöka att lämna plats för era kommande förhandlingar. Jag ska sluta med att säga att vi verkligen uppskattar möjligheten att tillhöra en gemenskap mellan stater som bygger på värden och grunder som vi, sedan november 1989, än en gång har kunnat anta som våra egna värden och våra egna mål. Vi uppskattar också möjligheten att leda hela denna gemenskap. Det är någonting så unikt, någonting som min generation, som var 33 år gammal 1989, aldrig trodde att den skulle få uppleva. Vi uppskattar också att vi kan ta itu med många problem. Det vi värderar högst av allt är den interna liberala debatten. Detta är den frihet som gör det möjligt för att formulera dessa problem inom ett åsiktsspektrum som är relevant för deras lösning. Jag kan utan tvekan intyga att Tomas Garrigue Masaryk har sagt att "demokrati är diskussion". Jag vill gärna gå i den förste tjeckoslovakiske presidentens fotspår. Jag är helt öppen för denna diskussion. Jag tackar er för er uppmärksamhet i dag och ser fram emot att träffa er igen.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Fru talman! Diskussionen har varit mycket intressant och jag känner mig stärkt av den gemensamma uppfattningen om de befintliga uppmaningarna och det allmänna stödet för det tjeckiska ordförandeskapet. Jag upprepar återigen min önskan att arbeta lojalt, konstruktivt och i den allra bästa anda med våra tjeckiska vänner. Deras framgång är EU:s framgång.

Som några av er har betonat är detta det sista ordförandeskapet före valet till Europaparlamentet. Jag anser att det är mycket viktigt att vi alla under dessa månader visar hur relevanta alla våra institutioner är för våra medborgares välfärd, välstånd och solidaritet.

Det är mycket viktigt att kommunicera, men det kan inte göras enbart av EU-institutionerna eller enbart av medlemsstaterna. Vi måste göra det tillsammans i en sann anda av partnerskap, vilket innebär att mycket av det som kommer att hända under dessa månader kommer att vara ytterst viktigt för EU:s framtid, och även för den respekt som våra institutioner tillmätts i EU.

Jag vill utnyttja den tid jag har på mig för att besvara några av de konkreta frågor som ställts till mig, särskilt om energi. Ja, vi behöver en snabb revidering av direktivet om gassäkerhet. Kommissionen påpekade detta när den lade fram sin strategiska energiöversyn i november förra året, och vi arbetar för fullt med att lägga fram lagstiftningsförslaget om detta för Europaparlamentet och rådet så snart som möjligt. Ja, vi behöver ökad solidaritet och större framsteg på energisäkerhetsområdet i EU. Det var innebörden i den strategiska energiöversyn som vi lade fram nyligen.

Jag vill även passa på att ännu en gång uppmana alla medlemstater och EU-institutioner att arbeta mer aktivt med mekanismerna för EU:s energisolidaritet. Ja, vi behöver även påskynda investeringarna i energiinfrastruktur, sammankopplingar och energieffektivitet. Det är därför som det är så viktigt att se till att dessa 5 miljarder euro från gemenskapsbudgeten anslås för dessa ändamål.

Jag vänder till er, till både parlamentet och det tjeckiska ordförandeskapet, att omsätta detta i praktiken så snabbt som möjligt. Ja, den ekonomiska återhämtningen måste kopplas till en smart grön tillväxt om vi vill gå starkare ur krisen. Vi har redan lagt fram förslag om att påskynda användningen av strukturfonderna för dessa ändamål. Det krävs medel för energieffektivitet och sammankoppling av energinäten, och genom att samordna de nationella stimulansprogrammen kommer vi även att anpassa de nationella insatserna i denna riktning, i linje med Europeiska rådets slutsatser.

Jag vill påpeka att det även krävs att gemenskapsbestämmelserna om lika möjligheter respekteras om vi ska ta oss igenom denna ekonomiska kris och få in EU på rätt spår mot en hållbar tillväxt igen. EU måste fortsätta

insatserna för att underlätta både kvinnors och mäns deltagande i ekonomin, och göra det lättare att kombinera familjeliv och yrkesliv.

Jag vill även säga ett par ord om Lissabonfördraget, som många av er nämnde. Vi behöver detta fördrag mer än någonsin, ratificerat av alla medlemsstater. Ja, vi måste respektera alla nationella ratificeringsprocesser, men när en regering undertecknar ett fördrag på en stats vägnar innebär detta ett bindande åtagande att se till att det träder i kraft.

(Applåder)

Många av er talade om det tjeckiska ordförandeskapet och om hur viktigt det är. Som en del av er sa, Hartmut Nassauer, Elmar Brok och andra – är själva det faktum att vi har ett tjeckiskt ordförandeskap en stor händelse. Det är första gången som ett land som ingick i den tidigare Warszawapakten har axlat ansvaret för att leda Europeiska rådet. Vilken stor bedrift det är om man tänker på det, att Tjeckien 20 år efter järnridåns fall leder Europeiska rådet och att premiärminister Mírek Topolánek och vice premiärminister Alexandr Vondra samarbetar om detta ansvar. Jag har fullt förtroende för att ni kommer att göra det.

Jag vill dela med mig av en upplevelse jag hade under det portugisiska ordförandeskapet. Portugals premiärminister José Socrates och jag var i Zittau, vid gränsen mellan Tjeckien, Polen och Tyskland, och jag såg den sinnesrörelse som premiärminister Topolánek kände vid det tillfället. Denna gräns, som en gång skilde oss åt i Europa, som skilde de två sidorna av Europa åt, är nu en fri gränsövergång för medborgarna i alla dessa länder. Det var ett stort ögonblick och en stor bedrift, som vi ska vara stolta över. Det är skälet till att jag verkligen anser att det är viktigt att vi försvarar våra värden för att se till att detta ordförandeskap blir en framgång.

Några av er påpekade att det är viktigt att Tjeckien lyckas, eftersom det är ett litet land. Ursäkta, men Tjeckien är inget litet land, inte ens med europeiska mått mätt. I själva verket är det ibland ett tecken på mindervärdeskomplex att betrakta några av våra medlemsstater som små länder. Jag vill påpeka för er – som Paul-Henri Spaak, en av grundarna till vårt EU-projekt, sa – att det inte längre finns små och stora länder i Europeiska unionen, eller om man vill uttrycka det så, inget av länderna är stort, problemet är bara att några av dem inte har insett det ännu.

Om vi ser på resten av världen – när vi ser omfattningen av Amerikas styrka på försvarsområdet och inom tekniken, när vi ser Rysslands enorma geografiska omfattning, när vi ser Kinas och Indiens enorma demografiska omfattning – kan vi verkligen säga att det finns några stora länder i EU?

Det finns inte längre några stora länder i EU. Alla länder är stora när det gäller deras värdighet. För kommissionen har alla medlemsstater exakt lika stor värdighet, men om vi vill vara stora i världen måste EU vara starkt. Vi måste agera tillsammans, vi måste utnyttja alla våra institutioners inflytande. Om vi agerar tillsammans på det sättet kommer vi verkligen att kunna förändra saker till det bättre i världen. Det är därför vi behöver Lissabonfördraget. Det är därför vi behöver en gemensam föresats. Det är därför vi behöver starka institutioner. Jag önskar det tjeckiska ordförandeskapet all framgång.

(Ihållande applåder)

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Nu följer omröstningen.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) En del av oss ser väldigt mycket fram emot att president Vaclav Klaus ska tala till oss i februari. Det kommer att vara så uppfriskande att lyssna till någon som har förståndet och ärligheten att misstro den ideologiska ortodoxin i det alltmer slutna EU och klimatförändringen.

President Vaclav Klaus har helt riktigt jämfört Europeiska unionen med den gamla Sovjetunionen. Min vän, den heroiske ryske dissidenten Vladimir Bukovskij har sagt följande om EU: "Jag har levt i er framtid och den fungerar inte." Han har helt rätt, EU är en form av mjuk kommunism.

Vi kan bara hoppas att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att var lite mer skeptiskt inställt till det storslagna EU-projektet än vissa tidigare ordförandeskap. En sak som tjeckerna kan göra är att försena ratificeringen av Lissabonfördraget till efter den andra irländska folkomröstningen. När irländarna sedan röstar nej igen till det havererade fördraget kan tjeckerna erkänna detta demokratiska beslut av den enda

EU-nation som har fått hålla en folkomröstning och på så sätt har kunnat sätta stopp för fördraget genom att vägra ratificera det. Låt oss hoppas att president Vaclav Klaus är rätt person att göra detta.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, fru talman, och mina uppriktiga välgångsönskningar till Tjeckien. Tecknen bådär inte gott i inledningen av ordförandeskapet: den grundläggande euroskepticism som har legat till grund för många tjeckiska handlingar under den senaste tiden (såsom att man ännu inte har ratificerat Lissabonfördraget) kan inte lugna ens optimisterna. Rådets tjänstgörande ordförandes uttalande om Gaza visade också brist på institutionell känsla: ståndpunkter bör förankras hos de övriga 26 medlemsstaterna. Det faktum att man inte ville träffa socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet sänder dessutom ut en mycket dålig signal: det har aldrig tidigare hänt att rådets tjänstgörande ordförande inte har haft tid att föra en dialog med en stor politisk grupp i parlamentet. Fru talman! Vi hoppas att vi kommer att överraskas av effektiva, auktoritativa åtgärder: i så fall kommer vi efter de sex månaderna att ha den intellektuella hederligheten att erkänna detta.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det tjeckiska ordförandeskapet satte upp tre prioriterade frågor: ekonomi, energi och utrikesförbindelser. Således följde presentationen av det tjeckiska ordförandeskapet redan kända linjer, men den innehöll några egendomligheter, särskilt när det gäller ratificeringen av Lissabonfördraget. Den tjeckiske premiärministern slog fast att de irländska medborgarnas suveränitet måste respekteras. Han sa till och med att om det hade skett en folkomröstning i Tjeckien så hade kanske resultatet blivit detsamma som i Irland, och han accepterade att förslaget till fördrag kunde tillbakavisas.

När det gäller gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina ansåg han att båda länderna hade del i skulden och underströk ekonomiska, strategiska och politiska skäl till deras handlande. Han stödde mer omfattande ingripanden från Europeiska unionens sida men var inte särskilt meddelsam i fråga om specifika förslag.

När det gäller socioekonomiska frågor kom han inte med någonting nytt, vilket innebär att den nyliberala linjen ligger fast, de förslag som Europaparlamentet har tillbakavisat om arbetstidsdirektivet, stabilitets- och tillväxtpakten och den nyliberala Lissabonstrategin, och han ignorerade den ekonomiska krisen och dess allvarliga konsekvenser för den sociala dimensionen.

Dessutom sa han praktiskt taget ingenting om de krigsförbrytelser som Israel fortsätter att begå mot palestinierna, vilket vi beklagar.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Det tjeckiska ordförandeskapet tillträdde i en svår tid för hela EU. Finanskrisen, energikrisen och den ekonomiska konjunkturnedgången är mer prövande än någonsin under dess femtiosexåriga historia. Och därtill kommer valet till Europaparlamentet i juni och den senaste militära konflikten på Gazaremsan. Personligen beklagar jag att tjeckerna inte har ordentliga verktyg för jobbet. Jag beklagar att Lissabonfördraget som ska reformera EU inte har trätt i kraft.

Det är anledningen till att det inte finns någon gemensam utrikespolitik: det finns inget system för beslutsfattande, och medlemsstaterna är inte bundna av någon princip om energisolidaritet. Och president Vaclav Klaus åsikter om klimatförändringar, EU-reformer och euron, som är bisarra för att inte säga fientliga, har en stor del av skulden i det avseendet. Därför vädjar jag till den tjeckiska regeringen och premiärminister Mirek Topolánek att begränsa Vaclav Klaus offentliga uttalanden om EU-frågor så mycket om möjligt. Detta är för hans eget bästa, och ligger också i vårt gemensamma intresse.

Tjeckiens tre prioriteringar – ekonomi, energi och yttre förbindelser – är vad EU behöver i ett nötskal. Därför tror jag att Karel Schwarzenbergs löfte att tjeckerna ska driva Europafrågorna framåt betydligt och att de inte ska vara sist i klassen kommer att infrias. Jag önskar av hela mitt hjärta vårt grannland i söder ett framgångsrikt ordförandeskap!

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Den ekonomiska återhämtningsplanen – som man enades om i december – är ett stort steg i rätt riktning för att klara av den rådande ekonomiska nedgången. Nu måste planens konkreta aspekter genomföras snabbt och effektivt. I detta avseende bör unionen maximera sina insatser för att se till att de tillgängliga medlen kan utnyttjas. Samtidigt som vi återställer förtroendet för vår finansmarknad bör vi därför särskilt förbättra och förenkla åtgärderna för att påskynda genomförandet av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden. Sammanhållningspolitiken är EU:s viktigaste instrument för solidaritet, och dess roll för att hantera de negativa effekterna av en global kris av den här omfattningen är naturligtvis oerhört viktig. Bland det nya tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar välkomnar jag dessutom viljan att inleda en diskussion om en omdefiniering av mindre gynnade områden parallellt med kommissionens meddelande. En bättre avgränsning av dessa områden kommer att göra att vi kan inrikta oss på deras behov och främja deras utvecklingspotential på ett bättre sätt, och således arbeta i linje med målen för social,

territoriell och ekonomisk sammanhållning inom EU. Det är viktigt att vi fortsätter våra insatser för att undvika de negativa konsekvenserna av krisen, inte bara för ekonomin, utan även för våra medborgare, särskilt för de mer sårbara medborgarna.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag vill tacka president Mirek Topolánek för hans redogörelse för det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar. De tre E-na – Ekonomi, Energi och EU i världen, som kommer att utgöra ramen för ordförandeskapet för gemenskapen kommer att få stryka på foten för tillkommande, oplanerade yttre händelser: Gaza och gasen.

Gazakonflikten har politiska dimensioner. Nu har den dock blivit så militariserad att humanitära frågor har hamnat i förgrunden. Människor dör där! Inte bara Hamas-milisen som orsakade den militära konflikten, utan oskyldiga barn, kvinnor och män. EU måste tillsammans med FN göra allt som står i dess makt för att finna en lösning på denna blodiga konflikt. Judar och palestinier kan leva fredligt sida vid sida. Jag ber er att vara oförtröttlig i era bemödanden att åstadkomma detta.

Gaskrisen har drabbat många europeiska länder. Tvisten mellan två företag, ett ryskt och ett ukrainskt, har vuxit till en tvist mellan de båda länderna. Nu lider många medborgare i många länder oerhört som en följd av detta, och deras energiförsörjning har avbrutits mitt i en hård vinter. Krisen har också lett till stora ekonomiska förluster, eftersom gasen även behövs i produktionen. Därför är det hög tid att införa ett olje- och gassystem för hela EU med leveranser från en mängd källor. Vi måste också snarast söka efter nya energikällor och använda moderniserade metoder för förgasning av kol. Polen vidtar åtgärder av detta slag.

Jag önskar våra tjeckiska vänner framgång med att förverkliga EU:s mål.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Det tjeckiska ordförandeskapet har en problematisk situation. Det är svårt att ta maktens tyglar för första gången efter ett ordförandeskap som är väl etablerat som en av EU:s motorer och redan har styrt unionsskutan flera gånger. Situationen är problematisk eftersom konsekvenserna av finanskrisen först nu börjar bli kännbara i hela Europa. Den är också problematisk eftersom man inte bara måste tampas med de extrema euroskeptikerna i parlamentet utan också med högt uppsatta politiska företrädare i hemlandet.

Icke desto mindre verkar det tjeckiska ordförandeskapets program vara ett försök att upprätthålla en bra balans i Europeiska unionen. Med det nobla mottot "Europa utan gränser" placerar man frågan om hur den ekonomiska krisen ska hanteras och frågan om hur EU:s mer långsiktiga principer ska kunna slås fast på ett ändamålsenligt sätt i förgrunden. Tjeckien är det första landet i Central- och Östeuropa som har alla de gemensamma egenskaperna hos EU:s nya medlemsstater. Således försöker det tjeckiska ordförandeskapet genom sitt program få till en proportionerlig sammanställning av de nya medlemsstaternas krav.

Det gläder oss att det tjeckiska ordförandeskapets svar på den ekonomiska krisen tar sikte på att utveckla den inhemska arbetskraften och främja vertikal rörlighet.

Samtidigt vill jag särskilt fästa ordförandeskapets uppmärksamhet på behovet av att förbättra situationen för de mest underutvecklade regionerna och de romska minoriteterna. Dessa är verkligen sociala och ekonomiska problem på EU-nivå som överskrider gränser.

Förutom att man tar till vara invandrad arbetskraft kan EU:s åldrande befolkning och de resulterande sociala spänningarna hanteras på lång sikt genom att den inhemska arbetskraft som utgörs av människor med icke konkurrenskraftiga kunskaper och färdigheter utvecklas.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera Tjeckien till ordförandeskapet för Europeiska unionen. Jag vill också uttrycka min uppskattning av att man har lyckats sammanställa ett 18-månadersprogram som en del av ett samarbete med Frankrike, som tidigare innehade ordförandeskapet för Europeiska unionen, och Sverige, som kommer att ta över ordförandeskapet för EU under andra halvåret i år.

De utmaningar som ordförandeskapet ställdes inför när det precis hade påbörjat sitt arbete, såsom kriget i Gaza och störningarna i gasleveranserna från Ryssland, för att inte nämna den globala ekonomiska krisen, har bekräftat att de prioriteringar som Tjeckien har satt upp är de rätta.

Av de tre prioriteringar som det tjeckiska ordförandeskapet har gjort – Ekonomi, Energi och EU i världen – ska jag ta upp energifrågan. Personligen anser jag att EU behöver en gemensam energipolitik så att vi kan undvika ett alltför stort beroende av resurser från ett enda område.

I det avseendet anser jag att vi måste utveckla förbindelser med nya leverantörer och att det är viktigt att investera i okonventionell teknik för att generera energi. Vi måste förbättra transportinfrastrukturen och arbeta för att få till stånd en sträckning för Nabucco-gasledningen. Jag tycker också att det är viktigt att förkorta förfarandena för att ta fram projekt som syftar till att finna alternativa och okonventionella energikällor.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Europeiska rådets misslyckande med att hantera de verkliga orsakerna till den irländska nej-rösten till Lissabonfördraget betyder att det är möjligt att det blir ett andra nej.

Det tjeckiska ordförandeskapet har insett att det kan bli ett andra nej och ser till att förbereda sig för eventualiteten att Lissabonfördraget inte kommer att träda i kraft. Det funderar på att ta fram en plan B för val av en ny kommission i enlighet med Nicefördraget. Förslaget om att välja en kommission med 26 kommissionsledamöter plus en hög representant för den europeiska utrikes- och säkerhetspolitiken från den 27:e medlemsstaten är bara ett möjligt sätt att hantera den här frågan på.

Människor i EU har insett att Lissabonfördraget inte är det universalmedel som många av dess mest ivriga anhängare framställer det som. Tvärtom, det kan leda till att de ekonomiska och sociala problem vi står inför förvärras.

När det gäller krisen i Gaza är det tjeckiska ordförandeskapets svar långtifrån lämpligt. EU måste vidta gemensamma åtgärder för att upprätthålla rättigheterna för de belägrade palestinierna och försöka få slut på detta blodbad.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Tjeckien, som övertog ordförandeskapet för Europeiska unionen den 1 januari 2009, har, tillsammans med andra länder som gick med i EU 2004 och senare, problem som hänger samman med att ett stort antal bostadshus befinner sig i ett dåligt skick med avseende på värmeisoleringen.

Vi bör ha följande i åtanke: de betydande energibesparingar och minskningar av de uppvärmningskostnader som medborgarna betalar som kan uppnås genom att renovera uppvärmningssystemen i dessa byggnader, liksom de begränsade möjligheterna att använda struktur- och sammanhållningsfonderna för att investera i detta område. Därför anser jag att rådets tjeckiska ordförandeskap bör ta med den här frågan bland sina prioriteringar.

För det andra har Tjeckien gjort ett uttalande om den europeiska arresteringsordern, på grundval av artikel 32 i rambeslutet, som går ut på att förfarandet för överlämnande bara ska användas för handlingar som har begåtts efter den 1 november 2004. Liknande bestämmelser gäller också i andra europeiska länder. Dyliga fall undergräver medborgarnas tro på att den europeiska polisen kan bekämpa brott på ett effektivt sätt. Att Tjeckien innehar ordförandeskapet för rådet innebär att det är bra tillfälle att överväga dessa uttalanden igen.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Uttalandena från den tjeckiske premiärministern och ordföranden för Europeiska kommissionen samt den allmänna debatten i Europaparlamentet om EU:s tjeckiska ordförandeskaps program är en uppföljning av EU:s gemensamma gräsrotsfientliga politik under tidigare ordförandeskap. De har sänt ut ett budskap om att kapitalets attack på arbetarna, på gräsrotsklasserna, kommer att fortsätta med oförminskad styrka. EU:s imperialistiska roll kommer att förstärkas, vilket det tjeckiska ordförandeskapet bemödade sig om att visa så fort det tog över genom att stödja Israels kriminella imperialistiska attack mot Gazaremsan och legitimera den barbariska slakten på det palestinska folket, med fullt stöd från USA och i linje med USA:s/Natos/Östeuropas plan för den "Nya Mellanöstern".

Det tjeckiska ordförandeskapets program signalerar fortsatt intensifiering av EU:s attacker på gräsrotterna i syfte att förskjuta effekterna av krisen i det kapitalistiska systemet till arbetarklassen och fattiga gräsrotsklasser, ökad aggression mot folket och imperialistiska ingripanden från EU:s sida och förbättringar av dess kapacitet till militära insatser runt om i världen.

Folket måste svara på EU:s aggression genom att gå till motattack. Motstånd, olydnad och att bryta med EU:s reaktionära politik, med EU i sig, är rätt väg att gå för folket.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag ska börja med att än en gång ta upp den tankegång som jag nämnde i måndags när plenarsammanträdet öppnades. Ni har ordförandeskapet under en period som har en särskilt betydelse för oss. I år är det 20 år sedan järnridån föll. I måndags sa jag att dessa 20 år för oss, men särskilt för de miljontals medborgare som har skickat oss hit, i viss utsträckning har varit en period av väntan

och i viss mån av acceptans. Det kanske var normalt att vi inte snabbare lyckades befria oss från bördan av de 50 år som skilde oss från resten av Europa.

Jag begärde ordet för att gratulera er till att ni tog med den tredje prioriteringen, Europa i världen, men i synnerhet för att ni gjorde hanteringen av det östra partnerskapet till en prioriterad fråga. Våra två länder, Rumänien och Tjeckien, har två starka gemensamma historiska inslag: 1968 och sedan Pragvåren, som för oss rumäner, som levde under ett mycket grymt kommunistiskt diktaturvälde, var en strimma av ljus som ledde oss mot friheten.

Som parlamentsledamot från Rumänien vill jag be er att ge det östra partnerskapet en ordentlig, specifik substans. Det finns miljontals medborgare i den regionen som behöver få hoppet tänt igen genom att symboliskt gå igenom händelserna under Pragvåren än en gång de kommande månaderna. Både ni och jag kan till fullo förstå tyngden i dessa förväntningar.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Nu har vi sex månaders tjeckiskt ordförandeskap för Europeiska unionen framför oss, ett ordförandeskap som inte kommer att bli lätt, det vet vi nu. De två stora kriser som vi har tvingats ta itu med de senaste veckorna visar att ett gott ledarskap för Europeiska unionen inte bara handlar om noggrant utarbetade program, utan framför allt om förmåga att reagera snabbt och på rätt sätt på svåra problem. Detta är någonting som alla medlemsstater som förbereder sig för att ta över ordförandeskapet för EU bör ha i åtanke.

Det tjeckiska ordförandeskapet tar över efter ett mycket dynamiskt och ambitiöst franskt ordförandeskap. Det är knappast troligt att man kan övervika jämförelser dem emellan. Enligt min mening är dock de tjeckiska myndigheterna väl förberedda för arbetet och det tjeckiska ordförandeskapet kommer att bli ett exempel på att också ett litet land som inte gick med i gemenskapen förrän nyligen kan leda den på ett bra sätt. Och inte ens politiska skillnader på hemmaplan bör stoppa dem.

Jag vill vädja till ordförandeskapet att ägna en del av sin uppmärksamhet åt vardagsfrågor. Det är viktigt och nödvändigt med storskaliga, ambitiösa planer, men mycket ofta ligger de långt utanför vanliga medborgares horisont. Och det är viktigt att Europeiska unionens folk i dag, strax innan parlamentsvalen, känner att gemenskapen skapades för deras skull, för medborgarna, att den finns till för att förbättra deras vardag. Så ja till stora visioner, men sedda genom vardagslivets prisma.

Jag önskar er framgång!

Petya Stavreva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Tjeckien tar över EU:s roder vid en tidpunkt då Europa står inför utmaningarna med den globala finanskrisen, störningarna av gasleveranserna från Ryssland och Gazakonflikten.

Jag tror att det tjeckiska ordförandeskapets ambitiösa program kommer att förverkligas genom ett nära samarbete mellan Europaparlamentet och Europeiska kommissionen. EU måste fortsätta att ta aktiv ställning till alla punkter på EU-medborgarnas agenda. För närvarande är frågan om energisäkerhet särskilt het, och alla medlemsstaternas ansträngningar måste uppammas. Avbrotten i leveranserna av rysk gas till europeiska konsumenter vid temperaturer under nollan, som har lamslagit Europa, ger konceptet energiberoende en ny dimension. Denna kris gör det nödvändigt att minska medlemsstaternas beroende av ryska gasleveranser och söka efter alternativ.

Medborgarna i ett enat Europa förväntar sig att det tjeckiska ordförandeskapet ska ta aktiv ställning och bidra till att lösa problemet, som för länge sedan har upphört att bara vara en handelstvist mellan Ryssland och Ukraina.

Jag önskar ordförandeskapet all framgång.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar att det tjeckiska ordförandeskapet har prioriterat energifrågan.

De oacceptabla händelserna de senaste veckorna som hänger samman med säkerheten hos leveranserna av naturgas till vissa EU-medlemsstater att göra har än en gång visat att det behövs en europeisk energipolitik som förverkligas genom klart definierade EU-projekt som stöd av EU-finansiering. EU:s inre marknad för naturgas kan bara fungera normalt om det snabbt tas fram lagringsutrymmen för naturgas, däribland för flytande gas, och genom att man påskyndar genomförandet av Nabuccoprojektet.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag vill önska den tjeckiska regeringen, som leder unionen under besvärliga omständigheter på grund av den komplicerade inhemska politiska situationen och ett ovanligt bekymmersamt internationellt sammanhang, lycka till.

Det tjeckiska ordförandeskapet måste vara beslutsamt och dynamiskt, precis som det ordförandeskap som förkroppsligades av Nicolas Sarkozy har varit de senaste sex månaderna, för att kunna arbeta aktivt för ett omedelbart eldupphör i Gaza och för att behålla en stark politisk drivkraft på grundval av det arbetsprogram som har upprättats tillsammans med Frankrike och Sverige, som kommer att efterträda Tjeckien som ledare för rådet.

För att klara den ekonomiska krisen bör den samordnade återhämtningsplan som de 27 har antagit tillämpas utan dröjsmål, för att värna om industrin, konkurrenskraften och de europeiska arbetstillfällena. Europa har en viktig del i lösningen på krisen, och det tjeckiska ordförandeskapet måste hjälpa till att bevisa detta.

Jag välkomnar den tjeckiske premiärministerns åtagande att se till att hans land ratificerar Lissabonfördraget innan detta ordförandeskap är över. Av de ekonomiska, diplomatiska och institutionella kriser som försvagar Europa är den senaste den enda vars utgång enbart beror på européerna. Det tjeckiska ordförandeskapet måste se till att unionen kan lyckas med detta, för att trygga medborgarnas framtidsutsikter.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstning.

Jag vill informera kammaren om att vi under omröstningen, efter uttryckligt önskemål från parlamentsjournalisternas förening, för varje uppsättning resultat också uttryckligen måste ange antalet röster för och emot och antalet ledamöter som avstår. Vi ville förenkla saker och ting för er, men det är inte möjligt.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

4.1. Säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar (A6-0500/2008, Carlos Coelho) (omröstning)

– Efter omröstningen om Carlos Coelhos betänkande (A6-0500/2008)

Francesco Enrico Speroni (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ta upp en ordningsfråga. Ni informerade oss om att ni på begäran av journalisterna, en aktningvärd grupp, skulle redogöra för alla röstningar, men jag tycker att det är parlamentet som ska fastställa parlamentets regler, inte journalisterna. Jag skulle vilja veta om det här är föreningen för blinda journalister, för journalisterna kan mycket väl se omröstningsresultatet på skärmarna. Hur som helst blir det kanske problem för döva journalister om ni meddelar resultaten.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Speroni! Jag har lite svårt att uttrycka min personliga åsikt om svårigheterna med journalisters arbete. Eftersom denna framställning har gjorts till presidiet nu anser jag att ett svar – och förmodligen håller jag personligen med er – att ett svar ska lämnas av presidiet. Det har redan beslutats att frågan om vilket svar som ska avges kommer att stå på dagordningen för nästa sammanträde med presidiet.

Edward McMillan-Scott (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag instämmer i de synpunkter som Francesco Enrico Speroni har framfört. Jag har förståelse för ert bryderi, men jag anser att han har rätt. Alla röster registreras verkligen på skärmarna. Att läsa upp röstresultatet för vartenda ändringsförslag skulle vara mycket tidsödande – särskilt vid en omröstning som den vi har i dag. Jag föreslår att ni uppmanar presidiet att återförvisa betänkandet till det berörda utskottet, och så behandlar vi det vid en framtida omröstning – om parlamentet kan godta detta.

(Applåder)

Talmannen. – Som jag redan har sagt kommer frågan att hänskjutas till presidiet, just för att det ska kunna ge ett slutgiltigt svar.

Således övergår vi till omröstningen.

4.2. Offentlig upphandling inom områdena för försvar och säkerhet (A6-0415/2008, Alexander Graf Lambsdorff) (omröstning)

4.3. Farliga ämnen och preparat (diklormetan) (A6-0341/2008, Carl Schlyter) (omröstning)

4.4. Bemyndigande för att ratificera ILO:s konvention om arbete i fiskerieringen från 2007 (konvention nr 188) (A6-0423/2008, Ilda Figueiredo) (omröstning)

4.5. Situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004-2008 (A6-0479/2008, Giusto Catania) (omröstning)

Talmannen. – Före omröstningen om den första delen av punkt 32

Mogens Camre (UEN). - (EN) Herr talman! Det är för att komplettera texten i detta ändringsförslag. Efter orden "den 12 december 2006", vill vi bara lägga till "och den 4 och den 17 december 2008". Detta beror på att domstolen fattade beslut dessa senare datum, och det skulle inte vara korrekt att nämna beslutet från 2006 utan att nämna domstolens senaste utslag från december 2008.

- (Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 25

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I min omröstningslista anges att punkt 36 drogs tillbaka, så jag undrar om vi skulle ha röstat om den överhuvudtaget.

Talmannen. – Ändringsförslag 8 har dragits tillbaka, och följden är att ni inte kan rösta om punkt 36.

- Före omröstningen om punkt 161

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller punkt 166 vill jag bara påpeka att den ursprungliga engelska texten är den riktiga versionen, för det finns för många översättningar som helt snedvrider meningen. I den italienska översättningen talas det till exempel om "*morte decorosa*". Jag ska inte gå in på detaljer, men den riktiga versionen är den engelska.

Talmannen. – Tack för att ni påminde oss om detta. Jag ska nämna det igen när tiden är inne utan att ge ordet till Marco Cappato igen, för nu ska vi rösta om punkt 161. Eftersom vi har tillbakavisat ändringsförslaget måste vi först rösta om punktens originaltext.

4.6. Arbetstidens organisation för sjömän 2006 (förfaranden beträffande den sociala dialogen) (B6-0624/2008) (omröstning)

4.7. Utvecklingen för FN:s råd för mänskliga rättigheter, inbegripet EU:s roll (A6-0498/2008, Laima Liucija Andrikiene) (omröstning)

4.8. Allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (A6-0459/2008, Marco Cappato) (omröstning)

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Coelho (A6-0500/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för det här betänkandet eftersom man i det kräver en reform för att skydda barnen och också inför åtgärder för att öka passens säkerhet. Allt sammantaget är det därför ett paket som för frågan om kampen mot människohandel med barn och ett bättre skydd för barnen framåt.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag anser att biometriska uppgifter måste läggas in bland säkerhetsåtgärderna i resehandlingar. För att öka de europeiska medborgarnas säkerhet, vilket är vårt främsta mål, måste vi emellertid också beakta den andra sidan av saken, nämligen att skydda medborgarnas privatliv. Jag kommer att försöka se till att genomförandet av denna lagstiftning och tillämpningen på nationell nivå inte leder till byråkratiska problem, eller till och med till missbruk av uppgifter, och det inkluderar missbruk av tredjeländer utanför EU. Jag vill framhålla att vi måste verka för en större delaktighet från Europol och Frontex sida i den här frågan. Det är bara ett omfattande samarbete mellan de brottsbekämpande myndigheterna i medlemsstaterna som kan ge den önskade effekten att göra Europa till ett säkert hem för oss alla. Det gläder mig att barn över 12 år kommer att ha egna pass. Denna åtgärd kommer att minska den organiserade brottslighetens gränsöverskridande kränkningar av barn, vilket är ännu en anledning till att jag stöder denna uppenbart kontroversiella sak.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Det glädde mig att kunna ge Coelhobetänkandet om biometriska uppgifter i EU-pass mitt bestämda stöd, för om inte annat är detta ett första steg i kampen mot de väldigt många fallen av missbruk och förfalskningar av pass. Det här är en slags harmonisering som vi minst sagt kan stödja, eftersom det är en ändamålsenlig och till och med nödvändig åtgärd, främst i Schengenländerna.

När man inför ett system med öppna inre gränser måste de längre yttre gränserna naturligtvis skyddas så väl som möjligt. Det här betänkandet är ett steg i rätt riktning, för de yttre gränserna är inte tillräckligt skyddade för närvarande.

Jag har dock en invändning. Det räcker inte med enbart bättre pass. Varje år kommer hundratusentals icke-europeiska utlänningar till vår världsdel, Europa. De är lagliga invandrare, halvlagliga invandrare men också olagliga invandrare. Mitt land, Belgien, tog emot över 70 000 icke-europeiska utlänningar förra året, förutom ett okänt antal olagliga utlänningar. Det här är en tidvattenvåg som vi måste stoppa, och enbart bättre pass kommer inte att göra det.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Tack, herr talman. Jag röstade mot Coelhobetänkandet av två skäl. För det första är jag oerhört oroad över medborgarnas rättigheter och över att insamlingen av biometriska uppgifter kommer att utgöra ett stort hot mot medborgarnas säkerhet, särskilt med avseende på deras frihet. Även den grundläggande mänskliga rättigheten till rörelsefrihet kommer att kränkas.

Men någonting som oroar mig än mer är att det i mitt land blir andra gången under de senaste tio åren som nya personliga identitetshandlingar införs. För mig personligen blir det faktiskt tredje gången på tio år som jag får personliga identitetshandlingar utfärdade. Ni kanske tycker att det är lustigt, men i Bulgarien har människor så låga inkomster att den ytterligare börda för deras ekonomi som det innebär att behöva köpa nya personliga identitetshandlingar helt enkelt är oetisk och omoralisk för dessa människor. När vi talar om pensionärer som får 100 lev, vilket motsvarar en pension på 50 euro, är det inte rätt att avkräva dem 20 euro för nya personliga identitetshandlingar. Därför röstade jag emot Coelhobetänkandet, för jag anser att det är ytterst olämpligt för mitt land.

- Betänkande: Cappato (A6-0459/2008)

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara att det ska gå till protokollet att jag röstade mot betänkandet av Marco Cappato till slut, eftersom jag anser att det finns ett bättre betänkande som kommer att läggas fram för parlamentet där dessa frågor behandlas.

Jag vill även säga att parlamentet inte behöver göra någonting åt sina register när det finns parlamentsledamöter som har varit här i över fyra och ett halvt år, som har tagit ut lön för hela den tiden, och har haft mindre talartid än Colm Burke, som har varit här i parlamentet i sex månader. Jag tycker att det är dags att vi uppmärksammar detta.

Det finns de som inte deltar i arbetet i parlamentet, i utskotten eller i plenum. Några är ledamöter av små grupper. De kommer hit och får talartid innan de rusar i väg till flygplatsen och tillbringar sin tid i våra nationella medlemsstater i stället för att vara här, och talar om för folk hur förskräcklig demokratin är i

Europeiska unionen. Demokratin är förskräcklig i EU just på grund av att ledamöter som inte visar sig här i parlamentet får lön för att fortsätta med den här typen av flagrant missbruk av demokratin. Jag vill att detta ska gå till protokollet, herr talman.

Genom att reformera och göra dokument tillgängliga ser vi till att öppenheten ökar, och jag anser att vi bör vidta åtgärder för att visa vilka ledamöter som deltar i parlamentets arbete och vilka som inte gör det.

- Betänkande: Graf Lambsdorff (A6-0415/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Den europeiska vapenmarknaden fungerar inte effektivt eftersom den är fragmenterad. I dag har vi skapat ett utrymme för offentlig upphandling på det här området samtidigt som undantagen av strategiska skäl enligt artikel 273 i upprättandefördraget respekteras. När det gäller kommittén har jag arbetat för att få slut på slöseriet med offentliga medel till följd av oklara militära avtal. Tidigare har också klausulen om nationellt intresse missbrukats när det gäller offentliga armékontrakt som uppenbarligen inte hade någonting med kvaliteten på den tillhandahållna säkerheten att göra. Jag kan på stående fot nämna arbetskontrakt, catering och transporttjänster. Det här förslaget kommer att spara pengar som då kan investeras i forskning och teknik som mer effektivt kan skydda oss mot nuvarande och framtida hot.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag är emot detta betänkande eftersom jag uppfattar det som ett hot mot de regeringar och företag som har investerat stort i forskning och utveckling på försvarsområdet, och som nu berövas den avkastning som genereras under utvecklings- och produktionsfasen.

Enligt detta förslag till direktiv måste nu upphandlingskontrakt öppnas för konkurrens på EU-nivå, vilket innebär att ett försvarsföretag – eller till och med ett land – lämnas utan möjlighet att skydda sin internationella äganderätt och sina arbetstillfällen. Med tanke på att flera militärförsvarsföretag i Storbritannien har toppmodern forskning och utveckling, utgör betänkandet ett hot som ger upphov till stor oro.

Min olust förstärks av att man erkänner att drivkraften för betänkandet är att stödja EU:s integration och den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, i stället för att prioritera konkreta ekonomiska fördelar.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska försöka fatta mig kortare än vanligt. Jag röstade för Lambsdorffbetänkandet, som tar oss ett steg framåt i fråga om gemensam säkerhet och försvar. Jag undrar emellertid en sak, och frågar er också: när kommer vi äntligen att få ett verkligt europeiskt försvar, en verklig europeisk armé, en verklig möjlighet att spara pengar och kunna försvara oss som ett enat Europa? Jag hoppas att det blir riktigt, riktigt snart, herr talman!

Talmannen. – I det här fallet ankommer det inte på mig att ge något omedelbart svar, vilket skulle vara komplicerat. Låt oss fortsätta med fler röstförklaringar, nu om Schlyterbetänkandet.

- Betänkande: Schlyter (A6-0341/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag stödde betänkandet om farliga ämnen och preparat (diklormetan), som gör det möjligt att begränsa detta cancerogena ämne i färgbortagningsmedel, även om det ska finnas undantag på strikta villkor. Jag är säker på att undantagen inte kommer att användas i praktiken eftersom det finns säkra alternativ som inte bara konsumenter, utan också professionella användare, kommer att föredra i framtiden.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! En del ämnen är så farliga att det krävs ett totalförbud eller att deras användning inskränks till strängt begränsade områden med mycket strikta försiktighetsåtgärder när det gäller hälso- och säkerhetsaspekter. DCM är ett av dessa ämnen och det måste tas ur omlopp.

- Betänkande: Figueiredo (A6-0423/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag välkomnar den internationella överenskommelse som kommer att skapa nya anställningsvillkor i fiskesektorn. Fiskarna löper den största risken för allvarliga arbetsolyckor och dödsfall i arbetet. Jag vill bara vädja till rådet och kommissionen att göra sitt bästa för att ratificera konventionen mycket tidigare än 2012. Jag vill ha taget till protokollet att min voteringsutrustning inte fungerade och att jag naturligtvis röstade för betänkandet.

- Betänkande: Catania (A6-0479/2008)

Irena Belohorská (NI). – (SK) initiativbetänkandet från Giusto Catania har lett till ett omfattande åsiktsutbyte mellan de politiska grupperna och parlamentsledamöterna.

Europeiska unionen har mycket allvarliga problem nu, såsom finanskrisen och den energikris som konflikten mellan Ukraina och Ryssland har orsakat. Det här är en period då vi bör agera tillsammans och undvika åtgärder som kan undergräva vår enighet. Krisens konsekvenser kommer utan tvivel att drabba alla medborgare i Europeiska unionen, om de så är slovakier, polacker, ungrare eller tyskar. Jag anser att försöken att provocera fram gräl mellan medlemsstater, som då och då dyker upp under våra sessioner, är ett tecken på att man inte är medveten om dagens allvarliga situation där EU:s enighet är hotad. Vi bör koncentrera oss mer på att hitta lösningar och på att ratificera Lissabonfördraget för att öka Europeiska unionens konkurrenskraft.

Jag har vid upprepade tillfällen här i Europaparlamentet framfört åsikten att det inte finns något utrymme för självbestämmande inom vårt gemensamma område. Den centrala tanken att integrera EU:s länder får inte glömmas bort, och än mindre nonchaleras eller tillbakavisas. Vi måste minnas Robert Schumans ord om att en intelligent europé inte kan glädja sig åt sin grannes olycka eftersom vi alla delar samma öde, både i goda och dåliga tider.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Cataniabetänkandet är en ren bluff. Det innehåller ingen som helst genomgång av i vilken utsträckning grundläggande rättigheter respekterades i Europeiska unionen under perioden 2004-2008, utan är bara en uppräkningslista av kraven från vänsterkanten i parlamentet.

Några av kraven är erkännande av samkönade äktenskap i alla medlemsstater och legalisering av narkotika, dödshjälp och olagliga invandrare. Delegationen från Österrikiska folkpartiet (ÖVP) och jag själv tillbakavisar utan vidare ovanstående krav, som har antagits av en majoritet, och därför röstade vi – och jag – mot det här betänkandet.

Peter Baco (NI). – (SK) Jag röstade för betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004-2008.

Jag villkorade mitt stöd med tillbakavisandet av det ursprungliga förslaget till formulering i artikel 49 om stöd för territoriellt och regionalt självstyre. Jag anser att detta är ett tydligt tillbakavisande av provokatörernas och konspiratörernas försök att spekulera om status quo. Europaparlamentet accepterar med andra ord inte att man leker med det territoriella och regionala självstyret. Detta är en mycket värdefull slutsats av dagens plenarsammanträde med Europaparlamentet, och jag tycker att vi alla ska ha en eloge för det.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag röstade också emot antagandet av det här betänkandet av en kommunistisk parlamentsledamot om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen. Icke desto mindre uppskattar jag att föredragande från andra grupperingar har lyckats redigera texten lite och att den innehåller en del bra punkter om minoriteternas situation. En del stycken är emellertid inte objektiva. Dessutom överskrider man i betänkandet gränserna för dokument som kartlägger tidigare perioder på ett aldrig tidigare skådat sätt. Betänkandet återspeglar en alltför ensidig politisk syn på mänskliga rättigheter i unionen. Man trampar på subsidiariteten genom att diktera regler om familjepolitik och andra etiska frågor, vilket strider mot grundfördragen.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Jag röstade också emot Giusto Catantias betänkande, eftersom det på minst tre ställen kallar abort en mänsklig rättighet. Detta är någonting som jag inte håller med om och som jag tycker är oacceptabelt. Det är synd att man i ett så viktigt betänkande som detta, som omfattar ett så brett spektrum av ämnen, måste lägga in beståndsdelar som utan tvivel inte tillhör Europeiska unionens behörighet, och som Europeiska unionen inte får och inte bör försöka lägga sig i på grund av subsidiaritetsprincipen. Därför röstade jag emot Cataniabetänkandet.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Herr talman! När det gäller Cataniabetänkandet röstade jag för, eftersom det eliminerar tidigare brister i fråga om minoriteters rättigheter. Det är en fråga som är särskilt viktig för Ungern och för de minoriteter som bor både innanför och utanför landets gränser. I betänkandet understryker man skyddet för minoritetsspråk och förklarar att användningen av modersmålet är en av de mest grundläggande rättigheterna. Tyvärr har det inte varit så i många av de nya EU-medlemsstaterna på sistone.

I betänkandet betonar man också behovet av att definiera och fastställa nationella minoriteters ställning. Det tycker jag är av avgörande betydelse för de 150 minoriteterna i Europa.

Slutligen anser jag att punkt 49 är särskilt viktig, eftersom man i den slår fast att självstyre är det mest effektiva sättet att hantera nationella minoritetsgruppers problem. Det gör man genom att tillämpa de mest exemplariska modellerna i Europeiska unionen för personligt, kulturellt, territoriellt och regionalt självstyre.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Ett samhälle som förtärs av rättigheter ett samhälle som bara vill ha mer och mer, ett samhälle som har förlorat jämvikten. Det är vad som ligger bakom betänkandets krav på lika rättigheter mellan konventionellt gifta par och homosexuella förhållanden. Den naturliga ordningen är en man och en kvinna. Vi fördärvar det när vi kräver lika rättigheter för dess raka motsats.

Hur omodernt det än kan verka förklarar jag utan att skämmas att det onaturliga partnerskapet mellan par av samma kön inte är något som jag, som lagstiftare, vill ge mitt samtycke till. Är mina rättigheter att vidhålla denna ståndpunkt mindre än de som kräver motsatsen? Med tanke på den intoleranta stämning som tidvis rådde under debatten verkar det förhålla sig så.

Jag håller inte med om denna aspekt av betänkandet. Om det gör mig till åtlöje, må så vara. Jag står hellre för det jag anser vara rätt än applåderar det som är fel.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Under min tid här i parlamentet har jag sällan sett en liknande katalog med politiskt korrekt nonsens och så kallade progressiva plattityder som i Cataniabetänkandet. Det som tar priset är dock att ett betänkande om så kallade grundläggande rättigheter de facto bygger på Lissabonfördraget, ett fördrag som till och med har tillbakavisats i folkomröstningar, och som nu inte har någon som helst rättslig grund. Vilken arrogans! Jag undrar om talet om grundläggande rättigheter kanske inte gäller de europeiska medborgarna, utan bara eurokratin.

Dessutom saknas det en grundläggande rättighet i det här betänkandet, nämligen människors rätt, till exempel människor i ens eget land, att känna sig hemma och säkra i sitt eget land, att försvara sitt dyrköpta välbefinnande, att behålla sitt språk, sin kultur, sina traditioner och sina lagar. Detta skulle då vara en nyhet i det här templet av politisk korrekthet. Parlamentet har återigen gjort sig till verkligt åtlöje genom att anta Cataniabetänkandet med stor majoritet.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Rätten att fritt uttrycka sina åsikter och det sätt på vilket denna rätt kan utövas är utan tvivel en viktig indikation när man bedömer vår situation i fråga om grundläggande rättigheter. Det är helt rätt att man i betänkandet varnar för icke-officiell censur och självcensur som uppkommer när vissa ämnen utesluts från den offentliga debatten. Avsnittet i betänkandet där man varnar för individer och grupper som vill tysta andra genom att hävda att de permanent attackeras utan grund är lika berättigat.

Någonting som dock är ett fullkomligt mysterium är kravet att "med bestämdhet beivra alla hatiska uttalanden i rasistiska medier och i artiklar som torgför intoleranta åsikter". Det är precis sådant som leder till den censur och självcensur som man ondgör sig över på andra ställen i betänkandet. Det var lagstiftning av detta slag som fick det största flamländska partiet i Belgien dömt, eftersom detta parti hade kritiserat den antagna invandringspolitiken. Således måste man veta vad man vill. Det går inte att vara för yttrandefrihet lite grann. Antingen är man för yttrandefrihet och tar alla konsekvenser av detta eller så är man det inte.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller grundläggande rättigheter så röstade jag emot i den slutliga omröstningen, men jag röstade för punkt 81, som jag tycker är bra. I den punkten säger min vän Giusto Catania, som just nu tittar på mig från sin plats, att han uppmanar medlemsstaterna att göra allt som står i deras makt för att underlätta och förbättra såväl yngre som äldre människors som funktionshindrade personers tillträde till arbetsmarknaden.

Även om han inte skriver så måste Giusto Catania – som lever upp till sitt namn och är just till 100 procent – ha tänkt att det inte bara är tillträdet till arbetsmarknaden som ska förbättras, utan också tillträdet till förmåner, eftersom de äldre nämns. Således är förmåner för ungdomar, äldre människor och funktionshindrade relevanta. Jag är säker på – och jag ser att han håller med mig – att yngre människor också får förmåner när de är unga och sedan arbetar när de är gamla. Jag ser att han applåderar. Jag tror att ni håller med mig också, men eftersom mina synpunkter hamnar på Internet vill jag göra det klart att jag sa detta för att vänligt framhålla att också de äldre har rätt till förmåner.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! När det gäller Catania-betänkandet har många här i parlamentet återigen försökt utnyttja de mänskliga rättigheterna som en ursäkt för att främja abort, trots att man genom aborter förvägrar miljontals ofödda barn varje år den allra viktigaste mänskliga rättigheten – rätten till liv, den mänskliga rättighet som alla andra rättigheter är beroende av.

Som irländsk parlamentsledamot och väljare är det dessutom intressant att konstatera att man i detta betänkande och i ändringsförslagen kopplar Lissabonfördraget och stadgan om de grundläggande rättigheterna till abortlagstiftningen i EU.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag be sammanträdestjänsten att notera att jag vid omröstningen röstade ja till första delen av punkt 31.

Jag anser att de områden som rör funktionshinder där mer arbete krävs kunde ha behandlats bättre i betänkandet. I detta sammanhang är jag emellertid glad över att parlamentet valde att stödja mitt ändringsförslag 42 där kommissionen uppmanas att se till att medel endast beviljas till medlemsstater som uppfyller kriterierna i FN-konventionen när det gäller avinstitutionalisering. Detta är en central fråga för mig och för många ledamöter i parlamentet. Det finns många frågor i betänkandet – som andra redan har påpekat – som är till fördel för subsidiariteten och inte för EU. EU lagstiftar inte om abort, och varken bör eller ska lagstifta om abort. Jag kunde följaktligen inte stödja betänkandet i dess helhet. I stället lade jag ned min röst eftersom jag anser att ändringsförslaget om funktionshinder är viktigt för dem som inte kan yttra sig, som inte har något att säga till om och som inte blir hörda.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Cataniabetänkandet omfattar många människorättsfrågor. Jag håller med en del av de föregående talarna, och i likhet med dem vill jag framhålla att jag i grunden tar avstånd från det här betänkandet på grund av ett viktigt problem: det har inte gått att anta avgörande ändringsförslag som skulle ha korrigerat ett ursprungligen dåligt betänkande.

Betänkandet innehåller hänvisningar till "så kallad" sexuell hälsa och sexuella rättigheter, vilka enligt till exempel Världshälsoorganisationens definition uttryckligen inkluderar rätten till abort. Detta är inte någonting som man kan hänvisa till i EU:s gemenskapsrätt eller tvinga på medlemsstaterna.

I egenskap av läkare försvarar jag mänskligt liv och mänsklig värdighet från befruktningstillfället och framåt, och därför röstade jag inte för denna kontroversiella text, som dessutom inte respekterar subsidiaritetsprincipen.

Michl Ebner (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller med om det som Hubert Pirker sa, och därför behöver jag inte lägga mer tid på detta. Jag anser att Giusto Catania har skrivit om fel ämne. Det här betänkandet skulle inte ens ha kommit fram till kammaren, för tjänstemännen borde kontrollera om ett betänkande handlar om det ämne och kan hänföras till den titel som det har tilldelats eller om det är någonting helt annat. Det här betänkandet är någonting helt annat och har faktiskt ingenting med titeln och uppdraget att göra.

När det gäller den specifika frågan om punkt 49 skulle jag ha föredragit att kammaren hade antagit den ursprungliga texten, utan någon ändring. Jag röstade emot betänkandet som helhet, av just de skäl som jag har nämnt.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Herr talman! Jag har sällan röstat emot ett betänkande med lika stor övertygelse som i dag. Om vi skulle följa rekommendationerna i det här betänkandet skulle vi skapa en diktatur av politisk korrekthet i Europeiska unionen i morgon, varigenom rätten att fritt yttra sig om ämnen som asyl och invandring skulle begränsas ännu mer av förmenta så kallade antirasistiska skäl framförda i pretentiösa principuttalanden. Med det här betänkandet vill man öppna portarna för en ännu större ström av laglig och olaglig invandring till Europeiska unionen, och man lyckas inte placera medborgarnas rätt till säkerhet i centrum för denna politik, utan anser i stället att det är brottslingarnas rättigheter som ska erkännas som så kallade grundläggande rättigheter.

Detta är uppochnedvända världen. I ett normalt samhälle går rättigheter och skyldigheter hand i hand. I det här klumpiga betänkandet kan jag emellertid inte hitta ett spår av skyldigheter för utlänningar att integrera sig i vårt europeiska samhälle. Precis tvärtom: det är bara vi européer som man skjuter in sig på till leda. Men nu är det så att medborgarna är utleda på stigmatiserande pekfingrar från de europeiska mandarinerna som bara riktar sig mot dem.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det finns mycket i Cataniabetänkandet som jag inte instämmer i.

För det första godtar jag inte att det ska vara EU:s sak att tilldela oss några rättigheter överhuvudtaget – historien lär oss i själva verket att EU har gjort exakt motsatsen.

Jag accepterar inte heller att stadgan om de grundläggande rättigheterna – som är ett grundläggande politiskt dokument, och som har kokats ihop som en del av den förkastade europeiska konstitutionen – ska inbegripas i EU-lagstiftningen, och ännu mindre bör den införlivas i brittisk lag.

Jag motsätter mig starkt stadgan om de grundläggande rättigheterna. Jag tolererar inte den absolutistiska inställningen till mänskliga rättigheter. Jag vill påpeka att jag inte är emot erkännande av partnerskap av samma kön i princip, men återigen, det är inte en fråga för EU, det är en fråga som de enskilda medlemsstaterna ska besluta om på sina egna territorier.

Med tanke på dessa grundläggande invändningar röstade jag mot betänkandet.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Erfarenheten från många århundraden tillbaka visar oss att rättigheter på papperet i sig inte är lämpliga garantier för medborgerliga rättigheter. De rättigheter som anges i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna skiljer sig inte så mycket från de symboliska rättigheterna i till exempel Östtysklands eller Sovjetunionens konstitutioner, men som medborgarna i dessa olyckliga statsformer upptäckte, är rättigheter på papperet värdelösa när det inte finns lämpliga mekanismer för parlamentariskt styre.

Det råder ingen kris för de mänskliga rättigheterna i EU, det råder kris för den demokratiska legitimiteten. Ett sätt att råda bot på den krisen är att vi håller vårt löfte till våra väljare och låter dem rösta om Lissabonfördraget i en rad folkomröstningar som vi lovade. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Alla barn har rätt till kärlek från båda sina föräldrar. Även om föräldrarnas äktenskap går i kras är det barnens bästa och inte offentliga tjänstemäns "godtycke" som ska avgöra vilka kontakter barnen ska ha med sina föräldrar.

Barn har rätt att tala med sina föräldrar på sitt modersmål. Om föräldrarna har olika nationaliteter bör de ha rätt att tala båda språken. Den tyska barn- och ungdomsmyndigheten Jugendamt agerar dock i strid med de intressen som barn från blandäktenskap har genom att genast begränsa tillgången till den icke-tyska föräldern. Utskottet för framställningar har registrerat över 200 klagomål om detta. Därför stödde jag ändringsförslag 24. Eftersom det tillbakavisades röstade jag i den slutliga omröstningen emot ett betänkande som förnekar rätten till liv genom abortvänlig lagstiftning och bryter mot subsidiaritetsprincipen.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! UK Independence Party är emot rasism, kvinnlig könsstämpning, kriminalisering av homosexualitet och fördomar mot utlänningar, var än i världen de förekommer. Britterna har emellertid redan en alldeles utmärkt lagstiftning om mänskliga rättigheter och vi behöver inte EU:s skydd. EU är odemokratiskt och demokratifientligt, och är därför ingen lämplig väktare av någons mänskliga rättigheter.

Vi vill även påminna parlamentet om att familjerätten är medlemsstaternas behörighet och inte ett område som EU har befogenheter över. Frågan om huruvida narkotikamissbrukare ska kunna åtalas hör till medlemsstaternas lagstiftning och EU får inte försöka undergräva och ersätta medlemsstaternas rättsystem. Ledamöterna i UK Independence Party röstade därför mot detta betänkande.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När det gäller betänkanden som detta talar jag ofta med olika frivilligorganisationer och intresseföreningar från min valkrets, eftersom man kan lära sig mycket av andra människors erfarenheter och kontakter.

Jag försöker också regelbundet pejla åsikterna hos andra ledamöter av parlamentet, från olika politiska grupper och olika länder, för att försöka förstå andras åsikter och hur de upplever olika problem. Jag delar fullständigt den uppfattning som har uttryckts av mina kolleger Daniel Hannan och Martin Callanan.

När det gäller frågor som de som behandlas i detta betänkande vill jag även gärna tala med ledamöter som Jim Allister, som, även om han inte tillhör mitt politiska parti, är en hårt arbetande och praktiskt inställd ledamot. Hans råd är ofta kloka och jag vet att jag kan vara oenig med honom på ett civiliserat sätt, vilket är fallet med det han just har sagt.

Med betänkanden som detta – där man kan vraka och välja mellan de många olika frågorna för att bestämma sig för hur man ska rösta – blir det omöjligt att finna en skiljelinje för om man ska rösta för eller mot, så jag smet ifrån mitt ansvar och lade ned min röst, jag ber om ursäkt för det.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Herr talman! Det betänkande som vi just har antagit, med titeln "om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen" är heltäckande och innebär ett genombrott i flera

hänseenden. Redogörelsen för barns rättigheter och grundläggande sociala rättigheter förtjänar särskild uppmärksamhet. Jag tycker att det är oerhört bra att man äntligen närmar sig traditionella nationella minoriteters problem och rättigheter på rätt sätt och slår fast principerna om självstyre och språkanvändning, områden där unionen har varit mycket senfärdig med att skapa normer.

Därför stödde jag det här betänkandet och kämpade för att få det antaget, och därför röstade den ungerska delegationen i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater också för det, trots att det finns många tivelaktiga antagna punkter som vi inte kan instämma i, eftersom vi anser att det är oacceptabelt att reglera vissa frågor på EU-nivå.

László Tóké (Verts/ALE). – (HU) Herr talman! Jag beklagar att jag inte anmälde mig, det visste jag inte. Som präst och medlem av en ungersk minoritet som diskrimineras, och villig att kompromissa om det behövs, röstade jag med gott samvete för Cataniabetänkandet om grundläggande rättigheter, eftersom jag anser att det är ett viktigt steg framåt i många avseenden, till exempel när det gäller sociala rättigheter.

Jag vill säga att jag särskilt uppskattar artikeln om minoriteters rättigheter, som skulle kunna utgöra grund och utgångspunkt för en rättslig EU-ram för skydd av minoriteter. Jag instämmer i det som Kinga Gál sa.

En kompromiss var nödvändig eftersom jag inte instämmer i en del punkter, till exempel punkten om dödshjälp och frågorna om homosexualitet. Jag tillbakavisar uppfattningen att religiösa ledare ska få sin samvetsfrihet och religionsfrihet begränsade när det gäller homosexualitet.

Jag beklagar att punkt 49 inte innehåller några uttalanden om traditionella minoriteters och gruppers rättigheter eller om territoriellt och regionalt självstyre.

Georgs Andrejevs (ALDE). – (LV) Tack, herr talman. I den slutliga omröstningen röstade jag emot det här betänkandet, som var värt att stödja på många sätt. Jag röstade emot eftersom man i betänkandet blandar ihop traditionella minoriteter och deras rättigheter med de ekonomiska migranter och tvångsförflyttade migranter som strömmade in i mitt land när Lettland ockuperades efter andra världskriget. Under 50 år av ockupation blandades den inhemska befolkningen upp så att den bara utgjorde 50 procent och till och med hade minoritetsställning i Lettlands 13 största städer, däribland huvudstaden Riga. Tack.

John Attard-Montalto (PSE). – (EN) Herr talman! I dag har vi just röstat om EU:s grundläggande rättigheter. Det var med stor sorg som vi, jag och två av mina maltesiska kolleger i PSE-gruppen, såg oss tvingade att lägga ned våra röster i omröstningen om betänkandet.

Även om många frågor om de grundläggande rättigheter som behandlas i betänkandet är lovvärda, innehåller det även andra frågor, som abort, som aldrig skulle ha tagits med i betänkandet. Eftersom de maltesiska socialdemokratiska företrädarna i Europaparlamentet är mot abort, blev vi tvungna att rösta mot just de delarna av betänkandet.

Det finns även andra känsliga frågor i betänkandet, såsom livsvilja och rätten till ett värdigt slut på livet, och vi blev tvungna att lägga ned våra röster om dem. Det är skälet till att vi lade ned våra röster i slutomröstningen. Jag vill tacka er för detta tillfälle.

Talmannen. – Vi ska nu övergå till röstförklaringar om Cappatobetänkandet, eftersom Gay Mitchell redan har talat.

- Betänkande: Cappato (A6-0459/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag stödde inte den här populistiska texten som, i originalversionen, innehöll ett antal användbara bestämmelser om större öppenhet i fråga om den politiska verksamheten i Europeiska unionen. Tyvärr ändrades den. Jag har inte för avsikt att främja sådant nonsens som att sprida politiska och personliga dokument som ledamöterna utväxlar eller får från icke-statliga organisationer och lobbyorganisationer. Jag anser visserligen inte att sådana dokument är konfidentiella, men inget nationellt parlament i en civiliserad demokrati tvingar människor att sprida korrespondens som har med det politiska uppdraget att göra – och verkligen inte all korrespondens.

Talmannen. – Bra. Sist men inte minst: Syed Kamall!

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Tack för era mycket vänliga ord. Jag hoppas att jag kommer att minnas dem för evigt.

När vi talar om insyn och tillgång till EU-handlingar finns det en sak som vi alla kan vara eniga om här i kammaren. Trots allt är vi här endast på grund av de skattebetalare som röstade in oss i parlamentet och som finansierar dessa institutioner och vårt arbete. Men vi måste tala klarspråk om detta. När vi talar om insyn och tillgång till handlingar måste vi försäkra oss om att skattebetalarna får tillgång till de handlingar som de verkligen är intresserade av.

Nyligen reste gruppleddare från parlamentet för att besöka statchefen för ett demokratiskt land, Tjeckien. Gruppledarna, som företrädde parlamentet, förolämpade efter vad vi har förstått den tjeckiske presidenten. Det enda ett antal medborgare har bett om är att protokollet från det sammanträdet offentliggörs. Så låt oss vara öppna och tydliga och respektera dem som har en annan åsikt än vi har här i parlamentet.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Coelho (A6-0500/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En av de toppsäkra åtgärder som man har enats om är att utfärda pass och resedokument med biometriska kännetecken. Detta medför naturligtvis en avsevärd utgift som uppgår till miljontals euro, men man kan inte kompromissa med säkerhetsåtgärderna.

Å ena sidan måste man beakta medborgarna inkomster, som varierar mellan staterna. Utfärdandet av ett vanligt pass på Malta medför utgifter. Vem ska betala för övergången till biometriska pass, staten, individen eller ska det vara ett gemensamt arrangemang?

Här i parlamentet har vi i dag enats om att de medlemsstater där det är tillåtet att barn införs i föräldrarnas pass ska vara skyldiga att utfärda enskilda resedokument för barn utan extra kostnader förutom de materiella kostnaderna. Det skulle vara lämpligt om regeringen noterar detta eftersom det har blivit allmän praxis att inte hänskjuta frågor som handlar om att regeringen tar ut olagliga taxor och tullar, vilket har varit fallet med moms på registrering och tidigare betalningar av satellitmottagare.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Carlos Coelhos betänkande är grundat på sunt förnuft, vilket är anledningen till att jag bestämt röstade för det. Det är välkommet att behandlingen av biometriska uppgifter för pass och resehandlingar kommer att bli föremål för strängare regler och harmonisering, framför allt eftersom avskaffandet av Europas inre gränser har demonstrerat behovet av förstärkta säkerhetskontroller vid de yttre gränserna. Ett enhetligt och harmoniserat system för bland annat biometriska uppgifter kommer att hjälpa oss att bekämpa brottslighet mer effektivt. Detta betänkande är ett vacklande steg i rätt riktning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den här förordningen är avsedd att förbättra standarderna för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna. Det är en förordning som vi varit emot sedan den skapades 2004, eftersom den införde en harmonisering av säkerhetsmekanismerna och biometriska kännetecken i samband med säkerhetspolitiken på EU-nivå.

Det här ändringsförslagets viktigaste syfte är att införa undantag för barn under 12 år, ett undantag som ska gälla i fyra år för att de länder som har fastställt en lägre åldersgräns ska kunna behålla den så länge de följer minimigränsen på sex år (det är fallet med Portugal, Frankrike och Estland). Men även andra aspekter av skydd och säkerhet för biometriska uppgifter tas upp.

Även om man i förslaget inför undantagsregler för barn under 12 år (ett beslut grundat på rent tekniska aspekter) anser vi att man inte tar itu med den grundläggande frågan, det vill säga barns biometriska uppgifter och harmoniseringen av sådana uppgifter på EU-nivå (särskilt som utfärdandet av pass ligger inom varje medlemsstats ansvarsområde) med tanke på gemenskapens säkerhetspolitik.

Av den anledningen avstod vi från att rösta.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Carlos Coelhos betänkande om säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar.

Det är dock ingen mening med att blint godkänna en bristfällig förordning om det går att förbättra den på något sätt.

Till exempel är det oacceptabelt att medlemsstater tillämpar olika åldersgränser för att ta barns fingeravtryck. Därför är det viktigt att vi inför åtgärder som, speciellt med tanke på handeln med barn, åtminstone är mer omfattande, även om de inte alltid genomförs gemensamt.

Sist men inte minst vill jag betona att biometriska uppgifter inte på några villkor får användas för ohederliga syften. Det är därför absolut nödvändigt att med jämna mellanrum genomföra stränga kontroller av datasäkerheten.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag röstar för betänkandet om Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 2252/2004 om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna (A6-0500/2008).

Jag instämmer med föredragandens förslag att införa principen "ett pass per person" så att alla människor har ett pass med sina biometriska uppgifter.

I fall där ett pass kan utfärdas för en person samt hans eller hennes barn genom att uppta deras för- och efternamn, eller där endast biometriska uppgifter för föräldern som innehar passet sparas, kan detta medverka till handel med barn.

Jag stöder även Carlos Coelhos initiativ att tillåta två undantag för obligatorisk fingertryckstagnung för barn under sex år och personer som av olika anledningar inte är fysiskt i stånd att lämna fingeravtryck.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom det klargör flera viktiga punkter vad gäller de standarder som krävs för biometriska pass. Därutöver hoppas jag att införandet av biometriska pass i Rumänien den 1 januari 2009 kommer att leda till att Rumänien tas med i USA:s program för viseringsundantag samt skynda på processen för landets integrering i Schengenområdet.

Vi måste emellertid fokusera på biometriska teknikers tillförlitlighet, eftersom de har visat sig vara ineffektiva när det gäller identifieringen av barn under sex år. Medlemsstaterna bör inom kort starta ett nytt pilotprojekt för att analysera identifikationssystemets tillförlitlighet. Det kommer säkerligen att hjälpa oss precisera de problem som uppstår i medlemsstaterna.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Till och med barn måste registreras eftersom de anses potentiellt farliga för EU. Det är förslaget från kommissionen, rådet och parlamentet. Den enda skillnaden mellan förslaget till direktiv och parlamentets förslag är vid vilken ålder ett barn anses farligt. Kommissionen anser att barn blir farliga vid sex års ålder och att fingeravtryck därför måste finnas i personliga pass från och med denna ålder. Europaparlamentet å sin sida demonstrerar sin "demokratiska finkänslighet" genom att anse att barn först måste registreras vid 12 års ålder.

Detta oacceptabla direktiv som godkänts av Europaparlamentets anhängare av principen om enkelriktning i Europa är det oundvikliga resultatet av EU:s frenetiska "antiterroristpolitik". Denna politik drivs i grund och botten för att skydda kapitalets suveränitet över arbetar- och gräsrotsrörelserna och har på ett farligt vis klassificerat till och med barn som farliga. Det tycks som om EU använder sig av den taktik som praktiseras av den israeliska militären, som överdriver försvaret av den israeliska statens "säkerhet" mot palestinska "terrorister" genom att slakta otaliga barn i Gaza i detta nu. Hur gamla är de mördade palestinska barnen – sex eller tolv år?

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Jag avstod från att rösta om betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 2252/2004 om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna.

Betänkandet föreslår en begränsning av den biometriska övervakningen av EU:s medborgare genom att barn under 12 år undantas från kravet att lämna biometriska uppgifter. Ett sådant undantag bör välkomnas varmt.

Jag vill dock ta avstånd från okontrollerade biometriska identifieringssystem. De ökar polisstatsbevakningen av medborgarna. Så förbättrar vi inte säkerheten. Eftersom betänkandet på det hela taget godtar denna typ av bevakning kunde jag inte rösta för det. Att rösta emot skulle innebära att jag förkastade den förbättring som jag nyss nämnde. Därför avstod jag från att rösta.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr ordförande, mina damer och herrar, jag röstade för Carlos Coelhos betänkande om säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar.

Jag samtycker till förslaget att använda pass även för barn, för att bekämpa barnarv och handel med barn. Jag stöder minimigränsen på sex år, men namnet på barnets målsman eller målsmän bör tas med i resehandlingen av ovannämnda anledningar.

Slutligen håller jag med Carlos Coelho i hans förslag att införa en treårig översynsklausul så att vi kan invänta resultaten av en ingående, storskalig studie av tillförlitligheten och nyttan av fingeravtryck som tas av barn

och äldre människor. Denna känsliga och viktiga fråga kräver konstant bevakning så att den kan hanteras på rätt sätt ur gemenskapslagstiftningssynpunkt.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Denna lagstiftning tillåter att fingeravtryck dokumenteras i pass/resehandlingar så att handlingarna och innehavarens identitet kan bestyrkas.

Jag röstade för förändringarna som föredraganden föreslår. Det positiva är att barns fingeravtryck endast får tas om medlemsstaterna redan har lagstiftning som föreskriver detta. Jämfört med kommissionens och rådets alternativ att ta fingeravtryck av barn från sex års ålder, är detta ett framsteg.

Att ta fingeravtryck kostar även pengar. Ett visum gör dig lätt 60 euro fattigare. Obligatoriska fingeravtryck kommer att öka kostnaden betydligt, så att en familj på fyra personer som vill åka utomlands måste göra av med en hel del pengar redan innan de börjar resan.

I alla fall motsätter jag mig en överdriven användning av fingeravtryck och biometriska uppgifter. Innebär det inte mer besvär än det är värt? Vi har långt ifrån sett bevis på systemets effektivitet, det står inte i proportion till det avsedda resultatet och det är väldigt dyrt. Detta är skälet till att jag stödde de ändringsförslag som förbättrade texten men till slut uttryckte mitt missnöje genom att rösta mot lagstiftningsresolutionen.

- Betänkande: Graf Lambsdorff (A6-0415/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi har röstat för Alexander Graf Lambsdorffs betänkande om upphandlingsregler på försvars- och säkerhetsområdet.

Det är tydligt i betänkandet att medlemsstaterna har exklusiv behörighet när det gäller försvar och nationell säkerhet, vilket vi tycker är viktigt att betona. Vi anser att materiel, anläggningsarbeten och tjänster i normalfallet ska bli föremål för upphandling även på detta område. Vi anser dock att det är en naturlig följd av denna marknads karaktär att man inte kan upphandla allt enligt direktivets regler. Dessa undantag ska dock bara gälla då man kan motivera dem med hänvisning till den säkerhetspolitiska betydelsen. Vi tror att man på så sätt kan komma till rätta med det vanemässiga användandet av protektionistiskt motiverade undantag, som inte minst skadar svensk industri.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Alexander Graf Lambsdorff har lagt fram ett förslag om kommissionens "försvarspaket", som omfattar upphandling för både militära och icke-militära säkerhetsändamål och offentliga kontrakt som ingåtts mellan EU-operatörer. Detta förslag bidrar till att förbättra direktivet från 2004 (2004/18/EG) som för närvarande är i kraft genom att öka flexibiliteten, insynen och viktigast av allt, skapa rättvis konkurrens. Marknaden för upphandling på försvarsområdet är väldigt speciell, och Alexander Graf Lambsdorff ger oss ett verktyg för att hantera denna komplexa struktur.

Det finns uttryckliga undantag för vissa skyldigheter när det gäller offentliggörande när detta strider mot en medlemsstats centrala säkerhetsintressen.

Försvarsupphandlingar förblir huvudsakligen en nationell befogenhet, men detta förslag bidrar till att inrätta en inre marknad för varor på försvars- och säkerhetsområdet, en marknad som är värd 90 miljarder euro per år, genom en strukturerad rättslig ram. Alexander Graf Lambsdorff har föreslagit en gemensam standpunkt som jag kan stödja.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Att förstärka den europeiska försvarsindustrins konkurrenskraft, som man påstår skadas av att de europeiska marknaderna är för smala och för slutna är förevändningen för detta direktiv om att öppna upp marknaden för offentlig upphandling i försvarssektorn.

Visserligen behandlar den text som läggs fram i dag ett antal problem som kommissionens ursprungliga text gav upphov till, till exempel tillämpningsområdet, det faktum att världshandelsorganisationen WTO:s avtal om offentlig upphandling inte tillämpas, finansiella trösklar och sekretess.

Icke desto mindre är den helt i linje med Bryssels logik som föreskriver att ingen sektor, inte ens en strategisk eller livsviktig sådan, kan vara undantagen gemenskapens övervakning, liberalisering eller privatisering. Texten garanterar inte respekt för medlemsstaternas självständighet även om det är medlemsstaterna ensamma som är rättsligt ansvariga för den nationella säkerheten. Den uppmuntrar inte vidsträckta marknader i ett Europa där medlemsstaternas försvarsbudgetar minskar drastiskt. Den inför inte något system för gemenskapspreferens vilket skulle få en europeisk marknad att uppstå självmant. I stället förstärker den uppdelningen mellan det civila och det militära som är så typisk för Europa och redan har stått oss dyrt.

Framför allt prioriterar den ekonomiska och marknadsorienterade överväganden över alla andra. Dessa allvarliga brister på mycket viktiga punkter är anledningen till vårt motstånd.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den europeiska marknaden för försvarsupphandlingar är mycket splittrad, vilket har en negativ ekonomisk effekt. Det antagna direktivets huvudsakliga syfte är att motverka denna splittring och skapa en gemensam försvarsmarknad inom EU, samtidigt som man tar med försvarsmarknadens specifika karaktär i beräkningen och värnar om medlemsstaternas säkerhetsintressen.

Medlemsstaterna har grundat sina beslut på premissen att det nu gällande direktivet för offentlig upphandling inte ser till den offentliga försvarsupphandlingens speciella karaktär på ett tillfredsställande sätt. Därför har flera verktyg skapats i direktivet för att hantera tilldelningen av kontrakt, val av anbudssökande eller kontraktsvillkor som införs av upphandlande myndigheter. De kontrollmekanismer som byggts in i direktivet bör även garantera anbudssökande lämpligt rättsligt skydd, samt främja insyn och sörja för icke-diskriminering i tilldelningen av kontrakt.

Jag anser att de regler som har antagits i stor utsträckning kommer att bidra till att öppna upp marknaden och samtidigt värna om den nationella säkerheten. Direktivet bör också leda till en kostnadsoptimering både inom nationella budgetar och på industrins sida, samt till att våra stridskrafter har den bästa utrustningen på marknaden att tillgå.

Malcolm Harbour och Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den konservativa delegationen har konsekvent stött insatserna för att öppna marknader och främja gränsöverskridande handel mellan EU:s medlemsstater. Vi välkomnar att den brittiska industrin nu får tillträde till marknader för försvarsutrustning som kanske har varit stängda för extern konkurrens hittills. Vi beklagar emellertid att dessa positiva och praktiska aspekter underordnas EU:s politiska motiv att inrätta en integrerad bas för EU:s försvarsindustri och stärka EU:s säkerhets- och försvarspolitik, vilket vi konsekvent har motsatt oss.

Vi är särskilt oroad över de negativa följderna av att man, trots att nationella regeringar och företag har investerat i forskning och utveckling på försvarsområdet, insisterar på öppna upphandlingsförfaranden för efterföljande produktionskontrakt. Detta kommer att urholka möjligheten att få avkastning på FoU-investeringar och erbjuder inga möjligheter att skydda äganderätt, arbetstillfällen eller exportmöjligheter. Vi är även oroad över att den inskränkta EU-strategin på detta område kommer att inverka negativt på våra nödvändiga och mycket givande industriella relationer med andra länder – särskilt USA, men även Japan, Israel och andra länder.

Av dessa skäl lade den konservativa delegationen ned sina röster om betänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftligt. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Alexander Graf Lambsdorffs betänkande om upphandlingsregler på försvars- och säkerhetsområdet. Om vi ska upprätta en europeisk säkerhets- och försvarspolitik måste vi bygga upp nödvändig kapacitet, och för det krävs det i sin tur en effektiv europeisk industri. Genom att skapa en industriell och teknisk bas för ett europeiskt försvar och en europeisk marknad för försvarsmateriel kan vi bidra till detta.

Dessa två åtgärder kan ge den kapacitet som behövs för att möta de globala utmaningarna på försvarsområdet och de nya säkerhetsutmaningarna. Jag instämmer därför med föredraganden om att syftet med förslaget till direktiv borde vara att inrätta en enhetlig europeisk rättslig ram som gör att medlemsstaterna kan tillämpa gemenskapsrätten utan att deras säkerhetsintressen äventyras.

Slutligen instämmer jag i att man i rättsakten bör införa ett förfarande för rättslig prövning. Härigenom uppnår man syftet att garantera anbudsgivare ett effektivt rättsligt skydd genom att främja insyn och icke-diskriminering i samband med kontraktstilldelning och bidrar på så sätt till att marknaden verkligen öppnas.

- Betänkande: Schlyter (A6-0341/2008)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Carl Schlyters betänkande om begränsningar för utsläppande på marknaden och användning av vissa farliga ämnen och preparat (diklormetan). Jag anser att förslaget att ändra direktiv 76/769/EEG kommer att bidra till en effektiv minskning av risken för att miljön och människor utsätts för ämnen med farliga egenskaper, till exempel diklormetan (DCM), som har en unik riskprofil med negativa effekter för människors hälsa. Att skydda människors hälsa måste prioriteras före industrins intressen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för kompromisstexten eftersom denna åtgärd kan få positiva följder för anställda i olika industrier, speciellt bil- och varvsindustrin, då den minskar deras exponering för relativt giftiga medel. Den gäller diklormetan (DCM), som är en färglös kemisk förening med en stickande eterliknande eller mild, söttaktig lukt. Ämnet används framför allt för tillverkning av läkemedel, lösningsmedel och hjälpämnen samt färgborttagningsmedel och lim.

DCM har en unik riskprofil med negativa effekter för människors hälsa och har upptagits som en av 33 prioriterade substanser i ramdirektivet om vatten. DCM är klassificerad som ett cancerframkallande ämne i kategori 3. Den har en bedövande effekt som leder till nedsättning av det centrala nervsystemet, medvetandeförlust och kardiotoxikologiska effekter vid höga exponeringsnivåer, med direkt risk för dödsfall vid missbruk.

Enligt Vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker är riskerna för särskilt sårbara grupper ett av de största problemen när det gäller toxiciteten hos DCM.

Olika alternativ till DCM-baserade färgborttagningsmedel finns redan på marknaden.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag är i grund och botten ense med förslaget syfte, att minska riskerna med diklormetan (DCM) för allmänheten och arbetstagare.

DCM har en unik riskprofil med negativa effekter för människors hälsa: det är ett cancerframkallande ämne med en bedövande effekt och leder till nedsättning av det centrala nervsystemet, medvetandeförlust och kardiotoxikologiska effekter vid höga exponeringsnivåer, med direkt risk för dödsfall vid missbruk.

Enligt kommissionen har 18 dödsfall till följd av användning av DCM registrerats i EU mellan 1989 och 2007. Enligt min åsikt är det absolut nödvändigt att tillämpa åtgärder på europeisk nivå för att förbjuda eller ersätta ämnet.

Efter omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, stöder jag ett förbud mot användning av DCM av allmänheten men tillstånd för professionell användning under säkra förhållanden.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Carl Schlyters betänkande om ändring av rådets direktiv med avseende på begränsningar för utsläppande på marknaden och användning av vissa farliga ämnen och preparat.

Diklormetan har i själva verket många negativa effekter för människors hälsa. Det har en bedövande och nedsättande effekt för det centrala nervsystemet och får kardiotoxikologiska effekter vid höga exponeringsnivåer. Det är därför nödvändigt att den befintliga lagstiftningen om arbetstagares hälsa och säkerhet efterlevs. Förfarandena för tillämpning på det här området är otillräckliga, framför allt på grund av det stora antalet företag och deras ringa storlek och rörliga karaktär. Slutligen håller jag med Carl Schlyter om att vi måste se speciellt till barnens hälsa, eftersom de är känsligare på grund av att de potentiellt utsätts för högre exponering.

- Betänkande: Figueiredo (A6-0423/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Omröstningen i dag om det betänkande om ILO:s konvention om arbete i fiskerinäringen från 2007 som jag lade fram för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, är ett viktigt steg mot att skapa internationella minimistandarder som garanterar bättre arbetsvillkor, bättre säkerhet och färre dödsolyckor i en sektor som är både extremt farlig och strategisk. Konventionen innebär att vi prioriterar fiskares värdighet och hårda arbete inom den sektor som har den högsta andelen dödsolyckor. Det är värt att notera att betänkandet fick 671 ja-röster och endast 16 nej.

Konvention nr 188 kommer att träda i kraft när den har ratificerats av tio av ILO:s 180 medlemsstater, varav åtta måste vara kuststater.

Jag vill påpeka att genom denna konvention revideras konventionerna om fiskares minimiålder, läkarundersökningar, avtal om anställning samt logi. Konventionen omfattar även frågor som arbetsmiljö, rekrytering och förmedling av arbetstillfällen samt social trygghet.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att ratificera ILO:s konvention om arbete i fiskerinäringen (konvention nr 188). Denna konvention är från 2007 och tar upp betydelsefulla frågor såsom fiskares arbetsmiljö, vilotid och sociala trygghet. Det ska vara medlemsstaternas

sak att i demokratisk ordning avgöra om de vill ratificera den aktuella ILO-konventionen eller inte. Jag har därför röstat nej till det aktuella betänkandet, då frågan inte hör hemma på Europaparlamentets bord.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Med den gemensamma fiskeripolitiken försöker EU effektivisera fiskerinäringen så att sektorn, som även omfattar vattenbruk, kan bli ekonomiskt livskraftig och konkurrenskraftig, garantera godtagbar levnadsstandard för de befolkningar som lever av fiskerinäringen och även uppfylla konsumenternas krav.

ILO:s konvention 188 som antogs i juni 2007, är en text som ska garantera rättvis konkurrens mellan ägare av fiskebåtar och se till att anställda i sektorn får anständiga arbetsvillkor. Konventionen ska uppnå dessa målsättningar genom att etablera internationella minimistandarder för fiskerinäringen vilket på vissa områden är gemenskapens exklusiva behörighet. Det verkar därför nödvändigt att föreslå medlemsstaterna att de ratificerar konventionen i gemenskapens intresse och i enlighet med den gemensamma fiskeripolitiken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr ordförande, mina damer och herrar, Jag stöder Ilda Figueiredos betänkande om bemyndigande för medlemsstaterna att ratificera ILO:s konvention om arbete i fiskerinäringen från 2007 (konvention nr 188).

Ett av målen med konventionen från 2007 är att skapa och upprätthålla lika förutsättningar i fiskerinäringen genom att främja anständiga levnads- och arbetsvillkor för fiskare och mer rättvisa konkurrensvillkor i världen. Dokumentet är ett försök att råda bot på det låga antalet länder som ratificerat många av konventionerna om arbete till sjöss. I det avseendet är konventionen ett framsteg med hänsyn till införandet av mer anständiga arbetsvillkor i denna strategiskt viktiga näring, eftersom den omfattar flera olika aspekter av den yrkesmässiga verksamheten: bättre säkerhetsanordningar och säkerhetsförhållanden i arbetet, lön, sjukvård till sjöss och i land, vilotid, anställningskontrakt och social trygghet.

Slutligen välkomnar jag Ilda Figueiredos initiativ, eftersom det syftar till att garantera att minimistandarderna tillämpas universellt utan att påverka eventuella standarder i individuella medlemsstater som gynnar anställda till sjöss i större utsträckning.

- Betänkande: Catania (A6-0479/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet. När vi hanterar frågan om de grundläggande rättigheterna i EU i dag får vi dock inte glömma de fruktansvärda händelserna i Gaza. Det som händer i Mellanöstern kräver att EU ständigt uppmärksammar frågan om respekt för grundläggande mänskliga rättigheter, vilka tyvärr är i fara i dessa tider. Jag skulle faktiskt vilja påstå att i de svåra förhandlingar, som jag hoppas ska leda framåt, beror EU-institutionernas auktoritet och handlingskraft delvis på den demokratiska kvalitet som vi lyckas skapa inom EU.

Tyvärr finns det en överhängande risk att kampen mot terrorism kan leda till förbiseende av grundläggande rättigheter och friheter, till och med i Europa. Uttalandena av USA:s president Barack Obama om en början till samarbete mellan Europa och USA i denna fråga är hoppgivande. Slutligen anser jag att bland alla de aspekter som utgör ramen för de okränkbara mänskliga rättigheterna bör vi särskilt uppmärksamma de mest sårbara individerna, det vill säga barn, äldre, invandrare och unga människor som söker arbete.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi konservativa erinrar om att vi länge ansett att stadgan om de grundläggande rättigheterna inte bör vara rättsligt bindande. I detta sammanhang anser vi att många av de frågor som behandlas i betänkandet hör till medlemsstaternas behörighet, och inte är områden som EU ska försöka utforma politik för. Betänkandet tar också upp ett antal frågor där svaret beror på den enskildes samvete. Här finns till exempel en underförstådd rekommendation om dödshjälp och avkriminalisering av tunga droger. Av dessa skäl kunde vi inte rösta för betänkandet.

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Min slutgiltiga röst mot betänkandet i fråga beror inte så mycket på dess innehåll som på det som utelämnats.

Man kan omöjligt diskutera mänskliga rättigheter utan att tala om den första och främsta av dem alla: rätten till liv. Varje år i de 27 medlemsstaterna förstörs ca 1 200 000 människor i överlagda aborter. Det är en tragisk siffra och till den måste läggas de olagliga aborterna och det oräkneliga antalet mänskliga embryon som förstörs när in vitro-befruktning används. Det är vår plikt att erkänna att meningarna går isär i denna fråga, men det står helt klart att detta är ett angrepp på själva grunden för kulturen om mänskliga rättigheter. I resolutionen inte bara ignorerar man problemet utan ser till att det glöms bort, genom att endast fokusera på kvinnors "reproduktiva och sexuella hälsa".

Ingen kan motsätta sig kvinnors hälsa, särskilt om kvinnorna är unga, gravida och mödrar, men detta kan inte motivera att man helt utelämnar barnens rättigheter. Å andra sidan är det ett välkänt faktum att begreppet "reproduktiv och sexuell hälsa" underförstått omfattar abort, som anses vara en rättighet och en social tjänst.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade mot betänkandet som lades fram av Giusto Catania eftersom jag inte samtycker med artikel 49, en kontroversiell artikel som uppmuntrar att "traditionella nationella minoritetsgrupper" problem löses genom "former av självstyre (personligt-kulturellt, territoriellt och regionalt självstyre)".

Jag stöder rättigheterna för de personer som tillhör en minoritetsgrupp, men jag motsätter mig kategoriskt idén om territoriellt självstyre baserat på etniska kriterier och om minoriteters kollektiva rättigheter, en idé som i praktiken har lett till etnisk separatism och interetniska konflikter. Dessutom kan vaga, kontroversiella begrepp som "självstyre" och "kulturell självständighet" också ge upphov till konflikter. Dessa begrepp går längre än europeiska standarder för internationell lagstiftning med avseende på rättigheterna för de personer som tillhör nationella minoriteter och för oss in på kontroversiell mark.

Jag anser att EU:s medlemsstater har den suveräna rätten att bestämma i vilken utsträckning de accepterar sådana begrepp. Faktum är att EU måste respektera och garantera sina medlemsstaters suveränitet och integritet.

Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig. – (PL) Även om viljan att respektera de mänskliga rättigheterna är en grundpelare i alla stater och organisationer på internationell nivå är detta betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004-2008 ett anstötligt brott mot dessa samma rättigheter i Europa. Av den anledningen kunde jag inte stödja det i omröstningen i dag. Här har vi ännu ett exempel på hur man försöker påtvinga medlemsstaterna en speciell syn på världen, utifrån författarens perspektiv. Det är något jag inte kan samtycka till.

Derek Roland Clark, Trevor Colman, Nigel Farage och Michael Henry Nattrass (IND/DEM), skriftlig. – (EN) UKIP är mot kvinnlig könsstympning, homofobi, rasism och främlingsfientlighet. Vi motsätter oss emellertid även att EU ska kontrollera de grundläggande rättigheterna. Storbritannien har redan en alldeles utmärkt lagstiftning om och garantier för grundläggande rättigheter. EU är odemokratiskt och därför ingen lämplig väktare av människors rättigheter. Dessutom ingår familjerätten i medlemsstaternas befogenheter. Det är inte ett område inom EU:s jurisdiktion. Frågan om huruvida narkotikamissbrukare ska kunna åtalas hör till medlemsstaternas lagstiftning och EU får inte försöka snedvrida rättssystemet.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Under ett antal år har rådet lämnat en årlig rapport till parlamentet om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU. I respons till denna har parlamentet sedan utarbetat ett initiativbetänkande.

För första gången har man vid sammanställningen av betänkandet beaktat resultaten från byrån för grundläggande rättigheter. Detta är speciellt viktigt med tanke på att inget betänkande har antagits i denna fråga sedan 2003.

Jag anser att föredraganden har utvecklat vissa punkter för mycket eftersom de redan har diskuterats i separata betänkanden. Flera punkter är också tämligen kontroversiella och jag har röstat mot några av dem eftersom de klart och tydligt går emot mina principer.

Betänkandet innehåller dock många andra punkter som jag fullkomligt samtycker till, och av det skälet valde jag att avstå från att rösta för att jag tycker att texten förbättrades betydligt genom Kinga Gáls utmärkta arbete, men också för att jag inte under några omständigheter med rent samvete kan rösta mot ett betänkande som försvarar grundläggande rättigheter.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade mot detta betänkande eftersom det argumenterar för ett synsätt som uppmuntrar till flerfaldiga aborter, äktenskap mellan personer av samma kön och självstyre baserat på etniska kriterier.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande som innehåller rekommendationer om en lång rad olika frågor, bland annat diskriminering, invandring, sociala rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

I betänkandet konstateras att medlemsstaterna och EU-institutionerna fortfarande inte har genomfört parlamentets rekommendationer i betänkandet om CIA:s extraordinära utlämnanden i EU (februari 2007). Kampen mot terrorismen får aldrig utnyttjas för att försvaga skyddet av de mänskliga rättigheterna och de

grundläggande friheterna. Att försvara de mänskliga rättigheterna är just att kämpa mot terrorismen, både mot dess orsaker och effekter. I det avseendet välkomnar jag uttalandet från USA:s tillträdande president Barack Obama om att stänga fångsläget Guantanamo Bay och aldrig mer genomföra utlämnanden.

Betänkandet innehåller även förslag om hur vi ska kunna öka allmänhetens medvetande om kvinnornas rätt att fullt ut utöva sina sexuella och reproduktiva rättigheter, bland annat genom att underlätta tillgång till preventivmedel för att förhindra oönskade graviditeter och olagliga aborter som medför mycket höga risker, och om hur vi ska bekämpa kvinnlig könsstympning.

Dessutom uppmanas medlemsstaterna att vidta lagstiftningsåtgärder för att förhindra diskriminering mot homosexuella par genom att erkänna sådana förhållanden. Medlemsstater som redan har lagstiftning om homosexuella par bör gå vidare genom att erkänna bestämmelser med liknande verkan som har antagits av andra medlemsstater.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stödde Cataniabetänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004–2008. Jag röstade särskilt för punkt 32 om att förstainstansrättens dom om den iranska motståndsrörelsen Folkets muhajedin (PMOI) måste respekteras. I domen krävs att PMOI ska strykas från EU:s förteckning över terroristorganisationer.

Jag har inget till övers för PMOI. Jag slutade att underteckna deras förklaringar om situationen i Iran för länge sedan, eftersom jag hade allt svårare att tro på dem, särskilt efter att ha deltagit i utrikesutskottets delegation till Teheran, då jag med egna ögon kunde se den spirande reformistiska oppositionen mot den hårda fundamentalistiska regimen i Iran.

Men jag behöver inte stödja PMOI för att beklaga att man underlåter att genomföra domstolens dom om att organisationens verksamhet inte utgör ett tillräckligt skäl för att föra upp eller behålla den på terrorlistan, och därför utsätts för de repressiva åtgärder som det innebär.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) I betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004–2008 framhålls att ett effektivt skydd och främjandet av de grundläggande rättigheterna utgör grunden för demokrati i Europa. Parlamentets utskott anmärker dock att medlemsstaterna upprepade gånger har vägrat att låta EU granska deras politik för mänskliga rättigheter och gjort skyddet av mänskliga rättigheter till en helt och hållet nationell fråga. Därmed undergrävs gemenskapens trovärdighet när det gäller skyddet av de mänskliga rättigheterna på internationell nivå.

Kommissionen borde därför inrikta sig på att uppmuntra medlemsstaterna till ett närmare samarbete genom att uppmana dem att låta framtida betänkanden om mänskliga rättigheter omfatta inte bara analyser av världen i stort, utan även av enskilda medlemsstater. Av intresse är också en rad förslag till att effektivt bekämpa diskriminerande politik i EU, vilka betonar att jämställdhet är varje medborgares grundläggande rättighet och inte en förmån. Det är mycket oroande att 20 procent av barnen i EU lever under fattigdomsgränsen och många av dem kommer från familjer med en förälder eller där föräldrarna kommer från länder utanför EU. Det är därför nödvändigt att vidta lämpliga åtgärder för att öka tillgången till rättigheter, med särskild fokus på barnens behov samt att medlemsstaterna vidtar effektiva åtgärder för att bekämpa fattigdom.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Giusto Catanias betänkande är högst oroväckande. Det är en katalog över alla de rättigheter, förmåner och orimliga lagenliga rättigheter som han anser borde beviljas minoriteter, speciellt icke-europeiska sådana. Det är en uppsättning anvisningar för hur man förstör nationella och regionala identiteter, hur man förstör våra länders värderingar, traditioner och kulturer och systematiskt och på institutionell väg diskriminerar européer i deras egna länder. Det är ett angrepp på vår oförytterliga rätt till självstyre – vilken beviljas alla nationer utom vår egen.

Det är också höjden av hyckleri från en institution som dagligen diskriminerar på grund av politiska idéer och som utan omdöme eller eftertanke sätter etiketten ”skyldig” på några av sina medlemmar, till exempel Frank Vanhecke och jag, som är offer för en häxjakt i våra respektive länder.

Vi är inte här för att först och främst försvara dessa synliga och ljudliga minoriteter som kräver fler och fler förmåner och stigmatiserar länder och befolkningar som är vänliga nog att släppa in dem. Vi är här för att försvara våra egna, våra nationers medborgare, den – än så länge – stora majoriteten européer som i era ögon är osynliga, ohörbara och föraktliga.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade mot betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004–2008 som skrivits av italienska parlamentsledamoten

Giusto Catania, eftersom författaren snarare än att beskriva situationen de senaste fyra åren har vädrat sina egna åsikter och föreslår, ja till och med försöker tvinga på medlemsstaterna, lagstiftning som endast medlemsstaterna själva har befogenhet att anta. Jag tror inte att EU:s länder kan tvingas utfärda lagar som deras befolkning inte accepterar.

Själva definitionen av "äktenskap" bör vara reserverad för unionen mellan man och kvinna. Giusto Catantias förslag kommer snarare än att leda till tolerans för homosexuella beteenden (vilket jag förespråkar), att orsaka diskriminering mot grundläggande biologiska, dvs. heterosexuella förhållanden. I grund och botten måste vi fråga oss om avsikten är att begränsa rättigheterna för den traditionella familjen (dvs. en familj med mamma, pappa, barn). Det skulle innebära att högst personliga frågor som hänger samman med en persons sexliv blir politiska handlingar, – till när exempel en person offentligt demonstrerar sin homosexualitet genom att delta i så kallade "love parades".

Detta betänkande, som använder formuleringar som "reproduktiva rättigheter", vilka för närvarande i internationell juridisk mening omfattar abort på beställning, öppnar enligt min mening dörren på vid gavel för sådana förfaranden.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag anser att min kollegas betänkande är särskilt viktigt eftersom de mänskliga rättigheterna utgör en av värdepelarna i EU:s fördrag. Förutom demokrati och rättsordning så kräver vi respekt för de mänskliga rättigheterna av våra kandidatländer, och vi betonar även erkännandet av de universella, oförbytliga rättigheterna i våra internationella förbindelser. Men EU kan bara vara en trovärdig försvarare av de globala mänskliga rättigheterna om det inom sina egna gränser använder alla medel som står till buds för att försvara de värden som finns i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna.

Betänkandet ägnar ett separat avsnitt till romerna som är den största minoriteten i EU och den som är mest tyngd av socialt utanförskap. Det är de europeiska staternas gemensamma ansvar att utarbeta en övergripande och enad strategi för att ta sig an problem relaterade till romerna, som ofta lever under bedrövliga omständigheter och i fattigdom. Det behövs ett handlingsorienterat regelverk med klara mål och tidsfrister, samt effektiva mekanismer för kontroll och utvärdering.

Ett program måste utformas som, oberoende av partier och regeringscykler, är inriktat mot utbildning, boende, hälsa och diskriminering och som tar sig an medlemsstaternas misslyckade åtgärder. Ett sådant program skulle kunna fungera som en plattform för omedelbar hjälp till regioner i kris. Om vi kan hjälpa miljoner romer att i andlig mening bli fullfjädrade europeiska medborgare och medlemmar av den Europeiska gemenskapen, så innebär det ett enormt framsteg för den sociala sammanhållningen på kontinenten.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) En av de grundläggande rättigheterna för gemenskapens medborgare är rörelsefriheten. Jag anser att varje EU-medborgare har samma rättighet att delta i EU:s politiska liv och att fritt uttrycka sin politiska åsikt och hållning. De rättigheterna blev ännu viktigare efter EU:s utvidgning till länderna i Östeuropa, eftersom den ekonomiska utvandringen från de nya medlemsstaterna till Västeuropa ökade avsevärt så snart de östeuropeiska länderna gick med i EU. Litauen är till exempel det land som ligger i topp när det gäller antalet utvandrare sedan EU-inträdet. När jag träffade litauiska utvandrare i London fick jag veta att många av dem planerar att stanna kvar i Storbritannien på längre sikt, särskilt de som bildat familj där och har barn som börjat i skolan. Vad jag vet så återspeglar sig en sådan tendens även i statistiken. Det råder en liknande situation i andra EU-länder dit litauer har utvandrat. Jag anser att det är särskilt viktigt att garantera dessa medborgare rätten att delta i valet till Europaparlamentet i det land där de för tillfället är bosatta.

Jag skulle också vilja betona att medborgarnas deltagande i EU-frågor och i val till Europaparlamentet inte ökar, utan tvärtom så blir avståndet mellan EU och dess folk allt större. Med detta i åtanke tror jag, att så snart en EU-medborgare får rätt att rösta i valet till Europaparlamentet i det land där personen är bosatt, så kommer det bara att öka förtroendet för EU:s institutioner. På grund av dessa anledningar har jag röstat för ändring 45.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade emot Giusto Catantias betänkande om de grundläggande rättigheterna i EU 2004-2008. Jag röstade inte emot det för att jag är mot de grundläggande rättigheterna. Tvärtom så tror jag att de har exceptionell betydelse för EU och hela världen. Problemet är att Giusto Catantias betänkande är skadligt för genomförandet av de grundläggande rättigheterna, och det eftersom begäran om europeisk lagstiftning för att bekämpa homofobi eller erkänna partnerskap mellan personer av samma kön inte hör till de grundläggande rättigheterna. Om det ska lagstiftas om dessa så bör det göras i ett helt separat betänkande. Europaparlamentet kan i själva verket inte utvidga definitionen av de grundläggande rättigheterna

eftersom det inte har befogenhet att skriva om internationell lag. Dessutom är flera medlemsstater oense om en sådan utvidgad tolkning. Därför är detta inget annat än en politisk gest och önsketänkande.

Risken är att det här är ett område där medlemsstaterna tar, och bör ta sina egna beslut. Påtvingandet av sådana åsikter är ett slag i ansiktet för EU:s sammanhållning. Jag tycker inte om homofobi, men att lagstifta mot det i gemenskapsrätten är absurt. Om EU vill bekämpa homofobi så kan man likaväl säga att man borde bekämpa anti-polskhet, ryssfobi, tyskfobi, franskfobi, islamofobi, antipapism, antiklerikalism, antikatolicism och en rad olika attityder och levnadssätt. Att tvinga medlemsstaterna att lagstifta om partnerskap mellan personer av samma kön kan vara ännu farligare.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade mot ändringsförslag 103 i Catania-betänkandet där det föreslås att långvarigt bosatta personer som inte är medborgare i landet ska ges rätten att rösta i valet till Europaparlamentet och i lokala val för att främja den sociala och politiska integrationen.

Valet till Europaparlamentet är i själva verket likvärdigt ett val till ett nationellt parlament. Det är en medborgerlig rättighet att delta i dessa val. Annars kommer medborgarskapet att förlora sin mening, och bosatta personer som inte är medborgare förlorar även motivationen att ansöka om medborgarskap. Endast på detta sätt kan vi behålla den viktiga avvägningen mellan rättigheter och skyldigheter som bara medborgare i ett land kan ha.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig – (FI) Medlemsstaternas olika politik när det gäller etiska frågor föranledde precis en så omfattande diskussion i de politiska grupperna som man hade kunnat vänta sig, och särskilt i vår egen. Jag kan bara säga att vi är överens om att vi inte är överens och det får ses som ett tecken på mångfalden i Europa. Vi måste skapa utrymme för meningsskiljaktighet. Jag beundrar min egen grupps grunduppfattning i flera avseenden.

Med hänvisning till punkt 61 vill jag emellertid säga att jag skulle finna det problematiskt om någon samtidigt vore motståndare till medvetenhet om rätten till reproduktion och sexuell hälsa (vilket i stort sett är en eufemism för rätten till abort) och information om att underlätta tillgången till preventivmedel för att förebygga oönskade graviditeter och aborter. Att vara motståndare till båda delarna ser jag som ett allvarligt "verklighetsglapp" och något som bara kan resultera i oönskade konsekvenser. Jag säger detta med all respekt, och jag vill än en gång tacka alla partier för en givande diskussion.

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Parlamentsgruppen Pasok röstade för Giusto Catantias betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU, men skriver för att påpeka att vi motsäger oss formuleringen av punkt 49 och tillhörande ändringsförslag 35.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Att anförtro en kommunistisk ledamot ett sådant betänkande är en provokation för hundratals miljoner av kommunismens offer. I det här betänkandet är Giusto Catania inspirerad av en ideologi, och det är sant att den är mindre brutal än kommunismen, men den är precis lika totalitär: euro-internationalismen. Hans text förnekar de mest grundläggande mänskliga rättigheterna, nämligen

– rätten till liv, genom förespråkandet av abort och eutanasi,

– varje barns rätt till en far och en mor, genom att kräva att medlemsstaterna tillämpar "principen om ömsesidigt erkännande av homosexuella par oavsett om de är gifta eller lever i ett registrerat partnerskap",

– de europeiska nationernas rätt till självbestämmande och att förbli som de är, en rättighet som kränks i förslag som syftar till att öppna Europa ännu mer för global invandring, vilket är en utveckling som medborgarna i våra länder förväntas anpassa sig till,

– och rätten till demokrati, eftersom betänkandet gör anspråk på samhörighet med Lissabonfördraget som de irländska väljarna förkastade.

För att garantera våra rättigheter och nationella identiteter är det nu viktigare än någonsin att skapa ett nytt Europa, ett Europa som består av fria och självbestämmande stater.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att skyddet för de grundläggande fri- och rättigheterna är av största vikt, både inom och utom EU. Det är oerhört viktigt att EU:s medlemsstater följer grundläggande fri- och rättigheter, och man kan naturligtvis inte överlämna åt medlemsstaterna att kontrollera sig själva. Junilistan ställer sig dock kritisk till inrättandet av en ny europeisk byrå på området och till ambitionen att

bedriva "extern politik". Vi anser att FN med sin globala räckvidd, långa erfarenhet och kompetens är bättre på att kontrollera och genomföra de åtgärder som är nödvändiga – inte EU.

Jag har därför valt att rösta nej till betänkandet i dess helhet, men jag ställer mig mycket positiv till en del skrivelser i förslaget, som jag har röstat för. Jag välkomnar att betänkandet tar upp den orättfärdiga behandlingen av fångar i det amerikanska fånglägret Guantánamo. Det finns bara en väg att gå: ställ dem inför rätta eller fria dem!

Jag är mycket orolig över individer från olika minoritetsgruppers särskilda utsatthet och är av uppfattningen att åtgärder, både på nationell och internationell nivå, måste vidtas. Jag har röstat för detta i betänkandet men ställer mig skeptisk till om en straffrättslig ram på europeisk nivå är en bra lösning på problemet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU innehåller ändringsförslag som jag har lagt fram och som jag anser viktiga för romska medborgare. (Till exempel ändringen om avskaffandet av arbetsmarknadsrestriktioner för medborgare från andra medlemsstater.)

Dessutom instämmer jag i många av de punkter som presenteras i betänkandet, till exempel strategin för integrering av romer, minoritetsskydd, rättigheter för migrerande arbetstagare och skydd för barn.

Men betänkandet innehåller även hänvisningar som utmanar några av det rumänska samhällets grundläggande principer (till exempel att familjen utgör en viktig beståndsdel i samhället) eller som strider mot rumänsk lagstiftning (till exempel konsumtion av droger).

På grund av detta röstade jag emot betänkandet i den slutliga omröstningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar denna resolution, där de viktigaste frågorna när det gäller situationen för de grundläggande rättigheterna i EU stakas ut och sammanfattas, och betänkandets rekommendationer om hur situationen för de mänskliga rättigheterna ska kunna förbättras i medlemsstaterna är mycket värdefulla.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I Giusto Catanias betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004–2008 betonas behovet av att skydda minoriteternas rättigheter och bekämpa alla former av diskriminering mot alla sårbara kategorier.

Jag välkomnar betänkandet, som innehåller viktiga delar från den skriftliga förklaringen nr 111 om att få slut på hemlösheten, vilken antogs av Europaparlamentet i april 2008.

Jag välkomnar särskilt att parlamentet efterlyser "beredningsplaner för vintern" för de hemlösa, en ramdefinition av hemlöshet och att jämförbar och tillförlitlig statistik ska samlas in inom EU.

Att få slut på hemlösheten är en grundläggande fråga för EU. Detta betänkande utgör ytterligare ett led i påtryckningarna på Europeiska rådet, kommissionen och medlemsstaterna så att de agerar för att få slut på hemlösheten.

Avslutningsvis kommer inte Lissabonfördraget att leda till att situationen för de grundläggande rättigheterna i EU förbättras. Att stödja det här betänkandet innebär inte att man stöder fördraget. Parlamentets vägran att respektera irländarnas nej strider i själva verket mot stadgans anda.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Om enskilda medlemsstaters befolkning beslutar att tillåta par av samma kön att gifta sig, ingå civilt partnerskap eller adoptera barn, så ska inte andra medlemsstater tvingas att göra likadant. Om religiösa ledare eller politiker säger att de inte är alltför entusiastiska i frågan om homosexualitet, så som den politiskt korrekta majoriteten dikterar, ska de inte straffas eller förföljas för sina övertygelser. Det gäller även rasism och den knölpåk som snabbt svingas mot den som riktar uppmärksamhet mot avvikelser kopplade till asyl och utländska medborgare.

I stället försöker man bakvägen, på odemokratiskt vis, att påtvinga medlemsstaterna partnerskap mellan personer av samma kön, vilket antagligen är en försmak av det som väntar oss om vi genomför Lissabonfördraget. Den som skulle våga kritisera homosexualitet eller peka på förehavanden kopplade till asyl eller samexistens med utländska medborgare blir stämplad som kriminell, vilket bryter mot yttrandefriheten. Därför bör Catanias betänkande förkastas å det bestämdaste.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Giusto Catanias betänkande är fullt av generella tolkningar och rekommendationer om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU:s medlemsstater. Det

grundregelverk som vi behöver finns redan: Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Vår prioritet just nu är inte att lägga till nya regler utan att se till att de vi redan har fungerar och är effektiva.

En central fråga i betänkandet behandlar rörelsefrihet för arbetstagare, något som tyvärr inte alla europeiska medborgare kan åtnjuta på lika villkor ännu. Fastän den två år långa perioden för arbetsmarknadsrestriktioner för de nya medlemsstaterna löpte ut i slutet av 2008 så har sex medlemsstater förlängt restriktionerna för Rumänien och Bulgarien till ytterligare tre år. Beslutet att förlänga restriktionerna rättfärdigas med den aktuella finanskrisen. Betänkandet tar inte upp problemet på ett tydligt sätt trots att situationen innebär att EU-medborgare särbehandlas, något som inte rättfärdigas här.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade emot betänkandet som förutom minst tio punkter värda att kritisera (vilket är ett snällt sätt att beskriva dem) innehåller en oacceptabel hänvisning till Europarådets rekommendation 1201. Denna rekommendation bör inte återopas utan en mycket noggrant förklaring av dess innebörd, eftersom den går att tolka som att den garanterar kollektiva rättigheter till minoriteter, eller territoriell självständighet baserad på etnicitet. Jag välkomnar ett godkännande av ändringsförslag 35 som är mycket rimligt, men jag anser att det finns ett antal aspekter i betänkandet som inte går att acceptera.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet försöker att dölja det så kallade demokratiska och sociala underskott i det, i sig mycket reaktionära EU, för att göra det mer attraktivt och minska det missnöje som EU har orsakat genom sin anti-gräsrotspolitik. I betänkandet accepteras och välkomnas alla reaktionära principer och institutioner som har antagits av EU, till exempel Maastrichtfördragets fyra friheter, genom att försöka tillskriva deras tillämpning en faktisk dimension.

Betänkandet är huvudsakligen grundat på EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna tillsammans med Lissabonfördraget som är av anti-gräsrotskaraktär, och som ligger på en lägre nivå av rättigheter än de som finns i många medlemsstater. Till stor del utgörs betänkandet av idéer och en vag önskelista. Det behandlar grundläggande rättigheter, såsom rätten till arbete, utbildning och hälsa, bara som "möjligheter" som alla behöver ges "på lika villkor" – något som i praktiken är fysiskt omöjligt, och i de mer specifika fallen föreslår man endast åtgärder för vissa extrema fall av fattigdom, diskriminering och så vidare, med åtgärder som införandet av minimilön m.m. Slutligen avslöjas betänkandets karaktär genom avsaknaden av hänvisningar till antidemokratiska beslut och åtal mot medborgare, till exempel förbud mot kommunistiska partier och andra organisationer samt fängslanden av kommunister och andra kämpar i Centraleuropa och Baltikum.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU eftersom jag anser att det, genom konstruktiv kritik, berör ett av grundproblemen med vår förenande struktur. Diskriminering av de grundläggande rättigheterna handlar ofta om diskriminering på grund av kön, ålder, bakgrund och sexuell läggning, vilket noga påpekas i betänkandet. Problemet förvärras då offren för sådana överträdelser inte själva kan agera, huvudsakligen på grund av att de är inlåsta på mentalinstitutioner, vårdhem etc. Europa kan inte förbli likgiltigt inför den här situationen, där snävare mänskliga rättigheter ska bidra till att stärka frihet och säkerhet i Europa. Följaktligen, och utifrån det faktum att EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna inte är bindande och att det är mycket svårt för enskilda individer att vända sig till gemenskapens domstolar, kan jag bara välkomna Giusto Catanias förslag om en allmän skyldighet för EU:s institutioner att ta hänsyn till de mänskliga rättigheterna i sin verksamhet, samt att skapa en specialinstans för ändamålet.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Problemet med betänkandet är att det behandlar många känsliga frågor. Även om det finns ett antal rekommendationer för olika områden, inklusive minoritetsrätt, så har föredraganden åter inkluderat frågan om reproduktiv hälsa i betänkandet.

Ändringsförslagen och tilläggen om reproduktiv hälsa som Europaparlamentet har röstat för förnekar rätten till liv och bryter mot subsidiaritetsprincipen. Respekt för varje ofött barn och behovet att skydda mänskligt liv från och med befruktningen är principfrågor för mig. Jag håller inte med om att vi på europeisk nivå ska ta beslut i frågor där medlemsstaterna har olika åsikter baserade på kristna traditioner. Jag håller inte med om att EU ska tvinga Slovakien, Polen, Irland och andra medlemsstater att acceptera abort eller eutanasi, som inte är tillåtet enligt deras nationella lagstiftning. På europeisk nivå talar vi alltid om moderns rätt att bestämma om liv och död för sitt barn och vi glömmer det ofödda barnets rätt till liv.

Av dessa anledningar röstade jag emot betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU 2004-2008.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det säger sig självt att PPE och PD-L (Rumäniens liberaldemokratiska parti) värderar och respekterar grundläggande mänskliga rättigheter och starkt tar ställning när dessa överträds.

Jag röstade emot Giusto Catantias betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU 2004-2008 eftersom betänkandet överskrider sitt mandat genom att innehålla rekommendationer och kommentarer som sträcker sig bortom perioden 2004-2008. I stället för att ta upp specifika brott mot mänskliga rättigheter, gör Catania kommentarer och rekommenderar medlemsstaterna att införa regleringar som strider mot nationella regleringar. I punkt 38 och 76 till exempel, används begreppet äktenskap mellan personer av samma kön, något som inte bara strider mot våra religiösa åsikter utan också mot våra rättsliga och rationella åsikter.

Punkt 149 nämner legalisering av konsumtion av droger, något som bryter mot rumänsk straffrätt.

Även om initiativet att utarbeta ett betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU är lovvärt och några av punkterna i betänkandet är korrekta, så röstar jag emot det baserat på det jag nyss sagt.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Att tro att de grundläggande rättigheterna är helt garanterade och skyddade i EU och medlemsstaterna vore en felanalys och politiskt skadligt. De grundläggande rättigheterna behöver skyddas och främjas även i demokratiska samhällen. Betänkandet och denna debatt väcker emellertid enskilda frågor.

Till att börja med har vi frågan om övervakning och skydd av rättigheterna på nationell nivå. I våra samhällen utövas dessa funktioner framför allt i ett nationellt sammanhang, men naturligtvis utan att det påverkar den möjlighet att överklaga på EU-nivå som vi har. Mellan institutionernas uppgift att se till att fördragen efterlevs och samtidigt värna om den nationella suveräniteten, finns det utrymme för alla parter att utföra sina uppgifter utan att det påverkar EU:s institutionella karaktär.

Å andra sidan råder en förvirring i betänkandet om vad som är grundläggande rättigheter och vad som är ideologiska alternativ för samhällsorganisation. Det är en intressant diskussion. Försöket att tvinga på medlemsstaterna dessa åsikter mot deras demokratiskt uttryckta vilja och mot subsidiaritetsprincipen, visar emellertid på riskerna med att ta upp nationella frågor på gemenskapsnivå. Med anledning av detta, och eftersom jag inte samtycker till en stor del av innehållet, har jag röstat emot betänkandet.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Om jag hade varit anhängare av nej-sidan i den irländska folkomröstningen så skulle jag entusiastiskt ha välkomnat Giusto Catantias betänkande och dess anhängare. Det representerar en så grov respektlöshet för subsidiaritetsprincipen och trampar på EU:s institutionella regler och medlemsstaternas befogenheter så till den grad att det ger trovärdighet åt dem som hyser misstro mot Bryssels politiska glupskhet. Att attackera säkerhetsklausulerna, som är ett direkt uttryck för fördragen och en grundläggande garanti för demokrati i medlemsstaterna, för att de syftar till att "kodifiera ... diskriminerande handlingar" är patetiskt och något som kraftigt undergräver medborgarskapets grundläggande rättigheter.

Att kräva att hela EU skulle vara förpliktad att foga sig efter internationella konventioner eftersom en majoritet av medlemsstaterna skrivit under dem, är rättsligen helt orimligt. Det är ett lågvattenmärke som överträffar den mest extrema federalismen. Jag förkastar också det fullständigt felaktiga påståendet om att Europa saknar trovärdighet, vilket skulle leda till så kallad taktisk underlägsenhet. Vad det än är för problem som Europa har, så är Europa inte Sudan, och inte heller Folkrepubliken Kina, eller Kuba, Somalia eller Nordkorea. Kort sagt, betänkandet förrirrar sig in på områden vars politiska strider inte har något att göra med de grundläggande rättigheterna, och därför tappar det sin trovärdighet, konsekvens och effektivitet. Jag röstade emot det.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade emot Giusto Catantias betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i EU 2004-2008.

Jag håller inte med om att medlemsstaterna skadar den aktiva roll som EU har som försvarare av de mänskliga rättigheterna runt om i världen. Vidare så håller jag inte heller med om att kampen mot terrorism kan användas som ursäkt för en tillbakagång när det gäller skyddet för de mänskliga rättigheterna, särskilt när det gäller rätten till personlig integritet.

Därför opponerar jag mig mot de punkter som handlar om romerna som inte behöver något särskilt skydd. Det skulle i så fall skapa en betydande diskriminering i förhållande till romerna, som i den här resolutionen bedöms vara en etnisk grupp som skiljer sig från andra. Till sist håller jag inte med om punkten om

återsändande, det förfarande som används för återsändande av en individ kan inte enbart bedömas utifrån dessa parametrar.

Martine Roure (PSE), skriftlig. – (FR) Ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa kan inte existera utan skydd för de grundläggande rättigheterna. Det är Europas plikt att utgöra en förebild och att vara oklanderlig i frågan.

Överträdelser har konstaterats, man har till exempel avslöjat att det finns stängda inrättningar som härbärgerat barn och äldre personer. Vi har även ett ständigt problem med den katastrofala situationen i vissa fängelser, något som belyses i betänkandet vi har röstat igenom i dag. Vi måste också kämpa för att sociala rättigheter ska erkännas.

Fattigdom och otryggt arbete är attacker på de mänskliga rättigheterna. Hur kan vi acceptera en situation där människor har arbete men ändå inte har råd med boende i Europa på 2000-talet?

Vi måste proklamera alla våra grundläggande rättigheter. Europeiska unionen är utrustad med en stadga för de grundläggande rättigheterna.

Låt oss se till att den respekteras!

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Jag röstade för betänkandet och jag välkomnar särskilt att punkt 31 har tagits med, där parlamentet djupt beklagar att EU har underlåtit att genomföra förstainstansrättens dom av den 12 december 2006 och den 4 och 17 december 2008 samt Storbritanniens appellationsdomstols beslut av den 7 maj 2008 till förmån för den iranska motståndsrörelsen Folkets muhajedin (PMOI).

EU står för demokrati och rättsordning. Desto mer förfarande är tanken att en av EU:s egna institutioner agerar i strid mot unionens principer. Jag hoppas att rådet noga beaktar parlamentets ståndpunkt när det sammanställer EU:s nya "svarta lista". Anklagelser om terroristverksamhet måste i själva verket vara väl underbyggda, precis som besluten om att föra upp vissa organisationer på den svarta listan borde vara mer öppna.

Sådana frågor får inte behandlas på ett godtyckligt sätt, utan i enlighet med demokrati- och rättsstatsprinciperna. EU får inte tillåta att den globala kampen mot terrorism förvandlas till en politisk kohandel och måste därför respektera domstolarnas utslag.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Punkt 149 i Giusto Catanias betänkande om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen tolkar jag som att man uppmanar medlemsstaterna att se till att lika behandling av patienter inom sjukvården även gäller missbrukare. Därför röstade jag för denna punkt.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) De senaste två utvidgningarna av EU, då Centraleuropas och Östeuropas tidigare socialistiska länder accepterades, öppnade också ett nytt kapitel i EU:s inställning i människorättsfrågor.

Sedan dess har det blivit tydligt att skyddet för de grundläggande rättigheterna, inklusive rättigheterna för nationella minoriteter i de nya medlemsstaterna, utgör den största utmaningen för den europeiska gemenskapen.

I Giusto Catanias initiativbetänkande betonas att när man hanterar traditionella nationella minoritetsgruppers problem måste principerna om subsidiaritet och självstyre vara vägledande om man ska kunna utforma en politik som syftar till att lösa dessa gruppers situation på ett tillfredsställande sätt.

I betänkandet uppmuntras kulturella, territoriella och regionala former av självstyre.

Jag välkomnar även att min kollega Giusto Catania i sitt betänkande efterlyser utarbetandet av en definition av vad som avses med tillhörighet till en nationell minoritet och föreslår att ett utkast till en grunduppsättning av gemenskapsnormer görs för att skydda sådana minoriteters rättigheter.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Att skydda och främja de grundläggande rättigheterna är av central vikt i vår europeiska demokrati, och en nyckelförutsättning om vi vill förbättra vårt europeiska område med frihet, säkerhet och rättvisa. Därför är det en självklarhet att dessa rättigheter i praktiken har införlivats i EU:s mål på olika politiska områden.

Vidare ber vi rådet att utifrån årliga rapporter om mänskliga rättigheter analysera situationen i hela världen och i varje medlemsstat, för att bevara EU:s trovärdighet och inte sända dubbla signaler i sin interna och externa politik. De ändringsförslag som Verts/ALE lagt fram om antidiskriminering, minoritetsrätt och sociala rättigheter har antagits antingen i sin helhet eller delvis.

Vi har också lyckats med vårt försök att inkludera en hänvisning till behovet av att ta hänsyn till de grundläggande rättigheterna i lagstiftning och straffrättsprocesser. Giusto Catantias betänkande kartlägger problemen kring de grundläggande rättigheterna och ger rekommendationer för att lösa dem. Betänkandet har mitt fulla stöd eftersom respekt för alla människor och deras grundläggande rättigheter är centralt för de grönas politik, oberoende av kön, ålder och nationalitet eller socioekonomisk bakgrund.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det glädde mig att parlamentet stöder kravet på att PMOI ska strykas från förteckningen över terroristorganisationer. Tjugo tusen regimkritiker har dödats. Fler människor kommer att dödas i Iran bara för att ha kritiserat regimen så länge PMOI står kvar på terroristlistan. EU måste följa Storbritanniens exempel och stryka PMOI från förteckningen över terroristorganisationer.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Under dagens omröstning talade jag för att man skulle anta Giusto Catantias betänkande om situationen för de mänskliga rättigheterna i Europeiska unionen.

Sorgligt nog kränks ofta de grundläggande rättigheterna i EU. Det vanligaste är att minoriteter diskrimineras och att skyddet av privatlivet åsidosätts. Lika möjligheter, framför allt för kvinnor, är ett annat problem. Föredraganden uppmanar medlemsstaterna att förkasta argument som rättfärdigar våld och diskriminering av kvinnor på grund av traditioner och religion.

I många EU-länder lever framför allt de svagaste medborgarna, dvs. barnen, i fattigdom och är utsatta för diskriminering. I betänkandet fördöms med rätta alla former av våld mot barn, till exempel våld i hemmet, sexuellt utnyttjande och kroppslig bestraffning i skolan.

Medlemsstaterna misslyckas med att kontrollera hur de mänskliga rättigheterna efterlevs och undergräver därför trovärdigheten i EU:s utrikespolitik. Enligt min åsikt kan gemenskapen inte tillämpa ”dubbla standarder” i sin inre och yttre politik.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (EN) För mig är den viktigaste aspekten av Giusto Catantias betänkande att vi påminner oss om att vi har våra egna problem att ta itu med i EU. Vi bör därför vara väldigt försiktiga med att inta en självgod attityd när vi kommenterar människorättsfrågor utanför EU.

Jag var ledamot av det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Det var i princip en plattform för vänstern att attackera sitt käraste svarta får, Förenta staterna.

Enligt min åsikt bör vi vara tacksamma mot CIA och Förenta staterna för att de har hjälpt oss att skydda européerna mot terrorister som föresätter sig att döda oskyldiga medborgare. Det är en anklagelse mot våra egna samhällen att vi var tvungna att lita till Amerika för att göra det arbetet åt oss.

Absolutism när det gäller mänskliga rättigheter är att spela i händerna på dem som skulle förgöra oss om de fick chansen, och att riskera våra egna medborgares mänskliga rättigheter.

Jag röstade därför mot betänkandet.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (PL) Betänkandet om de grundläggande rättigheterna i EU 2004-2008 som i dag har antagits i Europaparlamentet innehåller krav på ömsesidigt erkännande av homosexuella par i alla EU-länder och införandet av dessa förhållanden i medlemsstaternas lagstiftning. I en annan del av betänkandet försvaras de så kallade reproduktiva rättigheterna, som på internationellt rättsspråk även inkluderar abort på begäran. Innefatta religiösa ledare bland författarna till sådana kommentarer.

Den europeiska vänstern har lagt beslag på betänkandet om de grundläggande rättigheterna i EU för att främja aborter och krav för homosexuella, som inte har något att göra med de grundläggande rättigheterna. Det finns inga dokument i internationell eller europeisk lag som stöder förekomsten av sådana så kallade rättigheter.

Betänkandet är, trots sin icke-bindande karaktär, det skadligaste dokument som har antagits under parlamentets nuvarande mandattid. Det är det senaste försöket att omdefiniera de grundläggande rättigheterna och införa ändringar i deras betydelse utan att behöva göra ändringar i fördrag på FN eller EU-nivå.

En annan aspekt med betänkandet är att EU inför ett specialdirektiv som besträffar "homofobiska" handlingar. På grund av formuleringens breda och vaga karaktär utgör detta ett försök att exkludera homosexuella från den demokratiska rättigheten till fri kritik. Införandet kan få konsekvenser när det gäller censur.

Resultatet av den slutliga omröstningen (401 för, 220 emot och 67 nedlagda röster) visar hur delade parlamentsledamöterna är i den här frågan. Det är ett nederlag för föredraganden eftersom de grundläggande rättigheterna är något som bör förena och inte dela parlamentet.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag skulle ha velat att situationen för föräldralösa barn och barn med funktionshinder i institutionell vård i Rumänien och Bulgarien, de nyaste medlemsstaterna, hade behandlats närmare i betänkandet.

Innan dessa länder anslöt sig till EU rådde det stor oro om standarden på vården av institutionaliserade föräldralösa barn och funktionshindrade barn. Det kanske är möjligt att gå in mer i detalj på den frågan i nästa betänkande.

Mer allmänt uttryckte jag mina åsikter om detta betänkande i förra månadens debatt. Jag är orolig för att vår kultur av mänskliga rättigheter har infekterats av absolutism, och genom att främja brottslingars och terroristers rättigheter undergräver vi i själva verket alla andras rättigheter.

Jag anser i synnerhet att abort och preventivmedel inte är frågor som EU ska hantera, utan att de bör vara föremål för lämplig lagstiftning på medlemsstatsnivå. Dessutom motsätter jag mig kravet på att stadgan om de grundläggande rättigheterna ska ha företräde framför lagen i Storbritannien, som har förhandlat fram ett undantag från stadgans bestämmelser.

Jag lade därför ned min röst om betänkandet.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade emot Cataniabetänkandet. Jag är förundrad över att kammaren ens godkände betänkandet i sin nuvarande form. Det inkräktar i flera avseenden på subsidiaritetsprincipen. När det gäller innehållet, så är i stort sett allt värt att kritisera. Nationsstaterna får inte låta sig handlingsförlamas eller försvagas när det gäller de grundläggande rättigheterna. Detta är ett försök att, på majoritetens bekostnad, tvinga fram minoritetsrättigheter som inte kan genomföras på nationell nivå. En positiv attityd mot abort är ofattbar för mig. Själva frågan om de mänskliga rättigheterna och verkställandet av dessa under de senaste fyra åren, nämns inte.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst vid omröstningen med namnupprop om punkt 62 eftersom jag anser att alla länder – och EU är inget land – bör se till att lagstiftningen om kvinnlig könsstympning är lokalt förankrad och tillämpas på denna nivå. Ett internationellt avtal skulle vara lämpligare och mer framsynt. Som det är nu har EU ingen behörighet i hälsofrågor, och bör inte heller ha det.

Jag lade även ned min röst om punkt 72 eftersom jag är oroad över följderna för yttrandefriheten. Även om diskriminerande kommentarer är djupt beklagliga spår de inte nödvändigtvis på "hat och våld". Att vi uppmanas att enas om detta kommer att innebära att de som vill kan använda detta som ett bevis på sådana kommentarer.

Mitt beslut om att lägga ned min röst om ändringsförslag 54 baseras på att det strider mot EU:s fria rörlighet för personer och principen om ömsesidigt erkännande. Det återspeglar alltså inte på något sätt mina åsikter om partnerskap mellan personer av samma kön, eftersom jag håller med om att de bör ha samma rättigheter som alla andra.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet har just röstat om Giusto Catanias betänkande om tillämpningen av de mänskliga rättigheterna. Vid en tidpunkt då vi nyligen firat sextioårsdagen för den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna ställer det här betänkandet frågan om vad vi menar med grundläggande rättigheter.

Det är sant att enigheten kring Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna uppnåddes efter mer än ett års förhandlingar mellan olika påtrycknings- och lobbygrupper, företrädare för det civila samhället, de nationella regeringarna etc. Detta arbete, som vi företrädare för länderna i öst inte var inbjudna att medverka till, är intressant på mer än ett sätt. Stadgan kommer inte att vara en rättsligt bindande text förrän Lissabonfördraget ratificerats av alla medlemsstater, något som också betonas i Cataniabetänkandet.

Byrån för grundläggande rättigheter, som upprättats i Wien i Österrike, grundar sig emellertid helt och hållet på denna politiska text för att motivera sina ställningstaganden. Det är därför intressant att få en inblick i

hur de grundläggande rättigheterna i stadgan betraktas genom att analysera de frågor som tas upp inom byrån för grundläggande rättigheter. Det är extra intressant när det gäller nätverket Fralex, de rättsexperter som anställdes under sommaren 2008 och som i huvudsak ingår i det nederländska nätverket "Human european Consultancy".

Förslag till resolution (B6-0624/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen eftersom ratificeringen av konventionen kommer att utgöra ett betydelsefullt bidrag till främjande av rimliga arbetsvillkor i hela världen. I resolutionen stöder man också avtalet mellan arbetsmarknadens parter när det gäller arbetsvillkoren för anställda inom sjöfartssektorn eftersom det garanterar en rättvis balans mellan behovet av förbättrade arbetsvillkor och skyddet av sjöfartsanställdas hälsa och säkerhet, och även för att denna kategori arbetstagare existerar i Rumänien.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I den resolution som Mary Lou McDonald har lagt fram sammanfattas de huvudpunkter som måste beaktas i förslaget till rådets direktiv om 2006 års konvention om arbete till sjöss och om ändring av direktiv 1999/63/EG (KOM(2008)0422).

Arbetstagare inom sjöfarten tillhör en kategori som verkar under extremt svåra, ofta även farliga förhållanden. Det är därför vi måste ha både standarder för arbetsvillkor som gör det möjligt för oss att ta hänsyn till dessa arbetstagares hälsa och säkerhet, och tydliga regler för deras anställning. Det första steget i upprättandet av dessa standarder måste vara att lyfta fram de behov och problem som arbetstagare och arbetsgivare inom sjöfarten har identifierat samtidigt som man ser till att det finns ett mått av flexibilitet i medlemsstaternas tillämpning av dem.

De dokument som vi antar på EU-nivå måste åtföljas av åtgärder från medlemsstaterna och övervakning från kommissionen, så att vi försäkrar oss om att bestämmelserna tillämpas. Dessutom har EU, när det gäller arbetsvillkor inom sjöfarten, tillfälle att ta täten i arbetet med att införliva dessa standarder i principer som kan tillämpas överallt i världen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (IT) Vi röstade för detta betänkande om förslaget till rådets direktiv om genomförande av det avtal som ingåtts av European Community Shipowners' Associations och European Transport Workers' Federation om 2006 års konvention om arbete till sjöss och om ändring av direktiv 1999/63/EG, eftersom det befäster internationella minimivillkor för arbetstagare. Det är viktigt för att säkerställa bättre arbetsförhållanden och större säkerhet, med respekt för dessa yrkesutövares värdighet.

Vi beklagar emellertid att de förslag som vår grupp lade fram inte antogs, särskilt de som strävade efter att undanröja eventuell rättslig osäkerhet eller eventuella nackdelar i förhållande till det arbete som görs av arbetsmarknadens parter för att nå en överenskommelse. I själva konventionen godtas att länder inte tillämpar flexibilitet, och det var vad som angavs i förslaget till direktiv, med medgivande av arbetsmarknadens parter. Vi instämmer därför inte med majoriteten av Europaparlamentet om att ta med frågan om flexibilitet i punkt 6.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bekräfta min röst för resolutionen om 2006 års konvention om arbete till sjöss (förfaranden beträffande den sociala dialogen).

Jag stöder fullt ut det avtal som ingåtts av arbetsmarknadens parter om vissa aspekter rörande arbetsvillkoren för anställda inom sjöfartssektorn eftersom det garanterar en rättvis balans mellan behovet av förbättrade arbetsvillkor och skyddet av sjöfartsanställdas hälsa och säkerhet. Jag är dessutom övertygad om att det är nödvändigt att utforma och införa globala minimistandarder för arbets-, hälso- och säkerhetsvillkor för sjöfartsanställda och personer som arbetar ombord på sjögående fartyg. Slutligen är jag nöjd med den roll som arbetsgivare och arbetstagare har för att förbättra hälso- och säkerhetsförhållanden för arbetstagarna.

- Betänkande: Liucija Andrikienė (A6-0498/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet. Vi inser nu, mer än någonsin tidigare, betydelsen av den roll som ett organ som rådet för mänskliga rättigheter (HRC) kan spela. De åtgärder som hittills vidtagits bör stödjas, och vi bör också uppskatta den aktiva roll som EU spelar inom UNHRC, trots de obestridliga begränsningar som det innebär att Förenta staterna inte är med. Dess frånvaro leder i själva verket ofta till att EU blir isolerat. Det bör dock inte vara någon ursäkt för EU, som borde kunna göra politiska insatser för att bygga ett enat, sammanhängande ledarskap där man övervinner de motsättningar mellan de geografiska blocken som ofta kan iaktas.

Således återstår mycket att göra för att ge UNHRC större trovärdighet och auktoritet, och för att förhindra att vissa regeringar fortsätter att undandra sig sina skyldigheter på det internationella området. Jag stöder därför helhjärtat en ny analys med avseende på utvärderingen, och jag vill bekräfta att stärkandet av UNHRC är en mycket viktig etapp på den civilisationens väg som EU alltid har stött.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Laima Liucija Andrikenės betänkande om framtiden för FN:s råd för mänskliga rättigheter, eftersom jag menar att EU behöver en långsiktig strategi för denna institutions verksamhet, som måste bli det främsta globala forumet för de mänskliga rättigheterna. Jag anser att EU-medlemsstaterna måste uppvisa större enighet och effektivitet när man för fram vissa för EU gemensamma ståndpunkter om de mänskliga rättigheterna.

EU måste bli en global ledare och initiera strategier för att skydda de mänskliga rättigheterna över hela världen. Vi måste ägna större uppmärksamhet åt att främja mänskliga, ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter eftersom fattigdom, eftersläpning och en låg nivå på utbildning och kultur hos befolkningen får negativa multiplikatoreffekter.

EU måste, för att erhålla ett mycket bredare stöd för sina ståndpunkter, inrätta koalitionsskapande mekanismer och börja organisera regelbundna möten om särskilda frågor med alla demokratiska stater på andra kontinenter. Det är också mycket viktigt att staterna skickar specialister till internationella forum, med verklig sakkunskap på det aktuella området, vilket med all rätt krävs i Laima Liucija Andrikenės betänkande.

Philip Claeys (NI), Koenrad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag har röstat mot detta betänkande därför att FN:s råd för mänskliga rättigheter inte, hur man än tänjer på fantasins gränser, kan anses vara en legitim institution. Det är oacceptabelt för mig att länder som Kuba, Saudiarabien, Egypten, Pakistan, Jordanien och ett antal afrikanska regimer utfärdar resolutioner där man kritiserar människorättssituationen i andra länder. Situationen för politiskt eller religiöst olikvänligt i dessa länder gör denna institution till ett fullständigt åtlöje.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta förslag till Europaparlamentets resolution därför att respekten för samt främjandet och garanterandet av de mänskliga rättigheternas allmängiltighet är en väsentlig del av EU:s rättsliga regelverk och en av EU:s grundläggande principer. Jag röstade också för det därför att FN och dess råd för mänskliga rättigheter är en av de organisationer som är bäst lämpade att på ett övergripande sätt hantera frågor som sammanhänger med de mänskliga rättigheterna och utmaningarna på det humanitära området. Jag anser att mänskliga rättigheter och demokrati är centrala inslag i EU:s yttre förbindelser och utrikespolitik.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Jag röstade med glädje för Laima Liucija Andrikenės betänkande om FN:s råd för mänskliga rättigheter eftersom jag välkomnar att detta organ har mycket större trovärdighet än sin föregångare, FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna, som fick allmänt dåligt rykte på grund av att flera av dess medlemmar visade mycket dåliga resultat i sitt människorättsarbete.

Den allmänna återkommande utvärderingen av medlemsstaternas människorättsarbete är en central faktor för människorättsrådets anseende. Detta kommer att bli särskilt viktigt i nästa utvärderingsrunda, som kommer att omfatta Ryssland, Kuba, Saudiarabien och Kina.

Lika välkommet är det som sägs i betänkandet om att utvärdera samordningen av dessa frågor mellan EU-medlemsstaterna. Det är ytterst viktigt att EU, som en organisation som placerar de mänskliga rättigheterna i centrum för sitt uppdrag, arbetar med multinationella partner med liknande ideal, t.ex. FN, för att fördjupa samarbetet. Det är absolut nödvändigt med samarbete för att se till att de mänskliga rättigheterna inte längre åsidosätts som utrikespolitiskt mål av kommersiella eller strategiska skäl.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande framkommer ett visst missnöje från Europaparlamentet med FN:s råd för mänskliga rättigheter (UNHRC), eftersom EU:s medlemsstater utgör en "minoritetsgrupp", vilket, enligt dess tolkning, "reser ett allvarligt hinder för EU:s möjligheter att påverka agendan inom UNHRC" och för att uppnå den eftersträlvade rollen som en "ledande kraft".

Denna upphöjda vision grundas på det oacceptabla försöket att införa EU som modell när det gäller mänskliga rättigheter, särskilt när omständigheterna visar på dess hycklande människorättspolitik, som demonstreras av EU:s delaktighet när det gäller Israel – se bara på hur man lade ned sin röst om UNHRC:s resolution om Palestina.

Betänkandet är fullt med motsägelser, nämligen när man beklagar att UNHRC splittras i regionala block samtidigt som man hävdar att man stöder en samordnad, gemensam ståndpunkt inom UNHRC från EU:s sida. Är inte också det en blockpolitik, eller är en blockpolitik dålig bara när den inte gagnar EU?

I motsats till Europaparlamentet "beklagar" vi inte att Förenta staterna inte är företrädare i UNHRC, först och främst på grund av landets upprepade brott mot de mänskliga rättigheterna och folkrätten, och även på grund av att landet avstod från att kandidera för att slippa skämmas för att inte bli valt. Det är förstäeligt varför...

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande innehåller förvånansvärt många kloka synpunkter för att komma från utskottet för utrikesfrågor. Till exempel framförs åsikten att det är positivt att EU:s medlemsstater i allt större utsträckning väljer att ta till orda och inte låter EU:s ordförandeskap föra talan för samtliga länder. Uttalanden av det slaget är mycket ovanliga, och jag välkomnar dem.

De goda inslagen är dessvärre på tok för få. En av de mest förkastliga skrivningarna återfinns i skäl H, där man ondgör sig över "medlemsstaternas enträgna önskan att agera självständigt i FN". "En stat, en röst" är trots allt en av FN:s grundstenar. Vidare beklagar utrikesutskottet att UNHRC alltmer splittras i regionala block. Paradoxalt nog verkar vissa regionala block – dvs. EU – vara önskvärda.

Europaparlamentet varken är, kan eller bör vara en garant för att de mänskliga rättigheterna i världen inte kränks. Detta visar sig inte minst genom de uttalanden om exempelvis homosexuella som kolleger i kammaren gjort. Även om andemeningen i betänkandet troligtvis är god har jag röstat emot det vid dagens omröstning.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU påstår att mänskliga rättigheter och demokrati är centrala inslag i dess utrikespolitik. Europaparlamentet uppmanar EU att ge akt på trovärdigheten i människorättsfrågor när man ratificerar avtal. Men EU:s egen trovärdighet har redan flyttats västerut: CIA-flygningarna, dess underlåtenhet att ingripa mot Förenta staternas tortyrfångelser och dess sicksackande i folkrätten – när det gäller exempelvis Kosovokrisen – borgar för det.

Hur kan ett samhälle som sätter så stort värde på demokrati förneka folkomröstningsresultat, upprepa omröstningar tills de ger det önskade resultatet och bestraffa medlemsstater för valresultat? Om EU verkligen brydde sig så mycket om respekten för dess ofta citerade värdegemenskap, skulle EU ha varit tvunget att avbryta anslutningsförhandlingarna med Turkiet för länge sedan, men allra senast när landet visade sig vara en krigshetsare. I stället för att verkligen arbeta för att främja mänskliga rättigheter och människors rättigheter, och gemensamma värderingar kastar EU nu uppenbarligen bort omkring 15 miljoner euro varje år på en onödig europeisk byrå för grundläggande rättigheter.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om utvecklingen av FN:s råd för mänskliga rättigheter därför att jag, med erkännande av både de oomtvistliga resultat och insatser som har gjorts för att stärka trovärdigheten och nivån på skyddet för de mänskliga rättigheterna, är helt övertygad om att detta organs verksamhet också kan förbättras i framtiden.

Samtidigt känner jag att EU måste fortsätta att ha en aktiv roll med hög profil i uppbyggnaden av FN:s råd för mänskliga rättigheter och verksamheten inom det.

Jag uppskattar också att man i betänkandet uppmanar EU att bekräfta och kraftfullt försvara de mänskliga rättigheternas universalitet, odelbarhet och ömsesidiga beroende.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Om man förutsätter att FN och de olika organ och organisationer som är knutna till FN till sin natur speglar världen, så är det naturligt att den bild som återspeglas inte är den vi önskar eller skulle vilja bygga upp. Dessa överväganden är nödvändiga i debatten om FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Att debattera och fatta beslut genom omröstning om mänskliga rättigheter i en värld med länder som inte uppmärksammar dem, kan förväntas få ett bisarrt resultat. Detta är inte bara en fråga om legitimitet. Det är framför allt en fråga om språkbruk. Vilka utvärderande normer rörande mänskliga rättigheter kan man förutsätta att Libyens eller Zimbabwes regeringar har gemensamt med demokratiska stater som ansvarar inför sina befolkningar? Inga, naturligtvis. Det är dock just för att underlätta dialog mellan dem som talar olika språk som det finns diplomati. Medling mellan dem som är lika behövs inte.

Alltså måste förekomsten av rum för dialog vara en politik som ska stimuleras och främjas. Annars kan jag inte tro att vi kan eller bör ha något som har beslutats i ett sådant sammanhang som norm för våra värderingar och handlingar.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Laima Liucija Andrikienės betänkande om utvecklingen av FN:s råd för mänskliga rättigheter, som också omfattar EU:s roll. EU:s ståndpunkt i rådet för mänskliga rättigheter är avgörande.

EU, som ser mänskliga rättigheter och demokrati som centrala inslag i sin utrikespolitik, framför allt i de insatser som man gör inom internationella människorättsorganisationer, har från början varit engagerat för att bibehålla en aktiv och synlig roll i inrättandet och driften av FN:s råd för mänskliga rättigheter, med syftet att upprätthålla den högsta standarden i fråga om mänskliga rättigheter, genom att ta initiativ, själv eller tillsammans med andra, till texter där man fastslår standarder.

Jag välkomnar därför Laima Liucija Andrikienės förslag om att utreda vilka åtgärder EU kan vidta för att förbättra sitt inflytande i FN:s råd för mänskliga rättigheter och för att vitalisera det, så att det blir ett mer effektivt fungerande organ.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Den 15 mars 2006 antog FN:s generalförsamling en resolution om att ersätta FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna med rådet för mänskliga rättigheter, ett internationellt stödorgan för att främja och skydda de mänskliga rättigheterna.

Namnbytet åtföljdes av införandet av nya mekanismer och förfaranden som ökar möjligheterna för FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Syftet med betänkandet är att utvärdera vad detta råd har åstadkommit och jämföra förväntningarna med resultaten. Det är framför allt för att fastställa möjliga förbättringar av dess verksamhet.

Låt oss inte glömma bort att demokrati och mänskliga rättigheter är stöttepelaren för EU:s arbete på den internationella arenan. EU har gett sig själv en mycket framträdande roll och är aktivt i internationella människorättsorganisationer, och var också aktivt i tillsättandet av FN:s råd för mänskliga rättigheter. EU har varit med och författat texter såsom konventioner eller resolutioner där normerna för skyddet av de mänskliga rättigheterna slås fast.

Tyvärr saknar EU ofta förmågan att ligga före (vilket framför allt beror på de tidskrävande förfaranden som ibland krävs för att utarbeta gemensamma ståndpunkter) och att visa ledarskap i initiativ som rör mänskliga rättigheter.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Mina brittiska konservativa kolleger och jag stöder det arbete som genomförs av FN och FN:s råd för mänskliga rättigheter. Vi godtar att det krävs ytterligare reformer av människorättsrådet för att se till att situationen för de mänskliga rättigheterna förbättras runtom i världen.

Vi håller med om att EU-medlemsstaterna bör verka för att enas om ståndpunkter i människorättsrådet, men betonar samtidigt betydelsen av att varje medlemsstat skyddar sina egna nationella intressen och ståndpunkter.

Vårt stöd för detta betänkande innebär inte att vi stöder den punkt i betänkandet (nr 56) där man kräver att FN:s resolution om ett moratorium för dödsstraff ska genomföras. Dödsstraffet är en samvetsfråga för varje konservativ ledamot.

- Betänkande: Cappato (A6-0459/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstar för. Nästa möte med väljarkåren närmar sig och det kräver att vi förser de röstande medborgarna med alla de redskap som de behöver för att få tillgång till Europaparlamentets handlingar. I en tid då vi ber väljarkåren att ha förtroende för dessa institutioner så behöver vi samtidigt arbeta för att få bort alla kvarvarande hinder för öppenhet och tillgänglighet.

För det ändamålet menar jag att de röstande medborgarna också bör ges möjligheten att kontrollera parlamentsledamöternas aktivitet, deltagande i och närvaro vid parlamentets arbete i absoluta och relativa tal samt procentuellt. Steg bör också tas för att underlätta tillgång till uppgifter om ledamöternas ersättningar och utgifter. Slutligen hoppas jag att allt detta kan uppnås senast i slutet av denna valperiod.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Rätten att få tillgång till parlamentets, rådets och kommissionens handlingar är en grundläggande rättighet som alla medborgare och bosatta i EU har (i enlighet med artiklarna 254 och 255 i EU-fördraget).

Jag vill dock lyfta fram en aspekt. Jag menar att offentliggörandet av EU-institutionernas arbetsdokument bara är ett första steg. Majoriteten av EU-medborgarna förstår nämligen inte våra förfaranden och kommer inte att veta hur de ska hitta den information de behöver. I detta avseende instämmer jag med min kollega,

som föreslår inrättandet av en enda EU-portal med tillgång till alla handlingar, med en struktur som gör det lättare för alla att förstå. På denna portal bör informationen presenteras på ett lättillgängligt och enkelt sätt, så att EU-medborgarna kan använda den utan problem. Sådana tekniska lösningar finns faktiskt, och jag hoppas att man kommer att få fram de ekonomiska resurserna för att genomföra denna portal.

Jag röstade dock mot betänkandet även om den allmänna ramen är riktig, eftersom vissa inslag i min kollegas förslag är oacceptabla.

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Eftersom jag är för största möjliga öppenhet i alla EU-institutioner har jag eftertryckligen röstat för detta betänkande. Det är bra att olika EU-institutioner får en ordentlig uppsträckning. Europeiska rådet fattar viktiga politiska beslut och diskuterar mycket viktiga och kontroversiella frågor. Men det är också nedslående och oacceptabelt att rådet inte skulle tillåta att olika nationella delegationers exakta ståndpunkter blir kända då besluten fattas. Parlamentet bör också sopa rent framför egen dörr och garantera maximal öppenhet i alla avseenden.

Esther De Lange (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Röstförklaring från den kristdemokratiska delegationen i Europaparlamentet avseende Cappatobetänkandet om tillgång till handlingar.

Den kristdemokratiska delegationen i Europaparlamentet avstod i dag från att rösta om betänkandet om tillgång till handlingar. Det var inte för att vi har något problem med öppenhet. Vi är för öppenhet och demokratisk kontroll. Det var inte för inte som den tidigare parlamentsledamoten Hanja Maij-Weggen var med vid själva begynnelsen för gemenskapslagstiftningen på detta område.

Vi har avstått från att rösta eftersom Cappatobetänkandet innehåller alltför många felaktigheter, saker som inte framställs på rätt sätt och alltför förenklade uttalanden. Enligt vår åsikt bör till exempel öppenheten garanteras i fråga om rådets handlingar, men det finns en tydlig skillnad mellan handlingar för lagstiftningsförfaranden och andra förfaranden. Föredraganden gör dock ingen åtskillnad mellan dessa förfaranden. Vi är också oroade över den omfattande administrativa börda som rekommendationerna i Cappatobetänkandet skulle medföra.

Vi kan inte stödja betänkandet på grund av felaktigheterna och de otydliga påståendena. Eftersom vi ville stödja principen om öppenhet och demokratisk kontroll avstod vi slutligen från att rösta.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade uttryckligen för detta betänkande. Det kan inte skada för en gångs skull. Vi får lov att applådera att vissa EU-institutioner får ta emot omfattande kritik, men jag vill göra en iakttagelse. Mot bakgrund av att det är Europeiska rådet som styr och i slutändan fattar beslut om mycket viktiga och kontroversiella frågor är det oacceptabelt att rådet inte skulle tillåta att olika nationella delegationers ståndpunkter offentliggörs då besluten fattas. Det är också sant att parlamentet bör sopa rent framför egen dörr och garantera maximal öppenhet i alla avseenden, innan man läxar upp någon annan.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I detta initiativbetänkande av Marco Cappato vill man ha parlamentets stöd till genomförandet av förordning (EG) nr 1049/2001, som handlar om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, kommissionens och rådets handlingar när institutionerna handlar i egenskap av lagstiftare.

Syftet att öka insynen i EU-institutionerna har mitt fulla stöd, men det finns tre viktiga punkter i betänkandet som kräver ytterligare granskning.

- 1) Sekretessen mellan klient och advokat skyddas inte tillräckligt enligt beslutet i Turco-domen, som nämns i de inledande styckena, och jag kan inte stödja tillämpningen av denna dom.
- 2) De nationella regeringarnas individuella beslutsprocesser kan också undergrävas genom att kravet på samtycke för att offentliggöra handlingar som översänds till EU-institutionerna upphävs.
- 3) De olika synsätten på informationsfrihet i medlemsstaterna beaktas inte i dessa EU-omfattande rekommendationer.

Det krävs en viss grad av sekretess för att garantera fullständigt uppriktiga politiska diskussioner mellan de politiska grupperna, och att basunera ut deras åsikter kan göra mer skada än nytta. Utsikten att begränsade meningsutbyten ska ersätta våra livliga debatter bådär inte gott för våra demokratiska institutioner.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163.1 i arbetsordningen.)

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Det råder inget tvivel, för den som är bekant med kommissionens, parlamentets och rådets mysterier, om att den genomsnittlige medborgaren stöter på många hinder på vägen när han eller hon försöker få tillgång till information om EU:s institutioner. Det finns många anledningar till det.

I själva verket handlar det lika mycket om det enorma antalet handlingar som utfärdas och de oräkneliga publikationsformerna (betänkanden, yttranden, resolutioner, direktiv, förordningar osv.) som om bristen på enkelhet och tydlighet i institutionernas register och webbplatser, och bristen på öppenhet och kommunikation.

I detta betänkande föreslås, med all rätt, att dessa problem ska lösas genom att man ser till att EU-institutionerna blir mer öppna.

Detta ingår i den bredare frågan om att öka unionsmedborgarnas delaktighet i unionens funktionssätt och förståelse för detta. Europas folk vill inte systematiskt uteslutas från beslut som direkt påverkar deras vardag och som de inte har någon rätt att få insyn i eller invända mot. Vid de sällsynta tillfällen när de har fått göra sina röster hörda genom folkomröstning har de tagit avstånd från sina ledare och Brysselbyråkratin, som är blind, döv och ointresserad av deras behov och önskningar.

Att göra EU-institutionerna mer öppna är ett första steg mot ett nytt EU, ett folkens och de suveräna nationernas EU.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för årsrapporterna om förenklad tillgång till EU-institutionernas handlingar.

Det råder inget tvivel om att det bör bli lättare att få tillgång till de olika handlingarna från Europaparlamentet, rådet och kommissionen. EU-medborgarna får inte känna att de är utestängda från EU-institutionernas verksamhet och omröstningar. Dessutom har de rätt att få information om allt som är möjligt.

Vi bör dock se närmare på om offentliggörandet kanske bör begränsas för att förhindra att människor tappar överblicken. För det första är det ingen som vill få för mycket uppgifter, och för det andra måste personalens integritet respekteras också i fortsättningen. Det brukar vara så, på grund av uppgiftsskyddet, att ett stort antal uppgifter inte är tillgängliga för alla, inte ens för andra institutioner, vilket också gäller nationella institutioner.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för det förslag som lades fram av Marco Cappato om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar.

Det är av grundläggande betydelse för EU att medborgarna känner att gemenskapsinstitutionerna är nära dem. Detta kan endast uppnås genom allmänhetens tillgång till de tre institutionernas handlingar. Jag instämmer därför till fullo med föredraganden när han slår fast att vi måste uppmana EU:s institutioner och medlemsstater att främja en gemensam förvaltningskultur som präglas av öppenhet och grundar sig på de principer som anges i artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, EG-domstolens rättspraxis, Europeiska ombudsmannens rekommendationer och medlemsstaternas bästa metoder.

Slutligen välkomnar jag Marco Cappatos initiativ, därför att jag menar att informationen till allmänheten borde vara en högt prioriterad fråga för att förbättra och skynda på integrationsprocesserna, med tanke på problemen med de italienska parlamentsledamöternas ogiltiga frånvaro från arbetet i kammaren.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) I fördraget om Europeiska unionen fastställs att öppenhet och allt tätare band mellan Europas folk måste prioriteras och att beslut måste fattas så öppet som möjligt och så nära medborgarna som möjligt. Öppenhet möjliggör en större delaktighet för medborgarna i beslutsfattandet och garanterar att förvaltningen blir mer trovärdig, mer effektiv och mer ansvarig gentemot medborgarna i ett demokratiskt system.

EG-domstolens dom i målet Turco kommer att få genljudande effekter för öppenheten och tillgången till EU-institutionernas handlingar som rör lagstiftningsfrågor.

I domen bekräftas att principen i fråga ska ges företräde och att detta bör gälla för alla gemenskapsinstitutioner, och (vilket är mycket viktigt) möjligheten till undantag från detta bör tolkas restriktivt och bedömas från fall

till fall med utgångspunkt från det övervägande allmänintresset, som alltså är öppenhet. Öppenhet ökar förtroendet för institutionerna genom att en öppen debatt möjliggörs.

EG-domstolen fastslog att avslaget på ansökan om tillgång till handlingar i detta fall inte kan utgöra grund för ett allmänt krav på att juridiska yttranden i lagstiftningsfrågor ska vara sekretessbelagda.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag avvisade detta betänkande. Kraven i betänkandet går långt utöver vad jag avser med öppenhet. Jag menar till och med att det är farligt att offentliggöra närvaroregistrerna och omröstningslistorna för parlamentsledamöterna utan omfattande förklaringar. Jag har en hög registrerad närvaro och är därför höjd över alla misstankar. Det är också viktigt att bevara det rättsliga skyddet för ledamöternas personer. EU skulle kunna öka öppenheten genom att till att börja med offentliggöra rådets och kommissionens sammanträden, innan man tvingar parlamentsledamöterna att blotta sig. Dessutom måste det finnas sekretess mellan institutionerna under besvärliga förhandlingsskeden.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) På grundval av medlemsstaternas erfarenheter har EU kommit att erkänna en verklig "rätt till tillgång till handlingar" och "rätt till information", som utgår från principerna om demokrati, insyn, allmänintresse och öppenhet.

Europaparlamentet är övertygat om att den vanliga medborgarens tillgång till information om EU-institutionerna ger upphov till problem som beror på en bristande interinstitutionell strategi om medborgartillvänd kommunikation.

För att uppnå en större öppenhet bör EU:s institutioner respektera principen om flerspråkighet. År 2008 lade jag fram en skriftlig förklaring från Europaparlamentet i den frågan. EU:s verksamhet sker på alla de nationella språken och inte bara på ett enda språk eller en samling språk som man kan ha valt ut och som kanske inte förstås av en stor del av dess medborgare.

Översättning av rättsakter och politiska och administrativa handlingar möjliggör för EU att uppfylla sina rättsliga åtaganden. Samtidigt bidrar systemet med flerspråkighet till att öka unionens öppenhet, legitimitet och effektivitet. Det bidrar till ordentliga förberedelser för valet till Europaparlamentet som kommer att hållas i juni 2009.

Jag uppmanar härmed EU:s institutioner att se till att man avsätter medel i EU:s budget för 2009 för de resurser som krävs för att täcka underskottet av tjänster för officiella översättare inom EU:s institutioner. Europaparlamentet uppmanar EU:s institutioner att översätta alla rättsakter och politiska och administrativa handlingar för denna valperiod snarast till EU:s samtliga officiella språk, för att möjliggöra för medborgarna att följa det politiska arbete som görs i alla institutioner.

Däriigenom kan vi verkligen bidra till större insyn för våra medborgare.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.55 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Situationen i Mellanöstern/Gaza (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Mellanöstern/Gaza.

Det gläder mig särskilt att välkomna rådets tjänstgörande ordförande, den tjeckiske utrikesministern Karel Schwarzenberg, som måste resa vidare till Sydafrika i dag. Tidigare ordförandeskap har ordnat det så att en ställföreträdare har kommit i stället för deras utrikesminister, så vi uppskattar särskilt att ni är här i dag, herr Schwarzenberg. Ni är varmt välkommen!

Det gläder oss naturligtvis också att den ansvariga kommissionsledamoten, Benita Ferrero-Waldner, är närvarande – som hon nästan alltid är. Som ni vet känner kommissionsledamoten också mycket väl till

problemen i Mellanösternkonflikten och hon har, i likhet med Karel Schwarzenberg, besökt området. Också ni är varmt välkommen, fru kommissionsledamot!

Karel Schwarzenberg, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack så mycket för att ni ger mig ordet i denna mycket lägliga debatt om den dramatiska situationen i Mellanöstern.

Situationen har försämrats snabbt på alla nivåer sedan Israel inledde sin militära offensiv i Gazaremsan den 27 december. De humanitära konsekvenserna av denna operation är dramatiska för befolkningen i Gaza. Sedan operationen inleddes har över 900 palestinier omkommit, varav cirka 30 procent var kvinnor och barn. Vi är ytterst oroade över förlusten av människoliv, vilket vi vid upprepade tillfällen har gett uttryck för i ordförandeskapets uttalanden. Europeiska unionen beklagar djupt de pågående fientligheterna, som har lett till så många civila dödsoffer, och vi vill förmedla våra uppriktiga kondoleanser till offrens familjer.

Vi är särskilt oroade över incidenter som attacken mot FN-skolan i Jebaliya och beskjutningen mot humanitära hjälpkonvojer, då humanitär biståndspersonal dödades. Över 4 200 palestinier har skadats enligt FN:s kontor för samordning av humanitära frågor (OCHA). Enligt detta FN-organs beräkningar har 28 000 personer blivit internflyktingar sedan fientligheterna började. Många av internflyktingarna söker sin tillflykt till läger, resten av dem vistas hos släktingar.

De största humanitära behoven rör det stora antalet skadade och de överbelastade sjukhusen, medan internflyktingarna och deras värdfamiljer behöver särskild hjälp som livsmedel, husrum, vatten och nödvändighetsartiklar. Eftersom vattenförsörjningssystemet skadades allvarligt och är i behov av en snabb reparation, har Gazas befolkning knappt tillgång till rent vatten. Att tillhandahålla dricksvatten är därför av yttersta vikt.

Det råder också en omfattande livsmedelsbrist bland hela befolkningen. Utländska icke-statliga organisationer har inte fått komma in i Gaza för att leverera och övervaka det humanitära biståndet på lämpligt sätt sedan den 4 november förra året. Det antal lastbilar som kommer in i Gaza har ökat sedan operationerna inleddes. Men det nuvarande dagliga genomsnittet på 55 lastbilar är fortfarande skriande otillräckligt med tanke på att det krävs minst 300 lastbilar per dag för att täcka behoven hos 80 procent av befolkningen, som har blivit biståndsberoende.

EU har nära följt de tragiska händelserna ända från början. Tre dagar efter det att operationen inleddes möttes utrikesministrarna för ett extra sammanträde i Paris för att diskutera situationen. De var överens om behovet av en omedelbar och permanent vapenvila och brådskande humanitära åtgärder för att påskynda fredsprocessen. Syftet med mötet var främst att diskutera hur man kan bidra till att få slut på våldet och mildra den humanitära krisen. Ordförandeskapet ledde ett diplomatiskt uppdrag i Mellanöstern och EU:s ministertrojka besökte regionen den 4–6 januari för möten i Egypten, Israel, med den palestinska myndigheten och i Jordanien. Den höga representanten besökte även Syrien, Libanon och Turkiet.

Grunddragen för en lösning på krisen börjar skönjas. Först och främst måste Hamas ovillkorligen upphöra med sina raketattacker mot Israel, och Israel måste upphöra med sina militära aktioner för att möjliggöra oavbrutna leveranser av humanitärt bistånd och återupptagandet av de offentliga tjänster och den sjukvård som Gaza är i så stort behov av. Den sex månader långa vapenvilan, som löpte ut den 19 december, var långt ifrån perfekt. Israel led sig genom regelbundna raketbeskjutningar, i vetskapen om att de hade större eldkraft än sin fiende. Gaza uthärdade verkligt pressande ekonomisk blockad, som fullständigt raserade dess ekonomiska utveckling.

För att nå en hållbar vapenvila måste vi finna en förnuftig kompromiss som omfattar ett slut på raketuppskjutningarna och återöppnande av gränsövergångarna. För att lösningen ska vara genomförbar måste man ta itu med tunnlarna över gränserna, särskilt längs Philadelphiarutten, för att förhindra vapensmuggling. Lösningen måste också leda till ett systematiskt och kontrollerat öppnande av alla gränsövergångar för att ge Gazas ekonomi möjlighet att utvecklas.

Vi anser att utplacering av internationella uppdrag för att övervaka genomförandet av vapenvilan och agera som en kontaktpunkt mellan de två sidorna skulle kunna vara en användbar lösning i detta avseende. EU är redo att skicka tillbaka sina observatörer till Rafah-gränsövergången och förlänga mandatet för EU:s gräsuppdrag i omfattning och innehåll. Vi vet att Israel har gått med på ett dagligt uppehåll för att livsmedel, bränsle och läkemedel, som det finns ett så trängande behov av, ska kunna komma in i Gaza. Endast en fullständig och omedelbar vapenvila skulle emellertid möjliggöra leverans och distribution av de stora kvantiteter bistånd som Gaza så desperat behöver och återupptagandet av grundläggande tjänster. Israel måste garantera obehindrat och säkert tillträde för det humanitära biståndet och andra nödvändiga varor,

inklusive livsmedel, läkemedel och bränsle till den palestinska civilbefolkningen i Gazaremsan, samt en säker passage för civila och humanitär personal, in i och ut från Gazaremsan.

En varaktig och allomfattande lösning i Gaza kommer dock inte att vara tillräcklig för att skapa fred i regionen. Det finns mer allmänna och komplicerade utmaningar som vi måste hantera. Vi behöver en ny och integrerande strategi för att komma till rätta med den palestinska politiska situationen och återuppta fredsförhandlingarna, som har ställts in till följd av Gazakrisen. Försoning i Palestina och en regering som avspeglar det palestinska folkets ambitioner är mer nödvändigt än någonsin. Vi stöder därför de medlingsinsatser som genomförts av Egypten i enlighet med Arabförbundets resolutioner av den 26 november 2008.

Som det påpekas i rådets (allmänna frågor och yttre förbindelser) slutsatser från december 2008 är EU berett att stödja en stabil palestinsk regering som för en politik och vidtar åtgärder som avspeglar kvartettens principer. EU betonar behovet av att uppnå en rättvis, varaktig och allomfattande fred i Mellanöstern och efterlyser ett återupptagande av förhandlingarna mellan Palestina och Israel, samt att alla kvarstående frågor i den israelisk-palestinska konflikten, inklusive alla grundfrågor, kan lösas.

En varaktig och allomfattande lösning kommer slutligen att vara beroende av att det görs verkliga framsteg i fredsprocessen i Mellanöstern. Det kommer att krävas snabba och omfattande insatser från parterna för att nå en heltäckande fred, som grundas på visionen av en region där två demokratiska stater, Israel och Palestina, existerar sida vid sida inom säkra och erkända gränser.

Det senaste våldsutbrottet i Mellanöstern kanske inte bara leder till ett bakslag när det gäller utsikterna till en fredlig lösning på konflikten mellan Israel och Palestina. Den politiska skada som striderna orsakar, både när det gäller regional polarisering och radikalisering, och det försämrade anseendet för de mer moderata krafterna får inte heller nonchaleras. Endast en livskraftig palestinsk stat kommer att skapa säkerhet i denna region, som redan har lidit alltför länge. Detta ligger särskilt i Israels och dess grannars intresse. Därför måste kraftfulla åtgärder omedelbart vidtas för att motverka den skada som de militära aktionerna har orsakat för att blåsa nytt liv i förhoppningen om ett rättvist och förhandlat resultat.

(Applåder)

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tror att vi alla hade hoppats på en bättre inledning på 2009. Tyvärr står vi inför en fruktansvärd och skrämmande konflikt i Gaza, som nu är inne på tredje veckan.

Detta skapar mycket stor oro. Vi diskuterade frågan i går vid ett möte med utskottet för utrikesfrågor, utskottet för utveckling och de parlamentsledamöter som besökte Gaza under helgen.

Rådsordföranden har redan tagit upp den ohyggliga statistiken över döda och skadade, som förvarras varje dag. Det dyker upp allt fler exempel på offer som drabbats av extrema brännskador och hjälporganisationerna rapporterar att befolkningen lider akut brist på mat, bränsle och medicin. Dessutom är byggnaderna och infrastrukturen förstörda.

Israel har dock också drabbats av förluster och har träffats av hundratals raketer som Hamas avfyrat in på landets territorium, med civila israeler som mål. Krig skapar tyvärr alltid stort mänskligt lidande och det här kriget är inget undantag. Konflikten har inte bara förödande effekter, utan fördröjer också möjligheterna till fred, undergräver det arabiska fredsinitiativet och kan få en mycket negativ inverkan på stabiliteten i hela regionen.

Jag vill bara snabbt beskriva den diplomatiska aktivitet som vi tillsammans bedrivit i syfte att få slut på den här konflikten och sedan titta på vilka utmaningar som finns på medellång och lång sikt. Vi har varit aktiva redan från början, vilket jag menar är viktigt. Vi vet att vi inte är någon huvudaktör i Mellanöstern, men vi har varit, och är, en viktig aktör. Det extrainsatta mötet mellan EU-ländernas utrikesministrar som hölls i Paris den 30 december 2008 med anledning av krisens utbrott var därför mycket viktigt för att kunna ta fram förslag redan från början – Parisdeklarationen – i syfte att få slut på den här konflikten. Detta använde vi sedan i vår delegation och vid besöket i Mellanöstern.

Deklarationen kan delas in i tre delar. Först och främst efterlyser vi ett omedelbart eldupphör av humanitära skäl, vilket skulle innebära att både Hamas raketattacker mot Israel och Israels militära angrepp måste upphöra. Vi vill också att ett eldupphör ska åtföljas av ett permanent och normalt öppnande av alla gränsövergångar, i enlighet med avtalet om rörlighet och tillträde från 2005. Vi uttryckte vår beredskap att på nytt skicka ut Europeiska unionens gränsövervakningsuppdrag (BAM) till gränsövergången i Rafah så att

den kan öppnas på nytt, och vi indikerade också att vi är beredda att undersöka möjligheten att skicka hjälp till andra gränsövergångar, förutsatt att våra säkerhetskrav uppfylls.

För det andra betonade vi det omedelbara behovet av humanitärt bistånd, som måste uppfyllas. Här efterlyste vi att gränsövergångarna omedelbart ska öppnas för att medicinsk hjälp, bränsle och livsmedel snarast ska kunna levereras till Gazaremsan och för att hjälparbetare ska kunna nå fram och sårade evakueras.

För det tredje upprepade vi vår ståndpunkt att det inte finns någon militär lösning på konflikten mellan Israel och Palestina, att fredsprocessen är den enda vägen framåt samt att insatserna måste intensifieras så snart som det finns ett varaktigt eldupphör.

Som ni vet genomfördes vår delegationsresa samtidigt som president Sarkozy var på besök. Han hade sedan tidigare planerat en resa till Syrien och Libanon och beslutade nu att även besöka Egypten och Israel för att ge extra stöd för de här insatserna, med utgångspunkt från vår deklaration från den 30 december 2008. Frankrike leder för närvarande FN:s säkerhetsråd och det var därför ett viktigt initiativ.

Besöken samordnades noggrant och inkluderade ett gemensamt möte i Ramallah, där president Sarkozy beskrev sin plan för eldupphör, som vi – trojkan – i viss mån hade berett väg för genom våra samtal med viktiga intressenter, framför allt Egypten och Jerusalem.

De här insatserna förstärkte varandra och sände ett kraftfullt, samordnat budskap från EU. Trojkan förmedlade inte bara EU:s hållning i frågan, utan manifesterade också vår närvaro. Jag anser att det var viktigt att också president Sarkozy reste till Syrien och att Javier Solana följde med honom till Syrien och Libanon och även hade överläggningar med Turkiet. Jag menar att allt detta var nödvändigt.

Jag betonade, som redan nämnts, den humanitära situationen och jag efterlyste framför allt att gränsövergångarna måste öppnas och en möjlighet till åtminstone några timmars eldupphör ges så att de internationella organisationerna kan genomföra sitt arbete. Israel tog till sig en del av de här punkterna och i förhandlingarna med den israeliska regeringen utverkade jag också att en representant för ECHO kan placeras hos den israeliska försvarsmakten för att samordna distributionen av humanitärt bistånd med de israeliska styrkorna, på samma sätt som gjordes under kriget i Libanon, då det var ett kraftfullt verktyg för ökad samordning.

Jag vill utnyttja det här tillfället till att tacka alla de modiga kolleger som fortfarande arbetar i Gaza, representanter för UNWRA och ICRC, som vi arbetar med och som tar emot en stor del av vårt ekonomiska stöd, men också många andra.

(Applåder)

Jag vill också säga att mina tankar går till familjerna till de hjälparbetare som redan har blivit offer för dessa tragiska händelser.

Kommissionen har också fört över stora medel till humanitära fonder och vi är beredda att göra mer i framtiden.

Vad har vi uppnått med de här förhandlingarna? Som rådsordföranden nämnde omfattade förhandlingarna också de viktigaste delarna i säkerhetsrådets senaste resolution, som antogs ett par dagar efter förhandlingarna, då USA lade ner sin röst. Ett omedelbart eldupphör, egyptiska garantier för att smuglingen genom tunnlar ska stoppas, öppnande av gränsövergångarna för humanitärt bistånd, inklusive utposteringsstyrka – eventuellt med internationellt deltagande och/eller den palestinska myndighetens säkerhetsstyrkor – som bevakar den 15 km långa Philadelphia-korridoren mellan Gaza och Egypten.

Vår uppfattning är att den palestinska myndigheten har accepterat det här förslaget och att Israel och Hamas nu studerar det. Vi menar att det är mycket viktigt att man mycket snart kan få någonting som fungerar. De senaste uppgifterna jag har är att alla arbetar med detta och att vi om ett par dagar faktiskt kommer att ha ett eldupphör. Jag hoppas att så kommer att vara fallet.

När det gäller utsikterna på medellång sikt har beklagligtvis både Israel och Hamas inledningsvis avvisat FN:s säkerhetsråds resolution, men genom den dagliga kontakten hoppas jag att ett avtal snart kan komma till stånd. Det är viktigt att påpeka och vara medveten om att Egypten har spelat en ledande roll när det gäller direktkontakter med Hamas och att president Sarkozys besök i Syrien och de turkiska insatserna har varit mycket viktiga i det här avseendet.

Det verkar också som om arabbländernas toppmöte kommer att hållas i Qatar i slutet av veckan. Som denna intensiva diplomatiska aktivitet visar har vi som mål att stödja alla relevanta aktörer som kan påverka Hamas och som kan hjälpa till att leverera en hållbar lösning i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolution 1860.

Så snart som man kommit överens om eldupphör måste vi fundera över – förmodligen i form av en konferens – hur vi ska kunna formulera mer konkreta åtgärder för att uppfylla de humanitära behoven hos den palestinska befolkningen i Gaza. Vi måste dock vara tydliga med att påpeka att oavsett vad vi gör får det inte bidra till en oändlig cykel av förstörelse och återuppbyggnad utan fred.

När omständigheterna är de rätta kommer jag eventuellt tillbaka till er för att söka er hjälp att på ett meningsfullt sätt bidra till konstruktiva insatser, på samma sätt som jag tidigare gjort. Som ni känner till reser FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon runt i regionen och förhoppningsvis kan också han bidra till den slutliga framgång som är absolut nödvändig för att få till stånd detta varaktiga eldupphör.

I ett långsiktigt perspektiv måste vi konstatera att den nuvarande offensiven tveklöst bidrar till att försvaga förtroendet mellan palestinierna och israelerna. Militära operationer kan aldrig leda till en varaktig fred. Det kan endast ett politiskt avtal göra. Dialogen måste därför återupptas mellan både israelerna och palestinierna och bland palestinierna själva.

När angreppen upphört tror jag att det kommer att vara viktigt att återuppta samtal som syftar till en omfattande fred så snart som möjligt. Här måste vi arbeta med den nya amerikanska administrationen för att se till att den kan ställa sig bakom bilaterala förhandlingar från början. Utifrån det perspektivet välkomnar jag den blivande utrikesministern Hillary Clintons ställningstaganden vid utfrågningen i senaten i går. Vi kommer att insistera på att parterna förhandlar om innehåll, och inte bara om process, och att Anapolis-processen kan avslutas på ett framgångsrikt sätt. Krisen visar att detta är mer brådskande än någonsin tidigare.

Frågan om försoning mellan palestinierna kommer också att vara central. Hamas kommer sannolikt inte att utplånas genom det här angreppet. Möjligen kommer organisationen att försvagas militärt, men stärkas politiskt. Hamas ståndpunkt att president Abbas mandat går ut den 9 januari är en annan fråga som har nära koppling till reformeringen av PLO och Fatah. För att få till stånd en varaktig fred är det tydligt att en stark palestinsk myndighet måste kunna tala för alla palestinier och att den måste ta ställning för en tvästatslösning genom fredliga metoder.

Konflikten i Gaza har tyvärr också negativa återverkningar när det gäller det regionala stödet för fredsprocessen. Flera fredsforespråkande arabregimers bild av Israel har solkats av det stora lidande som drabbat civilbefolkningen i Gaza. Israeliska ledare och Israels befolkning bör vara medvetna om hur negativt detta är för deras ambitioner att leva i fred. Vi är deras vänner och måste berätta för dem hur det ligger till. Israel har därför ont om tid om de vill uppnå fred.

Detta är min första, korta – eller kanske inte så korta – analys och vi måste försöka arbeta för att få till stånd ett varaktigt eldupphör för att sedan kunna få i gång fredsförhandlingarna med den nya amerikanska administrationen.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Sjutton dagars strider i Gaza efterlämnar endast djup smärta. Det allra värsta, som inte går att reparera, är att människor fått sätta livet till, bland dem oskyldiga civila och barn. Men vi kan också se förstörelse, kaos, hat och hämnd. Palestiniernas sak splittrar. Radikalerna blir allt starkare på moderaternas bekostnad. Och fredsprocessen har sparat ut fullständigt.

Som talmannen betonade så beror detta på att man kan vinna ett krigs alla strider, men det viktigaste slaget kan fortfarande gå förlorat – kampen för fred.

Hellre än att försöka utmäta ansvar eller lägga skulden på den ena eller båda sidorna, är den viktigaste frågan – som kommissionsledamoten precis nämnde – att få till stånd ett eldupphör, enligt FN:s resolution 1860. Som FN:s generalsekretare precis påminde oss om måste bägge sidor efterleva resolutionen.

Det är också mycket viktigt att lindra den hemska humanitära och ekonomiska situation som råder i Gazaremsan, som "styr" – inom citationstecken – av Hamas, som är en organisation som finns med på EU:s lista över terroristorganisationer. Men vi måste komma ihåg att Hamas inte bara utgör orsaken till konflikten, utan Hamas är också konsekvensen av hemska förhållanden.

Min politiska grupp stöder och vill erkänna de ansträngningar som alla politiska grupper i parlamentet gör för att stödja förslaget till resolution som vi antar i morgon. Vi vill också hylla de ledamöter som deltog i förhandlingarna, i synnerhet Elmar Brok som representerade min grupp och hade en mycket svår uppgift.

Min grupp stöder kommissionens och rådets ansträngningar för att få ett eldupphör så fort som möjligt, i samarbete med de arabiska länderna – i synnerhet Egypten – och andra medlemmar i Mellanösternkvartetten.

Vi är förhoppningsfulla efter den nya utrikesministern Hillary Clintons uttalande i går inför den amerikanska senatens utrikesutskott, om erbjudandet av pragmatisk och effektiv diplomati grundad på dialog.

Slutligen kommer jag till det allra viktigaste: Europeiska unionen är en union med värderingar och sätter freden på första plats. Jag anser att Europeiska unionen måste göra alla ansträngningar och använda all sin politiska kraft i denna saks intresse, utan att vi låter våra tankar besudlas eller vårt hjärta förhärdas av konflikten.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Debatter som den som vi för i dag är svåra för oss alla. Anledningen till att de är svåra är att Israel är en vän, och många av oss – och det är sant särskilt för mig – är bundna till landet genom djup vänskap. Det är särskilt viktigt att diskutera kontroversiella frågor öppet med vänner.

Fram till i dag har konflikten skördat 1 000 liv under 17 dagar. Det är en blodig konflikt, och kvinnor och barn lider alldeles särskilt. Det finns en FN-resolution som utgör grunden för att utropa ett omedelbart eldupphör och inleda förhandlingar. Det är kristallklart att konflikten endast kan lösas utifrån internationell lagstiftning, och att internationell lagstiftning och internationell humanitär lagstiftning måste respekteras bör vara självklart för ett demokratiskt land som grundas på rättsstatsprincipen. Det är faktiskt skamligt att vi måste diskutera det här. Allt vi kan göra för att övervinna den humanitära krisen är att vädja om omedelbart eldupphör. Det vi menar i vår resolution är inte vad som helst, utan något som är mycket viktigt för att få ett direkt och omedelbart slut på dödandet, hungern och lidandet.

Det är alldeles klart att staten Israel har rätt att försvara sig. Staten har rätt att försvara sig mot folk som har som mål att förstöra den. Men ett demokratiskt land som grundas på rättsstatsprincipen måste ändå fråga sig självt om de medel som används i det syftet är proportionella. Enligt min åsikt – och jag tror de flesta ledamöterna i kammaren anser detsamma – är medlen inte proportionella.

(Applåder från vänster)

Vi måste säga till våra vänner i Israel, oavsett deras politiska ställning, att vi är medvetna om att Hamas inte är någon fredsrörelse. Vi vet att organisationen leds av människor som inte delar våra grundläggande värderingar, och varje raket som avfyras mot Israel är ett angrepp som staten har rätt att försvara sig emot – men trots allt är det ett misstag att vägra inleda en dialog. Om dialog utgör det grundläggande villkoret för en fredlig utveckling, då innebär en vägran att inleda en sådan dialog en fortsatt väpnad konflikt. Därför krävs en grundläggande anpassning.

En dialog med Hamas måste komma till stånd. Om Israel inte kan inleda dialogen direkt – jag kan förstå israeliska politikerns inställning när de säger att de inte kan tala med Hamas, även om många medborgare anser att de borde – och om ledamöter av parlamentet och medlemmar i regeringen säger att de inte vill, finns det tillräckligt många möjligheter till internationell medling. Det finns till exempel Mellanösternkvartetten, och en av Europeiska unionens uppgifter inom kvartetten är att få till stånd en medling om dialog.

Det är fundamentalt fel att tro att det i slutändan kan bli en militär lösning på Mellanösternkonflikten. Jag anser att det är ett fundamentalt fel oavsett vilken sida som tror det. Terrorattacker leder inte till någon lösning och konventionella militära strider leder inte till någon lösning. Den enda lösningen är en dialog mellan konfliktens bägge parter, med hjälp av internationell medling.

Det krävs ett omedelbart eldupphör. Det måste det internationella samfundets system se till, om så med hjälp av en multinationell styrka där arabiska och i synnerhet muslimska stater ingår. Det vore en väg för att få till stånd ett eldupphör och en förbättring.

När jag var en ung grabb och började med politik fick jag lära mig att man inte talar med terrorister. Vid den tiden var Yasser Arafat den störste terroristen. Ett par år senare såg jag bilder på tv när den här terroristen fick Nobels fredspris tillsammans med israeliska politiker. Det som var möjligt då kan också bli möjligt i

framtiden. Frågan är därför om tillräckliga framsteg görs så att de system som finns kan få till stånd den nödvändiga dialogen. På min grups vägnar vill jag tacka alla dem, också från andra grupper, som har arbetat med vår resolution. Om resolutionen, som alla grupper i kammaren stöder – jag anser att det är ett gott tecken – kan bidra till en förbättrad atmosfär, har vi bidragit, om än i liten utsträckning, till att få slut på ett dödande som ingen kan acceptera.

(Applåder från vänster)

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den dagen kommer då vi måste skilja det goda från det onda, men jag anser att det i dag är mer brådskande att vi ställer följande krav: en omedelbar vapenvila, upphörande av raketanfallen mot Israel och israeliska operationer i Gaza, humanitärt bistånd, en hållbar vapenvila, upphörande av smuggling av vapen och ammunition, effektiv övervakning av gränsen mellan Egypten och Gaza, tillbakadragande av israeliska trupper och återöppnande av gränsövergångar; och slutligen, upphävande av embargot – allt detta, samtidigt.

Det blir en mycket omfattande fas, som utan tvekan eller högst sannolikt kommer att kräva närvaron av en internationell styrka, och jag tror att unionen bör förbereda sig för att ingå i den. Jag skulle vilja göra två tillägg.

För att nå resultat måste Europeiska unionen tala och agera tydligt och organiserat. Det är väldigt bra att ha goda avsikter, men det är viktigare att vara effektiv. Förenta staterna måste också ta på sig en uppgift, liksom Arabförbundet och dess medlemsstater.

Slutligen vill jag tillägga att, för att erbjuda ett verkligt alternativ till situationen i Gaza måste Israel i hög grad förbättra situationen på Västbanken: 634 gränsövergångar, avskärningen av vägnätet, 8 meter höga murar och otaliga kränkningar av palestinierna innebär inte ett tillräckligt attraktivt alternativ för invånarna i Gaza för att få dem att vända ryggen mot Hamas.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att den dagen kommer onekligen då alla måste tala med varandra.

(Applåder)

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Precis som alla andra är vi tydligt involverade i och upprörda över situationen, men jag anser att det är en plikt, åtminstone för mig, att förkasta allt hyckleri.

Problemet har mycket djupa rötter. Palestiniernas legitima och heliga rätt till en fri stat är förknippad med Israels lika heliga rätt till erkännande, och vi vet att Israel har raderats från kartan i många länder. Vi vet att Frankrike, Italien, Spanien och Tyskland absolut inte skulle ha accepterat att bli utraderade från kartan. De skulle inte ha accepterat att betraktas som icke-befintliga. Vi vet att det inte var Israel som startade det här femtioelfte kriget och att terrorism fortfarande utgör ett av huvudproblemen.

Jag anser därför, om vi lämnar hyckleriet därhän, att vi är skyldiga att börja tänka på ett annat sätt. Vi kan inte tro att en dialog med terrorister kan motiveras med att så många civila har omkommit, för det skulle medföra en anledning för alla terrorister att i framtiden använda våld, tvång och död för att nå politisk legitimitet.

Jag anser att vi inom Europeiska unionen till slut bör agera mer konsekvent och finna förmågan att hantera problemet med ekonomiska relationer med länder som inte erkänner Israel och tillhandahålla humanitära korridorer så att civila, både palestinier och israeler, kan känna sig trygga. I det här fallet lider palestinierna mer, och med det vill jag säga att jag anser att det också vore riktigt att se över stödet som vi har gett och som vi ger för närvarande, men som vi inte har någon kontroll över.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Situationen är så man kan gråta. Hoppet om fred och säkerhet för dem som är berörda gick upp i rök i Gaza och försvann under liken, under barnens, kvinnornas, männens och de skadades kroppar. Vi står längre än någonsin från hoppet om säkerhet. Alla som tror att kriget, enligt israelernas logiska argument, är ett krig som motiveras av ett raketanfall mot Israel och att palestinierna måste lära sig läxan, har inte förstått något alls. De har inte förstått något alls, för att lära någon läxan är ett sorgligt sätt att utbilda dem och det har aldrig fungerat. Sedan Clausewitz tid vet vi att den som startar ett krig måste kunna avsluta det, måste veta vad syftet är. Nåväl, syftet med kriget är ökad säkerhet för Israel. I dag kan vi säga att krigets syfte aldrig kommer att nås genom det här kriget och det sätt som det utkämpas på. Ju fler civila som dödas, ju fler palestinier som dödas, desto mindre säkerhet i regionen! Där är dramat, tragedin som för närvarande utspelas i regionen. Och därför

måste vi vara väldigt tydliga. Martin Schulz har rätt. Israel måste skyddas mot sig självt! Israel måste räddas från frestelsen i en lösning som innebär krig och väpnad styrka. Palestinierna måste skyddas mot Hamas. Palestinska civila måste skyddas mot Hamas. Det är vår uppgift. Det är inte lätt, men vi måste vara tydliga. Jag uppmanar rådet att sluta tänka i termer av uppgraderade, djupare, förbättrade relationer med Israel samtidigt som situationen förblir som den är. Det är en klen lösning, det är inte den rätta lösningen!

(Applåder)

Jag uppmanar alla som förespråkar en dialog, en diskussion med Hamas, att inte vara naiva, att komma ihåg att en diskussion måste äga rum med Hamas för att förbättra situationen i Gaza, eftersom de har makten, men samtidigt vara medvetna om att Hamas strategi kräver förluster. Israel har fallit i Hamas fälla: ju fler döda i Gaza, desto bättre för Hamas. Det är en av de sanningar som vi också måste säga till Hamas. Vi vägrar acceptera Hamas självmordsstrategi som går ut på att skapa offer och martyrer i syfte att utlösa attacker mot Israel. Vi måste tala om detta för Hamas också.

Slutligen vill jag säga något till er. De enda som kan lösa problemet med Hamas är palestinerna. Så länge Israel fortsätter att ockupera Västbanken, så länge Israel misslyckas med att erbjuda en positiv lösning till palestinerna på Västbanken, så kommer allt fler palestinier att vända sig till Hamas. Om vi ger palestinerna på Västbanken ett hopp om liv så kommer de att resa sig mot Hamas och de kommer att befria oss från Hamas. Befria palestinerna från Israels ockupation av Västbanken och palestinerna kommer att befria sig själva från Hamas.

(Applåder)

Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rahed är 50 år gammal, han har förlorat sitt hem, sina tre barn, sin hustru och två svägerskor. Rahed är förtvivlad och befinner sig i det center som vi besökte. Han sa i djup förtvivlan att Hamas kommer att säga att de har vunnit när anfallet är över, och Israel kommer att säga att de har vunnit, men i verkligheten är det vi civila som är döda. Jag skulle vilja säga en sak till. Med liken av kvinnor och barn som vi såg och med över 4 000 skadade på sjukhus utan behandling, är det faktiskt rättvisan som håller på att dö. Drömmen om ett Europa som strävar efter mänskliga rättigheter för alla håller på att dö, och det är en tragedi!

Vi är ineffektiva. Fru Ferrero-Waldner! Ni vet att jag har stor respekt för er och jag vet att ni vidtar åtgärder och arbetar med andra för att nå resultat. Jag anser att vi tydligt och klart måste förstå att det militära kriget, militarismen från Israels sida, inte leder till Israels räddning, utan till landets undergång, inklusive dess moraliska undergång. Det är det som David Grossmann säger, dessutom, när han firar minnet av Yitzhak Rabin som dödades av en judisk fundamentalist, inte en islamisk fundamentalist, för att han ville uppnå fred. Se till att det blir eldupphör! Se till att det blir eldupphör! Det är vad den norske läkaren sa till mig, han som opererar varje dag och arbetar dygnet runt (vi skickar läkare till Gaza). Ett eldupphör är vad vi vill ha!

Säkerhetsrådet måste börja omvandla sina ord till konkreta handlingar. Vi är överens om diplomati, men vi kan inte bara använda diplomati, utan vi måste använda alla instrument som vi har. Ett instrument som vi har i förhållande till Israel är uppgraderingen, och jag är glad över att höra att Europeiska kommissionens representant i Tel Aviv i dag sa, till exempel, att tiden inte är inne att tänka på uppgradering. Vi bör göra ett uppehåll, för vad vi verkligen måste få till stånd är ett eldupphör. Det är oerhört viktigt. Jag anser att det är viktigt, och det är ett starkt budskap.

Ni talade om beskydd och internationellt beskydd. Jag anser att det är fel att bara tänka på Gaza och Rafah. Beskydd av civilbefolkningen kommer norrifrån, det kommer från de israeliska attackerna som kommer från Herez. Gränskontroll är kontroll av de viktigaste gränserna, Rafah och Herez, för under lång tid, sedan 1992, sedan Osloavtalet, som ni väl vet, har palestinerna inte haft möjlighet att ta sig ut genom Herez. Inte ens sjuka kan ta sig ut den vägen.

Vi måste därför tänka inte bara i termer av tunnlar och vapen med vilka Hamas kan beväpna sig, utan i termer av absolut alla förbud som finns för palestinerna. Vi behöver ett eldupphör och öppnandet av inte enbart humanitära korridorer, utan öppnandet av alla gränsovergångar, för om folket inte har mat att äta, om folket inte kan handla, vad kan då göras? Det skulle vara en riktigt allvarlig påtryckning på Hamas att upphöra med sin existens och att upphöra med sina anfall som skadar den israeliska befolkningen. Men Israel bör veta att det är Västbanken som är militärt ockuperat och Israel bör verkligen söka fred i stället för att bygga nya bosättningar.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, fru Morgantini. Jag vill uttrycka all min respekt till er och övriga ledamöter som tog initiativet och nyligen reste till Gazaremsan.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Palestina är islamiskt territorium, det kan inte ifrågasättas. Sedan den islamiska rörelsen Hamas inrättades 1987 har den stått fast vid den grundprincipen. I detta avseende får den fullt stöd av den islamiska republiken Iran. Den ideologiska ståndpunkten lämnar absolut inget utrymme för den judiska staten Israel i Mellanöstern, och de skadliga konsekvenserna av muslimsk totalitarism märks på ett grymt sätt i Gazaremsan.

Typiskt för Hamas filosofi är att använda moskéerna i Gaza för militära ändamål, med alla tragiska följder det innebär. Jag skulle här vilja referera till den klarsynta rapporten i förra måndagens *Frankfurter Allgemeine*. Om Europa verkligen värdesätter en fortsatt existens för den judiska staten Israel, lutar det åt en konfrontation mellan Hamas och dess allierade Hizbollah i Iran. Är vi redo att samla oss inför dessa bistra, om än realistiska, utsikter? När allt kommer omkring är ett eldupphör eller en tillfällig vapenvila för Hamas och kompani endast en andningspaus i jihad mot Israel.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste säga att jag tror att den stora majoriteten av oss i kammaren delar önskemålen om fred och den oro som många av oss här hittills har uttryckt. Jag tror också att vi kan skriva under det som rådet sa, och jag skulle vilja säga att kommissionen hittills har följt en väg som kan gynna dialog: öppnandet av humanitära korridorer och bilateralt eldupphör kan förebåda ett åtagande att inrätta en internationell säkerhetszon.

Här har kanske Luisa Morgantini rätt när hon efterfrågar att zonen inte bara ska relatera till Gaza, utan bör utvidgas till alla palestinska territorier. I grunden har jag intrycket att önskemålen och Benita Ferrero-Waldners diplomatiska aktivitet åtminstone i visst avseende kan ses som att hon intar samma hållning i frågan som påven. I all ödmjukhet önskar jag dela denna typ av hållning: efter alla dessa år måste vi fortfarande söka efter en lösning för två folk och två stater – det är en punkt som vi inte får glömma – och vi måste slutligen sträva efter att följa internationell lagstiftning. Det finns ingen militär lösning och det kommer aldrig att finnas någon – Martin Schulz sa det också – emellanåt måste jag hänvisa även till honom – och jag måste säga att problemet i det heliga landet utan tvekan aldrig kommer att lösas militärt. På den punkten tror jag att Europeiska unionen har verktygen för att stödja vilka diplomatiska ansträngningar som än görs här.

Talmannen. – Jag är övertygad om att Martin Schulz kommer att bli nöjd med att höra att ni nämner hans namn i samband med den helige Fadern!

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag skulle vilja beskriva min utgångspunkt. Hamas motsätter sig en tvåstatslösning, förkastar statens Israels rätt att existera, har kommit till makten genom en brutal kupp mot sitt eget folk, avfyrar raketer mot civila och använder civila, skolor och moskéer som mänskliga sköldar. När man försöker skydda sin egen civilbefolkning, hur är det möjligt att reagera proportionellt om den andra sidan använder sin egen civilbefolkning som mänskliga sköldar? Principen att jämföra antal och proportionalitet är därför inte tillämplig i en situation som denna. I en krigssituation finns ingen proportionalitet – varje krig och varje skadad är ett eller en för mycket och det är omöjligt att svänga sig med siffror för den ena sidan eller mot den andra. För mig förefaller detta vara utgångspunkten. Vi ska därför inte ägna oss åt den här typen av fingervisning som vi har sett, utan i stället försöka få till stånd ett eldupphör och se till att hjälpa till i det avseendet.

Jag tror att rådets tjänstgörande ordförande Karel Schwarzenberg och hans delegation, och även kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner, med hjälp av andra nationella delegationer har gjort mer än någon annan part, och det vill jag uppriktigt tacka dem för – jag har inte sett några tecken från Förenta staterna, knappt något tecken från FN och inget tecken från övriga medlemmar i kvartetten. Vi måste se till att eldupphöret omfattar två aspekter: Israels attack måste upphöra och Hamas måste hindras från att lägga vantarna på nya raketer från Korea och Iran, som skulle sätta Tel Aviv inom räckhåll. Av den här anledningen måste man inte bara se till att eldgivningen upphör utan också, genom internationella avtal som omfattar kvartetten och arabförbundet, med Egypten i nyckelpositionen, se till att den 15 kilometer långa gränsen patrulleras i en omfattning så att inga fler skott kan nå Gaza. Samtidigt måste den israeliska attacken stoppas.

Jag skulle vilja göra en sista kommentar. Det här är bara ett första litet steg. Om Israel önskar förhandla med moderata palestinier i framtiden – vilket skulle innebära en tvåstatslösning – då, när allt det här är över, måste man se till att moderata palestinier som stödjer president Abbas äntligen kan uppvisa resultat för sitt eget folk, vilket betyder ett stopp för bosättningspolitiken och många andra saker. När allt kommer omkring kommer radikalerna att segra om de moderata krafterna inte har några framgångsrika resultat att visa sitt folk. Det här måste bli utgångspunkten för en ny israelisk politik.

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Inför denna ofantliga tragedi är våra ord troligen otillräckliga. En armé som dödar hundratals civila, kvinnor och barn placerar sig själv på samma nivå som den terrorism den hävdar att den bekämpar. Å andra sidan så vet alla som känner till Gaza, även om man bara sett området på en karta, att ingen militär operation kan planeras utan att man medger att följden troligen blir en massaker på civila.

Kan Israel säga att landet i dag är säkrare, efter att ha åstadkommit så mycket hat och förtvivlan? Om inte med Hamas, direkt eller indirekt, så med vem ska man söka en väg bort från det blinda våldet? I vår resolution stärker vi den uppmaning till eldupphör som Förenta nationernas säkerhetsråd tidigare uttryckt. Vi uppmanar parterna att följa den och vi uppmanar Europa att vidta åtgärder så att det blir möjligt.

Risken, herr Brok, är att massakern, långt ifrån att besegra Hamas, kommer att försvaga den palestinska myndigheten ytterligare och också de i den palestinska världen som har satsat allt på förhandlingar med Israel. Vi måste fråga oss själva ärligt vad de hittills har vunnit? Ingenting. Det är svaret som vi måste ge om vi verkligen vill börja utrota hatet och våldet.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! Vi är alla delvis ansvariga för vad som händer i dag i Mellanöstern. Vi i Europa och vi i det internationella samfundet har tillåtit situationen att förvärras. Vi gjorde ingenting när Israels säkerhet hotades och vi gjorde ingenting när blockaden gjorde livet i Gaza fullständigt omöjligt.

I dag är det krigets nittonde dag; 995 människor har dödats, varav 292 barn, och tusentals har skadats, varav några fortfarande väntar på att evakueras. Det finns tio tusentals flyktingar som inte har något hem längre och inte vet vart de ska ta vägen. Den humanitära situationen förvärras allt mer: 700 000 invånare i Gaza har inte längre någon elektricitet, en tredjedel av dem har inte längre vatten eller gas, och snart är det tre veckor sedan denna situation började, tre veckor under vilka folket har levt eller snarare gjort sitt bästa för att överleva. Det finns för mycket lidande, för många provningar, och det måste få ett slut, det måste sluta nu!

Vårt ansvar gentemot oss själva, som européer, är inte att tillmötesgå någon. Vårt ansvar gentemot oss själva, som européer, är att sätta press på bägge parter så att de till slut går med på förhandlingar. Det är en fråga om dagar, kanske rentav timmar, innan det inte finns någon väg tillbaka, när det blir en landoffensiv, i synnerhet i Gaza stad. Israels säkerhet måste garanteras och befolkningen i Gaza måste garanteras ett framtida liv i fred. Gränserna måste övervakas och blockaden måste hävas. Vi vet alla att en förutsättning för att nå det avtalet kanske är att Europa, Förenta staterna och arabstaterna – som träffas i övermorgon – agerar samfällt.

Innan jag slutar skulle jag vilja uttrycka min starka övertygelse. Det är inte kriget som måste vinnas, utan freden.

(Applåder)

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar verkligen kommissionsledamotens och Hans-Gert Pötterings kommentarer, som i tydliga ordalag fördömer och lägger ett tungt ansvar på Hamas för att ha brutit vapenvilan, men som också tydligt fördömer Israels oproportionerliga reaktion. Men bakom orden kvarstår krisen och tusentals människor – den civila befolkningen och barn – som är i desperat behov av humanitärt bistånd.

I vårt samvete och utan hyckleri borde vi kanske ställa oss några frågor. Hur många barn dog i Gaza medan våra barn firade jul? Två eller tre hundra. Och hur många israeliska civila? Skulle det internationella samfundet ha kunnat göra mer? Jag anser att svaret är ja. Mer borde ha gjorts. Vi måste ta vårt fulla ansvar. Det räcker inte att tv-sända åsikter om Hamas, om Israel, om det ursprungliga ansvaret eller om vem som bär skulden. Utöver krissituationen är Europa tyvärr fortfarande otillräckligt. Jag anser att det är en allvarlig svaghet. En oförmåga att bygga upp en verklig, strategisk och hållbar fredspolitik.

I dag måste vi utfärda en tydlig begäran om eldupphör, men det räcker inte. Vi måste lägga fram stränga villkor för freds- och utvecklingsprocessen i Mellanöstern. Slutligen skulle jag vilja hänvisa till påvens ord, nämligen att vi måste ge specifika svar till de allmänna förhoppningar, som många i dessa länder har, att få leva i fred, trygghet och dignitet, så som Luisa Morgantini också betonade.

Jag avslutar nu. Våld, hat och misstro utgör olika former av fattigdom – kanske de värsta att bekämpa.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! I Gaza har vi sett krig och död, men vi har också sett människor, levande människor som har rätt att leva och som det är vår uppgift att skydda. Att skydda civilbefolkningen är det som är det viktigaste. Det finns inga ursäkter för det faktum att vi inte har gjort allt för att skydda befolkningen och jag vill fråga er, herr rådsordförande, om ni i dag anser att ni har gjort allt ni kan för att se till att de israeliska myndigheterna omedelbart upphör med denna urskillningslösa och oproportionerliga militära operation? Svaret är med säkerhet nej.

När rykten om operationen florerade på ambassaderna bekräftade rådet på nytt, mot parlamentets önskan, sin beslutsamhet att intensifiera förbindelserna. Detta var ett tragiskt misstag! När icke-statliga organisationer uppmanar säkerhetsrådet att låta internationella brottmålsdomstolen utreda påstådda krigsförbrytelser är rådet oförmöget att återopa klausulen om mänskliga rättigheter i avtalet med Israel. Jag är trött på att höra att vi inte kan göra något mer, att vi har gjort allt vi kan. Det största misslyckandet är i själva verket dödläget i er i grund och botten humanitära politik för att lindra den skada som den militära ockupationen och kriget orsakat. Hur långt ska vi låta det gå när det gäller brott mot internationell rätt innan vi ser till att klausulen om mänskliga rättigheter tillämpas? Om vi inte i dag kan ställa frågor om räckvidden för effektiva mekanismer när det gäller utövande av påtryckningar och genomförande vet jag sannerligen inte vilken slags situation som skulle kunna rättfärdiga att vi äntligen vidtar åtgärder. Jag säger det rent ut: Om strategin att låta allt fortsätta som vanligt fortsätter att vara del av våra förbindelser med Israel kommer ni, genom de 1000 dödsfallen i Gaza, att begrava artikel 11 i fördraget samtidigt som ni begraver unionens politik för mänskliga rättigheter och det europeiska projektet!

(Applåder)

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Efter att ha återkommit från Gazaremsan, där jag sett massakern på framför allt civila, känner jag att jag måste uttrycka min helhjärtade solidaritet med det palestinska folket. I 17 dagar har de ställts inför den enorma israeliska krigsmaskinen, som på ett flagrant sätt bryter mot internationell rätt. Jag vill också uttrycka mitt stöd för fredsrörelsen i Israel som vill ha ett slut på kriget.

Efter en lång avstängning och belägring, som förvandlade Gaza till det största öppna fängelset i världen, byggandet av den skamliga muren runt Västbanken, den fortsatta utvidgningen av bosättningarna och den effektiva uppdelningen av palestinsk mark har de ockuperande styrkorna övergått till en våldsam militär operation. I det här sammanhanget användes raketattacker mot södra Israel – och jag vill betona att jag är emot alla attacker från båda sidor mot civila – som en förevändning. Att eldupphöret bröts mot bakgrund av maktspelet i samband med det israeliska valet är en förolämpning mot hela landet.

FN:s säkerhetsråd har antagit en resolution. Israel är en stat, inte någon organisation – landet är medlem av Förenta nationerna. Landet har ett ansvar gentemot det internationella samfundet och måste följa denna och andra resolutioner som antagits av Förenta nationerna. Den internationella rätten måste respekteras. Straffrihet ska inte längre tillåtas. En fullständig internationell undersökning måste genomföras.

Det internationella samfundet kräver ett omedelbart eldupphör, att de militära styrkorna omedelbart dras tillbaka, tillgång till humanitärt bistånd och rörelsefrihet för befolkningen. Låt UNWRA genomföra sitt uppdrag.

EU har vidtagit åtgärder, men bara på humanitär nivå. EU måste visa handlingskraft på politisk nivå. Använd klausulerna i associeringsavtalen. Sluta uppgradera relationerna med Israel. Stoppa vapenexporten till Israel.

Det kan bara finnas en politisk lösning på den här konflikten. En fullständig återgång till internationell rätt måste genomföras, vilket innebär att den 42 år långa ockupationen av Palestina måste upphöra och en självständig och livskraftig palestinsk stat etableras. På så sätt kan en fredlig framtid byggas upp för såväl palestinska som israeliska barn. För att rädda framtida generationer måste vi stoppa kriget nu.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Herr talman! För flera tusen år sedan konfronterade David Goliat för att få klarhet i huruvida landet var avsett för moabiterna, filistéerna eller hebréerna.

Just nu utspelas samma drama i detta land som är källan till en av vår civilisations tre pelare. I dag är det angeläget, rätt, berättigat och nödvändigt att garantera säkerhet för och erkännande av staten Israel. För att lyckas med detta krävs det en lösning, nämligen att garantera att en suverän palestinsk stat upprättas. Här, precis som på andra områden, finns det en gräns för multikulturalismen. Där det finns två befolkningar måste det finnas två stater.

Om Europeiska unionens bistånd ska vara effektivt måste det fokuseras på ett mål: att garantera att denna palestinska konstitutionella stat utvecklas och att rättssäkerheten fungerar som ett skydd för de svaga och en hjälp för de starka. Detta brådskar eftersom extremisterna på alla sidor är mäktiga och orättfärdiga, medan barnen är offer.

Lösningen när det gäller att distansera sig från kravet "öga för öga" är vare sig moralisk eller militär utan politisk. Så det är dags att sätta i gång med arbetet!

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag avskyr terrorism. Jag avskyr terrorismens propaganda. Jag är kanske mer medveten om detta eftersom jag kommer från Nordirland och när jag hör Hamas utgjuta sig över de nödvändiga vedergällningarna för årtal av urskillningslösa raketregn över oskyldiga medborgare i Israel blir jag inte berörd, eftersom jag vet att Hamas, i likhet med IRA i mitt land, är mästare i de besläktade konstarterna terrorism och propaganda.

Situationen är mycket tydlig. Israel accepterar en tvåstatslösning. Hamas kan inte ens tolerera Israels rätt att existera och genomför därför oupphörliga, obarmhärtiga terroristattacker på landets territorium. Och när Israel, efter att ha visat stor fördragsamhet, slår tillbaka menar Hamas att det är de som är offret. Tyvärr: det är de som är gärningsmännen och om de vill ha fred ligger svaret i deras egna händer. Sluta bomba Israel.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Vi inser alla att situationen i Gaza är tragisk. Vi står på tröskeln till en humanitär katastrof som kräver omedelbara åtgärder. Jag vill gratulera Europeiska kommissionen till att ha ökat sina insatser, ordförandeskapet till dess initiativ och till att ha samordnat de nationella åtgärder som vidtas och Egypten till den viktiga och lyhörda roll landet spelar.

Behovet av eldupphör och av att fientligheterna på båda sidor upphör, av korridorer från det israeliska territoriet, av att Egypten tar itu med de humanitära behoven och av gränskontroller för att sätta stopp för den olagliga förflyttningen av vapen och människor är brådskande. Som kommissionsledamoten sa är det uppmuntrande att det finns tecken på en plan för vapenvila och jag hoppas att den kommer att godkännas omedelbart och respekteras i praktiken.

Så hur ska vi agera härnäst? Både kommissionsledamoten och rådets ordförande har redan sagt att vi måste främja våra mål för en genomförbar fred och skapandet av en palestinsk stat som existerar i fred och respekt bredvid Israel. De är inte nya. Vi har tillkännagivit dem och vi har försökt främja dem utan resultat. Den onda cirkeln av våld fortsätter med negativa konsekvenser, inte bara för människorna i Israel och för palestinierna, utan för alla människor i området och för det internationella samfundets säkerhet.

Nu måste vi granska våra åtgärder, våra politiska val och våra metoder och vidta andra modigare åtgärder. Det är angeläget att vi självkritiskt inleder en ärlig, ingående dialog på bilateral nivå med Israel inom ramen för våra vänskapliga förbindelser och vårt partnerskap och att vi identifierar de misstag som gjorts i främjandet av ömsesidig tillit mellan dessa båda folkgrupper. Vi måste även stärka dialogen med alla palestinier, för att få dem att förstå vikten av fred, sammanhang, mänskligt liv och enighet mellan dem.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Efter premiärminister Topoláneks skämtsamma kommentarer i dag vill jag säga att jag som österrikisk parlamentsledamot är nöjd med att både kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet representeras av österrikare. Ni är varmt välkommen! Herr rådsordförande! Jag inser naturligtvis att er lojalitet finns hos Tjeckien.

När jag en kort tid före Israels ensidiga tillbakadragande från Gazaremsan reste till landet, som medlem av en delegation där Martin Schulz var ordförande, sa den dåvarande biträdande premiärministern: "Lägg er inte i, det här kommer att fungera bra". Andra, däribland den tidigare utrikesministern Josip Elin, sa: "Detta kommer att leda till kaos". Han hade och har fortfarande rätt. Det finns ingen mening med ett ensidigt tillbakadragande, utan förhandlingar och utan att ha en förhandlingspartner.

Det var emellertid inte heller särskilt klokt av oss att besluta oss för att inte inleda en dialog ens med sansade företrädare för Hamas. Dessa kanske inte ens tillhörde Hamas, men Hamas hade nominerat dem till den gemensamma regeringen. Genom att inta denna ståndpunkt bidrog vi till att denna gemensamma regering upplöstes. Jag vet att det fanns vissa här som ville genomföra samtal, men som inte tilläts göra det – även detta var ett misstag. Vi behöver en dialog!

Jag tycker inte om Hamas. För det första eftersom det är en terroristorganisation och för det andra på grund av dess fundamentalistiska åsikter, men detta handlar inte om att tycka om eller att tycka illa om något – det handlar om att hitta lösningar. Därför måste vi återgå till dialog och samtal, precis som många av våra parlamentskolleger redan har sagt i dag. Dessutom måste människorna i Gaza få chansen att leva ett

någorlunda anständigt liv. Varför röstar de på Hamas? Svaret är att de ser dem som sin enda chans, sin sista chans, att ens överleva – och detta måste förändras. Vi måste även erbjuda dessa människor ett ekonomiskt underlag så att de kan överleva. Vi måste häva bojkotten och se till att deras isolation upphör. Detta är det enda riktiga kravet.

Elmar Brok, som jag hyser stor aktning för, sa att proportionalitetsprincipen inte var tillämplig – men detta är inte sant. Proportionalitetsprincipen kan tillämpas på såväl privat som internationell rätt. Den som bryter mot den bryter även mot internationell rätt – och det är något som parlamentet verkligen inte kan acceptera.

(Applåder)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! En vän som vet att jag var i Gaza för bara tre dagar sedan ställde en fråga till mig. "Har du aldrig sett bilderna av femåriga judiska barn som står framför nazisternas gevär med händerna i luften?", skrev hon. "Det är fruktansvärda bilder." Hennes ord illustrerar varför vi gör eftergifter för Israel som vi inte skulle göra för något annat land.

Det förklarar dock inte varför ett folk som har lidit så mycket under 1900-talet nu utsätter andra människor för så mycket lidande under det här århundradet. Israel har gjort Gaza till ett helvete: marken skakar av explosioner, också under ett eldupphör. Åsnekärror kör på gatorna och F-16-plan flyger i luften ovanför, 2000-talets dödsmaskiner som släpper ner bomber. 300 barn har redan dödats, ytterligare hundratals har slitits sönder i bitar.

Detta är inte ett proportionerligt svar från en civiliserad stat. Det är ren ondska. Det är ren ondska. Ja, Hamas raketbeskjutning måste upphöra. Det har jag själv sagt till Hamas representanter i Gaza tidigare, men låt oss slippa det skenheliga talet från israeliska företrädare om behovet av att bekämpa terrorismen. Palestinierna som bombas skulle också kunna peka ut terrorister och de namn de skulle nämna är Olmert, Livni och Barak.

Vi har ett visst ansvar för Israels handlingar. EU har aldrig, i varje fall inte som jag kan minnas, backat upp sin kritik av israelernas behandling av palestinerna med någon form av handling. Vi ger Israel grönt ljus att fortsätta som de vill och vi förstärker detta genom att strunta i det man kan lära av historien. Man kan inte uppnå fred utan att tala med fienden, ändå vägrar vi att tala med de folkvalda företrädarna för det palestinska folket.

Nu slutförhandlar vi med Israel om ett utökat samarbetsavtal. Vi har inga planer på att fördöma Israel: vi tänker belöna landet. De som vill ha fred i Mellanöstern, de som vill se rättvisa för båda sidor, måste inse att det är dags att tänka om.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Kriget i Gaza är skrämmande och skandalöst. Alla vet att en militär lösning inte kommer att fungera i Mellanöstern. En politisk lösning är det enda sättet att återupprätta fred och försoning i detta område. För att detta ska kunna ske måste våldet upphöra omedelbart.

Jag stöder skapandet av en självständig och bärkraftig palestinsk stat, men detta kräver en tillräckligt god ekonomi och en ordentlig politisk plan. Det bör vara vår målsättning att se till att dessa båda stater kan existera i regionen och att de respekterar varandra.

Israel har rätt att skydda sig självt, men landet har gått för långt med dessa attacker. Attackerna är omoraliska och det internationella samfundet kan inte acceptera dem.

Fredsprocessen i Mellanöstern måste genomföras omedelbart. Jag hoppas att USA:s nyvalde president, Barack Obama, kommer att arbeta med detta. Vi önskar honom lycka till med denna viktiga uppgift och med den utmaning han har framför sig.

David Hammerstein (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Även jag var i Gaza för några dagar sedan och det var en mycket intensiv upplevelse. Vi reste även till Egypten. Jag anser att vi befinner oss i slutet av en era, Bush-eran, och att de sista av president Bushs kval har visat sig vara särskilt blodiga och smärtsamma.

Vi har nått en vändpunkt där vi kan anta en annan Mellanösternpolitik och där vill jag att Europeiska unionen ska ta initiativet. President Obama ger uttryck för samma ståndpunkt när han säger att han kommer att tala med Iran. Ja, president Obama kommer att tala med Iran och vi måste tala med alla, inklusive Hamas, i Mellanöstern.

Den nya Mellanösternpolitiken måste vara en samarbetsinriktad politik som överensstämmer med våra värderingar och med internationell rätt. De hundratals barn vi såg i Gaza, som klängde sig fast vid våra armar och såg på oss med ögon fulla av hopp, förtjänar ett svar, precis som barnen i Israel.

Detta kräver konkreta åtgärder, det kräver åtgärder på plats, för att ge hopp till de sansade. Den mest beklagliga aspekten är att premiärminister Fayad, president Abbas, president Mubarak och kung Abdullah nu anklagas för förräderi på gatorna i arabvärlden. När jag under en taxiresa gjorde ett uppehåll i Sinaiöknen för att dricka kaffe var Khaled Meshaal det enda jag såg på de stora skärmarna.

Detta är resultatet och de oavsiktliga skadorna av attacken mot Gaza. Den kommer inte att leda till fred för Israel eller till den trygghet vi vill ha, än mindre till någonting bra för oss. Om vi inte sätter stopp för denna konflikt kommer den att leda till att hatet sprids till Europas egna gator.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Ettusen är dagens siffra, ettusen dödsfall som ger oss en dyster lärdom. Ursäkta min rättframhet, men hur många fler liv kommer det att krävas för att välja Tzipi Livni och Ehud Barak i valet i februari?

Vi är här i dag för att kräva eldupphör och ett slut på slakten av civila. Resolutionen väcker emellertid även frågor om vårt eget ansvar. Den påminner oss om att rådet beslutade att *uppgadera* de diplomatiska förbindelserna med Israel, i strid med parlamentets åsikt. Detta var delaktighet genom föregripande. I dag hör jag: "Det är nödvändigt att tala med Hamas". Vi kunde ha sparat år om vi hade respekterat valen i Palestina.

Europas roll handlar inte om att stödja politikerna och den ödeläggelse som den starkare sidan orsakar. Den handlar om att lyssna på de protester som gatorna och torgen i våra städer fylls av.

Vi kräver ett eldupphör nu, men vi måste inse att ockupationen måste upphöra för att fred ska kunna uppnås. Detta ord har missbrukats, men det måste tas bort från listan över förbjudna ord där mäktiga politiker placerat det.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Det som händer i Gaza är hjärtskärande. Att förödelsen vidmakthålls av en förment västerländsk nation är ofattbart. Jag håller helt och hållet med om att israelerna har rätt att leva utan hotet om raketattacker. Men det som händer i Gaza är inte rättvisa: det är slakt. Det finns ingen ursäkt. Det går inte att rättfärdiga.

Det mest skamliga för oss inom EU är att det genomförs av en av våra främsta handelspartner. Under 2007 uppgick värdet av handeln mellan EU och Israel till 25,7 miljarder euro. Med tanke på den stora mängd pengar vi bidrar med till Israels ekonomi har vi ett tungt ansvar när dessa pengar också bidrar till att civila och barn dör. Om vi inte agerar kommer blodet från människorna i Gaza att fläcka även våra händer.

Jag vill uppmana parlamentet och alla EU-organ att omedelbart införa handelssanktioner mot Israel och att behålla dem till dess att ett verkligt eldupphör kommit till stånd. Om vi inte gör vårt allra yttersta för att stoppa detta dödande blir vi medskyldiga till slakten.

Tokia Saïfi (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Återigen är det vapnen som talar i Mellanöstern. Återigen är de huvudsakliga offren kvinnor, barn, varav tusentals har skadats och hundratal dödsdömda. Återigen upprepar sig historien med all dess ohygglighet på tröskeln till Europa. Vi konstaterar dock att Europa, trots dess initiativ, inte bidrar på ett effektivt sätt i denna stora konflikt, trots att den äger rum i ett område som Europa har inflytande över. En överväldigande majoritet av allmänheten upplever att detta är svårt att förstå och de vägrar i allt större utsträckning att acceptera sådan maktlöshet.

Fru kommissionsledamot! Vi måste kraftfullt och myndigt ta på oss ledarskapet för att skapa fred. Unionen för Medelhavet måste spela en viktig roll, liksom den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet. I enlighet med detta måste Europaparlamentet stödja den fransk-egyptiska fredsplanen för ett omedelbart eldupphör, skydd av gränserna mellan Israel och Gazaremsan, öppnande av gränsövergångsställena och framför allt upphävande av blockaden mot Gaza.

Vi måste även kräva en omedelbar tillämpning av FN-resolutionen. När detta första skede är över måste vi gå vidare genom att föreslå en militär styrka, inte en multinationell styrka utan en styrka från Europa-Medelhavsområdet. Genom denna gest skulle vi bekräfta vår politiska vilja att uppnå en "europeisk fred", något som alla människor i Medelhavsområdet har väntat så länge på.

Jag vill även uppmärksamma er på en ny situation. Genom konflikten i Mellanöstern går vi steg för steg in på ett mycket farligt område, nämligen sammandrabbningar mellan civilisationer. Ända sedan konflikten mellan israeler och palestinier tog sin början har det funnits underströmmar av en allmän arabisk opinion. I dag är det en muslimsk allmän opinion som sträcker sig långt bortom Arabländernas gränser. Detta tyder på en radikal förändring av konfliktens karaktär. Europa har ett historiskt ansvar som handlar om att enträget stärka dialogen mellan civilisationer.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Herr talman! Jag har här i parlamentet så många gånger sagt att vi bör utnyttja varje möjlighet till fred, hur liten den än är, och att vi trots allt som hänt bör tala med Hamas, eftersom de vann valet. Jag vill därför inte återkomma till denna fråga.

Jag är utom mig av sorg och ilska och samtidigt som jag i dag inte vill tillåta mig själv att överväldigas av känslor när jag ställs inför denna massaker, denna krigspropaganda som jag hör runt omkring mig, denna förvirring och denna våg av hat och antisemitism som börjar sprida sig på våra gator, har jag något jag vill säga: Europa måste börja om från början och för mig är dessa fakta självklara, men ibland är det bra att poängtera dem.

För det första är en palestiniers liv lika mycket värt som en israels liv, men inte bara hans liv utan även hans framtid och frihet. För det andra måste internationell rätt respekteras och internationell rätt innebär naturligtvis ett omedelbart eldupphör. Det finns många FN-resolutioner och Genèvekonventioner. Faktum är att detta område i dag har blivit ett laglöst område där allt tycks vara tillåtet och där en befolkning hålls som gisslan. För det tredje måste rättvisa skipas för alla dessa brott, oavsett vad de består i och var de begås. Det kommer aldrig att skapas trygghet utan fred eller fred utan rättvisa. Övergångsrättvisa finns, den är till för detta och om den inte tillämpas kommer hatet att fortsätta att spridas. Under de senaste dagarna har vi skapat en kapacitet för hat som kommer att visa sig vara ännu farligare än bomberna. Europa måste tvinga fram en tillämpning av villkoren i sina partnerskapsavtal, däribland stycke 2 i associeringsavtalet om respekten för mänskliga rättigheter. Detta är en skyldighet i dessa avtal som det inte kan göras några undantag från. Sist men inte minst är Israel inte något specialfall utan har sitt ansvar som stat och kan inte vara likställt med Hamas. När det handlar om internationell rätt finns det inte något "Du slipper ut ur fängelset"-kort.

På söndagen lämnade vi bakom oss en befolkning i Gaza som var fångad i en fälla, fångslad i ett getto under bomberna, och hundratusentals barn vars framtid i dag ligger i våra händer, och den enda anledningen till att vi kunde ta oss ut ur Gaza var att vi är européer. De enda palestinierna som lämnar Rafah är de som gör det i ambulans eftersom de är döda eller skadade.

Europa kommer inte längre att vara Europa och ingen medborgare kommer att erkänna sig som europé om vi glömmer dessa grundläggande fakta.

(Applåder)

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill börja med att upprepa Daniel Cohn-Bendits ord. I dag grips vi av förtvivlan, detta krig är en tragedi. Bilderna av lidande och död som oavbrutet har flimrat förbi på våra tv-skärmar i tre veckor är outhärdliga, och det vill jag genast tillägga att alla bilder av krig och alla konflikter är, även dem som det talas allt mindre om, om det överhuvudtaget talas om dem. Några exempel på detta är Kongo, Darfur, Zimbabwe och dessförinnan Tjetjenien, vars fasor ägde rum under en öronbedövande tystnad från medier och, det vill jag framhålla, politiker.

Jag har redan vid ett flertal tillfällen här i parlamentet poängterat det faktum att indignationen hos vissa av mina parlamentskolleger varierar beroende på omständigheterna. Som Luisa Morgantini ofta har påpekat går det emellertid inte att föra räkenskaper när det handlar om människor som dör, det finns ingen hierarki när det gäller lidande. Varje person som dödas eller skadas, oavsett om det handlar om en man, en kvinna eller ett barn, och oavsett vilken sida offret kommer ifrån, är ett offer för mycket.

Så vad bör vi nu göra för att se till att vår debatt i dag inte blir som den ofta blir – en på något sätt lam och meningslös konfrontation? Att fortsätta att kasta glåpor efter varandra om de olika parternas historiska ansvar förefaller tycker jag är ett perfekt exempel på sådan meningslöshet.

Jag talar sent i denna debatt, så argumenten har redan nämnts. Det går att ifrågasätta omfattningen av den israeliska krisen och det israeliska motanfallet, men inte under några omständigheter Israels rätt till säkerhet. Vilken av våra regeringar i väst skulle finna sig i att se tusentals missiler avfyras mot dess medborgare utan att reagera? Svaret är självklart.

Utöver uppmaningen om ett nödvändigt framförhandlat eldupphör, och naturligtvis om en garanti om utdelning av humanitärt bistånd och ett slut på leveranserna av vapen via tunnlarna, handlar den faktiska frågan i dag om framtiden. Fredsfundamentalisterna är välkända. De har redan identifierats vid Taba, Camp David och Annapolis. Benita Ferrero-Waldner har klargjort detta. De flesta, men naturligtvis inte alla kort ligger på bordet och detta innebär uppoffringar från båda sidor. Och när jag talar om uppoffringar är jag överens med Martin Schulz som för närvarande inte befinner sig i kammaren. Det handlar inte om huruvida en dialog kommer att inledas med Hamas, utan om hur den ska genomföras och på vilka villkor.

De flesta av mina parlamentskolleger har överskridit sin talartid med 50 sekunder, så låt mig avsluta detta, herr talman.

Svaret är det svar som Yasser Arafat gav i maj 1989 när han förklarade sina frihetsförstörande och dödliga stadgar ogiltiga och betydelselösa. Dessa ord har dessutom blivit en del av det palestinska ordförrådet. Inter-palestinsk försoning uppnås framför allt till priset av detta, och Europeiska unionens roll är att få förgrundsgestalterna i Palestina och Israel, men även deras arabiska grannar Egypten och Jordanien, att bli samarbetspartner för ett varaktigt fredsavtal.

(Applåder)

Feleknas Uca (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Söndagen den 11 januari besökte vi gränsstaden Rafah på Gazaremsan, som är helt avspärrad. Detta innebär att civilbefolkningen inte har någon chans att fly från den israeliska arméns dagliga bombarderingar. Om man inte har sett det med egna ögon går det inte att föreställa sig hur mycket människorna i Gaza lider och hur brådskande det är att nå en fredlig och definitiv lösning på konflikten. Vi påverkades alla djupt personligt av det oerhörda lidandet hos det palestinska folket och även av förödelsen.

Därför vill jag i starka ordalag upprepa att de israeliska bombningarna måste upphöra omedelbart, precis som Hamas raketeld mot Israel. Dessutom måste smugglandet av vapen till Gazaremsan från Egypten stoppas. Vidare måste gränserna omedelbart öppnas så att biståndslieferanserna till civilbefolkningen släpps in i området. Vi träffade även läkare vid gränserna som var redo att resa in i området för att erbjuda hjälp, men som inte kunde det eftersom gränserna var stängda. Därför vill jag återigen vädja om att gränserna öppnas så att biståndet kan överlämnas.

Vladimír Železný (IND/DEM). – (CS) Herr talman! Vem skulle inte lida svåra kval av att se barn dödas av en missil? Det är en fruktansvärd känsla, men den rättfärdigar inte hyckleri. Vilka europeiska länder skulle visa lika mycket återhållsamhet som Israel och under flera år finna sig i attacker med fler än 7 000 missiler som hela tiden hotar livet på över en miljon civila?

Invånarna i Gaza är emellertid inte bara oskyldiga offer. De valde entusiastiskt, medvetet, fritt och demokratiskt Hamas och dess stadgar. När de talade om befrielse menade de inte befrielsen av Gaza, som redan är fritt, utan om att befria Tel Aviv och Haifa från judar och ödelägga staten Israel. Det är logiskt att den som väljer brottslingar delar deras öde. Framför allt när dessa brottslingar gömmer sig bakom kvinnor och barn på samma sätt som de gömmer sig bakom gisslan när de skjuter missiler från skolor och omvandlar moskéer till enorma vapenförråd. Jag minns bombningen av Dresden 1944 när det brittiska flygvapnet jämnade staden med marken och dödade 92 000 civila, främst kvinnor och barn. Det förekom inget hyckleri om att man kände anstöt. Tyskarna valde Hitler av fri vilja och delade hans öde. Även invånarna i Gaza visste vem de valde och varför.

På samma sätt hamnade en stor andel av de ekonomiska medlen från EU till Gaza i Hamas händer. Detta kanske var för att invånarna i Gaza, mätta och med stöd av EU, skulle kunna ägna all sin uppmärksamhet åt att gräva tunnlar för att smuggla in allt fler dödliga vapen som används mot den israeliska civilbefolkningen. Synnerligen proportionerligt!

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Herr talman! Det finns två viktiga saker som präglar debatten här idag. Det ena är att en överväldigande majoritet av detta parlament vill få till stånd ett snabbt eldupphör. Det andra är att det finns ett överväldigande stöd för att alla parter måste ge staten Israel sin rätt till existens under fredliga gränser. Detta är en utgångspunkt som är viktig för Europeiska unionen. Det är viktigt eftersom det är en tragedi som vi ser i Gaza. Varje liv som går förlorat är en tragedi, oavsett vilken sida om gränsen. Låt oss inte tro att denna tragedi skulle bli mindre för att de som uppsåtligen vill döda civila skulle lyckas genom raketbeskjutningar ännu längre in bland civila.

Det är en tragedi också för att det skapar hinder för förverkligandet av en palestinsk stat och därmed en fredlig lösning. Det är en tragedi som också faller på det internationella samfundet, eftersom det som nu händer inte har hänt plötsligt utan har byggts upp genom upprustning, genom smuggling av vapen och genom raketbeskjutning under lång tid.

Det som för oss är viktigt att se är att detta inte är en tragedi som bygger på en konflikt mellan judar och palestinier. Jag vänder mig mycket starkt mot när man försöker demonisera ett folk. När jag hörde Chris Davies försöka skuldbelägga ett folk, hör jag toner som jag inte tycker ska höras i detta parlament. Det är inte en konflikt mellan palestinier och judar, inte en konflikt mellan Israel och den palestinska myndigheten,

utan det är en konflikt mellan extremister och moderata krafter i regionen. Låt oss ge vårt stöd till de moderata krafterna genom att klargöra för var och en som driver hatet och vill eliminera staten Israel att de inte kommer att komma någonvärt. Om Europa ger detta besked stärker vi också de moderata krafterna och lägger en bättre grund för fred.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Herr talman! Jag vill vända mig till dem som har låtit en laddning i form av bedrägeri och demagogi detonera i parlamentet. Detta är ett i en rad krig med likheter, men även skillnader. Den konflikt vi diskuterar i dag är en asymmetrisk konflikt.

Under tre år bombarderades Israel med hemgjorda missiler och inte minsta lilla kritik yttrades i detta parlament mot dem som avfyrade dem. I dag fördömer vi Israel. Det är lätt att fördöma Israel eftersom landet är medlem i FN. Det har något att fördöma, det har myndigheter. Det finns en regering som kan fördömas och kritiseras. På den andra sidan finns en terroristorganisation vars sanna identitet inte är känd. En organisation som leker med oskyldiga människors liv genom att agera bakom ryggen på dem. Ett annat asymmetriskt element är att vi räknar de palestinier som dramatiskt har dödats då de användes som mänskliga sköldar, utan att beakta de israeler som har dödats och de tusentals som lever under hot eftersom blodspillan inte kan kompenseras med ännu mer blodspillan. Men det allra värsta här i parlamentet är skillnaden mellan ord och handlingar. Det är lätt för oss att prata, men mycket svårt att vidta effektiva åtgärder. Utan en internationell närvaro kommer denna konflikt aldrig att lösas.

Slutligen vill jag vända mig till dem som protesterar mot Israels oproportionerliga svarsåtgärd. Mina damer och herrar! Skulle ni vilja att en terroristorganisation avfyrar 7 000 missiler från Israel till Gaza? Skulle detta vara proportionerligt? Eftersom detta är en oproportionerlig konflikt där lagen är ineffektiv måste vi helt enkelt vänja oss. Annars kommer vi bara att gå runt i cirklar och använda ord som inte överensstämmer med verkligheten. Åsikter som yttras framför tv:n och en varm brasa har inte med sanningen om denna konflikt att göra.

Talmannen. - Mina damer och herrar! Jag måste verkligen insistera på att ni håller er till er talartid. Jag har aldrig avbrutit talare, inte ens när deras talartid har förflutit, men rådets ordförande Karel Schwarzenberg har redan ägnat oss mer tid än vad vi förväntat oss. Jag har blivit informerad om att han som längst kan stanna till kl. 17.20. Jag uppmanar er att hålla er till den tid ni har begärt. I egenskap av general kommer Philippe Morillon att föregå med gott exempel.

Philippe Morillon (ALDE). - (FR) Herr talman! Det kommer endast att gå att uppnå ett varaktigt lugn i Gaza om en multinationell insatsstyrka sätts in under FN:s kontroll. För första gången tycks Israel ha funnit sig i denna lösning som palestinerna gång på gång krävt. Jag vet inte när denna styrka kommer att kunna ingripa. Ett ingripande kommer inte att vara möjligt förrän en överenskommelse har nåtts mellan parterna i konflikten, men vi hoppas alla att detta kan ske så snart som möjligt. Jag vet emellertid att detta uppdrag kommer att kräva att de som utför det är fullständigt opartiska. Jag anser därför att Europeiska unionen kommer att ha det bästa utgångsläget för att vidta åtgärder och – varför inte, herr Pöttering? – att göra det inom ramen för Medelhavsunionen.

EU kommer att ha bästa möjliga utgångsläge för att vidta åtgärder eftersom amerikanerna, med rätt eller orätt, anses ha tagit israelernas parti och araberna palestinernas. Anser ni inte, herr rådsordförande, att vi bör förbereda oss på detta?

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (EN) Herr talman! En långvarig konflikt och ockupation skapar ilska, vrede och besvikelse över myndigheternas ineffektivitet och ger upphov till något vi kallar " Hamas-effekten", en viktig faktor. Arabernas, islamisternas och Hamas förnekande av Israel är oacceptabelt, liksom att använda barn som mänskliga sköldar. Det ständiga hot som israeliska barn lever under är inte heller acceptabelt.

Frågan är om de nuvarande israeliska ledarna, i denna onda cirkel av våld, kan lära sig av den sex år långa historien i området och applicera den skalpelliknande strategin för två stater. Jag vet att de fruktar hotet från en aggressiv och oförutsägbar granne som bombar dem med raketer, men i det här avseendet kan det internationella samfundet, inklusive EU, hjälpa till.

Är denna riskfyllda lösning acceptabel, i dag, för Israel? Men finns det någon annan lösning? Om den finns, berätta hur den ser ut. Att förvänta sig att Hamas ska själv dö eller försvinna genom att man bombar dem verkar vara en naiv förhoppning och Israel måste därför ha mer mod. Västvärlden skapade inte två stater 1948, men det bör man göra nu. Det grundläggande ansvaret försvinner inte. Låt oss vara modigare i den här strategin.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Den israeliska staten har beordrat den israeliska armén att krossa Hamas i Gaza. Den israeliska armén utplånar emellertid Hamas genom att döda palestinier i Gaza. En tredjedel av alla som dödas är barn och hälften av alla som dödas är kvinnor och barn – men de tillhör inte Hamas.

Det militära våldets omfattning är enorm och oproportionerlig. Och hur kan eldupphör uppnås när ingen av parterna erkänner den andra partens legitimitet? Fienden får inte uppfattas som något som ska utsättas för anfall och ödeläggelse, utan som en samarbetspartner som eldupphör kan uppnås med och som ansvarar för att bevara freden i framtiden. Israel måste erkänna Hamas och inleda en dialog med dem, och vice versa – Hamas måste erkänna Israel. Det finns inget annat sätt. Vilken slags fred som helst är bättre än en blodig konflikt.

Det militära våldet måste omedelbart lämna plats för en prioriterad politisk lösning. Den israeliska premiärministern Ehud Olmert försöker emellertid fortfarande att förbättra sitt dåliga rykte genom att inte tillåta ett eldupphör.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Herr talman, fru kommissionsledamot! Låt mig gratulera er till resultatet av era gemensamma förhandlingar, trojkaförhandlingarna i Israel. Till skillnad från pressen vet vi att det var er delegation som åstadkom att den israeliska sidan övervägde att öppna humanitära korridorer och inleda ett dagligt eldupphör. Jag tror att detta är första gången som israelerna har accepterat Europa som en betydelsefull samarbetspartner och det tjeckiska ordförandeskapet som en viktig företrädare.

Trots enorma påtryckningar från vänstern enades Europaparlamentet i går om en exceptionell resolution. Trots de extrema omständigheterna är detta en balanserad resolution, en resolution som kan stödas av högern, en resolution som inte bara är en pamflett eller politisk vinst för vänstern. Vi har undvikit att infoga ett likhetstecken, oavsett hur abstrakt detta är, mellan en befintlig stat och en terroriströrelse. Att erkänna staten Israels existens, avstå från våld och inkludera Hamas i avtalen med PLO förblir de viktigaste målen, precis som kravet på att så snart som möjligt uppnå ett permanent eldupphör.

Vi har emellertid inte tillfört något mervärde. De tre ledande israeliska företrädarna, Barak, Livni och Olmert, är för närvarande oense om under vilka villkor och med vilka garantier de är villiga att genomföra ett eldupphör. Lösningen är uppenbarligen Egypten och består i en garanti för tunnelkontroller och smugglingskontroller som vore godtagbara för den egyptiska sidan. Vad gör rådet vid denna tidpunkt? Hur går det vidare i förhandlingarna med den egyptiska sidan om det tekniska uppdraget, den internationella övervakningen, den tekniska övervakningen och öppnandet av EU BAM Rafah? Vad kan de parlamentsledamöter som i kväll träffar den egyptiska ambassadören kräva av den egyptiska sidan, eller vice versa, hur kan vi bidra till förhandlingarna med Egypten?

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill uppmana rådet och kommissionen att öka påtryckningarna på båda sidor för att sätta stopp för det pågående våldet. Vi har säkerhetsrådets resolution 1860 och vi måste följa dess bestämmelser. Det är nödvändigt att införa garantier för ett långvarigt eldupphör och att låta en humanitär korridor öppnas. Det har upprepade gånger påpekats att det inte finns någon militär lösning på konflikten mellan Israel och Palestina. Den enda vägen till varaktig fred går via politiska förhandlingar. Här är det nödvändigt att Europeiska unionen, i samarbete med USA:s nya regering och Arabförbundet, får en mer framträdande politisk roll än vad som hittills varit fallet. Den sedan länge pågående konflikten måste stoppas via en politisk överenskommelse som bygger på en tvästatslösning där israeler och palestinier kan leva tillsammans under fredliga förhållanden med säkra, internationellt erkända gränser och sträva efter att skapa ett fredligt system för regional säkerhet över hela Mellanöstern.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi debatterar ännu en humanitär tragedi i vår närhet – i närheten av mitt eget land – med två av våra partner i Medelhavsregionen. Tyvärr har palestinierna ännu inte insett att självmordsbomber eller Kassam-raketer aldrig kommer att leda till att ockupationen av deras land upphör. Israel inser inte att ett så kraftfullt militärt svar ger näring till nya potentiella självmordsbombare och bjuder in nya Kassam-raketer vid första möjliga tillfälle.

Vad händer med de oskyldiga civila, de icke-stridande, kvinnor och barn? Ingen bryr sig om dem. Ingen bryr sig om de hundratal barn som dödas, stympats, bränts och skadats – israeliska och palestinska barn. Vi som sitter bekvämt tillbakalutade framför vår tv mår illa när vi ser det. Hur ska de som befinner sig på plats må?

Vad kan vi göra? Att bara försöka skuldbelägga andra hjälper inte de civila. Att komma med uppmaningar och resolutioner hjälper inte de civila. Hur kan vi gå från ord till handling? Det är dags att förhandla med de berörda parterna om att bilda en internationell styrka – vilket andra kolleger föreslagit – som kan gå in i Gaza

med en stor polisstyrka som utgörs av arabländer. Där ska den utbilda och hjälpa en polisstyrka från den palestinska myndigheten att i ett brett FN-mandat upprätthålla lag och ordning. Dessutom behövs en militär europeisk styrka för att säkerställa att raketbeskjutningen och vapensmugglingen upphör och att gränsövergångarna öppnas helt. Vi kan inte längre lägga civilbefolkningens öde i de stridande parternas händer.

Giulietto Chiesa (PSE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! En framstående italiensk antifascist, Piero Gobetti, har sagt att när det bara finns en sanning så är det missvisande att anta en salomonisk ståndpunkt. Så är fallet med Gaza för närvarande. Jag hoppas att parlamentet kommer att kunna säga de rätta orden för att stoppa Israel. Om inte kommer det att betraktas som skamligt av historien, palestinierna samt den allmänna opinionen i såväl Europa som arabländerna.

Israel bombar och decimerar ett getto. Sönerna till dem som tillintetgjorts har blivit de som tillintetgör. Det finns inga ursäkter för detta, och argumentet att Israel har rätt till sin egen säkerhet är inte godtagbart. Vem som helst kan om han så önskar se att ingen i dag kan hota Israels säkerhet eller existens. Detta är uppenbart genom obalansen mellan markstyrkorna, det är uppenbart genom antalet dödade och skadade, det är uppenbart genom det stöd som västländerna fortsätter att överösa Israel med. Det enda syftet med denna massaker är att förhindra skapandet av en palestinsk stat. På så sätt förstörs freden och därför måste vi stoppa Israel.

Stefano Zappalà (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka rådets ordförande och den tjeckiska utrikesministern för att de fortfarande är hos oss. Vi är inte vana vid en så stark närvaro som det tjeckiska ordförandeskapet i dag visat prov på i denna kammare.

Jag anser att Cristiana Muscardini har rätt. Jag råder dem som inte känner till hur saker och ting förhåller sig i detta område och som måste kunna uttrycka tydliga åsikter att resa dit och se hur saker och ting förhåller sig på plats, genom att antingen resa som turist eller i annat syfte. Några av oss har varit i Palestina under olika omständigheter, som observatörer vid valet av Abu Mazen eller andra val, och jag anser att man endast kan få en korrekt uppfattning om hur saker och ting förhåller sig genom att personligen vara på plats.

Jag anser att de enda förlorarna under dessa händelser, som härrör från flera decennier tillbaka och inte är något nytt fenomen, är vi i västvärlden eftersom vi aldrig på ett seriöst sätt har tagit itu med problemet och aldrig har försökt lösa det. Vi fortsätter att se det som ett problem mellan två motsatta parter.

Jag har varit i Palestina flera gånger och jag har varit i Israel flera gånger, så jag känner till situationen, om än inte perfekt, så tillräckligt väl, och jag anser att det i realiteten inte är två parter som är inblandade här utan tre. I detta specifika fall finns det ett problem mellan terroristerna och staten Israel, och det palestinska folket är offren som hamnar i kläm. Hamas representerar inte det palestinska folket, kanske representerar organisationen en del av dem, men verkligen inte hela det palestinska folket.

Jag kan se en film utspela sig, en film som jag tror att många parlamentsledamöter har sett. Filmen visar alla de israeliska offren, däribland barn och människor i alla åldrar, offer för alla de raketer som har avfyrats och som fortfarande avfyras av Hamas. Det är ingen slump att det är en stor skillnad mellan Gazaremsan och Västbanken.

Jag riktar denna kommentar till rådets ordförande och till vår utmärkta kommissionsledamot som representerar Europa. Jag anser att vi måste hantera situationen på rätt sätt. Jag anser att det viktigaste av allt är att Abu Mazens ställning i dag stärks. Han är den svagaste personen av alla i denna situation, tillsammans med palestinierna, som inte tillmätts något värde i denna fråga. Jag anser att det är vi alla som är de riktiga förlorarna.

Maria-Eleni Koppa (PSE). - (EL) Herr talman! Den allmänna opinionen i Europa kräver en sak från unionen: att den sätter stopp för slakten på det palestinska folket. Vi måste fördöma det besinningslösa våldet oavsett varifrån det kommer, men vi måste vara konsekventa och erkänna att Israel svarar med statlig terrorism i en massiv omfattning. Den asymmetriska vedergällningen, det uppenbara nonchalerandet av alla principer i internationell och humanitär rätt från Israels sida kan inte accepteras.

Det är oacceptabelt att vita fosforbomber och experimentella vapen används mot civila och det är omänskligt att oskyldiga kvinnor och barn blir måltavla. Om detta skedde i Afrika eller någon annan del av världen skulle vår reaktion vara omedelbar och resolutionen från FN:s säkerhetsråd skulle vara bindande. När det handlar om Israel inskränker vi oss emellertid till uttalanden och fruktlösa diskussioner.

Jag anser att vi bör använda oss av varje politiskt verktyg, däribland associeringsavtalet, för att övertala Israel att upphöra med det olagliga våldet mot det palestinska folket och att inte längre hindra det humanitära biståndet från att nå fram till de behövande.

Vi kan inte vara passiva åskådare eftersom det gör oss till medbrottsslingar i slakten. Den enda lösningen är ett omedelbart eldupphör, att humanitära korridorer till Gaza öppnas och en dialog med alla parter inleds.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! De fruktansvärda händelserna i Gaza under de senaste två veckorna har lett till ett internationellt fördömande av Israel. Vi har sett kolleger under dagens debatt stå i kö för att se vem som kan uttrycka starkast vrede över den judiska staten.

För ett land i Mellanöstern är detta dock exakt den händelseutveckling de ville ha: Iran har levererat missiler, krigsmateriel och andra sofistikerade vapen till Hamas i många år. Landet har försett Hamas stridande med pengar och utbildning. Målet är att provocera Israel till ett markkrig, och det blodiga resultatet, med fruktansvärda foton av döda barn på tv-skärmar och i tidningar runt om i världen, är bästa möjliga rekryteringsgrund för fundamentalistisk islam och de iranska mullornas vision av en global islamistisk rörelse som står enad mot västvärlden.

Fascistregimen i Teheran är den främsta sponsorn av krig och terror i Mellanöstern och det tragiska resultatet är precis vad Teheran ville ha. Det avleder uppmärksamheten från den ekonomiska krisen i Iran, som beror på det sjunkande oljepriset, och det avleder den internationella uppmärksamheten från mullornas arbete med att snabbt ta fram ett kärnvapen. Målet för Irans utrikespolitik är att bli den dominerande regionala makten i Mellanöstern. Landet vill förena den islamiska världen så att den följer regimen bistra och obehagliga vision av ett totalitärt islamiskt broderskap, där mänskliga rättigheter, kvinnors rättigheter och yttrandefriheten pulvreras. Skamligt nog har västvärlden inte gjort något för att bemöta eller avslöja den iranska aggressionen. Västvärlden har ställts inför allt fler bevis på att mullorna sponsrar terror, men har gjort allt för att blidka Teheran och har till och med gått så långt som att gå med på landets krav att avvärja den främsta iranska oppositionsrörelsen, Folkets mujahedin, genom att placera rörelsen på EU:s terrorlista. Detta måste upphöra.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Låt oss först och främst vara tydliga med att parlamentet i dag stödjer FN:s säkerhetsråds resolution 1860. Den måste implementeras utan dröjsmål. Som en av de parlamentsledamöter som besökt Gaza under blockaden anser jag att ett eldupphör och en reträtt inte räcker. Självfallet vill vi att raketbeskjutningarna ska upphöra och att terroristerna ska upphöra med sina handlingar, men vi måste få ett eldupphör och ett slut på blockaden så att människorna i Gaza kan börja leva sina liv.

Detta är en fråga om respekt för internationell humanitär rätt. Human Rights Watch och Islamic Relief har berättat att den dagliga pausen på tre timmar är alldeles för otillräcklig för att kunna gå in och distribuera bistånd. Det är en fråga om proportionalitet. Rädsla barnen säger att de 1 39 barn som dödats sedan konflikten började och de 1 271 som skadats inte kan rättfärdigas med att det handlar om självförsvar.

Jag välkomnar uttalandet från EU:s sändebud i Israel, Ramiro Cibrian-Uzal, som i dag sa att EU och Israel nu har fryst förhandlingarna om att uppgadera relationerna av dessa skäl. Det är inte mer än rätt.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Först av allt krävs det ett omedelbart och permanent eldupphör på båda sidor – det råder en bred samsyn om detta i parlamentet. Därefter får vi – EU och det internationella samfundet – emellertid inte låta enbart Hamas och Israel avgöra ödet för människorna på Gazaremsan.

Hamas agerar inte i Gazainvånarnas intresse, eftersom organisationen mycket väl känner till att Israel besvarar ständiga raketattacker – och inte bara under valkampanjer. Under det senaste året har undersökningar i Gaza visat att det politiska stödet för Hamas har sjunkit till förmån för Fatah. Det förefaller som om Hamas cyniskt räknar med att det politiska stödet för Hamas kommer att öka igen i och med det stora antalet palestinska offer, på grund av solidaritet med offren.

Israel agerar å andra sidan nästan uteslutande i de egna medborgarnas intresse och därför riktas den internationella kritiken främst mot omfattningen av Israels militära operation och landets acceptans av det stora antalet civila offer.

Därför bör vi européer inte nöja oss med att förhandla fram ett ytterligare eldupphör och finansiera reparationer av infrastrukturen. Jag kan redan nu se kommissionsledamotens ändringsskrivelse framför mig. Jag är säker på att förslaget redan är slutfört och färdigt att överlämnas till budgetutskottet.

Det räcker inte heller med att bevaka huruvida Egypten stänger tunnelsystemet vid gränsen mot Gazaremsan för vapensmuggling. Jag uppmanar hela Mellanösternkvartetten att med en stark arabisk närvaro göra ett

gemensamt åtagande om att sända trupper med ett starkt fredsbevarandemandat på Gazaremsan och det omgivande området – för att hjälpa människorna i Gaza, Israel och Egypten. Parallellt med detta måste själva fredsprocessen skyndsamt gå vidare. Annars befärar jag att vi kommer att få se de slags incidenter som vi har sett i Gaza ännu oftare, och vare sig palestinierna eller israelerna förtjänar detta.

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). – (ES) Herr talman! De spanska ledamöterna i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet betraktar situationen i Gaza med fasa, smärta och skam, men är även angelägna om att försvara freden, skydda dem som lider mest och upprätthålla värdighet och hopp.

Vår fasa gäller de upprepade scenerna med mördade barn och förtvivlade kvinnor i deras oändliga lidande efter bombningarna av det getto som Gaza har blivit. Picasso skildrade samma typ av fasa i sin målning *Guernica* som visar hur vårt *Guernica* jämnas med marken av junkrarna i Condorlegionen för sju decennier sedan.

Vår smärta gäller det enorma lidandet hos de många offren. Vår skam gäller oförmågan – hos våra länder, Europeiska unionen och det internationella samfundet – att för det första motverka och för det andra sätta stopp för de brottsliga angrepp som vi fördömer.

Vår skam och ilska gäller de många lögnerna, dubbeltydigheten och det tomma pratet. Vår skam handlar om att vi vet exakt vad som händer, men ändå inte agerar med den styrka och sammanhållning som krävs. Historien kommer därför att kräva en förklaring från många av medbrottslingarna, åtminstone när det gäller deras misstag.

Eftersom det alltid är "bättre sent än aldrig" att agera och det är nödvändigt att hålla dörren till hoppet öppen måste Europeiska unionen stödja den senkomna resolutionen från säkerhetsrådet. Den måste emellertid se till att denna resolution strikt följs precis som vårt associeringsavtal med Israel också strikt måste följas, vilket innebär att det kan upphävas vid den typ av agerande som nu förekommer.

Är förresten Hamas också ansvarigt för den mörkläggning i medierna som jag ännu inte har hört någon fördöma?

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att uttrycka min djupaste sympati för alla oskyldiga människor, både i Israel och i Gaza, som har drabbats under de senaste veckorna och månaderna när konflikten rasat. Men vi måste se till att vår naturliga mänsklighet, vår högst rimliga oro, inte förvränger vår uppfattning om hur situationen egentligen ser ut.

I Gaza har Hamas skapat ett terrorismens kungadöme: det finns ingen tolerans för opposition mot dess ståndpunkter, man har mördat de palestinier som har opponerat sig, man har splittrat den palestinska myndigheten, man vägrade att upphöra med terrorattackerna mot israeliska civila, man vägrade att erkänna Israels rätt att existera, man vägrade att erkänna de fredsavtal som tidigare framförhandlats. Jag kommer ihåg vad Hanan Ashrawi sa för tre år sedan, när jag bevakade det palestinska valet. Hon förutsåg att de mörka krafterna skulle ta över – och hon hade helt rätt!

Vi ska inte vara förvånade över att en Hamas-företrädare är stolt över att säga att döden är en "industri" för det palestinska folket. Han syftade på att man använder självmordsbombare och medvetet utnyttjar civila mänskliga sköldar för att skydda potentiella militära mål. Det är förstås en direkt kränkning av internationell humanitär rätt att använda civila på det här sättet.

Ställd inför en så omedgörlig, förhårdad och hatisk fiende, vad förväntar vi oss att Israel ska göra när landets medborgare hela tiden utsätts för terrorattacker? Det internationella samfundet uppmärksammade inte detta. När Israel vidtog fredliga åtgärder, som att införa blockader eller stänga av elektriciteten, fick man kritik. När nu Israel har vidtagit militära åtgärder som en reaktion på Hamas provokationer drabbas landet av ett kraftfullt internationellt ogillande.

Den sorgliga verkligheten är att det palestinska folket har behandlats illa under många år av dem som har kontroll över den palestinska myndighetens områden, av det internationella samfundet, som har tolererat extremism och korruption, och av arabvärlden som inte har gjort något konkret på flera årtionden för att förbättra deras tillvaro och framtidsutsikter.

Vi behöver en Marshall-plan för Mellanöstern. Palestinierna behöver inte bara fredsbevarare, utan också en fungerande civil administration, fri från korruption. Den civila administrationen måste placeras under internationell kontroll, men först måste terroristernas samtliga livlinor – vapen, pengar och politisk släpphänhet – kapas.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS*Vice talman*

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag skulle kunna instämma i vad Geoffrey Van Orden säger om Hamas, men faktum är att inget av vad han säger rättfärdigar att Israel bombar civila. Det är huvudpoängen: vi måste få ett stopp på bombandet, oavsett om det kommer från Hamas eller från Israel.

Jag hoppas att den resolution som följer på den här debatten får starkt stöd i parlamentet i morgon och jag hoppas att det kommer att stärka kommissionen och rådet så att de kan sätta press på både Israel och Hamas att upphöra med dödandet. Sedan Israel drog sig tillbaka från Gaza har man förvandlat området till det största fängelset i världen och under de senaste tre veckorna har man förvandlat det till ett slakthus. Man använder olagligen terror för att bekämpa terror, dödar civila män, kvinnor och barn och dödar samtidigt möjligheten till en hållbar tvåstatslösning.

Europas relationer med Israel kan inte uppgraderas så länge landet inte kan delta i konstruktiva och väsentliga förhandlingar med sina grannar och alla valda palestinska representanter, inklusive Hamas. Europa måste göra tydligt att en eskalering av kriget mot Gaza kommer att följas av en eskalering av vår reaktion på kriget.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Herr talman, kommissionsledamöter, medlemmar av rådet, kära kolleger! Jag uppfattar parternas beteende i Gazakonflikten som cyniskt. Jag betraktar det som cyniskt och oacceptabelt att Hamas använder civilbefolkningen – till och med barn – som en mänsklig sköld. Jag uppfattar Israels inställning som cynisk och omänsklig. Landet använder självförsvar som svepskäl för att med oproportionerliga medel skjuta mängder av Gazainvånare, vilket på ett mycket allvarligt sätt drabbar civilbefolkningen, inklusive barn.

Jag betraktar det som cyniskt och lögnaktigt att utländsk diplomati med anmärkningsvärda undantag strävar efter att hålla skenet uppe och till och med efter så många dagar är oförmögen att garantera att civilbefolkningen och biståndsorganen skyddas och dessvärre inte heller kan skydda barnen.

Jag talar för barnens räkning, eftersom det inte finns något ändamål i världen som rättfärdigar att oskyldiga dödas. Varje barns liv måste vara lika mycket värt, oavsett vilken sida av gränsen barnet befinner sig på. Detta är det grundläggande axiom som varje part i konflikten måste betrakta som lika viktigt om sann fred någonsin ska kunna uppnås i detta område.

Accepterandet av de värden som handlar om respekt för mänskligt liv, skydd av civila och främjande av humanitärt bistånd kan utgöra grunden till ett varaktigt eldupphör så att fred inom Palestina och mellan Palestina och Israel kan uppnås.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Hamas bedrev terror mot Israels invånare och har provocerat fram en vedergällning. På avstånd kan det verka som att en del av dem uppskattar att de får nya civila martyrer – också barn – liksom den publicitet det ger deras sak, oavsett hur obehagligt det är för rättänkande personer att ta in detta.

Jag har aldrig stött terrorism och jag är inte heller någon Israelkritiker. Det är ett land som har rätt till en fredlig samexistens i regionen, men vi skulle vara tokiga om vi inte kände oss känslomässigt berörda och moraliskt skamsna över det som händer i Gaza i dag. Israels svar är helt oproportionerligt och särskilt dödandet av små barn är en skamfläck.

Jag har hittills inte motsatt mig det nya avtalet mellan EU och Israel. Jag tror på det råd Dalai Lama gav här i parlamentet förra månaden: det bästa sättet att påverka Kina i Tibet-frågan är att ha goda relationer med dem. Jag tror att det också gäller relationerna mellan EU och Israel, men hur kan vi få dem att förstå vilken avsmak vi känner inför omfattningen av det som händer?

Jag kan tillägga att i går distribuerades en not om de humanitära behoven i regionen till de av oss som deltog i det gemensamma mötet för utskottet för utrikesfrågor och utskottet för utveckling. Jag uppmanar kommissionen och rådet att se till att ett fullständigt humanitärt biståndspaket finns redo så att vi kan gå in där och hjälpa de nödlidande vid första möjliga tillfälle.

Karel Schwarzenberg, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Något som nämndes i början var om vi ska kontakta Hamas eller inte. Jag tror inte att det är dags att göra det ännu. Under de senaste månaderna har Hamas definitivt fortfarande agerat som en terroristorganisation. Så länge man agerar så kan organisationen inte kontaktas officiellt av företrädare för EU.

Jag medger att jag är en gammal man och att jag har sett många terroristorganisationer växa fram från början, bli mer eller mindre accepterade och accepteras av det internationella samfundet. Jag har sett det i Afrika. Jag har sett det i Irland. Jag har sett det på många platser. Det händer. Men först måste de sluta agera som en terroristorganisation. Då kommer jag att vara redo att tala med Hamas eller med någon annan, men inte innan de har slutat agera som en terroristorganisation.

Jag tror att det är viktigt att säga detta, eftersom EU inte kan ge upp sina principer. Det finns olika metoder för att höra vilka idéer de har, det finns indirekta kontakter med politiker i regionen som står i kontakt med dem, vilket är viktigt och bra, men än är det inte dags för EU att ha direktkontakter med Hamas. Jag menar att vi ska vara orubbliga i detta.

I andra avseenden måste vi hylla Egypten för den viktiga roll landet spelat under de senaste veckorna och dagarna med sina insatser och sitt hårda arbete för att få till stånd ett eldupphör och kanske också en vapenvila som, i processens slut, leder till fred i regionen. Jag vet hur svår den här frågan är. Vi står i ständig kontakt med egyptierna. Vi vet vilket viktigt arbete de gör och jag vill gratulera dem.

Det kom en fråga om hur vi kan bistå i regionen. För det första, de som befinner sig på plats kan berätta exakt vad de behöver. Vi ska inte bestämma vad vi ska ge dem. De måste fråga oss och EU. Många medlemsstater inom EU har sagt sig vara villiga att hjälpa till på alla möjliga sätt – tekniskt, skicka rådgivare, förbereda det som kan behövas – men detta måste först och främst ske med samtycke från alla berörda stater här. Det är den första uppgiften som ska genomföras.

Jag hörde ett viktigt förslag som handlade om att ta fram en Marshall-plan för Mellanöstern. Jag tycker att det är en mycket bra idé och att vi ska följa upp den. Den här regionen behöver verkligen att man bygger upp nya idéer, på det sätt som hjälpte Europa i så hög grad efter kriget.

Benita Ferrero-Waldner och andra talade om vad man åstadkom under resan. Jag anser att vi åstadkom mycket och jag vill än en gång berömma Benita Ferrero-Waldner, som gjorde huvudarbetet i vår delegation inom den humanitära sfären, där det vi åstadkom fortfarande fungerar i dag. Men låt oss vara tydliga med att också dessa mycket svåra förhandlingar i Mellanöstern bygger på den form som redan fanns vid vår delegations besök i Mellanöstern. Detta handlar i grunden om hur freden ska organiseras och vad som är nödvändigt. Vår plan bygger på vad vi fick veta då och diskuterade med våra partner.

Det fördes också en diskussion om att uppgradera våra relationer med Israel. Som ni känner till fattades ett beslut av EU:s ministerråd i juni 2008. Det kan ändras enbart om ministrarna inom EU bestämmer sig för att ändra beslutet. Det kan inte ändras, inte ens genom vad en mycket respekterad företrädare för EU säger i Jerusalem. Jag medger att i den rådande situationen skulle det vara för tidigt att diskutera hur vi ska uppgradera vår relation med Israel och om ett toppmöte ska genomföras under överskådlig tid. För närvarande har vi betydligt mer brådskanie och viktigare frågor att lösa. Jag vill än en gång betona att beslutet fattats av ministerrådet och att det är det som gäller.

Vad kan göras för att stoppa Israel? Om vi ska vara ärliga – mycket lite. Israel agerar som det gör och som en livslång vän av Israel, vilket jag säger helt ärligt i dag, är jag inte så nöjd med det man gör för närvarande. Jag tror att landets politik också skadar Israel. Det är en sak, men EU har mycket få möjligheter, annat än att tala mycket tydligt och mycket uppriktigt och be våra partner att sätta stopp. Våra partner i Mellanöstern måste hitta lösningen: Israel, Egypten och övriga berörda parter. EU kan hjälpa till här. EU kan hjälpa till genom att erbjuda all typ av hjälp om man kommer överens om eldupphör för att uppnå de angivna målen: stänga smuggelvägarna, stänga tunnlarna, bevaka havet etc. EU kan hjälpa till i Gaza på flera sätt, t.ex. med återuppbyggnad eller hjälp med humanitärt bistånd. EU kan göra allt detta, men om man ska vara helt ärlig har vi inte makten och medlen för att säga "stopp". Anser parlamentet att vi kan skicka en jättelik beväpnad styrka till Mellanöstern för att stoppa de stridande parterna? Nej. Vi har inte de möjligheterna och både Israel och Hamas är beroende av andra krafter än EU. Israel har mäktiga allierade också utanför Europa. Vår möjlighet att uppnå något är begränsad. Vi kan hjälpa till, vi kan bistå, vi kan erbjuda våra bästa tjänster och vi kan vara djupt engagerade. I det avseendet har vi åstadkommit en hel del. Men överdriv inte våra möjligheter.

Sajjad Karim (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Israel säger att man utövar sin rätt till självförsvar. I så fall måste grundsatserna för ett rättfärdigt krig, inklusive proportionalitet, följas.

Att Israel struntar i detta är uppenbart och att vi struntar i att så är fallet är fel. Man kan inte använda fosfor mot civila och hävda att detta är ett civiliserat agerande.

Det är uppenbart att EU inte kan lösa detta på egen hand. Men det finns en vit elefant i rummet. Vi behöver amerikansk beslutsamhet. USA:s gensvar har varit en besvikelse eftersom det är obalanserat och orättvist.

Tidpunkten för när de här handlingarna genomförs är strategiskt beräknad från Israels sida, men, herr Obama, det är snart den 20 januari. Världen väntar och EU är redo att agera partner!

Vill ni återställa de värden som vi delar med er eller kommer ni att tillåta att denna orättvisa får fortgå – än en gång? Kommer ni att arbeta med oss för att ge alla berörda skydd? Palestinierna frågar er – hur kan det vara rätt att ert land ber om humanitärt bistånd på plats, men håller tyst när det bara handlar om bomber från luften?

Till de kolleger som vill bryta ner Hamas enbart med militära medel: besök Gaza och Västbanken. Väck er medmänsklighet till liv så förstår ni varför Hamas bara blir starkare.

Det här är inte rätt sätt att hjälpa Israel eller palestinierna. Ett omedelbart eldupphör är bara en nödvändig början.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det är mycket tydligt att parterna i den här konflikten inte lyckas respektera internationell humanitär rätt och att civilbefolkningen i Gaza därmed betalar ett mycket högt pris. Ansvar måste utkrävas enligt internationell rätt när krigföringsprinciper som proportionalitet och icke-diskriminering inte respekteras. En av grundsatserna för ett rättfärdigt krig handlar om att agerandet ska styras av principen om proportionalitet. Styrkan måste användas i proportion till den kränkning man utsatts för. Tyvärr har vi sett stor vårdslöshet från israelernas sida. Även om Hamas började med raketattackerna mot Israel har den israeliska reaktionen, enligt min uppfattning, varit oproportionerlig. Siffrorna talar för sig själva: drygt 900 palestinier har dödats, men bara ett mindre antal israeler. Israel måste inse att de har ett ansvar att dimensionera den kraft de använder i enlighet med internationell rätt.

Å andra sidan kan man inte blunda för att Hamas fortfarande är listat som en terroristorganisation av EU och fortsätter att vägra ge upp sin väpnade kamp. Och inte bara det – Hamas har hela tiden vägrat att erkänna Israels rätt att existera. Hamas och andra beväpnade palestinska grupper måste inse att människorna i södra Israel har rätt att leva utan att bombarderas.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – (EN) Herr talman! För alla som följer konflikten mellan israeler och palestinier kan detta vara en tidpunkt då vi frestas att lyfta händerna i luften och skrika ut vår förtvivlan. Det tycker jag dock inte att vi ska göra eftersom jag anser att det största provet på vår medmänsklighet i dag är att verkligen förstå de frågor som vi står inför.

Den första frågan handlar om att det inte finns någon hållbar lösning på den här konflikten om inte bombningen av Israel upphör. Den andra frågan handlar om att det inte finns någon hållbar lösning på den här konflikten om inte Gaza öppnas för humanitärt bistånd. President Peres har helt rätt när han säger att Gaza ska vara öppet för bistånd och inte avstängt för raketer.

Jag tycker att detta är centralt och alla håller med om detta. Det går inte att återgå till situationen som den var innan och jag tror att det finns flera saker vi kan göra här. För det första kan parlamentet få båda sidor att mötas för samtal. För det andra kan vi ställa oss bakom kommissionen och rådet och stödja deras insatser. Och till sist ska vi stödja det egyptiska förhandlingsspåret, eftersom det är det enda spår som kan leda till en lösning och till det eldupphör vi nu alla hoppas på.

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Det är inte bara parlamentsledamöterna som upprörs av utvecklingen i Gaza. Allmänheten i Europa har också alltför länge upprörts av hur folket i Gazas lider och av den israeliska blockaden. Till detta kommer de ständiga attackerna och de fruktansvärda israeliska militära angreppen på oskyldiga civila, framför allt kvinnor och barn. Världssamfundets uppmaningar om ett omedelbart eldupphör hörsammars inte.

Palestinierna behöver omedelbart tillgång till mat, medicinsk hjälp och säkerhet. Israel måste åtminstone respektera principerna i den internationella rätten. Om man inte gör det måste Israel förlora det stöd landet fortfarande har från det internationella samfundet.

Det är olyckligt att FN:s resolution har åsidosatts. Det är beklagligt att EU fortfarande måste hitta sin roll. Kanske kan man göra det om EU vidtar starkare åtgärder än man hittills har gjort. Det räcker inte att bara lägga uppgraderingen av relationen på is. Vi kan påverka. Vi är en viktig handelspartner. Vi är en viktig bidragsgivare i regionen. Vi kan alltså utöva denna roll.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Är det etiskt acceptabelt och ursäktligt enligt internationell rätt att staten Israel i sina ansträngningar att neutralisera Hamasterrorister kan inleda en större militär terrorkampanj, med allvarliga brott mot FN:s konventioner och de mänskliga rättigheterna mot 1,5 miljoner

oskyldiga civila som saknar möjlighet till flykt? Är sådana handlingar förenliga med EU:s värderingar om rättvisa och demokrati? Är den israeliska lobbyn så stark att den kan få USA och EU att praktiskt taget stå överksamma och se obeskrivliga grymheter begås i kampen mot terrorismen?

Om svaret på dessa frågor är ja, då bör vi alla prisa den israeliska regeringens agerande i Gaza som modigt. Om svaret är nej bör vi å det starkaste klart och tydligt fördöma Israel, samt snabbt och effektivt vidta åtgärder, till exempel handelssanktioner, för att stoppa blodbadet i Gaza i dag och för all framtid. Jag håller verkligen inte med ministern som gick i väg, som ansåg att det inte finns mycket vi kan göra. Vi kan göra åtskilligt, och det är vår skyldighet.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag valdes till parlamentsledamot för 25 år sedan, men denna är nog den viktigaste debatt som jag deltagit i. Fru kommissionsledamot! Jag hoppas att ni lyssnade noga till utskottet för utrikesfrågor i går kväll och att ni har lyssnat till parlamentet i dag. Jag hoppas att ni, till skillnad från rådets ordförande Karel Schwarzenberg, svarar att EU har ett moraliskt inflytande som vi kan utöva på angriparen i det här fallet.

Israels folk är ett rättvist och hedersamt folk som har lidit oerhört under århundraden på vår kontinent. De kommer att förstå er rekommendation till ministerrådet att EU bör avstå från all kontakt med de israeliska myndigheterna tills de har upphört med bombningarna.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). - (ES) Herr talman! Vi måste med absolut övertygelse uppmana Israel att upphöra med dödandet och låta de skadade få vård och offren mat. Vi måste klargöra att Israels inställning till internationell rätt kommer att få konsekvenser för landets förbindelser med Europa.

Jag vill gratulera det fåtal unga europeiska frivilligarbetare som lider tillsammans med folket i Gaza, framför allt Alberto Arce. De representerar det bästa när det gäller de värden i form av solidaritet och frihet som vårt Europa står för, ett Europa som måste agera därefter i denna fruktansvärda konflikt.

Margrete Auken (Verts/ALE). - (DA) Herr talman! Jag vill bara säga två saker. För det första vill jag påminna alla om att det i vårt beslut tydligt anges och upprepas att vi har lagt vårt stöd för uppgradering på is, och jag hoppas verkligen att vi inte kommer att fortsätta som om ingenting har hänt bara för att ordförandeskapet säger att vi ska göra det. Det andra jag vill påpeka är att Israel inte vid någon tidpunkt har hållit vad man lovade i samband med förhandlingarna. Det blev inget eldupphör eftersom Israel inte hävde blockaden under denna period, och jag känner att jag även måste nämna Annapolis där Israel lovade att frysa bosättningsverksamheten. Vad hände i själva verket? Landet ökade helt enkelt bosättningstakten. Bosättningstakten har aldrig varit så hög som den varit sedan Annapolis, och jag anser att så länge inga framsteg nås på plats kommer vi aldrig att få Hamas att agera i enlighet med de regler som vi vill att de ska följa. Av denna anledning måste vi se till att Israel uppfyller sin del av avtalet.

Peter Šťastný (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I går genomförde vi ett gemensamt möte med delegationerna för förbindelserna med Israel och med det palestinska lagstiftande rådet, och jag är övertygad om att ni kan föreställa er de häftiga diskussionerna, känslorna och anklagelserna – och föreslagna lösningar – efter 18 dagars krig i Gaza och omkring 1 000 döda.

Faktum är att Israel, efter att ha väntat i åtta år och absorberat ca 8 000 missiler som terroriserat en miljon medborgare längs Gazas gränser, slutligen förlorade tålamodet. De började värna sina medborgares säkerhet, vilket är deras fulla rätt och ansvar. Hamas är en terroristorganisation, en otvetydig brottsling och en börda för palestinierna i Gaza. Lösningen är därför en starkt kvartett och, framför allt, ett samordnat arbete mellan USA:s nya administration och ett starkare och mer integrerat EU.

Jag välkomnar det tjeckiska ordförandeskapet, dess prioriteringar och dess omedelbara, aktiva engagemang i regionen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Denna konflikt, som pågått mycket länge, bygger på problem som handlar om territorium och kulturella skillnader som ibland behandlas på ett överdrivet sätt. Den långsiktiga lösningen är en skyddad, säker israelisk stat sida vid sida med en godtagbar palestinsk stat. Denna lösning kan emellertid inte uppnås genom terroristattacker eller väpnade åtgärder.

För att kunna få ett normalt liv måste det palestinska folket bilda en stat som baseras på demokratiska institutioner och rättssäkerhet och som utgör en garanti för ekonomisk utveckling. De måste avstå från terroristhandlingar och skapa ett normalt politiskt klimat genom att främja valet av politiker som verkligen vill lösa denna konflikt genom förhandlingar.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Herr talman! Jag vill uttrycka mitt stöd för dem som fördömer attackerna och visa min solidaritet med folket i Gaza.

Minister Schwarzenburg säger att Europeiska unionen inte kan göra så mycket. Europeiska unionen bör upphöra med uppgraderingen av förbindelserna med Israel, och de avtal som för närvarande tillämpas bör upphävas tills Israel uppfyller sina plikter enligt internationell rätt.

Även innan de omoraliska attackerna, som nyligen genomfördes, upplevde vi år av kollektiv bestraffning av det palestinska folket. Omfattningen och typen av attacker, som genomfördes i Gaza av en modern armé mot ett belägrat folk, som redan är svagt till följd av isolering och belägring, är helt fruktansvärda. Det var fel att lägga skulden på dessa människor – vi måste vara tydliga med att säga att de största offren här är människorna, de oskyldiga människorna i Gaza.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Det är med stor smärta som vi iakttar vad som sker på Gazaremsan. Vi stöder inte Hamas metoder som handlar om att slåss och provocera, men Israel har valt ett oproportionerligt sätt att lösa sin tvist med det palestinska folket. Det har förekommit en definitiv kränkning av principerna inom internationell rätt. Ingen av parterna i konflikten är intresserad av att den motsatta parten ska uppleva fred. Båda parterna ser endast till sina egna intressen – det är ett exempel på nationell själviskhet.

Den internationella opinionen är emot ett fortsatt krig. Europeiska unionen och FN, som stöds av många länder, bör ingripa med fasthet. Det är dags att sätta stopp för detta beklagliga krig. De israeliska trupperna bör återvända till sina baracker. Hamas måste upphöra med att avfira raketer mot Israel. Vi måste garantera att humanitärt bistånd brådskande ges till civilbefolkningen och att offren, som sägs uppgå till omkring 3 000 människor, erbjuds vård. Vi måste bygga upp landet och hjälpa det att återgå till ett normalt liv. Detta är det scenario jag efterlyser hos Europeiska unionens aktuella ledarskap och Europeiska kommissionen.

Hannes Swoboda (PSE). – (EN) Herr talman! Jag undrar bara om vi fortfarande kommer att debattera gasen i dag eller om det strukits från föredragningslistan? Vi väntar på den debatten. På föredragningslistan står inte bara en debatt om Mellanöstern, utan även en om gas. Har den strukits från föredragningslistan?

Talmannen. – Det är nästa punkt på föredragningslistan.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Jag var besviken på det senaste tillkännagivandet från Tjeckiens utrikesminister, som för närvarande leder rådet. Vi kan naturligtvis sätta allt vårt hopp till vår kommissionsledamot. Men dödsiffran stiger. Om vi fortsätter att tala på detta sätt kommer förmodligen 1 500 människor att vara döda om en vecka.

Det är svårt att tala med Hamas. Organisationen finns på listan över terroristorganisationer och det är svårt att vidta åtgärder mot den. Israel, å andra sidan, är vår vän, vår samarbetspartner och en viktig medlem av det internationella samfundet. Israel måste hålla sig till internationella beslut, Förenta nationernas resolutioner och även till rekommendationerna från dess vänner och samarbetspartner. Om landet inte lyckas med detta måste dess vänner och samarbetspartner kunna fördöma dess handlingar och hota med att vidta sanktioner.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag kommer att fatta mig kort, eftersom debatten har varit lång. Låt mig först säga att efter att ha varit medlem av Mellanösternkvartetten i fyra år nu spelar EU en roll. Naturligtvis är vår roll inte den viktigaste. Det är ibland frustrerande för oss alla, speciellt i den här svåra situationen när man helst vill uppnå en hållbar och varaktig vapenvila som den vi har föreslagit, men detta inte går så snabbt.

Jag skulle vilja ge er den provisoriska information som jag nu har, vilken rapporterats i nyheterna. Källor i Egypten som följer förhandlingarna säger att Hamas reagerar positivt på de senaste förslagen från Egypten. I varje fall rör saker och ting på sig. Jag är ännu inte säker på om detta verkligen bekräftats, men Hamas kommer att hålla en presskonferens klockan 20.00 i kväll. Förhoppningsvis gör vi framsteg. Det är åtminstone det alla hoppas på.

För det andra har vi, trots all frustration, inget annat alternativ än att fortsätta arbeta för fred, vilket är vad vi kommer att göra. Det är något jag förbinder mig att göra så länge jag är medlem av Mellanösternkvartetten. Vi kan bara åstadkomma det tillsammans, och vi måste stödja och förbättra palestinska ansträngningar till försoning eftersom det är enda sättet att stoppa hemskheterna i Gaza.

För det tredje kommer vi, så fort en vapenvila kommer till stånd, att göra allt vi kan för att återställa de grundläggande tjänster till befolkningen som drabbats så svårt. Framför allt anser jag att det viktigaste nu är att få ett slut på förstörelsen och börja återuppbyggnaden och att försöka åstadkomma fred.

Vi har redan diskuterat detta ämne länge, så jag vill inte dra ut på det mer, men detta är min inställning, och jag hoppas att vi får ett bra tillfälle.

Talmannen. – Jag har jag mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen. Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Med tanke på den grymhet som det palestinska folket på Gazaremsan har utsatts för, och som skarpt kritiseras och fördöms i den nya resolutionen från FN:s råd för mänskliga rättigheter, krävs följande:

- En skarp kritik av kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och av de brott som den israeliska armén begår, Israels statliga terrorism!
- Ett tydligt fördömande av Israels grymma anfall mot det palestinska folket som ingenting kan rättfärdiga!
- Ett slut på anfallet och den omänskliga blockad som befolkningen på Gazaremsan har drabbats av!
- Brådskande humanitärt bistånd till den palestinska befolkningen!
- De israeliska truppernas tillbakadragande från allt ockuperat palestinskt territorium!
- Respekt för internationell rätt och FN:s resolutioner från Israels sida, ett slut på ockupationen, bosättningarna, separationsmuren, avrättningarna, arresteringarna, exploateringen och det oräkneliga antalet förödmjukelser som det palestinska folket utsätts för!
- En rättvis fred, som endast är möjlig genom att det palestinska folkets omistliga rätt till en självständig och suverän stat, med gränserna från 1967 och dess huvudstad i östra Jerusalem, respekteras!

I Palestina finns det en kolonisations och en koloniserad part, en angripare och ett offer, en förtryckare och en förtryckt part, en exploatör och en exploaterad part. Vi kan inte låta Israel fortsätta på samma sätt ostraffat!

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Reaktionen på konflikten i Gaza måste bli mer nyanserad än den är i nuläget. Vi kan inte ursäktas överdrivet våld, men vi måste se mer till konflikten ursprung.

Att förhandla med Hamas är inte tänkbart. En terroristgrupp som kallblodigt använder sitt eget folk som skydd mot attacker är inte intresserad av att förhandla fram en verklig fred.

Dessutom måste vi också komma ihåg att Hamas har tagit på sig en viktig roll i den kedja av terroriströrelser som leder till Hizbollah och terroristregimen i Teheran. Därför måste Hamas ses som en del i bredare ansträngningar för att störa den ömtåliga stabiliteten i Mellanöstern och ersätta den med fundamentalistiska extremistregimer, som i princip inte erkänner Israels existensberättigande.

Vi måste också inse att frågan om Israels säkerhet är kopplad till EU:s säkerhet.

EU måste utöva sitt inflytande för att först och främst åtgärda konflikten grundorsaker. För att undvika att fler araber och israeler dödas måste de arabiska parterna ovillkorligen erkänna Israels existensberättigande och bidra till att stoppa infiltrationen från extremiströrelser och införandet av ännu fler dödliga vapen till regionen.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Det är ett obestridligt faktum att civilbefolkningen i Gaza och södra Israel har fråntagits rätten till en människovärdig tillvaro. En nyhetsbyrå återgav historien om två barn som skulle gå över en gata i Gaza. Barnen tittade varken åt höger eller vänster för att se om något skulle komma – de titta upp eftersom de var rädda för vad som skulle kunna komma från himlen.

Det finns två uppenbart skyldiga parter när det gäller den massiva humanitära krisen i Gaza. Hamas oansvariga agerande på de palestinska territorierna, deras fega sätt att gömma sig bland civilbefolkningen, och provokationen med raketattackerna visar sammantaget hur instabil den palestinska regeringen är. Israels

⁽¹⁾ Se protokollet.

oproportionerliga attacker på den redan svaga och desperata palestinska enklaven är ett annat bevis på att landet ställer sig likgiltigt inför internationella humanitära skyldigheter.

Vi måste uppmana parterna att få ett slut på denna vansinniga situation genom ett omedelbart och permanent eldupphör. Som en första åtgärd bör Israel tillåta humanitär hjälp att komma in i Gaza, där förbättrade levnadsförhållande också skulle bidra till en långsiktig fred.

Mellanösternkvartetten måste vidta åtgärder i rätt riktning, med den nya amerikanska administrationen som vägvisare. Egypten har ett särskilt ansvar på grund av gränsfrågorna, och landets roll som medlare tillsammans med unionen har ingett oss hopp.

Historien visar att arbete för fred lönar sig i längden. Vi kan inte ge upp, anpassa oss eller vänja oss vid tanken på en olöst konflikt, eftersom det inte finns någon sådan. Enligt vinnaren av Nobels fredspris, Martti Ahtisaari, är fred en fråga om vilja. Det internationella samfundet kan försöka att uppmuntra och främja denna vilja, men bara de berörda parterna kan mobilisera den och skapa en bestående fred.

Fru kommissionsledamot! Skulle ni kunna framföra följande meddelande från EU: "Folk av det heliga landet, visa att ni vill ha fred."

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det är oroande när en värld förefaller ur stånd att rädda oskyldiga barn från att sprängas i bitar i krig.

Trots allt som sagts har det inte kommit något uppehåll i bombräderna mot Gaza, vilka hittills har lett till att 1 39 barn omkommit och 1 271 skadats. Tyvärr kommer dessa upprörande tal att fortsätta stiga.

Hamas raketattacker mot Israel har provocerat det gensvar man avsåg: motattacker och förlusten av civila liv samt ytterligare framflyttning av positionerna.

Jag beklagar djupt att oskyldiga civila används som mänskliga sköldar. Det måste upphöra.

Jag tänker inte döma i skuldfrågan – båda sidor begår fel, men jag vill betona behovet av att åstadkomma en omedelbar och effektiv vapenvila.

Det är absolut nödvändigt att få till stånd obehindrat tillträde för humanitär hjälp och bistånd till Gaza, utan fördröjning.

Om bara mänskligheten kunde inse hur meningslösa den här typen av krig är!

Varje bild av döda i Gaza upprör människor i hela arabvärlden och jag oroar mig för att den väsentliga grundsatsen i fredsprocessen för Mellanöstern sakta försvinner utom räckhåll: den så kallade tvåstatslösningen, ett självständigt Palestina som existerar sida vid sida i fred med Israel. Det åligger det internationella samfundet att fördubbla sina ansträngningar för att hitta en lösning.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Vi är alla vittnen till de israeliska soldaternas masslakt av civila i Gaza. Vi, eller närmare bestämt många parlamentsledamöter till höger, blundar för det som sker. Det skulle inte kunna ske om inte den politiska högereliten i USA och EU blundade för det som sker. De som blundar är också de som beväpnar dem som dödar civila.

Det är dags att vi tar upp frågan om att bryta de diplomatiska förbindelserna med förövarna av folkmord och etnisk rensning.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Situationen i Mellanöstern fyller mig med oro. Vad kommer det att krävas för att uppnå fred? Hur många civila döda och sårade kommer det att krävas innan ett verkligt eldupphör kan genomföras? I Bosnien-Hercegovina krävdes det minst 10 000 för att fredsförhandlingar skulle inledas, för att fredsbevarande styrkor skulle komma till platsen och nedrustning påbörjas.

För några dagar sedan hedrade vi minnet av ödeläggelsen av Nagyenyed (Aiud). För 160 år sedan slaktades flera tusen oskyldiga civila, däribland kvinnor och barn, i denna transsylvanska stad och dess omgivningar. Sedan dess har det inte varit möjligt att hedra minnet av dessa offer tillsammans med majoriteten av befolkningen.

Det kan komma en tid då israelerna och palestinierna inte bara hedrar minnet av varandras offer tillsammans, utan till och med går samman för att skapa en varaktig fred och framtid.

Fram till dess är det Europeiska unionens uppgift att föregå med gott exempel. Det återstår mycket att göra för oss också när det gäller att skapa fred inom Europa. Vi behöver samarbete mellan majoriteter och minoriteter som är likställda med varandra. Det minsta vi kan göra är att enas och tillsammans hedra minnet av offren. Det återstår mycket att göra inom EU på området respekt för individers och minoriteters rättigheter.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Under plenarsammanträdet i januari antog Europaparlamentet en resolution om konflikten på Gazaremsan. Båda sidor i konflikten uppmanades att genomföra ett omedelbart och varaktigt eldupphör och att upphöra med den militära verksamheten (Israels militära åtgärder och Hamas raketer), som under en tid hindrat bistånd och humanitär hjälp från att nå fram till medborgarna i det område där konflikten utspelats.

Den har redan kostat tusentals offer i form av civila, däribland kvinnor och barn, som har lidit i nästan tre veckor. Det råder brist på grundläggande förnödenheter som dricksvatten och livsmedel. FN:s anläggningar har anfallits.

I resolutionen krävs det att internationell rätt ska följas så att den befintliga konflikten kan lösas. Israel är vår vän och har rätt att försvara sig självt som stat, men det måste tydligt fastslås och understrykas att de medel som används i detta fall är mycket oproportionerliga. Israel måste tala och förhandla med Hamas eftersom de tidigare metoderna inte har fungerat.

Europeiska unionen står också inför en svår uppgift. Den måste hitta mekanismer som leder till dialog och förståelse mellan parterna så att konflikten så snart som möjligt kan upphöra permanent.

9. Gasleverans från Ryssland till Ukraina och EU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om gasleverans från Ryssland till Ukraina och EU.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Rådet vill tacka Europaparlamentet för att man tar upp denna fråga på dagordningen för årets första sammanträdesperiod. Ni håller säkert med mig om att det tjeckiska ordförandeskapet visade anmärkningsvärd framsynthet när det satte trygg energiförsörjning som en av hörnstenarna och prioritetringarna för vårt ordförandeskap i år.

EU upplever utan tvekan ett större avbrott i gasförsörjningen till följd av konflikten mellan Ryssland och Ukraina och mellan Gazprom och Naftogaz. Det här försörjningsavbrottet motsvarar nu ca 30 procent av gemenskapens sammanlagda gasimport. Det är en situation som vi inte ens upplevde under det kalla kriget – det kompletta avbrott som vi ser i dag.

Rådet och kommissionen var medvetna om potentiella problem. Som ni vet uppstod en liknande situation för tre år sedan, 2006, och det är ett mer eller mindre återkommande problem eftersom Ryssland varje år höjer priset på den gas man exporterar till grannländerna för att närma sig marknadspriset. På grund av gemenskapens stora beroende av rysk gas har vi varit mycket vaksamma. Vissa medlemsstater är till och med nästan till 100 procent beroende av den gas som kommer från Ryssland.

Jag vill betona den särskilt svåra situationen i länder som Bulgarien och Slovakien. Det förklarar också varför detta är det viktigaste problemet i central- och östeuropeiska länder: folk fryser och det hamnar på förstasidan i tidningarna. Jag har förstått att i andra länder som inte lider lika mycket av problemet är situationen en annan, åtminstone vad gäller PR.

Den här gången hade vi redan mottagit en formell varning från Ryssland den 18 december 2008, genom EU:s och Rysslands system för snabbt utbyte av information, om att problem skulle kunna uppstå om de pågående förhandlingarna mellan Ukraina och Ryssland inte ledde till en överenskommelse om priser, transiteringsavgifter samt betalning av skulder. Vi förvånades därför inte över vad som skedde, men däremot överraskades vi av avbrottets vidd och intensitet.

Vi tog därför kontakt på högsta nivå före den 1 januari 2009 för att undvika avbrottet i försörjningen. Det tjeckiska ordförandeskapet hade börjat övervaka situationen långt före det nya året. Jag personligen träffade ryska representanter i Prag två dagar före julafton.

Kommissionen vidtog lämpliga åtgärder för att följa utvecklingen under hela jul- och nyårshelgen, och delade med sig av informationen till gruppen för samordning av gasförsörjning i början av januari. Både före och

efter den 1 januari 2009 fick ordförandeskapet och kommissionen – i samarbete med Andris Piebalgs – försäkringar från båda aktörerna att gasleveranserna till EU inte skulle påverkas.

Som ni vet har det tjeckiska ordförandeskapet tillsammans med kommissionen och med hjälp av en del medlemsstater varit i kontakt med både de ukrainska och ryska gasföretagen och flera gånger rest för att delta i möten med båda sidor.

Under dessa kontakter har vi inte försökt lägga skulden på någon eller välja sida, eller ens agera som medlare, eftersom det handlar om en handelskonflikt. I stället har vi betonat situationens allvar för båda parter, samt att de båda ländernas trovärdighet och pålitlighet helt klart skadats av läget – Rysslands som leverantör och Ukrainas som transitland. Allt eftersom läget har försämrats har vi också agerat som en "underlättare" för gasleveranser till EU – en roll som uppskattades mycket av båda parterna, eftersom de inte pratade med varandra överhuvudtaget.

Låt mig ge en kort sammanfattning av händelserna sedan morgonen den 1 januari 2009, nyårsdagen. Den 1 januari 2009 tillkännagav Ryssland att man hade stoppat alla gasleveranser till Ukraina medan leveranserna till EU fortsatte på full nivå. Samma dag gjorde det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionen ett uttalande för att mana båda sidor att genast söka en lösning och respektera sina kontraktssenliga förpliktelser gentemot EU:s konsumenter.

Den 2 januari 2009, då det stod klart att leveranserna till EU började påverkas, följde en formell förklaring från det tjeckiska ordförandeskapet på EU:s vägnar. Tidigt på morgonen samma dag i Prag tog vi emot en delegation från Ukraina som leddes av Ukrainas energiminister Jurij Prodan. I delegationen ingick alla delar av Ukrainas politiska spektrum, däribland president Jusjtjenkos rådgivare, representanter för Naftogaz och MFA:s representant.

Den 3 januari 2009 deltog vi i en lunch i Prag med direktören för Gazexport, Alexander Medvedev, och jag personligen närvarade vid båda mötena. Båda tillfällena pekade på en uppenbar brist på transparens i kontrakten mellan Gazprom och Naftogaz och framför allt den brist på förtroende som förhindrar en överenskommelse. Skildringarna från båda sidor avvek fullständigt från varandra på vissa punkter, varför vi då började föra fram frågan om kontroll.

För att hantera problemet med de skilda åsikterna uppstod idén att ordförandeskapet och kommissionen skulle bilda en gemensam delegation för att ta reda på fakta, som skulle ledas av den tjeckiska ministern för industri och handel, Martin Říman, och Matthias Ruete, generaldirektör för generaldirektoratet för energi och transport. Delegationen fick mandat att göra detta på ett extraordinärt Coreper I-sammanträde, som kallades samman den 5 januari 2009, den första arbetsdagen efter helgerna.

Delegationen reste till Kiev. Den besökte också distributionscentrumet, och nästa dag reste den till Berlin för att möta Gazproms representant den 6 januari 2009. Samma dag minskades gasförsörjningen kraftigt till flera EU-länder, vilket ledde till ett allvarligt försörjningsavbrott. Detta fick ordförandeskapet och kommissionen att göra ett mycket bestämt uttalande som manade båda sidor att omedelbart och ovillkorligen återuppta gasförsörjningen till EU. Ordförandeskapet och kommissionen försökte sedan skynda på en politisk överenskommelse mellan Ryssland och Ukraina, så att gasförsörjningen skulle kunna återupptas utan vidare dröjsmål. Gasförsörjningen var även huvudämnet vid EU-kommissionens möte med den tjeckiska regeringen, det traditionella strategiska mötet, vilket ägde rum den 7 januari 2009 i Prag. Frågan dominerade också det första informella rådsmöte som organiserades i Tjeckien – rådets (allmänna frågor) informella möte i Prag förra torsdagen. Vi hade redan planerat att diskutera en trygg energiförsörjning, men vi var förstås tvungna att reagera snabbt och antog därför en bestämd förklaring från ordförandeskapet på EU:s vägnar, vilken godkändes av alla.

Efter att gasförsörjningen genom Ukraina helt upphörde den 7 januari 2009, med allvarliga konsekvenser för de medlemsstater som knappast hade möjligheten att kompensera för avbrottet, ökade vi trycket på parterna och kunde efter långa och svåra förhandlingar få båda att samtycka till att skicka ett kontrollteam bestående av oberoende EU-expert, tillsammans med observatörer från båda sidor. Teamet hade som uppgift att genomföra en oberoende kontroll av gasflödet genom Ukraina till EU, och arbetar i båda länderna. Kontrollen var ett av Rysslands förhandsvillkor för att återuppta gasförsörjningen.

Delegationens insats var inte lätt att åstadkomma, som ni förmodligen har kunnat konstatera. Först måste vi klara av ukrainarnas motstånd till att ha en rysk expert i kontrolldelegationen. Därefter avslog Ryssland en ensidig bilaga från Ukraina till den överenskommelse som vårt ordförandeskap med stor svårighet lyckats förhandla fram.

Efter att premiärminister Topolánek rest till Kiev och Moskva flera gånger och lett svåra förhandlingar med president Jusjtjenko och premiärminister Tymosjénko, samt premiärminister Putin i Moskva, skrevs avtalet äntligen på den 12 januari och skapade en rättslig grund för insatsen av kontrollanter. Avtalet innebar också att Ryssland skulle återuppta gasförsörjningen till EU. Ryssland tillkännagav sedan att försörjningen skulle börja igen den 13 januari klockan 8.00, men – jag vet inte om det var den 13 januari – läget utvecklade sig inte som väntat.

Måndagen den 12 januari kallade det tjeckiska ordförandeskapet till ett speciellt rådsmöte med energiministrarna för att tvinga fram ytterligare öppenhet i transiteringsrelaterade frågor, identifiera kompensationsåtgärder att vidta på kort sikt tills dess att försörjningen återupptas helt och hållet, samt identifiera åtgärder på medellång och lång sikt för att förhindra konsekvenserna av sådana större avbrott i framtiden.

Rådet antog också flera slutsatser vilka återges i dokument 5165, för att uppmäna båda sidor att omedelbart återuppta gasleveranserna till EU och utveckla lösningar som hindrar att samma situation uppstår igen. Dessutom samtyckte rådet i dessa slutsatser till att snarast utarbeta åtgärder på medellång och lång sikt för att bl.a. hantera öppenhet kring det fysiska gasflödet, efterfrågan och förvaringsvolym, regionala eller bilaterala solidaritetsarrangemang, hantera frågan om bristen på sammankopplingar i infrastrukturen för energi (vilket är ett enormt problem), fortsätta att diversifiera transportvägar och källor och utreda finansieringsaspekter i detta sammanhang, bl.a. genom att skynda på omarbetningen av direktivet om en tryggad gasförsörjning.

Gruppen för samordning av gasförsörjning kommer sannolikt att sammanträda igen måndagen den 19 januari.

Energirådet kommer att ta upp frågan på det planerade mötet den 19 februari med hjälp av de slutsatser det ska anta om kommissionens meddelande om den andra strategiska energiöversynen.

Dessa slutsatser och kommissionens meddelande kommer att diskuteras på Europeiska rådets möte i mars, där man med all säkerhet kommer att skänka de senaste veckornas händelser den uppmärksamhet de förtjänar.

Tillåt mig också komma med några slutliga kommentarer i det här inledande anförandet. För det första: ordförandeskapets huvudsakliga målsättning i den senaste tvisten har varit en omedelbar återupptagning av gasförsörjningen enligt de kontraktssliga åtagandena. Tvisten är långt ifrån över, som vi alla vet. Därför är det nödvändigt att EU inte ger sig in i de bilaterala grälen mellan Gazprom och Naftogaz.

För det andra: både ordförandeskapet och kommissionen fortsätter att uppmäna båda parter till dialog för att hitta en kompromiss där gasförsörjningen till EU kan återställas. Om Ryssland eller Ukraina inte uppfyller avtalet från den 12 januari är detta enligt ordförandeskapet och kommissionen oacceptabelt. Villkoren för återupptagande av försörjningen – som de är ställda i avtalet – har uppfyllts och det finns därför ingen anledning att inte återställa försörjningen helt och hållet.

Ordförandeskapet är väl medvetet om de många problem som kvarstår. De måste tacklas, annars kommer ovisheten kring rysk gas som skickas via Ukraina att finnas kvar.

För det första har vi frågan om den tekniska gas som Ukraina behöver för att driva sitt transiteringssystem. Det är nödvändigt att båda sidor kommer fram till ett transparent avtal som fastställer vem som är ansvarig för den tekniska gasförsörjningen och vem som ska betala för den.

För det andra är det avgörande att kontrakt mellan Ryssland och Ukraina angående gaspriser och transiteringsavgifter uttrycker tydliga och juridiskt bindande villkor som förhindrar liknande avbrott. Ordförandeskapet har tillsammans med kommissionen upprepade gånger uppmanat båda sidor att skriva på ett sådant kontrakt. Varken vi eller kommissionen har dock för avsikt att lägga oss i förhandlingarna om villkoren mellan de två handelspartnerna.

Ordförandeskapet är också medvetet om den allmänna uppfattningen bland medlemsstaterna att lösningar på kort och lång sikt, som skulle kunna förhindra liknande situationer i framtiden, bör antas utan dröjsmål. En trygg energiförsörjning är en av ordförandeskapets högsta prioriteringar. Ordförandeskapet har ställt sig i spetsen för diskussionen om möjliga lösningar på vårt energiberoende, vare sig det sker vid det informella rådsmötet, som jag nämnde, eller vid energirådets möte. Jag skulle vilja nämna följande frågor som tas upp i rådets slutsatser:

För det första anser medlemsstaterna att grunden för en framtida trygg energiförsörjning för EU är en funktionell och effektiv solidaritetsmekanism.

För det andra förutsätter solidaritet både sammankoppling av de europeiska energinäten och förbättringar av infrastrukturen för energi.

För det tredje är en ökad förvaringskapacitet för gas nödvändig för att solidaritetsmekanismen ska vara praktiskt genomförbar.

För det fjärde vill ordförandeskapet, med tanke på den nuvarande krisen, yrka på en överenskommelse om översyn av direktivet om åtgärder för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning före utgången av 2009.

EU måste dessutom diversifiera sina gastillgångar och försörjningsvägar. Ordförandeskapet kommer därför att anordna ett toppmöte för den södra gaskorridoren i maj 2009, där man förväntar sig konkreta resultat för diversifieringen av tillgångar och försörjningsvägar, och även för närmare samarbete med länderna i Sydkaukasien och Centralasien.

EU kan inte trygga sin energiförsörjning om inte den interna energiförsörjningsmarknaden är fullständig och funktionell. Därför ser ordförandeskapet fram emot ett nära samarbete med Europaparlamentet för att finna en kompromiss om det tredje energipaketet vid den andra behandlingen.

Ordförandeskapet är också redo att fortsätta diskussionerna om den andra strategiska energiöversynen och har som målsättning att redovisa resultatet av diskussionerna i slutsatserna från Europeiska rådets vårmöte.

Slutligen bör EU, för att trygga energiförsörjningen, förbättra öppenhetsmekanismen med mera.

Jag anser att gemenskapen är förberedd på situationen, både politiskt och tekniskt sett. Politiskt har ordförandeskapet tillsammans med kommissionen och medlemsstaterna satsat, och kommer att fortsätta att satsa, stora ansträngningar på att lösa läget. Tekniskt har vi de senaste veckorna agerat enligt direktivet om åtgärder för att säkerställa en tryggad naturgasförsörjning.

Genom direktivet inrättades gruppen för samordning av gasförsörjning, som nu visar sig värdefull. Direktivet kräver att medlemsstaterna ska förbereda nationella nödatgärder för den här typen av situationer, fastställer minimikrav för en tryggad gasförsörjning till hushållskonsumenter och föreskriver att gruppen för samordning av gasförsörjning ska samordna gemenskapens försörjning.

Den här mekanismen har i stor utsträckning lindrat konsekvenserna av krisen. Gas från lageranläggningar användes och såldes till grannländer och till och med till medlemmar av energigemenskapen. Alternativa bränslen användes för att producera el, gasproduktionen ökade t.ex. från Algeriet, Norge och andra ryska källor. Extra gasleveranser skedde till grannländer.

Jag avslutar mitt anförande här. Jag försäkrar er att vi gör allt, både på politisk och teknisk nivå, för att få ukrainska och ryska förhandlare att återställa försörjningen av kompletta kontraktssenliga gasmängder till Europa och minimera de negativa följderna för våra medborgare och ekonomier tills så har skett. Som ni vet arbetar vi intensivt i parlamentet hela dagarna eftersom tiden håller på att rinna ut och vi behöver se resultat. Om vi inte ser resultat kommer det att få politiska följder för våra relationer med de två länderna i fråga.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Vi upplever just nu en av de allvarigaste energikriserna i Europas historia, jämförbar med oljekriserna på 70- och 80-talet. Skillnaden är att oljekriserna drabbade hela världen medan det här klart och tydligt är en kris för EU.

Var står vi i dag? Tja, trots löftena och protokollet som skrevs under måndagen den 12 januari 2008 av ryska och ukrainska ministrar, av mig och de två företag som är involverade, strömmar fortfarande ingen rysk gas genom Ukraina till EU:s konsumenter.

Kommissionen har fullfört sin del av avtalet: att ställa till förfogande ett europeiskt team av kontrollanter på viktiga platser i Ryssland och Ukraina för att observera verksamheten och rapportera om dess riktighet. Vi lyckades uppbåda ett team bestående av kommissionstjänstemän och experter från industrin inom 24 timmar, och de befann sig redan förra lördagen på plats i Ryssland och Ukraina för att se till att gastillförseln kunde börja så fort protokollet skrevs under.

I går återupptog Ryssland gasleveranserna till Ukraina i relativt små mängder, vilka motsvarar mindre än en tredjedel av den normala tillförseln. Man använde dock en ingångspunkt som enligt det ukrainska företaget

är svår att använda, vilket fick Ukraina att stoppa överföringen. Rapporten från våra kontrollanter bekräftar att det var tekniskt svårt (men inte omöjligt) att garantera överföringen under dessa förhållanden.

I dag uppstod tyvärr samma situation och den enda lösningen för båda parterna är att säkra fullständig samordning av den tekniska verksamheten så att volymer och ingångspunkter motsvarar kraven för gasöverföringssystemet.

Om samarbetet inte ökar kommer det inte att bli någon gasförsörjning. EU-kontrollanterna och kommissionen försöker därför på plats uppmuntra båda sidor att komma överens om de tekniska aspekterna.

Samtidigt vill jag inte ta någons parti. Jag vill inte lägga skulden på vare sig den ena eller den andra. Men det är helt klart att båda parter har förlorat sitt rykte som pålitliga energipartner för EU.

(Applåder)

För att återgå till historien föregående månad vill jag säga att EU reagerade snabbt genom att yttra sin oro. Både parterna har ständigt uppmanats av de högsta politiska ledarna att återställa försörjningen omedelbart och respektera sina åtaganden.

Vid ordinarie kontakt med båda parterna under tidigare år, där man från tidigare erfarenheter vet att avtal vanligtvis träder i kraft natten mellan den 31 december och den 1 januari, påminde vi dem ständigt: "Se till att hitta en lösning på era bilaterala gasproblem eftersom de påverkar vår transitering".

Tyvärr så skedde detta inte. Vi vet var vi står i dag trots alla ansträngningar och jag tror verkligen att lösningen ligger i de båda parternas händer. Men vill de ha en lösning? Ordförandeskapet och kommissionen har uppmanat, och fortsätter att uppmana, Ryssland och Ukraina att återuppta gastillförseln omedelbart. Vi har gjort vårt. Vi kan nu verkligen ge ett fullständigt svar på vart gasen tar vägen. Inte en enda kubikmeter gas avviker utan vår vetskap. Jag tror att de åtgärder vi vidtagit är tillräckliga.

Om båda parterna säger att någon annan åtgärd är nödvändig är vi dock beredda att överväga det, för jag ser också en stor brist på samordning och kontakter mellan de båda sidorna.

Detta är den omedelbara krisen. Vad händer sedan? Jag vet att vilken lösning vi än hittar nu, så är den tillfällig. För att återställa denna försörjningsvägs trovärdighet behöver vi en hållbar lösning. Kontakterna mellan parterna kommer därför definitivt att fortsätta under det tjeckiska ordförandeskapet, men tyvärr även under det svenska ordförandeskapet.

Jag tror dock att vi har tillhandahållit svar för tryggad försörjning i den andra strategiska energiöversynen och i parlamentets och rådets arbete med energi- och klimatförändringspaketet. Detta är lösningarna vi har att tillgå, och vi kan inte förlita oss på externa leverantörer som tyvärr inte respekterar sina kontraktssenliga åtaganden och inte tar hänsyn till konsumentintressen.

Jag vill dock särskilt betona två frågor som behöver behandlas omedelbart.

För det första, bristen på sammankoppling. Ja, vi har sett exempel på solidaritet, men i många fall uppstod förhinder på grund av bristen på tillräcklig infrastruktur för att leverera gas från de lagringsanläggningar som finns till de ställen där behovet av gas var akut. Jag tror att debatten om återvinningsplanen, som även nämner infrastruktur, är ett bra verktyg för att behandla dessa områden, eftersom det inte alltid finns tillräckligt kommersiellt intresse för att förbereda oss för den här typen av projekt.

För det andra missade vi definitivt ett tillfälle 2004 när vi diskuterade direktivet om en tryggad naturgasförsörjning. Det verktyg som utvecklades var ineffektivt och tillgodosåg inte aktuella behov. Vi har förberett och kommer inom kort att presentera ett utkast till förslag om direktivet för en tryggad naturgasförsörjning. Just nu pågår en konsekvensutredning och under de kommande veckorna kommer den att presenteras här i parlamentet.

Jag tror att vi bör handla omedelbart och hitta samordnade gemenskapsmekanismer för att reagera på den här typen av kriser.

Ordförandeskapet har arbetat väldigt hårt och jag vill gratulera ordförandeskapet till att det alltid går i spetsen, med kommissionens fulla stöd. Jag tror att i dessa svåra tider har EU visat att det agerar samfällt. EU leds av ordförandeskapet och stöds av kommissionen.

Men jag är också mycket tacksam för alla aktiviteter som parlamentet sköter, eftersom parlamentet utgör grunden för ett avtal. Om två parter inte pratar med varandra på regeringsnivå, om företagen konstrar, vem

sörjer för politisk stabilitet? Det är den breda politiska basen i Ukraina och Ryssland som talar tillsammans och jag vill tacka Jacek Saryusz-Wolski för hans insatser för att få till stånd en diskussion och även talmannen Hans-Gert Pöttering, som deltog i ansträngningarna för att försona de båda parterna. Lösningen vore så enkel om de bara ville prata med varandra.

Jag tror att dessa aktiviteter är väldigt viktiga och jag hoppas verkligen att det efter dagens sammanträde i parlamentet – som följs av båda sidor – kommer mer uppmuntran för att lösa frågan. Den part som lider mest är den som inte är ansvarig för krisen, den som har gått in för att underlätta saker och ting, och detta "underlättande" kostar EU:s skattebetalare och konsumenter pengar.

Jag anser därför att det är hög tid att gasen strömmar till EU igen, under stabila förhållanden.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Jacek Saryusz-Wolski, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta stora stopp i gasleveranserna är en dramatisk störning för EU:s medborgare, EU:s industri och EU:s sysselsättning, och det kommer utöver den ekonomiska krisen. I det kommande valet till Europaparlamentet kommer vi ledamöter att behöva besvara frågor om vad vi har gjort för att skydda vår industri och sysselsättning och våra medborgare.

I motsats till vissa inledande kommentarer handlar problemet om politiska och multilaterala enheter och är varken bilateralt eller kommersiellt. Under den första gaskrisen för tre år sedan, som också ledde till att Ryssland stängde av energitillförseln, insåg vi i Europeiska unionen vår sårbarhet och våra begränsningar. Redan då blev det tydligt att vi behöver en gemensam europeisk utrikespolitik för energi.

Vår grupp, PPE-DE-gruppen, har stött denna idé från starten. Det var vår grupp som tog initiativet när vi presenterade ett initiativbetänkande om en gemensam europeisk utrikespolitik för energi, som jag sedan hade äran att få presentera här i kammaren i september 2007, och som enhälligt stöddes av samtliga politiska grupper och som antogs nästan lika enhälligt.

I betänkandet föreslogs en övergripande strategi med en exakt färdplan för en gemensam europeisk utrikespolitik för energi, som rekommenderar ett antal åtgärder som bör vidtas. På kort sikt, solidaritetsmekanismer, enighet när det gäller att försvara EU:s intresse och effektivare energidiplomati, samt på medellång sikt en diversifiering som inkluderar Nabucco, lagring, investeringar och sammankopplingar.

Vissa av våra rekommendationer har beaktats – om än senkommet – i kommissionens andra strategiska energiöversyn. Vi välkomnar detta och även ansträngningarna från det tjeckiska ordförandeskapet för att lösa den nuvarande krisen och medla mellan de båda sidorna.

Detta är dock inte tillräckligt om vi ska undvika liknande situationer i framtiden. Den enda utvägen är om vi utrustar oss själva med en gemensam europeisk säkerhetspolitik och solidaritet, som skulle kunna erbjuda bestående och hållbara lösningar för hela systemet. Det innebär den gemensamma tyngden av alla medlemsstater i förhandlingarna, representerade av Europeiska kommissionen och en gemensam europeisk röst i samarbetet med våra partners, vare sig de är producent- eller transitländer. Under tiden kan vi tänka oss att köpa gas direkt från Ryssland vid den rysk-ukrainska gränsen.

Jag har två frågor till rådets tjänstgörande ordförande och kommissionen. Kommissionsledamot Andris Piebalgs och vice premiärminister Alexandr Vondra! Kan ni utveckla scenariot där Europeiska unionen skulle gå in och ta över ansvaret för transitering tillsammans med Ukraina? Dessutom undrar jag vilka påtryckningsmedel Europeiska unionen kan använda? Vilka åtgärder kan vi vidta? Vår grupp förväntar sig att ordförandeskapet och kommissionen vidtar snabba och radikala åtgärder gentemot våra energipartner, Ryssland och Ukraina, så att gasleveranserna kan återupptas. Vår grupp uppmanar Europaparlamentet att engagera sig även under valkampanjen och fram till valet. Jag vill informera om att vi har inrättat en kontaktgrupp mellan Europaparlamentet och de ryska och ukrainska parlamenten.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Min grupp begär att en tillfällig kommitté inrättas i enlighet med artikel 175 så att många av dessa frågor som Jacek Saryusz-Wolski också har tagit upp kan besvaras. Att vi med andra ord tillsammans med kommissionen och naturligtvis rådet utarbetar lämpliga slutsatser – som vi förhoppningsvis kan dra tillsammans – utifrån situationen under sammanträdesperioden i maj.

De samtal vi har haft med företrädarna för Gazprom och Naftogaz – med andra ord Ryssland och Ukraina – har bekräftat vår uppfattning att båda sidor agerar oansvarigt. Jag kan bekräfta det som kommissionsledamot Piebalgs sa: för närvarande agerar ingen av parterna på ett ansvarsfullt sätt och inte heller som ansvarsfulla samarbetspartner till Europeiska unionen. Detta måste få konsekvenser.

Trots allt mitt stöd för de initiativ som tagits måste jag påpeka att vi under en tid har känt till att Ukraina vägrar att bygga de övervakningsstationer som utlovats och att de pengar som Europeiska unionen har tillhandahållit förblir oanvända, men vi har inte reagerat. Vi har även i minst två månader känt till att någon överenskommelse inte nåddes före tidsfristen den 1 november, som fastställdes i början av oktober. Enligt min mening var den 18 december kanske lite för sent. Kommissionen borde ha gjort något mer för att vara förberedd på värsta tänkbara scenario, och borde även ha informerat medlemsstaterna om vad som var möjligt. Visserligen visades det prov på stor solidaritet, men jag hade förväntat mig att kommissionen skulle förutse att en negativ utveckling som denna var möjlig.

Det som är viktigt nu är emellertid inte att vi pekar finger – det är inte min avsikt – utan att vi drar lämpliga slutsatser, att vi är bättre förberedda nästa gång. Eller ännu hellre – vilket naturligtvis är mycket viktigare – att vi kan förhindra att en sådan situation uppstår.

Herr kommissionsledamot! Jag måste tillägga att vi kanske har ägnat lite för mycket tid åt att diskutera liberalisering och marknader – framför allt inom gassektorn, vilket ni är väl medveten om. Detta skulle inte ha varit till någon nytta för oss då, och är sannerligen inte till någon nytta för oss nu heller. Som vi alltid har påpekat är gassektorn ovanlig, den är fördärvad – man skulle till och med kunna säga reglerad – av politik och det är ingen mening att öka liberaliseringen maximalt när Ukraina och Ryssland har utagerat denna fråga politiskt. Vi behöver en gemensam stark kommunikationslinje för detta, och det måste vi på ett starkt sätt visa.

Jag håller med om mycket av det som har sagts här. Vi behöver fler ledningar. Vi är överens om att Nabuccoledningen är ett mycket viktigt projekt. Ni nämnde själv gasledningen genom Sahara som vi måste beakta. Dessa saker kommer inte att ske över en natt, men signaler måste sändas ut. Vi behöver många fler sammankopplingar. Detta kommer emellertid inte heller bara att ske. Tro inte att marknaden kommer att ta hand om detta. Det kommer den inte att göra eftersom den inte har något intresse av att göra det. Detta är trots allt investeringar som inte är omedelbart lönsamma, men som görs för att det ska finnas reserver. Detsamma gäller naturligtvis gasreserver. Det är helt oacceptabelt att många länder har ett fåtal eller inga gasreserver alls eller till och med vägrar att informera kommissionen om dessa reserver. Vi måste göra gemensam sak här.

När det gäller all min kritik av detaljer måste parlamentet och kommissionen verkligen tala flera medlemsstater till rätta och kräva att de äntligen följer en gemensam europeisk energipolitik. Jag är överens med Jacek Saryusz-Wolski om detta. Vi har verkligen efterlyst detta tillsammans och fått alldeles för lite stöd från rådet – eller snarare medlemsstaterna. Om vi vill att detta ska ske anser jag att vi bör utveckla en gemensam strategi till maj – vårt sista sammanträde. Det är trots allt oacceptabelt att parlamentet inleder sommaruppehållet eller parlamentsvalet utan att verkligen ha dragit lämpliga slutsatser av dessa tragiska händelser – förhoppningsvis tillsammans.

István Szent-Iványi, för ALDE-gruppen. – (HU) Vi har nu en överenskommelse och många löften, men fortfarande ingen gas. Nu räcker det! Vi kan inte låta Europa bli ett oskyldigt offer i ett cyniskt maktspel. Om gasförsörjningen inte omedelbart återupptas måste detta få tydliga och avgörande konsekvenser. Vi kan inte tolerera en situation där miljontals européer saknar värme, vi kan inte tolerera att flera hundratusen arbetstillfällen äventyras.

Fram till nu har Europa undvikit konflikter med de berörda länderna, gjort politiska eftergifter och kommit med politiska gester. Denna politik har misslyckats. Vi liberaler har länge krävt en betydande minskning av vårt beroende, vårt energiberoende av Ryssland.

Den tydliga lärdomen av denna kris är att Nabuccoledningen måste bli ett riktigt alternativ och därför få ekonomiskt stöd. Vi måste skapa en gemensam energipolitik med starkare solidaritet mellan medlemsstaterna, med bättre samordning och genom att ansluta näten. Vi måste öka takten i utvecklingen av förnybara och alternativa energikällor och förbättra energieffektiviteten.

Detta kommer emellertid bara att lösa våra problem på medellång och lång sikt, och därför måste vi med fasthet påminna Kiev och Moskva om att de ska uppfylla sina internationella åtaganden och tillkännage att om detta inte sker så kommer det att få konsekvenser för alla aspekter av våra bilaterala förbindelser.

Ryssland måste bevisa att landet agerar i god tro och gör allt i sin makt för att se till att gasleveranserna återupptas utan fördröjning. Ukraina, som för närvarande betalar ett politiskt pris för gas som är lägre än marknadspriset, måste bli medvetet om att detta i själva verket kostar dem mer än marknadspriset eftersom det innebär att Ukrainas sårbarhet och mottaglighet för utpressning ökar.

Nu sätts även Europeiska unionen på prov inför sina medborgare. Kan EU försvara sina intressen på ett effektivt sätt? Om man misslyckas har Europa ingen riktig framtid, men om man lyckas kan man se optimistiskt på framtiden.

Hanna Foltyn-Kubicka, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Gaskrisen i Europa består och är mycket mer djupgående än de europeiska politikerna vill erkänna. Vi måste skarpt betona att det inte enbart är en ekonomisk kris. Det är framför allt en politisk kris, orsakad av EU:s hjälplöshet inför Putins aggressiva politik.

Låt oss inte bedra oss själva – Ryssland bryr sig inte om några få dollar. Bakgrunden till de senaste dagarnas händelser är Kremls aggressiva agerande vars syfte är större inflytande i sydöstra Europa. Ukraina är strategiskt viktigt för Ryssland, inte bara för att en gasledning till Europa passerar genom landet utan för att Rysslands Svartahavsflotta är stationerad i Sevastopol. Hyreskontraktet går ut 2017, men ingen tror att ryssarna frivilligt kommer att lämna Krim. Gazproms krav stöts av politikerna och militären i Kreml, som vill misskreditera och försvaga Ukrainas regering och få landet på knä. Tyvärr har EU:s passiva attityd hjälpt Putin att komma närmare målet.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att säga att Tjeckiens ordförandeskap i rådet har fått en besvärlig start, och i samband med den här nya gaskrisen kunde man inte ha gjort mer de senaste veckorna för att åtgärda den brist på klargöranden av EU:s externa energipolitik som funnits de senaste åren.

Vi får nu en demonstration av att det ofta använda uttrycket "extern energipolitik" står för en gemensam strategi som inte existerar inom EU. Innan man börjar debattera den ryska gasen måste Europa gemensamt besvara frågan om vilken relation man faktiskt vill ha till Ryssland i framtiden. Gasen är bara ett problem, handeln med råvaror är bara ett problem, men vi talar om det grundläggande förhållandet mellan EU och vårt största grannland i öster, och det måste klargöras.

Samtidigt måste vi klargöra hur EU framöver tänker förfara med de länder som fortfarande tvekar i valet mellan Ryssland och EU. Jag anser att vi faktiskt kunde ha förutsett det som nu har hänt i Ukraina. Det är ingen överraskning för någon som känner till Ukraina att det inte är bara Gazprom och den ryska staten som blandar politik och ekonomiska intressen. Det gör även Ukraina. Det största hotet mot Ukraina i dag är att vissa politiska aktörers intressen skulle kunna leda till att man förlorar de nära relationer med EU som man har uppnått, och även sitt rykte. Den kritik som har riktats mot makthavare i Ryssland gäller i lika stor utsträckning Naftogaz, RosUkrEnergo, de styrande och Ukrainas regering.

Detta är mycket mer än en handelskonflikt, och jag tycker att det tjeckiska ordförandeskapet har skött frågan väl under de senaste dagarna. Jag hoppas att de planer som presenterats av kommissionsledamoten kommer att ge resultat. Jag gratulerar kommissionen till det tydliga ställningstagandet om det olämpliga försöket att återansluta högriskreaktorn Bohunice till elnätet. Det skulle inte göra någon nytta utan snarare utgöra ytterligare en överträdelse av gemenskapsrätten, denna gång inifrån EU.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman, kommissionsledamöter, herr rådsordförande! Kommissionen har tagit på sig en medlarroll i gaskonflikten mellan Ryssland och Ukraina och har gjort sitt bästa för att få i gång leveranserna.

Jag har inte för vana att lovorda kommissionen, men på min grupps vägnar vill jag nu säga tack. Kommissionen har agerat, inte som domare utan som läkare, och då inte som kirurg utan snarare som psykiatriker. Sådana behövs i dag.

De drar öronen åt sig i andra delar av Europa när Ukrainas president och premiärminister ägnar sig åt maktkamp. Under sådana omständigheter är förslaget som framfördes i går från ordföranden i utrikesutskottet, Jacek Saryusz-Wolski, om att EU skulle införa sanktioner för att skydda gasleveranserna, oansvarigt. Ska vi gå med på att EU inleder en bojkott av gas från Ryssland? Polen borde förstås statuera exempel för övriga länder och vägra ta mot rysk gas.

Vår grupp hoppas att kommissionen kommer att fortsätta med aktiv medling för att återställa lugnet.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Med anledning av detta vill jag citera från ett anförande av min kollega Godfrey Bloom från den 25 oktober 2006: "Tanken, idén eller föreställningen om att Storbritanniens energi eventuellt skulle kunna kontrolleras av något slags avtal med en gangster som Vladimir Putin är fullkomligt befängd. Det är precis lika vansinnigt att förvänta sig något av ett dokument som har undertecknats av Vladimir Putin som om det skulle ha undertecknats av Adolf Hitler. Mannen är en gangster."

Vladimir Putin gör nu det som vilken annan skicklig gangster skulle göra – nämligen drar in tillförseln för att tvinga upp priset. Europeiska unionen har då två alternativ: antingen betalar vi mycket mer för en osäker gasleverans från Ryssland eller, om det går, hittar vi andra leverantörer. Storbritannien måste se till att dess krympande gasförsörjning fortsätter att vara en nationell resurs och inte blir till en gemensam europeisk resurs. Vi måste också inleda ett program för att bygga nya kärnkraftverk.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Trots rådets och kommissionens alla ansträngningar står fortfarande en del medlemsstater utan gas från Ryssland, deras ekonomier står på spel och människorna är rädda för att frysa. Det är ett högt pris att betala för EU:s kortsiktiga utrikes- och energipolitik. Och tyvärr är det de svagaste som får betala notan.

Tomma gasledningar, produktionsnedsskärningar och utkylda skolor är priset för den onödiga Rysslandsfobin hos de unionsmedlemmar som motsatte sig återupptagandet av förhandlingarna med Ryssland om strategiskt partnerskap. Det är priset för vårt okritiska stöd till Ukrainas orange partier och för att vi försöker styra politiken i Östeuropa från Bryssel. Det är priset för vårt fanatiska nej till kärnkraften. Det är också priset för de långvariga försöken att ingripa i enskilda medlemsstaters nationella energipolitik. Vilka råd skulle ni ge till den slovakiska premiärministern Robert Fico, som nu står inför ett "Sofies val"? När temperaturen är 20 minusgrader och gasen har slutat att komma österifrån hotar kommissionen i Bryssel att straffa Slovakien om man startar upp kärnkraftverket i Jaslovské Bohunice igen. Ska kärnkraftverket bara stå där medan fabriker stängs ner och människorna fryser under de 20 dagar som Slovakiens reserver räcker?

Vi ser nu vikten av energisjälvförsörjning för varje land inom EU. Så skönt det är att ha en varm, hemvävd skjorta i stället för en trädsliten EU-överrock. Vi måste lära oss läxan och undvika att överföra befogenheter som rör energin till Bryssel, som man efterlyste i Lissabonfördraget.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det är nästan kusligt hur historien upprepar sig i fråga om gasleveransstoppet genom Ukraina vid denna tiden på året. Ändå är det inte överraskande, eftersom det är den bästa tiden för att fånga människors uppmärksamhet, särskilt under en så kall vinter som denna.

Det är inte svårt att lista ut Rysslands agenda, men det som slog mig mest var kommentarerna i pressen om att Gazprom har ett trängande behov av att komma fram till en uppgörelse baserad på högre gaspriser, kopplat till förra årets höjning av oljepriset innan gaspriserna sjönk i takt med att oljepriset föll.

Det må vara hur det vill med den saken men konsekvenserna förblir desamma som för tre år sedan. EU-medlemsstaterna riskerar att bli alltför beroende av gasimport från en dominerande leverantör. Det räcker inte längre med att säga att vi behöver rysk gas och att de behöver vår starka valuta, för att säkra handeln. Vi måste vidta åtgärder för att garantera energisäkerheten.

Medlemsstaterna måste vara modiga och beredda på att betala för lämpliga gaslagringsanläggningar och lager. Att enas om en nivå för hur många dagars leveranser som utgör en rimlig reserv skulle vara en bra början. Att diversifiera tillgången är en annan uppenbar åtgärd samt byggandet av LNG-terminaler runtom i Europa. Det verkar logiskt att se mer positivt på gasledningsprojekten Nord Stream och Nabucco. Vi måste fördubbla våra ansträngningar för att höja effektiviteten och öka energihushållningen i elförbrukningen – både i industrianvändningen och i hushållsförbrukningen. Det finns enorma besparingar att göra.

Framför allt måste vi balansera om vår energimix utifrån det dubbla målet att säkra försörjningstryggheten och klimatförändringspolitiken. Genom att öka andelen el från förnybara energikällor, kärnkraft och ren kolteknik kan vi uppnå båda, men varje alternativ tar tid att leverera och under tiden måste vi ta itu med att på allvar och med fantasi främja energieffektiviteten.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Herr talman! Jag kan stödja många av mina kollegers åsikter. Händelseförloppet de senaste veckorna har gjort många förvånade. Så sent som i går blev jag mycket irriterad när jag lyssnade till de ryska och ukrainska parter som förklarade att detta minsann inte är deras fel. Vi får hela tiden motsäggande information om vad som egentligen pågår. Vi hör en historia, sedan en annan, och

det är mycket svårt för oss parlamentsledamöter att få fram sanningen. Vi hoppas att den förvirrade situationen klarnar under de närmaste dagarna och att gasen som utlovats åter komma att flöda.

Om gasleveranserna återupptas, innebär det att allt återgår till det normala? Jag tror inte det. År 2006 hände samma sak, men då påverkades EU inte så allvarligt. Orsaken till konflikten mellan Moskva och Kiev den gången var gaspriserna, vilka ledde till ett avbrott i leveranserna av gas till Europa. Vi varnade då för risken att samma sak skulle kunna upprepas, och det är vad som nu har hänt. Vi vet att gasleveranserna omförhandlas varje år eftersom Ukraina och Ryssland arbetar med ettårsavtal. EU började inte agera förrän förra månaden när krisen åter bröt ut. Mycket av det vi diskuterade redan 2006 har visat sig vara utan effekt. Vi visste redan då att vi var alltför beroende av en enda gasledning som levererar nästan 80 procent av gasen via ett enda land. Redan då diskuterade vi om vi skulle sätta in snabba åtgärder för att arbeta för alternativa leveransvägar. Redan då stod det klart att vi inte var helt säkra på att vi såsom EU-länder skulle kunna hjälpa varandra om problem skulle uppstå i vissa länder, som nu är fallet i Bulgarien, Slovakien och flera andra länder. Under de senaste åren har mycket lite utträttats. De senaste veckorna har det blivit tydligt hur svårt det är att få i gång en metod för att kunna hjälpa varandra.

Ryssland och Ukraina har gett sig själva och sitt rykte hårda slag. Jag anser inte att vi, det första vi gör, ska skylla på det ena eller det andra landet. Det är uppenbart att båda länderna har dåliga kunskaper om vad kundvänlighet innebär. De förorsakar nu faktiskt sin största kund allvarlig skada. Vi är en av Rysslands goda kunder, vi betalar för den här ledningen genom Ukraina, vi betalar våra räkningar i tid och vi betalar världsmarknadspriser för gasen. Detta kan vi inte nog betona för båda parter.

Naturligtvis ger denna situation upphov till ett antal frågor. Hur blir det med intressekonflikten inom gassektorn i Ryssland och Kremls inflytande över Gazprom? Jag råkar veta en del om Ukraina och jag vet av erfarenhet att gasindustrin i landet är en mycket ljusskygg bransch. Jag anser att vi behöver kontrollera flera saker mera noggrant. Precis som Hannes Swoboda är jag positiv till en parlamentarisk utredning om hur denna situation har uppstått, på vilka sätt EU har misslyckats med att göra det man borde gjort under de senaste åren, och hur gassektorn i Ukraina och Ryssland egentligen fungerar. På så sätt skulle vi kunna förhindra att en liknande situation uppstår igen i framtiden, eller på ett bättre sätt förstå vad det är som händer nu.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! I det avtal som undertecknades i oktober i fjol uttalade Ukrainas premiärminister Julia Tymosjenko och Vladimir Putin att de var beredda att gå över till världsmarknadspriser för överföring och lagring av gas under tre års tid. Detta avtal underströks av ett formellt avtal mellan Gazprom och ukrainska Naftogaz.

Gazprom har trots detta nyligen ställt krav på en mycket stor prisökning till orealistiska nivåer. Den här typen av utpressning är möjlig eftersom Gazprom har en monopolställning i Ukraina. Många länder inom EU befinner sig i en liknande situation. Till skillnad från när det gäller olja finns det alltså inte någon fri marknad för gas i Europa.

I USA har priset på gas nyligen fallit till 198 US-dollar per 1 000 m³, medan Gazprom vill ha 450 USD av Ukraina. Situationen måste förändras genom att antalet gasleverantörer ökar och genom att ett nät av ledningar inom EU och angränsande länder byggs så att det skapas en verklig alleuropeisk gasmarknad, precis som fallet är med olja. På så sätt minskar möjligheterna till prispress på grund av monopolställning.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Herr talman! Gaskrisen visar hur viktigt det är för EU att tala med en röst när det gäller gasförsörjningen, speciellt från Ryssland som inte är en pålitlig partner och leverantör.

I juli i fjol antog parlamentet ett betänkande från utskottet för framställningar som jag hade författat. I betänkandet fastställs klart att energi- och gasförsörjningen till Europa inte är något som kan styras av bilaterala relationer. Den gången gällde det den norra gasledningen från Ryssland till Tyskland. Jag ber nu kommissionen och ordförandeskapet att se till att EU agerar samfällt, och att detta behandlas som en fråga mellan EU och Ryssland snarare än en bilateral relation. Jag uppmanar till att alla krav i betänkandet från den 8 juli 2008 genomförs. I betänkandet fastställs att hela EU bör integreras helt och fullt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Flera politiker har yttrat sig i debatten om gas och tagit parti för den ena eller andra sidan. Men vi känner inte till fakta i situationen. EU:s observatörer är hjälplösa. Allt vi vet är att vi har att göra med oseriösa organisationer.

Situationen är också ett bevis för att EU:s energipolitik är bristfällig. Alternativa idéer får inget stöd, t.ex. uppbyggnaden av kärnkraftverk. Man motsätter sig användningen av kol och uppger miljöskäl. Vi har nått

en situation där det enda alternativ som återstår är att göra Centraleuropa beroende av länderna i öster, och det fattiga Slovakien är ett typexempel.

Irena Belohorská (NI). – (SK) I samband med konflikten mellan Ukraina och Ryssland om gasleveranserna vill jag som parlamentsledamot och representant för medborgarna i Slovakien rikta EU:s uppmärksamhet på att denna intressekonflikt inte bara drabbar de två parterna, som anklagar varandra för den här röriga situationen, utan också en tredje part vars medborgare blir offer. Fortfarande finns det inget hopp om att den ryska gasen ska levereras genom Ukraina.

Slovakien har varit utan gas i åtta dagar, och med nuvarande energirestriktioner för industrier och företag som är verksamma under kristillstånd har vi resurser för bara elva dagar till. Slovakiens gas har återigen fastnat någonstans mellan två stridande parter. Kort sagt: två parter – två sanningar, ingen gas.

I dag kl. 11.45 avslog den ukrainska premiärministern Julia Tymosjenko Slovakiens krav på att återuppta leveranserna av naturgas, och förklarade att: "Ukraina har inte tillräckligt med gas, vi har inte så det räcker till oss själva och det ska inte ni heller ha". Jag vill också understryka att som ett resultat av vårt beroende av rysk gas och av att det är omöjligt att öppna kärnkraftverk V1 i Jaslovské Bohunice, växer hotet mot energisäkerheten i Slovakien.

Herr kommissionsledamot! Jag tackar för era förslag och ansträngningar att finna en lösning. Jag vet en åtgärd som ni kan vidta – dra in bidragen till Ukraina eftersom det är en av de oansvariga parterna.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Situationen är dramatisk. Ryssland och Ukraina agerar oansvarigt. Jag måste också säga att man kan anklaga kommissionen för att vi var ganska långsamma med att vidta åtgärder, även om det också är sant att kommissionsledamot Piebalgs har tagit upp frågan på ett utmärkt sätt under de senaste dagarna. Expertgruppen var en utmärkt idé, och jag tycker att han förtjänar ett tack för insatserna de senaste dagarna.

Men nu måste vi fråga oss varför våra svar på sådana här händelser alltid är så kortsiktiga. Hur många gånger har inte Ryssland utmärkt sig i detta hänseende? Det är absolut inte första gången. Vi har under flera år sett hur gasleveranserna periodvis har avbrutits, och vi måste därför fråga oss själva om vi, parlamentet och institutionerna inom EU, verkligen har gjort tillräckligt för leveranssäkerheten, eller om vi kanske har prioriterat andra saker. Hannes Swoboda gjorde helt rätt i att ställa denna fråga.

Vi har gjort stora ansträngningar för att bestämma om, till vem och på vilka villkor näten ska säljas och privatiseras. Vi har tillbringat veckor och månader med att diskutera hur vi ska hantera klimatfrågan, och vi har inte tänkt på att det finns ett tredje mycket viktigt politiskt projekt: leveranssäkerhet. Vad har vi gjort för att få en större mix av energikällor i Europa och minska vårt beroende? Vad har vi gjort för att se till att även kolkraftverk finns med i denna mix? Genom vår klimatpolitik har vi förkastat kolkraftverken och ökat vårt beroende av gas. Vad har vi gjort för att öka vårt stöd till kärnkraften? Svaret är: alldeles för lite, och alldeles för räddhågat. Vad har vi gjort för att ta fram andra lämpliga ledningar? Vad har vi gjort när det gäller LNG? Vad har vi gjort när det gäller extern energipolitik? De senaste dagarnas händelser innebär att det är hög tid att vi tar itu med frågan om leveranssäkerheten i energipolitiken. Det är helt klart den viktigaste frågan.

Reino Paasilinna, (PSE). – (FI) Herr talman, kommissionsledamöter! Parlamentet kommer snart att rösta om det tredje paketet för el- och gasmarknaderna. Vi har nyligen godkänt energi- och klimatpaketet, men nu när vi har en krissituation bör vi organisera ett möte i större skala där våra samarbetspartners deltar. Vi har den politiska kapaciteten och vi behöver samarbete.

Jag är också positiv till tanken på att inrätta en arbetsgrupp enligt artikel 175, som ska rapportera till parlamentet i maj, till exempel. De ryska och ukrainska delegationerna borde också vara närvarande.

Situationen är allvarlig, som sagt. Miljoner människor fryser och industrierna stängs. Genom att hindra att gasen når EU har Ukraina involverat oss i sitt problem. Samma sak gjorde Ryssland när man stängde EU:s gasledning.

Gasen flödar dock genom andra transitländer. Tack vare ett snabbt ingripande från unionen – tacka kommissionsledamoten för det – är mätaravläsarna på plats. Den ryska gasen har tydligen börjat flöda till det ukrainska nätet, men når ännu inte unionen. En underlig situation har utvecklats. Både EU och Ryssland försöker bygga energiledningar i nya områden: EU utanför Ryssland och Ryssland utanför den forna Sovjetrepubliken. Det betyder jobb för personer som arbetar inom denna bransch.

Jag skulle inte gärna införa sanktioner mot de berörda parterna, och jag tror inte att sanktioner är en klok åtgärd. Jag är skeptisk till att ta till våld eftersom det kan skada oss mer än det skadar dem. Å andra sidan anser jag att en koppling mellan energistadgefördraget och ett framtida partnerskaps- och samarbetsavtal är synnerligen viktig. En möjlighet skulle också vara att inrätta ett konsortium som handhar gasflödet genom Ukraina, det skulle vara en snabb akutåtgärd. En neutral part bör också delta.

Talmannen. – Tack så mycket för detta avslutande påpekande.

Henrik Lax (ALDE). – Herr talman! EU är världens största ekonomiska makt. Ändå fryser många invånare i sina hem. Varför klarar EU inte av att garantera uppvärmningen? Nu om någonsin står det klart att EU måste minska sitt beroende av rysk gas. EU måste bygga upp en gemensam el- och gasmarknad för att kunna trygga sina invånares tillgång till energi. Detta kräver solidaritet inom unionen. Frankrike och Tyskland är i nyckelställning. Ingen, inte ens Tyskland, kan räkna med mera gas från Gazprom på många år framöver. Nord Stream är ingen lösning. Medlingen i gaskriget mellan Ryssland och Ukraina ger EU en bra möjlighet att kräva att parterna ska följa spelregler som är förenliga med en gemensam energimarknad inom unionen. Den chansen, möjligheten ska gripas.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Jag vill betrakta detta problem i ett större politiskt sammanhang. I praktiken är det så kallade rysk-ukrainska gaskriget en av faserna i kampen om inflytande i Europa. Både Ukraina och Georgien är länder som vi gärna skulle vilja ha på vår sida, men Ryssland vill ta tillbaka sitt forna inflytande över dem. Precis som man valde högsommaren för att invadera Georgien, när OS började och mitt i semestertiderna, så väljer man att starta ett gaskrig mitt i vintern, vid nyårshelgen. Inget av länderna har heller fått veta hur man ska agera för att bli medlem i Nato eller EU. Så snart vi blev oförmögna att motarbeta Rysslands aggressionshandlingar mot Georgien stod det klart att Ukraina skulle bli nästa mål. Rysslands politiska teknologi är en av de starkaste i världen och landet har visat att man är beredd att avsätta gigantiska resurser för att uppnå sina politiska mål. Nu gör man det genom att förhala avtalsskrivningen för att misskreditera Ukraina. Denna typ av politisk teknologi har också tillräckliga resurser för att kunna påverka processerna i de länder där man har ett intresse, och till skillnad från oss planerar man och förutspår händelser. Vi måste nå fram till en förlikning och gasleveranserna måste återupptas, om Ryssland har tillräckliga reserver för att kunna leverera. Tack.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Tack så mycket, herr talman! Den allmänna uppfattningen är att Bulgarien var det land som påverkades mest av gaskrisen. Jag behöver inte ens nämna att båda parter fortfarande skyller ifrån sig när det gäller vem som stoppade gasleveranserna och vem som bär skulden för att Bulgarien nu inte har tillräckliga reserver. Låt oss emellertid nu undersöka vad vi kan göra i framtiden. Ett alternativ är rent internpolitiskt och går ut på att hitta en annan källa som Bulgarien kan använda för att tillgodose sina behov vid andra liknande situationer. De övriga tillgängliga alternativen är direkt beroende av kommissionens beslut.

Vi, eller snarare Bulgarien, har en väldig energikälla som var stängd vid tidpunkten av politiska skäl. Jag talar om kärnkraftverket i Kozloduy. För närvarande använder Bulgarien elkraftverk som drivs med kol, och de förorenar miljön mycket mer än vad ett kärnkraftverk gör. Jag är säker på att de gröna ledamöterna håller med om detta. Nedstängningen av de första fyra blocken i kärnkraftverket i Kozloduy, som testades dussintals gånger och visade sig vara fullständigt säkra, var ett stort misstag. Detta har orsakat stor skada för det bulgariska folket och det fortsätter nu att lida ännu mer eftersom vi inte har några energikällor.

Jag vänder mig därför till kommissionen med följande vädjan: det är hög tid att låta både Bulgarien och Slovakien öppna sina fullständigt säkra kärnkraftverk, vilket skulle ge dem ett skydd mot deras energibrist.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Rysslands avbrott i gasleveranserna som ett diplomatiskt vapen har återigen visat varför vi behöver en gemensam politik för energitrygghet genom mellanstatligt samarbete. En sådan politik har den självklara fördelen att den minimerar vår sårbarhet gentemot rysk våldstaktik genom att uppmuntra till användning av alternativa källor som till exempel LNG och nya gasledningar som till exempel Nabuccoledningen och ledningen genom Sahara samt byggandet av ett integrerat europeiskt elnät.

Det kommer också att ge ökad kraft åt den gröna agendan genom att uppmuntra förnybar energi och energieffektivitet och en renässans för kärnenergi. Jag stöder Slovakiens nödbegäran till kommissionen om att åter få öppna den stängda reaktorn i kärnkraftverket Bohunice. Det kommer också att bidra till kampen mot klimatförändring.

Jag tvivlar inte på att Ryssland trakasserar Ukraina och försöker destabilisera regeringen inför det ukrainska presidentvalet nästa år och till och med dra in Förenta staterna i denna tvist för att äventyra Ukrainas euroatlantiska ambitioner.

Europeiska unionen har dock dragits in i detta bråk som ett indirekt offer för Kremls gasdiplomati. Jag kan inte låta bli att tänka att Rysslands planerade detta så att det skulle sammanfalla med inledningen av det tjeckiska ordförandeskapet, även om premiärministern och rådets ordförande Mirek Topolánek har visat stor skicklighet i hanteringen av denna nödsituation.

Ukraina är möjligen skyldigt till anklagelserna om att tappa upp en del rysk gas, men det är kanske förståeligt med tanke på de bilaterala överenskommelser som fortfarande är olösta mellan de båda länderna.

Ukraina är för närvarande tvunget att betala ett företag som agerar mellanhand 500 miljoner US-dollar extra varje år. Med tanke på att Ukrainas gasskuld till Ryssland är på 2,4 miljarder US-dollar skulle man ha kunnat göra sig kvitt skulden på cirka fem år genom att slopa denna betalning, som efter vad som påstås av Ukrainas vice premiärminister ändå hamnar i fickorna på korrupta politiker.

Vi måste motarbeta varje ryskt försök att driva in en kil mellan Ukraina och väst, särskilt med tanke på landets framtid som fullvärdig medlem i Europeiska unionen. Det bästa sättet att se till att Ryssland inte längre kan trakassera eller utöva påtryckningar på Ukraina, eller för den delen förmå Europeiska unionen att skrämma Ukraina till en överenskommelse, är att kämpa för en gemensam europeisk politik för energitrygghet, som visar solidaritet mellan medlemsstaterna i tider av kris och energibrist.

Adrian Severin (PSE). - (EN) Herr talman! Problemet gäller inte bara en dispyt mellan Ryssland och Ukraina. Det finns även en tvist mellan Europeiska unionen och Ryssland som gäller Ukrainas geopolitiska status, en tvist mellan Europeiska unionen och Ukraina som handlar om landets europeiska framtidsutsikter, en tvist mellan Europeiska unionen och Ryssland som rör det ryska monopolet på gasleveranser och slutligen en tvist mellan Europeiska unionen och Ukraina om det ukrainska monopolet på gastransitering.

Alla dessa tvister placerar oss i mitten av ett energikrig, som handlar om maktindelning. I detta krig är vi inte gisslan utan stridande. Vi är inte medlare utan en av parterna med ett legitimt intresse. Detta krig har konsekvenser som sträcker sig från en kris till en annan. Kan vi sluta strida mot varandra och i stället organisera en fredskonferens?

Vi behöver regler för en fri energimarknad som delas med våra ryska och ukrainska partner. Vi behöver garantier och mekanismer för att stärka dessa regler, ett skiljedomssystem för tvistlösning och en institution för att sätta i gång dessa mekanismer. Vi behöver en gemensam energipolitik för Europeiska unionen, med lämpliga rättsliga och politiska verktyg, som befästs med en integrerad överenskommelse med producent- och transitländerna, Ryssland respektive Ukraina. Sanktioner fungerar inte. Konfrontation är inte heller lösningen. Låt oss stå enade och förhandla strategiskt och övergripande. Därför behöver vi organisera en interparlamentarisk ad hoc-grupp som består av företrädare för Europaparlamentet, den ryska duman och det ukrainska parlamentet, så att vi hela tiden och så länge det behövs kan fullfölja en process med samförstånd och strategibyggnad.

Toine Manders (ALDE). - (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Vårt samhälle kan inte fungera utan energi, vilket är uppenbart för tillfället. Gasen måste fortsätta att flöda och på kort sikt anser jag att det är särskilt viktigt att vi undersöker alla diplomatiska vägar. Det är just det som kommissionen och rådet gör nu på ett mycket berömvärt sätt, för att se till att gasleveranserna kommer i gång så snart som möjligt. Att hota med rättsliga åtgärder är naturligtvis inte särskilt effektivt.

På medellång sikt anser jag att det är mycket viktigt att upprätta en europeisk energimarknad, under förutsättning att man vidtar åtgärder som hittills inte vidtagits. Det är hög tid att handla. Jag menar att medlemsstaterna kan spela en viktig roll i sammanhanget, på samma sätt som när det gäller den påskyndade installationen av t.ex. Nabucco- och Nord Stream-ledningen. Vi måste framför allt se till att man skapar ett enda europeiskt nät för både gas och el, vilket kommer att minska vårt beroende och göra det möjligt för oss att upprätta en lämpligt fungerande marknad och visa större solidaritet och förutse brister på ett bättre sätt. Vi måste emellertid kavla upp ärmarna, och jag undrar varför medlemsstaterna hittills har misslyckats med att vidta åtgärder.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Herr talman! EU har framgångsrikt tagit itu med den globala uppvärmningen: antagandet av ett förslag var tillräckligt för att nå omedelbar framgång. Vi lyckades sänka temperaturerna i Europa och åstadkomma en vinter som har påverkat hela kontinenten. Detta är ett bevis

på EU:s makt och förmåga i enlighet med principen "att vilja är att lyckas". Men vår framgång har förvandlats till ett nederlag eftersom vi nu behöver mer värme till våra hem och arbetsplatser. Detta var något som tjänstemännen inte förutsåg.

När det gäller energipolitiken börjar EU nu likna läkaren i Hašeks historia om soldaten Švejk, som rekommenderade en behandling för alla sjukdomar – ett lavemang. EU har begränsat sig till muntliga förklaringar, konferenser och i synnerhet flirtande med Ryssland, vilket gett Ryssland modet att använda sina energitillgångar som ett politiskt påtryckningsinstrument. För att göra saken värre hittade Ryssland en allierad i form av Tyskland, med vilket man bygger en gasledning under Östersjön.

Slutsatsen är uppenbar: vi måste vidta omedelbara åtgärder för att bli oberoende av de ryska gasleveranserna, samtidigt som vi kommer ihåg talesättet "de svagaste dukar under först", vilket innebär att vi först måste rädda de länder som gränsar till och är fullständigt beroende av gasleveranserna från öst, t.ex. Polen och de baltiska staterna, om inte EU anser att privata och ryska intressen är viktigare.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – (BG) Tack, herr talman. För närvarande hålls medborgarna i 18 medlemsstater som gisslan i den politiska dispyten mellan Ukraina och Ryssland. Jag använder termen "politisk dispyt" eftersom vi alla blev vittne till hur Gazprom och energitillgångarna i Ryssland används som ett politiskt vapen för att utöva påtryckningar på en suverän stat. EU-medborgarna hålls som gisslan. Gasen levereras från Ryssland. Man har stängt kranen i Ryssland. Visst ligger skulden även hos Ukraina, så jag vädjar till både rådet och Europeiska kommissionen att klart och tydligt tala om för våra vänner i Ukraina att om inte både oppositionen och regeringen intar en gemensam hållning i de nyckelfrågor som påverkar deras utveckling, kommer de inte att kunna hantera de påtryckningar som drabbar både dem och oss. På samma sätt som vi har samförstånd i våra länder när det gäller nyckelfrågor, måste även de ha samförstånd i nyckelfrågor.

För det andra måste Gazprom betala ersättning till våra medlemsstater eftersom Bulgarien, som är det allvarligast drabbade landet i EU och fullständigt beroende av gasleveranserna från Ryssland, måste hävda sina rättigheter och kräva att leverantören, dvs. Ryssland i det här fallet, uppfyller dem.

För det tredje, när det handlar om energi i EU, måste det enda budskapet vara givet. Vi måste tydligt säga ja till kärnenergi i EU, ja till alternativa energikällor, ja till de olika rörledningar som gör oss mindre beroende av en enda leverantör, ja till större lagringsmöjligheter och ja till fler förbindelser mellan medlemsstaterna så att vi kan undvika liknande kriser i framtiden.

Till sist skulle jag vilja säga att den bulgariska regeringen också kritiseras hårt. Under alla år den har haft makten har den hemlighållit leveransavtalen med Ryssland och inte gjort något för att diversifiera Bulgariens energikällor.

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Herr talman, herr minister, herr kommissionsledamot! I egenskap av företrädare för det mest drabbade landet vädjar jag till er och de institutioner ni företräder att vidta omedelbara åtgärder för att återställa tillgångarna genom att använda de till buds stående politiska medlen och folkrättens bestämmelser. Jag hoppas att rådet och kommissionen, på grundval av solidaritetsprincipen, kommer att godta de bulgariska förslagen att låta de 5 miljarder euro som inte utnyttjats inkludera projekten för upprättande av gränsöverskridande förbindelser mellan Bulgarien och Rumänien och Grekland, och för att utöka lagringsmöjligheterna i Chiren så att de mest brådskande behoven kan täckas, och för att utveckla möjligheter att gemensamt använda terminalerna för flytande gas.

I egenskap av föredragande för en del av det tredje energipaketet anser jag att framför allt frågan om att garantera öppenhet och förenlighet med bestämmelserna är viktigare än alla övriga frågor som har att göra med klausulen om tredjeländer. Jag hoppas också att kommissionen snart kommer att svara på den begäran vi skickade till Anni Podimata om de långfristiga åtgärder som kommer att antas, så att vi faktiskt, före Europeiska rådets vårmöte, kan få en gemensam politik och effektiva åtgärder som kommer att lösa problem som liknar dem som just har uppstått och som José Manuel Barroso i dag beskrev som exempellösa, orätfärdiga och oförståeliga.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Trots överenskommelsen mellan Ryssland och Ukraina om att återställa de ryska gasleveranserna till EU, har vårt hopp om att erhålla gas återigen grusats. Det spelar ingen roll om skälen är tekniska, ekonomiska eller politiska, detta exempellösa gasembargo går inte att rättfärdiga. Under en vinter med rekordlåga temperaturer är det oansvarigt och omänskligt att låta miljoner EU-medborgare frysa. För Bulgarien, det EU-land som påverkas mest av detta, är det särskilt viktigt att principen om att avtal

ska hållas följs och att gasleveranserna återupptas omedelbart. Man bör begära rimlig ersättning för den skada som människor har lidit och för avtalsbrott.

Jag vill gratulera det tjeckiska ordförandeskapet till dess aktiva roll som medlare under krisen. EU behöver nu mer än någonsin förverkliga det gamla mottot om solidaritet som de tre musketörerna proklamerade: "En för alla och alla för en". Ekonomiskt stöd bör ges till länder som har drabbats, t.ex. Bulgarien, för viktiga projekt för att åstadkomma energitrygghet. Det är hög tid att visa att vår union är stark och enig genom att anta en långsiktig energistrategi.

Eugenijus Maldeikis (UEN). - (LT) Det är tydligt att denna gasleveranskris är ett politiskt problem, inte en kommersiell dispyt. Både *Gazprom* och *Naftogaz* genomför huvuduppgiften i denna konflikt – försöker bevisa för oss alla och för samhället hur omöjlig överföringen är i tekniska, teknologiska och ekonomiska termer. Detta upprepas ständigt. Det sker i ännu högre grad eftersom våra partner, EU:s partner, varken vägleds av grundläggande affärspraxis eller av energistadgan. Detta verkar inte existera för våra partner. Jag kan tyvärr inte se någon vilja i Ukraina eller Ryssland att nå en överenskommelse. Det verkar som om de vill köpa tid under förhandlingarna, och jag tror att endast politiska åtgärder kan lösa det politiska problemet till dess att de tekniska lösningarna i samband med överföringen kan genomföras. Jag anser att vi måste sträva efter politiska överenskommelser och politiska garantier mellan EU, Ryssland och Ukraina tills våra mål uppfylls på medellång och lång sikt. En annan sak om energisolidaritet. Bulgariens och Slovakien premiärministrar ska resa till Moskva och Kiev för att förhandla. Denna energisolidaritets vecka bör inte sluta med att förhandlingarna återigen blir bilateralt inriktade. Jag anser att energisolidaritet handlar om att Bulgarien och Slovakien får möjlighet att ta upp kärnkraftsdriften på nytt i detta läge. Det skulle vara verklig energisolidaritet.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag drar tre ganska självklara slutsatser av dödläget mellan Ryssland och Ukraina.

För det första måste vi minska beroendet av gas, som vi importerar i allt större utsträckning. Detta kräver att vi ökar vårt engagemang för inhemsk energi, särskilt förnybar energi och kärnkraft.

För det andra måste vi stärka den europeiska solidariteten mellan medlemsstaterna när det gäller el-, gas- och oljeleveranser. Det innebär att vi förbättrar och utvidgar våra energinät och ledningar. Varför ska Bulgarien inte få någon gas när Rumänien på andra sidan Donau får det? Varför har Slovakien ingen gas när grannländerna Österrike, Polen och Tjeckien har det? Dessa luckor i gasnätet måste täppas igen snabbt. Vilken tidsram finns för detta, herr kommissionsledamot?

För det tredje måste vi diversifiera våra källor när det gäller leveranser och lagringsmöjligheter för gas och olja. Varför utnyttjar vi inte bättre de uttömda gasfälten i södra Nordsjön för lagring?

Vi måste kraftigt utvidga vår infrastruktur för flytande gas och utveckla ledningssystem från alternativa källor och med alternativa sträckningar. Vi behöver bättre och fler ledningar från Norge, Nordafrika och Västafrika samt från Kaspiska havet och Kaukasus, Levanten och Golfstaterna i Mellanöstern.

Till sist vill jag fråga kommissionen och rådet om de gör tillräckligt för att främja förnybar energi och kärnkraft, om de investerar tillräckligt i byggandet av ledningar och LNG-terminaler och om de utvecklar de politiska förbindelser som kan garantera kontinuitet och mångfald i leveranserna.

Det är tydligt att vi inte kan vara beroende av Ryssland eller Ukraina i sådan utsträckning som vi är i dag. Vi måste utan dröjsmål sätta Europeiska unionens intressen först.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Rysslands beteende att stänga av gasen till kunder i EU är oacceptabelt med tanke på de avtal som Ryssland har slutit. Kunderna i EU betalar för att gasleveranserna från Ryssland ska ske inom en viss tid och de har rätt att förvänta sig att leveranserna sker i tid, oavsett tvisten mellan Ryssland och Ukraina. Premiärminister Vladimir Putins beslut att stoppa leveranserna inför tv-kamerorna är inte bara ett brott mot de slutna avtalen utan visar också att *Gazprom* är ett företag som inte drivs enligt marknadsekonomiska principer – det är ett företag som utför befällningarna från Kreml. Vi bör under denna debatt sända ett tydligt budskap till Ryssland och Ukraina om att omedelbart återuppta gasleveranserna.

Jag vill också säga att jag blir besviken över ukrainarnas beteende. Dålig kommunikation med Ryssland, vaga regler för betalning till mellanhänder för gas och politiska strider i regeringens topp komprometterar Ukraina i allmänhetens ögon och förhindrar landet att uppnå sina europeiska ambitioner. Jag tycker att detta är mycket smärtsamt eftersom Ukraina är en viktig granne och strategisk partner för oss.

Den aktuella gaskrisen har slutligen bekräftat att EU måste se till sin egen energitrygghet. Vi kan inte längre tolerera denna handlingsförlamning. Herr kommissionsledamot! Jag uppmanar kommissionen att omedelbart lägga fram lagstiftningsförslag som kommer att möjliggöra den nödvändiga energidiversifieringen, säkra en verklig, inte falsk, energisolidaritet och resultera i en sammanlänkning av de nationella gasleveranssystemen i de enskilda medlemsstaterna.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Mina damer och herrar! Mot bakgrund av den mycket kända ekonomiska krisen och de allvarliga konsekvenserna av gaskonflikten krävs synergi mellan de nationella institutionerna och EU-institutionerna. Problemets omfattning kräver att vi koncentrerar våra ansträngningar och allianser på EU-nivå och ser förbi partigränserna för EU-medborgarnas skull och för deras intressen och rättigheter.

Alternativa energikällor och ny teknik kommer att minska vårt beroende av att importera råmaterial och energi. De ekonomiska och sociala problemen till följd av gaskrisen följs nu av miljömässiga problem. Övergången från gas till olja för hela industrier, något som har ägt rum i Bulgarien, hindrar EU:s planer att minska växthusgasutsläppen. Vi uppskattar EU-institutionernas snabba ingripande, men vi behöver ett privilegierat partnerskap för att förbättra vår självständighet på energiområdet. Det är därför EU:s ekonomiska återhämtningsplan genom ekonomiskt stöd måste ta hänsyn till det aktuella behovet av att skapa en alternativ energiinfrastruktur, särskilt för de mest beroende länderna, t.ex. Bulgarien.

Vi uppmanar Europaparlamentet att anta en tydlig ståndpunkt till stöd för samordnade åtgärder från alla institutioner i syfte att lösa denna gaskris och förhindra att liknande kriser uppstår i framtiden.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Transporten av rysk gas genom Ukraina är inte bara en bilateral fråga eller en kommersiell dispyt. Det är ett problem som har en tydlig multilateral komponent, därför att försäljningen och transiteringen av gas kan utgöra en kommersiell verksamhet endast om de nödvändiga villkoren är uppfyllda. Minimivillkoren i detta avseende anser jag är öppenhet, tydliga bestämmelser, konkurrenskraft, trovärdighet och kontroll.

Min fråga och oro gäller vem som kommer att kompensera de företag som redan har tvingats att göra uppehåll i sin verksamhet? Vem kommer att kompensera de enskilda medborgare som har drabbats? Jag menar alltså att EU måste ställa någon till svars.

Vad kan vi göra nu? Låt oss intensifiera våra diplomatiska ansträngningar. Vi måste bli snabbare och mer effektiva när det gäller att utforma en gemensam energipolitik. Det tredje område som jag vill uppmärksamma er på är diversifiering: diversifiering av källor, leveransvägar och länder från vilka vi importerar energiprodukter.

När det gäller gas vill jag särskilt nämna två prioriterade områden: användningen av flytande gas och Nabuccoledningsprojektet. Båda dessa kommer att resultera i en diversifiering av våra leveransvägar och exportländer. Nabuccoprojektet måste få företräde framför Nord Stream- och South Stream-projekten, inte bara på EU-nivå utan också på medlemsstatsnivå.

Av detta skäl vill jag uppmana kommissionen att åtminstone ge oss grundläggande information om Nabuccoprojektets utvecklingen. Jag vill också fråga vilka ytterligare åtgärder kommissionen har vidtagit i syfte att förhindra att denna typ av svårigheter återkommer under 2010, och jag skulle vilja veta när gasen förväntas börja flöda till EU igen.

Szabolcs Fazakas (PSE). – (HU) Fru talman! Nu när gasleveranserna förväntas komma i gång igen som ett resultat av det inledningsvis tveksamma men till sist samordnade, beslutsamma ingripandet av EU, och trots olika tekniska och andra förmodade problem, kan vi dra en suck av lättnad, men vi kan inte vila på lagrarna.

Vi vet ju att anledningen till dispyten mellan Ryssland och Ukraina inte har avslöjats och åtgärdats, och att den sålunda kan flamma upp igen när som helst. Gaskrisen har dessutom återigen visat vårt beroende och vår sårbarhet. Ett erkännande av detta faktum kan påskynda utvecklingen av en gemensam europeisk energipolitik, där första steget är att EU tar ett gemensamt ansvar för att trygga energiförsörjningen.

För att kunna göra detta måste vi utveckla nya källor och leveransvägar samt förbindelser mellan de olika näten i medlemsstaterna. Vi kan emellertid inte förvänta oss att denna utveckling ska ske på marknadsbasis, utan de europeiska källorna måste göras tillgängliga på grundval av gemensamma europeiska intressen.

Nabuccoledningen utgör en långsiktig lösning, samtidigt som utvecklingen av de nät som sammankopplar de nya medlemsstaterna skulle kunna börja omedelbart, genom att vi använder de 5 miljarder euro som avsatts för detta i det ekonomiska stimulansprogrammet. Detta innebär att vi slår två flugor i en smäll, eftersom denna infrastruktur kan stimulera EU:s ekonomi och skapa arbetstillfällen, samtidigt som den dämpar effekterna av liknande kriser.

Ivo Belet (PPE-DE). - (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta är inget nytt problem: det har diskuterats här i plenum i åratal och även i utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Ryssland har aldrig tidigare så klart tydliggjort hur sårbara vi har blivit och hur lätt det är att muta oss. Det är nu dags att handla.

Herr kommissionsledamot! Er diagnos gällande bristande sammankoppling skulle inte kunna vara mer korrekt. Vi måste gå vidare med detta eftersom det ju faktiskt är något som vi kan göra något åt. Vi måste koppla ihop gasnäten i EU. Ett av huvudskälen till att man inte har gjort detta är att licenserna är nationella. Vi bör harmonisera dessa på ett effektivare sätt eftersom de är olika i varje enskild medlemsstat. Vi måste hitta lösningar för att effektivisera de nationella förfarandena. Jag vet att utskottet inte har någon omfattande behörighet på detta område, men vi bör ändå vara med och försöka hitta en lösning. Något som skulle kunna fungera – och detta nämns också i kommissionens förslag – är att utse en samordnare för varje enskilt gränsöverskridande projekt, som skulle kunna medla när det gäller sammankopplingen av näten och driva saker och ting framåt. Denna samordning kan vara avgörande och det gäller faktiskt även i fråga om vindenergi. Det gläder mig att ni under er andra översyn tydligt angav att samordning kommer att ingå i den planerade utvecklingen av vindkraftverksnät till havs, särskilt när det gäller sammankopplingen med nät på land.

För det andra bör vi i mycket högre grad uppmärksamma flytande naturgas (LNG), eftersom den är mycket mer flexibel och innebär att vi blir mindre sårbara. För det tredje bör näten anpassas för hållbar energi som, det vet vi, kommer att produceras lokalt, och vi måste se till att den får prioriterat tillträde till näten.

Det är uppenbart vad vi måste göra. Jag antar att det nu finns politisk vilja att komma i gång och att grundläggande och specifika beslut kommer att fattas under det kommande vårmötet.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! En kund som betalar ett avtalat pris har fullgjort en skyldighet. Ryssland bär ansvaret för krisen och man bör rikta sanktioner mot landet, herr kommissionsledamot. Ukraina har uppenbarligen kommit i kläm. Om Ryssland inte kan acceptera Ukrainas politiska väg måste landet ändå gå vidare, precis som man gick vidare när man förlorade det politiska inflytandet över länderna i f.d. Sovjetunionen. Världen är föränderlig och Ryssland måste helt enkelt acceptera detta.

Rysslands teatraliska uppvisning när man stängde av gasen tydde på att man inte var intresserad av att sälja sin produkt till oss. Det såg åtminstone ut så. Ryssland bör för sin ekonomis och sitt folks bästa följa marknadens spelregler och man bör också vårda sin image som pålitlig partner. Jag betonar att de två parternas ömsesidiga beroende förmodligen är den viktigaste aspekten av detta avtal och detta samarbete.

Jag tror att Ryssland till sist kommer att förstå denna sanning, och EU kommer att ta hänsyn till Ryssland och bli en bra medlare.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Gazprom och Naftagas leker med EU-konsumenternas förtroende. Hundratala företag i Slovakien har tvingats stoppa produktionen och människor fryser i sina hem i Bulgarien. EU:s medborgare bör inte tvingas betala priset för det kommersiella och politiska spelet.

Det är svårt att bedöma vem som bär den största skulden, men en sak är klar – Slovakien och Bulgarien behöver omedelbar hjälp. De behöver en omedelbar lösning, de behöver gas omedelbart och de måste få veta vad som kommer att hända med deras kärnkraftverk.

Jag antar att vi trots det som har hänt inte kommer att vända ryggen åt länderna i f.d. Sovjetunionen, inbegripet Ukraina, som vill frigöra sig från det ryska inflytandet. Ukrainas medborgare ska inte behöva lida för att deras politiker har misslyckats.

Evgeni Kirilov (PSE). - (EN) Fru talman! Jag håller i stort sett med mina kolleger, som berömde det tjeckiska ordförandeskapets aktiva roll.

Jag stöder dock inte den politiska tonen i vice premiärminister Alexandr Vondras inledande anförande. Tonen är alldeles för lugn. Vi har visserligen visat upp en enad front, och gör det fortfarande, men vi gör det inte tillräckligt kraftfullt. Om vi beaktar den svåra situationen för miljoner europeiska medborgare som lider denna stränga vinter kan vi inte vara lugna. Jag undrar varför det är så. Vi måste agera. Jag håller med majoriteten av mina kolleger som kräver en utredning för att ta reda på vilken av de två sidorna som är den mest oansvariga. Båda är ansvariga! Kanske beror den lugna politiska tonen på att det inte längre bara handlar om Ryssland utan även om Ukraina, och det är inte i sin ordning.

Jag anser verkligen att inte bara Europaparlamentet utan även ordförandeskapet höjer rösten för alla medborgare som lider.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Fru talman! Denna kris visar hur viktigt det är att Europeiska unionen blir mindre energiberoende. När vi nu diskuterar energiförsörjning får vi dock inte glömma bort vikten av att även kontrollera energibehovet.

Inom Europeiska unionen finns ett mål för förbättring av energieffektiviteten med 20 procent fram till år 2020 och ett antal rättsakter som fokuserar på energibesparing. Dessa energieffektivitetsåtgärder kommer inte bara att bidra till att åtgärda klimatförändring och bränslefattigdom utan kommer även att stärka Europeiska unionens energitrygghet.

Det finns naturligtvis en väldigt bra anledning till att kommissionens handlingsplan för energieffektivitet har ett internationellt inslag och erkänner betydelsen av att uppmuntra förbättringar av energieffektiviteten i länder utanför EU, inte minst i länder som levererar och transiterar energi till Europa. Om de använder mindre energi så står vi sannolikt mer. Det är viktigt fränsett den omedelbara politiska sidan av denna kris.

András Gyürk (PPE-DE). - (HU) Fru talman! Låt oss tala klarspråk. EU har inget lärt av erfarenheterna från gaskrisen 2006 mellan Ryssland och Ukraina och misslyckades grovt under den nu aktuella krisen. När gaskranarna stängdes av stod beslutsfattarna som fallna från skyarna. Krisen med energileveranserna, som är den allvarligaste hittills, kan kanske bli en väckarklocka för medlemsstaterna, och vi måste vidta åtgärder för att minska vårt energiberoende.

Jag hoppas att det nu står klart för alla att den konflikt som har blossat upp mellan Ryssland och Ukraina inte bara är en privat bilateral rättstvist, eftersom den berör hundratals miljoner EU-medborgare. Den aktuella krisen sätter såväl den gemensamma energipolitiken som solidariteten inom EU på prov.

Vad det nu handlar om är om medlemsstaterna kan frigöra sig från den politik som hittills grundats på separata avtal. Vad det handlar om är om EU kan agera samfällt och stå enat i en så oerhört viktig fråga.

Eluned Morgan (PSE). - (EN) Fru talman! Det gläder mig att Alexandr Vondra är tillbaka. Jag vill tacka honom för hans förklaring av situationens allvar. Men när ska rådet lära sig att EU kommer att ha en svag ställning tills vi börjar agera samfällt i energifrågorna, i synnerhet i förhållande till Ryssland och Ukraina?

Jag vill ge er ett exempel på när rådet inte förstår detta. Vi kommer inom kort att påbörja förhandlingarna om den andra behandlingen av paketet för energiliberalisering. Kommissionen lade fram en mycket genomarbetad ståndpunkt om tredjeländer som investerar i EU, där det föreslogs att kommissionen skulle föra EU:s talan i dessa frågor. Vad gjorde ni i rådet då? Ni återgick till nationella ståndpunkter och menade att det är EU:s medlemsstater som ska ha sista ordet och inte kommissionen.

Det är denna söndra och härska-taktik, världens äldsta knep, som ni och era kolleger har fallit för. Så länge ni inte förstår att gemensamma ansträngningar för mer internationellt inflytande är den rätta vägen, kommer vi alltid att befinna oss i en position där vi är sårbara. Ni måste förklara för EU:s medborgare varför de nu sitter i kylan. Ni måste ändra er ståndpunkt i denna riktning. Kommer ni att göra det?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Fru talman! För det första vill jag be om ursäkt. Det är första gången jag är här och kanske dröjde jag mig kvar för länge vid inledningen och bidrog till förseningen. Men jag anser att denna sammanfattning av hur vi har agerat sedan tidig morgon den 1 januari var värdefull.

Att agera samfällt är precis vad vi försöker göra i detta äventyr. Jag anser att vi lyckas bra med det just nu.

Ni nämnde det interna energipaketet. Det är inte ämnet för denna debatt. Vi håller på att diskutera nödsituationen. Men jag kan i alla fall säga att utifrån vad jag vet om rådets diskussion var de olika farhågorna för att övergå till fullständig åtskillnad helt enkelt motiverade av vissa länders strategiska intressen. Denna debatt handlar om en tredjelandsklausul etc. Jag nämnde dock tidigare att det är en av det

tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar, och vi kommer att göra allt vi kan för att hitta en lösning och en kompromiss mellan rådet och Europaparlamentet.

Men förvänta er ingen mirakellösning som i det spel om gasen som pågår i Central- och Östeuropa. Det är skillnad på att vara på en ö, där man har friheten att föra in energi via en valfri hamn, och att ha ett läge som till exempel Slovakiens eller Bulgariens. Ni har rätt i att det finns vissa länder även i denna region som är bättre utrustade för denna typ av nödsituation. Vi måste dock ha i åtanke att man exempelvis inte kan bygga gaslagringsanläggningar var som helst. Det krävs rätt geologisk miljö.

Vi är till exempel lyckligt lottade i mitt land, där alla lagringsanläggningar finns i den östra delen av landet. Vi kan pumpa från dessa lager och distribuera gas även om det knappt kommer några leveranser utifrån. På så sätt kan vi överleva ett par veckor eller månader men inte mer. I Slovakien finns i stället dessa geologiska positioner i landets västra del, och att vända flödet är ingen enkel process. Man behöver ha kompressorer på ledningarna och om man inte har det blir det problem.

Till er som menar att det är ett politiskt problem och att man uppvisa en enad front kan jag utifrån min erfarenhet enbart hålla med er. Eftersom människor fryser är det en politiskt svår situation och därmed ett politiskt problem. Jag håller till exempel med Jacek Saryusz-Wolski och István Szent-Iványi som menar att det pågår ett cyniskt spel och att det i slutändan handlar om att vinna kampen om vem som ska kontrollera infrastrukturen i det aktuella landet. Andra, till exempel Hannes Swoboda och Jan Marinus Wiersma, som betonar att vi inte ska se allt i svart och vitt och att Ukraina förtjänar en viss uppmärksamhet, har också rätt. Självklart gör Ukraina inte saken lättare. Det anser åtminstone jag. Men vi bör också vara medvetna om att Bulgarien och Slovakien befinner sig i en fruktansvärd situation, eftersom det plötsligt finns ett land som vill utnyttja denna svåra situation och tvinga fram en konflikt mellan dessa länder och Ukraina. Det är vad vi kan se just nu, till exempel utifrån dagens utveckling. Så det är svårt – och vad kan vi göra?

Det finns även de som är rädda för att överhuvudtaget ge sig in i spelet, eftersom de ser det som en risk att till slut bli den som sitter där med Svarte Petter på hand och får betala räkningen. Jag anser inte att de som är rädda för att ge sig in i spelet är särskilt modiga. En modig person är en som vågar ta risker.

Varför inte köpa gas vid den ukrainsk-ryska gränsen? Ett utmärkt exempel! Vi har diskuterat detta, men vilka är leverantörerna på EU:s sida? Det är privata företag som är rädda att inte få någon kontroll över gasleveranserna. Självklart borde det finnas en lösning här men det skulle kräva att Ukraina gick med på att ge upp sitt intresse i ledningen. Som ni vet förbjuder det ukrainska parlamentet detta och därför är de inte redo att genomföra det. Europeiska företag bör inta en särskild roll och det är ingenting som kan göras på några veckor eller månader. Så vi måste öka trycket. I dag sa vi till exempel att vi måste vidta rättsliga åtgärder. Det är viktigt att göra på båda sidor.

Jag vill inte upprepa mig och ännu en gång dra över tiden. Jag vill tacka er särskilt för ert intresse och engagemang – från Jacek Saryusz-Wolski i PPE-DE-gruppen till alla er som är här. Vi behöver er hjälp och er uppmärksamhet. Vi behöver hjälp med att uppmärksamma denna fråga i de EU-medlemsstater där den inte är förstasidesnyheter. Det vill säga främst i denna del av Europeiska unionen, där det inte råder någon nödsituation. Ert engagemang kan hjälpa oss att mer aktivt visa upp en enad front.

Sist men inte minst håller jag med de flesta av er som förordade en mer strategisk hållning och talade om behovet av lösningar på medellång och lång sikt – det är exakt det som det tjeckiska ordförandeskapet planerar att göra. Vi har våra sex månader – och kanske fyra månader då vi kan samarbeta med er i frågan – och vi är helt överens med kommissionen och medlemsstaterna om att påskynda arbetet för att göra detta till en nyckelfråga vid Europeiska rådets möte i mars och självklart även om att i maj anordna ett toppmöte för den södra gaskorridoren för att främja diversifiering av energiförsörjningen genom till exempel Nabuccoprojektet och andra projekt.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag ska försöka fatta mig så kort som möjligt. Från utrikespolitisk synpunkt finns många konsekvenser, och vi började se närmare på dessa konsekvenser 2006 då den första varningssignalen kom. Det viktigaste är vad vi kan göra tillsammans i framtiden. Vi har ett problem, och det är givetvis fördraget. I fördraget finns ingen gemensam yttre säkerhetspolitik. I Lissabonfördraget kommer vi att ha en solidaritetsklausul, som då kommer att kunna användas för att åstadkomma den bättre samordning som har tillämpats och omnämnts överallt. För det andra: vi har ägnat oss åt energidiplomati under två år. Ett antal memorandum har undertecknats. Vi har jobbat på detta, men mycket är fortfarande bara teori eller befinner sig i ett förberedelseskede. Det är mycket svårt att samla alla aktörer på en och samma gång. Vi kan under normala förhållanden endast skapa en ram, exempelvis för Nabucco. Därefter har vi försökt att skaffa den gasvolym som krävs för att Nabucco ska

försörjas och byggas. Där tror jag att det krävs offentlig–privata partnerskap. Det var det andra jag ville ta upp. Det tredje är, som vi alla givetvis vet och som så ofta har sagts, att den här gaskonflikten är en kommersiell konflikt, men den har också omfattande politiska konnotationer.

Vi ser också hur dåliga förbindelserna mellan Ryssland och Ukraina är, men vårt huvudmål måste vara att stabilisera situationen så mycket som möjligt. En av dessa möjligheter kommer att vara vår nya tanke om ett östligt partnerskap, där vi vill att de östliga parterna arbetar tillsammans. När det gäller Ukraina kommer vi att hålla en gemensam internationell investeringskonferens om återuppbyggnad och modernisering av Ukrainas gasöverföringssystem i slutet av mars. Jag tror att det är en händelse som ligger rätt i tiden. När det gäller de bilaterala förbindelserna – EU–Ryssland eller EU–Ukraina – anser jag att det är tydligt att avsnitten om energiförsörjning och energiöverföring i de nya avtal som håller på att förhandlas fram har fått förnyad betydelse och kommer att finnas med.

Min slutpoäng är att vi inte bara ser österut utan även söderut. Vi har redan arbetat tillsammans med många arabländer om initiativ för att få gas via Turkiet, förhoppningsvis till en Nabuccoledning. Det innebär att diversifiering av ledningar, källor och naturligtvis olika energislag – som det har sagts här – kommer att vara den väg vi måste välja i framtiden. För detta behöver vi också den riktiga rättsliga grunden, och det är svårt.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Jag vill bara säga ett par saker. För det första är vår uppgift att omedelbart återupprätta försörjningen därför att människor lider, industrin lider, människor förlorar sina jobb. Det är alltså huvuduppgiften, inte att skapa ytterligare hinder.

Men efter det bör en analys göras och åtgärder också vidtas. Vi bör ompröva några av våra stereotyper, för om man kan kalla 2006 en varningssignal så är detta en verklig chock.

Vi underskattar i själva verket vad som verkligen hände. Om två länders regeringar har anklagat varandra för att ha stängt av kranen till gasledningarna så kan min enda slutsats – eftersom jag litar på länderna och regeringarna – bli att någon har mixtrat med ledningarna, och det är mycket svårt att tro.

Så det som har hänt är verkligen mycket ovanligt, och jag menar att det bör få stor inverkan på den energipolitik som vi försöker inrätta. Det är därför jag menar att inga frågor längre bör vara tabubelagda. Vi bör verkligen diskutera hur man garanterar försörjningstrygghet under alla möjliga förhållanden.

Och jag väntade mig ärligt talat aldrig att leveranserna skulle avbrytas helt. Det var inget jag förväntade mig: det blev en chock för mig också. Ni kan lägga skulden på mig som kommissionsledamot med ansvar för energi och säga "ni skulle ha förutsett detta". Men det gick inte att förutse. Det är någonting nytt som aldrig har hänt förut, och i framtiden bör vi vara beredda på en sådan åtgärd.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (torsdagen den 15 januari 2009).

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) EU står återigen inför en kris när det gäller leveranserna av naturgas. Det framgår inte vem som bär skulden. Ryssland? Ukraina? Båda? Jag uppmanar kommissionen att offentliggöra vad som orsakat denna situation. EU måste ta på sig ansvaret att klargöra vem som egentligen bär skulden.

Krisen har tyvärr visat att många EU-länder är sårbara för energiutpressning och kan komma att drabbas till följd av de politiska snarare än ekonomiska misshälligheterna mellan länderna i f.d. Sovjetunionen. Vi måste helt klart omgående få till stånd en gemensam europeisk energipolitik som baseras på en gemensam yttre strategi. Vi måste underlätta en diversifiering av leveranskällorna och transitvägarna för naturgas. Nabuccoprojektet måste ovillkorligen påskyndas.

Jag anser att kommissionsledamoten med ansvar för energi måste lägga fram en rapport om de åtgärder som vidtagits, eller snarare INTE vidtagits, av kommissionen under det gångna året till stöd för Nabuccoprojektet.

Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig. – (PL) I dagens debatt har mycket blivit sagt om gasleveranserna och förbindelserna, sammankopplingarna och beroendet hos Europas ekonomier. Vi måste dra lärdom av den aktuella krisen.

Vi måste även betrakta Jamal 2-projektet som förnuftigt och intressant för oss. Det är inte bara överlägset den baltiska ledning som kringgår Polen utan kommer att innebära en ökad energitrygghet. Om

Jamalgasledningen byggs kommer den att leda till en betydligt ökad överföring av gas via Polen till Europa och vara en mer kostnadseffektiv och ändamålsenlig lösning än den nordeuropeiska gasledningen, och den kan dessutom färdigställas snabbare.

Jag anser att vi måste vidta åtgärder i denna riktning för att garantera energitryggheten för alla EU:s medlemsstater.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Gaskrisen illustrerar två betydande problem för EU.

Vi har fortfarande ingen gemensam strategi på energiområdet, eftersom den sammanhållning som krävs saknas. I dagsläget har 11 EU-länder av 27 drabbats till följd av avbrutna leveranser. Beroendet av rysk gas är emellertid ett gemensamt säkerhetsproblem eftersom energivapnet kan brukas när som helst, särskilt mot Rysslands f.d. satellitstater. I detta läge är det EU:s plikt att skapa en säker energizon för de nya medlemsstaterna. Det stora problemet för Europa är diversifieringen av gaskällorna, inte transitvägarna mellan Ryssland och EU.

För det andra är gaskrisen ett bevis på den politiska svagheten hos ett splittrat och vankelmodigt EU. En av de mest skriande bristerna hänger samman med EU:s ordförandeskap. Särskilt i kristider behöver vi en representativ röst som för EU:s talan. En kör av olika röster riskerar att dra löje över föreställningen om ett enat Europa, för att inte tala om dess internationella rykte och inflytande. EU:s ordförandeskap måste därför förlängas och även stå fritt från de politiska strukturerna i medlemsstaterna.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Ännu en varningssignal.

Den pågående gaskrisen visar återigen hur svag och ineffektiv vår energipolitik i EU är. När de utsätts för hårt tryck litar EU:s nationella regeringar främst till sina egna tillgångar och källor. Detta är inte förvånande med tanke på omständigheterna, men det visar en annan aspekt av den bristande solidariteten inom EU. Denna kris framhäver också vad som är nödvändigt för framtida åtgärder inom ramen för EU:s energipolitik, om vi vill ha en sådan, i realiteten. När det gäller frågan om oljelager bör vi utveckla lagring av gas. Vi måste ha en diversifiering av gasleverantörer, leveransvägar och leveransmekanismer (som för flytande naturgas). Nabuccoprojektet bör påskyndas och pengarna för detta projekt bör ökas på genom att Europeiska investeringsbanken blir delaktig i finansieringen. Argumentet att man inte får tillräckligt med gas där nya transportvägar utvecklas håller inte för en närmare granskning. Vi måste utveckla förnybara energitillgångar i snabbare takt och spara energi. Sist men inte minst behöver vi utveckla gränsöverskridande energiförbindelser så att EU-medlemsstater kan hjälpa varandra om behov uppstår.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar!

Energisektorn utgör en betydande ekonomisk och geopolitisk faktor. I dagsläget importeras nästan hälften av EU:s energi, och 2030 kommer 70 procent av naturgasleveranserna och 100 procent av oljeleveranserna att utgöras av import. Vi måste därför skyndsamt utarbeta en gemensam energipolitik. Vi måste se till att en gemensam energipolitik vilar på tre pelare. Detta innebär att de nationella näten måste kopplas samman helt på EU-nivå, leveranskällorna diversifieras och aktiva sparåtgärder på energiområdet vidtas.

Samtliga åtgärder måste också leda till att vi undviker energikriser som den nu aktuella med Rysslands gasleveranser genom Ukraina, som ställer till stora problem för EU:s befolkning och påverkar ekonomin negativt. Är det verkligen lika lätt att stjäla gas från ett nät som att stjäla en plånbok ur en ficka? Går det verkligen att avbryta leveranserna från en dag till en annan utan att i förväg underrätta användarna? Innan vi utreder överträdelserna av internationella avtal och överenskommelser och det faktum att den leverantör som får huvuddelen av sin inkomst från gasexporten behandlar de européer som troget betalar för gasen med nonchalans och ointresse, anser jag att vi måste vidta åtgärder för att säkra EU:s energitrygghet.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) EU har inget lärt av erfarenheterna från gaskrisen 2006 mellan Ryssland och Ukraina. När gaskranarna stängdes av stod beslutsfattarna som fallna från skyarna. Krisen med energileveranserna, som är den allvarligaste hittills, kan kanske bli en väckarklocka för medlemsstaterna och få dem att inse att vi måste vidta åtgärder för att minska vårt energiberoende. Konflikten mellan Ryssland och Ukraina är inte bara en privat bilateral rättstvist, eftersom den berör hundratals miljoner EU-medborgare.

Den aktuella krisen sätter såväl den gemensamma energipolitiken som solidariteten inom EU på prov. Vad det nu handlar om är om medlemsstaterna kan frigöra sig från den politik som hittills grundats på separata avtal. Vad det handlar om är om EU kan agera samfällt och stå enat i en så oerhört viktig fråga.

De senaste dagarnas passivitet är särskilt smärtsam, eftersom Europeiska kommissionen har gjort goda insatser i arbetet med att fastslå vilka åtgärder som kan bidra till att minska EU:s beroende. Vi kan endast ställa oss bakom de åtgärder som läggs fram i EU:s handlingsplan för energitrygghet och energisolidaritet. Investeringar i utveckling av alternativa leveransvägar och sammankoppling av befintliga nät måste göras så snart som möjligt. Stödet till infrastrukturer för energieffektivitet måste ökas, och vi måste lyfta fram energiaspekten i den utrikespolitik för EU som just nu utformas.

Jag anser att den aktuella krisen hade fått mindre dramatiska konsekvenser om EU inte hade väntat till sista minuten med att ta sitt förnuft till fånga och om löftet om en gemensam energipolitik inte endast varit en läpparnas bekännelse.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den aktuella krisen med gasleveranserna till Ukraina och Europa tycks få betydligt större konsekvenser än tidigare kriser som varit en följd av ett liknande problem med Rysslands monopolställning som gasleverantör till EU. Detta har fått oss att inse den verkliga betydelsen av de termer och begrepp som vi ofta använder men inte alltid förstår, exempelvis energisäkerhet, solidaritet inom EU, gemensam energipolitik eller diversifiering av gasleveranserna och sätten att leverera gas och andra bränslen. Vi behöver inte ens veta de verkliga skälen till Rysslands beteende för att dra våra slutsatser. Att känna till motiven är givetvis viktigt för att moraliskt och politiskt bedöma hur enskilda länder och företag agerar, men vilka motiv de enskilda parterna i avtalet än kan ha haft har en del av EU:s medborgare drabbats av de besvärliga följderna av att inte få någon gas. Sanningen måste fram, men den ger oss ingen gas. Låt oss ta tillfället i akt att få seriösa svar på ett antal frågor. Kommer vi att kunna dra rätt slutsatser av det aktuella läget? Kommer vi att kunna höja oss över kortsyntheten hos de politiska partier som nu befinner sig i opposition och cyniskt utnyttjar situationen till grundlösa attacker på de egna nationella parlamenten? Kommer Nabucco att byggas? Kommer vi att utöka de obligatoriska bränslereserverna? Kommer de som av ideologiska skäl motsätter sig atomenergi att ändra sig? Låt oss hoppas det.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Den aktuella gaskrisen har varit en viktig läxa för oss, och EU måste dra lärdom av den. Detta är ännu en vändpunkt, och det måste bli den sista där bristen på styrning i 27 länder ter sig så uppenbar. Europas folk förväntar sig detta, även i de länder som inte är direkt berörda av gasblockaden och där man är mindre beroende av leveranser från Gazprom.

Den solidaritetsmekanism som ingår i direktivet från 2004 är helt otillräcklig för dagens utmaningar. Vi måste enas om en praktiskt genomförbar gemensam politik för solidaritet, trygghet och diversifiering på energiområdet. Vi behöver inga slagord. Vi behöver investeringar i infrastruktur. Vi behöver se om vårt hus inför framtida kriser genom att förbättra våra möjligheter att lagra gas. Energisolidariteten ställer krav på gränsöverskridande förbindelser mellan de enskilda ländernas överföringsnät. Här är Polen ett bra exempel. Trots att landet huvudsakligen får sina leveranser via ledningar från Ryssland, som inte passerar genom Ukraina, och man därför drabbas mindre av den aktuella krisen, är Polen ändå avskuret från Västeuropas överförings- och lagringssystem.

Vi är oroad över att den aktuella krisen bland annat resulterat i ett minskat förtroende inte endast för Ryssland utan även för Ukraina. Denna konsekvens av gaskriget är inte mindre betydelsefull än de återkommande problem som konsumenterna haft under en sträng vinter.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Det är mycket svårt att diskutera gaskrisen, eftersom rådet, parlamentet och kommissionen till slut inte hade någon som helst möjlighet att agera. Debatten är emellertid mycket viktig men inte tillräckligt långtgående. Jag vill tacka mina kolleger från olika politiska grupper och medlemsstater för stödet till Bulgarien och de övriga länder som drabbades av krisen.

Detta innebär dock inte att vi får någon gas och kan ge våra landsmän normala europeiska levnadsförhållanden. Krisen har inneburit att Bulgarien har gått från att vara ett energicentrum på Balkan till ett centrum för gaskrisen.

Det krävs alltså skyndsamma åtgärder. Krisen får humanitära och ekonomiska konsekvenser. Vårt land destabiliseras ytterligare utöver den finansiella och ekonomiska krisen. Parlamentet måste anta en resolution där det klargör sin inställning och vidtar åtgärder som gör det lättare att klara krisen. Här och nu. Åtgärderna måste innefatta kärnenergi och sökande efter nya naturgaskällor. Vi behöver en ny handlingsmekanism och en ny uppsättning instrument.

Om parlamentet inte bidrar till en lösning av problemet i dag blir det självt en del av problemet. Detta kommer att få negativa politiska konsekvenser för EU.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den aktuella krisen visar än en gång att det största problemet är beroendet av energiresurserna i Ryssland och att Ryssland utnyttjar situationen på ett sätt som inte är förenligt med gängse internationella förfaranden.

Uttalandena av kommissionens och rådets ordförande under krisen i Georgien om en förändring av EU:s förbindelser med Ryssland måste omsättas i praktisk handling.

Lissabonfördraget måste ratificeras, så att vi kan få till stånd en gemensam europeisk energipolitik.

Vi måste omgående inleda byggandet av Nabuccogasledningen.

Det är absolut nödvändigt att främja energiprojekt som innebär att Svartahavsregionen lyfts fram ytterligare och att energiresurserna i regionen runt Kaspiska havet utnyttjas.

Utvidgningen österut av den europeiska energigemenskapen och det prioriterade införlivandet av energi som ett ämne inom den nya ram som skapats genom det östliga partnerskapet kan också bidra till att lösa den aktuella situationen.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Fru talman, herr ordförande!

Det tjeckiska ordförandeskapet kunde olyckligtvis inte inledas som planerat, utan man fick börja med att ta itu med den påtvingade lösningen av den rysk-ukrainska gaskonflikten, på samma sätt som det föregående ordförandeskapet fick börja med att försöka få ett slut på kriget mellan Ryssland och Georgien.

Allt har emellertid en positiv sida. Tack vare striden om gästillsförelsen har energifrågorna hamnat i förgrunden, särskilt kravet på en gemensam energipolitik.

Den gemensamma energipolitiken kan emellertid inte utformas i Bryssel, om inte medlemsstaterna drivs av ett gemensamt intresse utan i stället sluter bilaterala avtal på villkor som endast är förmånliga för dem själva. En gemensam politik måste följaktligen ta form i medlemsstaternas huvudstäder och inte, som man kanske kan förvänta sig, i Bryssels maktkorridorer.

Jag hoppas att talesmannen lyckas ge eftertryck åt denna uppfattning.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Ryssland blockerade gasleveranserna vid en extremt olämplig tid för europeiska konsumenter, och det är nödvändigt att gasleveranserna helt enkelt återupptas. Men efter att ha löst denna kris måste vi se närmare på vårt beroende av gas från Ryssland, och det finns två aspekter som måste beaktas.

För det första måste Ryssland intyga att man kan uppfylla sina åtaganden gentemot EU. Föråldrad teknik och infrastruktur som inte fungerar kan äventyra ett stabilt flöde av gas till EU. Det bör också noteras att vi trots ambitiösa planer på gasledningen Nord Stream inte kan vara säkra på att produktionen från de ryska naturgasfälten är tillräcklig för att uppfylla Rysslands åtaganden.

För det andra har Kreml historiskt använt ekonomiska instrument som politiska verktyg. EU bör aldrig bli offer för ett sådant politiskt beteende. Jag uppmanar EU att diversifiera sitt energipaket för att undvika beroende av en enda naturgasleverantör.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Det finns enligt min uppfattning två aspekter av problemet med gasleveranserna från Ryssland till Ukraina och vidare till EU. Den första är att många är stridslystna och med höjd röst frågar hur Ryssland vågar bete sig som det gör. Jag frågar varför det inte skulle göra det. Om EU självt i första hand är ett nyliberalt projekt, där marknaden antas lösa allt, varför skulle då inte Ryssland ha en marknadsmässig inställning och kräva betalning av det belopp som gäldenären är skyldig landet? Gaskrisen utlöstes inte av Ryssland utan av Ukraina, och detta är inte ett politiskt utan ett ekonomiskt problem. Detta måste uttryckligen framhållas! Den andra aspekten är den inriktning (som jag tidigare många gånger kritiserat) som företräds av EU:s organ och institutioner – parlamentet inte undantaget – på betydelselösa problem som enbart leder till att uppmärksamheten avleds från de verkligt brådskande frågorna. Detta bekräftades återigen genom reaktionen på Rysslands legitima beslut att avbryta gasleveranserna. I stället för att hänge sig åt ett pinsamt fjäskande för den ukrainska administrationen som ett slags "skyddsfilt" mellan Ryssland och EU-länderna och fantisera om hur en formfulländad gurka ska se ut borde EU ha förberett sig för denna kris för länge sedan. Hur har EU exempelvis hjälpt slovakerna och bulgarerna, som har drabbats hårdast av gaskrisen? Fick de någon hjälp över huvud taget? Annars är det något fel på integrationen.

Kristian Vigenin (PSE), skriftlig. – (BG) I gaskriget mellan Ryssland och Ukraina är det de mest oskyldiga som i slutändan drabbats hårdast. Den aktuella situationen är ett tydligt bevis på hur beroende Europa är både av källan till tillgångarna och av transitländerna. Den är också ett bevis på hur oberättigad kritiken varit mot de alternativa ledningarna, exempelvis Nord Stream och South Stream. Den är tyvärr även ett bevis på EU:s handfallenhet både när det gäller att bistå de medlemsstater som drabbats hårdast och att garantera medborgarnas trygghet.

Det viktigaste nu är att återuppta gasleveranserna. EU måste även utnyttja hela sin politiska arsenal för att övertala Ryssland och Ukraina att frigge de 18 medlemsstater som de håller som gisslan.

Den andra åtgärden måste vara att bistå de länder som drabbats hårdast. I en ekonomisk kris och på avtalslutande marknader kan effekten av gasbristen visa sig ödesdiger för många företag i mitt land och leda till att tusentals människor blir utan arbete. Vem tar ansvar för detta?

Den tredje och viktigaste åtgärden på lång sikt är byggandet av de alternativa gasledningarna, framför allt Nabucco, liksom investeringar i både en sammankoppling av medlemsstaternas gasnät och byggande av lageranläggningar för att garantera bättre reserver.

Den enda slutsats man kan dra av allt detta är att vi behöver en gemensam europeisk politik, men det är beklagligt att det måste krävas en djup kris för att vi ska inse detta.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Fru talman! Krisen med gasleveranserna till EU, i Ukraina och på Balkan bör i första hand ses som ett inslag i kampen om politiskt och ekonomiskt inflytande i de f.d. Sovjetrepublikerna.

Det land som striden nu gäller är Ukraina. Ryssland har engagerat sig i valkampanjen som just ska börja där. Man ville utnyttja den till att visa allmänheten i Ukraina att om landet förblev Ryssland troget skulle det få billig gas och olja.

Den aktuella konflikten är även ett bevis på att detta slags geopolitiska inflytande är viktigare för Ryssland än goda förbindelser med EU. Ryssland har vägt in de ekonomiska kostnaderna för de avbrutna gasleveranserna i sina åtgärder. Låt oss alltså inte göra oss några illusioner – detta är bara början på kampen om inflytande i Ukraina.

EU föredrar sin vana trogen att blunda och vill fortsätta att för sin energi vara hänvisad till import av gas och olja. Samtidigt utnyttjas inte de egna tillgångarna i form av kol och brunkol (bland annat i Polen). Jag känner inte till om förklaringen är politisk enfald eller om det endast handlar om att behålla energitrycket på speciella länder i gemenskapen.

Marian Złotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Frågan om gasleveranserna till Ukraina och EU från Ryssland måste lösas omgående. EU behöver en energitrygghetspolitik, liksom en diversifiering av sina resurser och solidaritet inom energisektorn, i syfte att motverka kriser som påverkar medborgarna.

Drygt hälften av EU:s medlemsstater berörs av att Ryssland har stoppat gasleveranserna. Leveranserna av gas till industrin i Bulgarien har dragits ned eller avbrutits, eftersom landet till 90 procent är beroende av gas från Ryssland.

Jag stöder både ordförandeskapets och kommissionens inställning att båda sidor bör uppmanas att inleda en dialog för att uppnå en kompromiss. Utan teknisk samordning mellan de båda sidorna kan ingen gas levereras. Vi måste i framtiden ha en öppen dialog med båda sidor och därmed undvika att hamna i liknande situationer.

I det energipaket som nu diskuteras föreslår rådet och parlamentet en rad åtgärder som innefattar fler energileverantörer till konsumenternas fromma. Vi hoppas att paketet kommer att antas vid andra behandlingen.

Krisen måste lösas så snart som möjligt, eftersom den påverkar både Europas medborgare och dess näringsliv. Vi behöver en gemensam utrikespolitik inom energisektorn.

10. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0010/2009).

Följande frågor har ställts till rådet.

Talmannen. – Fråga nr 1 från **Milan Horáček** (H-0968/08)

Angående: Rättssystemet i Ryssland

Vad anser ordförandeskapet om rättssystemet i Ryssland, framför allt när det gäller fängslade oppositionspolitiker – till exempel Platon Lebedev och Michail Chodorkovskij vars rättegångar och fängslanden till och med strider mot rysk lag – och hur kommer dessa missförhållanden att påverka förhandlingarna om ett partnerskaps- och associeringsavtal med Ryssland?

Fråga nr 2 från **Bernd Posselt** (H-0999/08)

Angående: Rättsskipning i Ryssland

Ett av de viktigaste hindren för spänningsfria politiska och ekonomiska förbindelser med Ryssland och för ett nytt partnerskapsavtal är de svåra bristerna i det ryska rättsväsendet. Vilka åtgärder vidtar rådet för att kräva en omprövning av politiska domar, till exempel mot Yukos-fångarna Chodorkovskij, Lebedev och Bachmina, liksom av dessa domars rättsvidriga verkställande, och också för att stödja uppbyggnaden av ett rättsväsende som är oberoende av de auktoritära politiska strukturerna?

Fråga nr 3 från **Tunne Kelam** (H-1008/08)

Angående: Rättsstatsprincipen och rättssystemet i Ryssland

EU är en gemenskap som grundas på värderingar och därför bör EU göra rättsstatsprincipen och respekten för mänskliga rättigheter till en grundval för förbindelserna med tredjeländer. Det politiserade rättssystemet i Ryssland används öppet som ett av Kremls instrument, och därför bör laglöshet och korruption vara prioriterade frågor för EU när man försöker bygga upp framtida förbindelser.

Mot bakgrund av de mest spektakulära fallen Chodorkovskij, Lebedev och Bachmina vill jag ställa följande frågor till rådet: Hur bemöter rådet Ryssland i sådana fall av rättsvidriga och korrupta domstolsbeslut? Hur kommer rådet att hantera denna fråga i förbindelserna EU–Ryssland och vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att förmå Ryssland att göra ändringar av sitt rättssystem?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag vet att min vän Milan Horáček är en man som under lång tid har varit mycket engagerad i och uppmärksammat situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland, och jag vill tacka honom för det eftersom det är precis vad detta organ, denna organisation, bör göra.

När det gäller den aktuella frågan vill jag försäkra honom att rådet helt och fullt instämmer i farhågorna om utvecklingen av rättssäkerhet och demokrati i Ryssland.

Rådet anser att vårt partnerskap med Ryssland måste grundas på respekt för folkrätten, demokratiska principer och de mänskliga rättigheterna. Rådet kommer därför att fortsätta med påtryckningar på Ryssland för att landet till fullo ska uppfylla de åtaganden som man har undertecknat som medlem i Europarådet, och naturligtvis OSSE, och också inom ramen för partnerskaps- och samarbetsavtalet med EU.

De fall som ni och era kolleger har anfört är mycket oroande och rådet kommer att fortsätta att följa utvecklingen nära.

Rådet tar upp sina farhågor med Ryssland regelbundet som en del av den politiska dialogen, framför allt vid de samråd om de mänskliga rättigheterna som infördes i mars 2005 och äger rum två gånger om året.

Rysslands agerande på detta och andra områden kommer att beaktas vid förhandlingarna om ett nytt avtal med Ryssland – detta är mycket viktigt – och också i andra aspekter av förbindelserna mellan EU och Ryssland.

Att uppnå stabila villkor för de mänskliga rättigheterna i det nya partnerskaps- och samarbetsavtal som för närvarande är under förhandling är också en av EU:s prioriterade frågor, vilket anges i det förhandlingsdirektiv som rådet antog förra året.

Det strategiska partnerskapet med Ryssland, som vissa talar om, måste byggas på gemensamma värderingar – annars blir det meningslöst. EU behöver det nya avtalet, men det gör Ryssland också. Det är mycket viktigt att både förhandlingarna och själva texten i avtalet speglar de värderingar som vi håller högt, såsom rättssäkerheten. Jag kan personligen lova att jag gärna betonar att enheten i EU är absolut avgörande för att uppnå resultat i detta avseende.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag har mycket svårt att förstå att rådet upprepade gånger har framhållit att förbindelserna med Ryssland är så viktiga, men att det i fallen med Michail Chodorkovskij, Platon Lebedev och även Svetlana Bachmina inte tycks göras några som helst framsteg.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr Vondra! Jag har höga tankar om er som erfaren människorättsaktivist. Jag har också höga tankar om den tjeckiska kreativiteten, därav mina frågor. Kan ni hjälpa oss att hitta nya vägar för att lösa frågan med Yukos-fångarna efter åratals samtal, det vill säga utveckla en viss grad av aktionism? Och hur kan vi i praktiken fokusera mer på människorättsproblemet i förhandlingarna med Ryssland?

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Tack för era svar, herr minister. Kan ni hålla med om att de ekonomiska förbindelserna också skulle ha stått på en bättre grund i dag, om rådet på ett kraftfullt och övertygande sätt hade lagt fram detta problem för den ryska sidan och öppet visat att EU menar allvar när det gäller så upprörande kränkningar av rättvisan?

Kan ni hålla med om att EU inte kan förvänta sig att Ryssland lever upp till sina ekonomiska åtaganden heller, om man inte kommer fram till någon rättvis och öppen lösning i fallen Lebedev och Chodorkovskij?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag anser att man inte kan förvänta sig att vi ska tiga, med ett tjeckiskt ordförandeskap. Jag teg inte när vi diskuterade energitrygghet, och jag har inte tigit förut när vi har diskuterat Chodorkovskijfallet och andra fall.

Ni känner förmodligen till att vi kommer att ha ett möte med trojkan i februari där ordförandeskapet kommer att företrädas av utrikesminister Karel Schwarzenberg. Självfallet kommer vi att överväga vårt agerande i de fall som ni hänvisar till, men det ligger naturligtvis helt i ryska händer huruvida det blir några resultat eller inte. Vi kan bara skapa ett visst klimat för att fortsätta med påtryckningarna, men det är upp till Ryssland att svara.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Jag vill välkomna ministern till kammaren och välkomna Tjeckien till ordförandeskapet. Jag önskar att alla ledamöter här i kammaren kunde säga detsamma. Jag måste säga att jag blev chockad av innebörden i vissa av de frågor som riktades till den tjeckiske premiärministern i dag. En av våra kolleger, Proinsias De Rossa från Irland, uppmanade honom att ta tillbaka det han hade sagt om att Lissabonfördraget kanske inte skulle vara så fantastiskt som Proinsias De Rossa trodde, vilket alldeles oavsett allting annat var ganska oförsämrat mot majoriteten i hans egen valkrets...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Marian Harkin** (H-0969/08)

Angående: Liberalisering av världshandeln

Bland prioriteringarna för sitt ordförandeskap har Tjeckien i stora drag skildrat sina ambitioner i fråga om liberaliseringen av världshandeln på ordförandeskapets webbplats. Kan ordförandeskapet uttala sig närmare om sina ambitioner på detta område, särskilt de åtgärder som man planerar att vidta när det gäller livsmedelstryggheten i EU?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag tackar er för just denna fråga, därför att jag kommer från ett land som är en stor frihandelsvän. Det är grunden för vår ekonomi – omkring 80 procent av vår BNP är på ett eller annat sätt ett resultat av verksamhet som sammanhänger med denna handel. Ni kan alltså vara säkra på att vårt ordförandeskap är angeläget om att unionen fortsätter sitt helhjärtade engagemang för att nå en balanserad, ambitiös och omfattande överenskommelse i WTO:s Doharunda. Vi kommer att arbeta hårt för det.

När det gäller frågan om mitt ordförandeskaps ambitioner avseende liberalisering av världshandeln så har ordförandeskapet tydligt definierat sin huvudprioritering i denna fråga både inom ramen för rådets 18-månadersprogram för de franska, tjeckiska och svenska ordförandeskapen och i sitt eget arbetsprogram, som offentliggjordes förra veckan och också presenterades här i viss utsträckning av premiärministern i dag.

Enligt detta program är handelspolitiken fortfarande ett mycket viktigt verktyg för att ta till vara de möjligheter och möta de utmaningar som globaliseringen för med sig och för att främja ekonomisk tillväxt, jobb och välbefinnande för alla EU-medborgare. Insatserna kommer att fortsätta för att främja ett öppet, marknadsorienterat och regelbaserat världshandelssystem till gagn för alla.

Handelspolitiken bör också bidra till unionens miljö- och klimatmål, särskilt genom att främja ökad handel med miljövänliga varor och tjänster. Unionen behåller sitt helhjärtade engagemang för att nå en balanserad, ambitiös och omfattande överenskommelse i WTO:s Doharunda.

Dessutom har mitt land lagt fast tre prioriterade områden för sitt ordförandeskap i rådet. Ett av dessa prioriterade områden kommer att vara EU i världen. I detta sammanhang kommer mitt land att framhäva betydelsen av handelspolitiken som ett medel för att driva på yttre konkurrenskraft, ekonomisk tillväxt och skapande av nya jobb inom ramen för EU:s nya handelspolitiska strategi som går under namnet EU i världen, och även enligt den förnyade strategin för tillväxt och sysselsättning.

Parallellt med det multilaterala systemet kommer Tjeckien att stödja kommissionens insatser för att förhandla fram handelsavtal med lovande partner eller regioner – som Korea, Indien, Asean, Mercosur och länderna i Andinska gemenskapen samt Centralamerika och eventuellt också Kina – och för att förhandla fram frihandelsavtal med EU:s närmaste grannar, till exempel Ukraina, eller inleda sådana förhandlingar när de nödvändiga villkoren väl uppfyllts, som i Ryssland.

Ordförandeskapet kommer att lägga fram sitt program på handelsområdet för utskottet för internationell handel den 20 januari 2009.

När det gäller livsmedelsförsörjningen i EU anser ordförandeskapet att protektionism inte kommer att bidra till att trygga tillgången till livsmedel i EU eller världen. Därför stöder ordförandeskapet liberaliseringen av världshandeln inom ramen för Doharundan och diskussionerna om reformering av den gemensamma jordbrukspolitiken för att göra EU:s jordbruk mer konkurrenskraftigt. Detta innebär avveckling av exportbidragen.

Dessa inslag, en öppen liberalisering av världshandeln och ett konkurrenskraftigt jordbruk, är också grunden för en ökad livsmedelstrygghet. Livsmedelsförsörjningen i EU hänger nära samman med den internationella handeln med livsmedelsprodukter som gör dem tillgängliga till konkurrenskraftiga priser och skapar de rätta incitamenten för de medlemsstater där de kan produceras på det mest effektiva sättet.

En trygg livsmedelsförsörjning ligger i dag inte bara i den lokala livsmedelsproduktionen utan i ett lands förmåga att finansiera livsmedelsimporten genom export av andra varor. I denna mening kan ett öppet, multilateralt handelssystem med en mångfald länder som tillhandahåller livsmedelsprodukter vara en bättre garanti för en stabil och trygg försörjning.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Tack, rådet, för det detaljerade svaret som jag kommer att behöva studera närmare, även om jag inte tror att vi kommer att vara överens. Jag vill uppmärksamma er på ett betänkande som röstats igenom här i parlamentet om global livsmedelstrygghet, som jag var föredragande för och där det sägs mycket tydligt att marknaden inte kommer att ge oss livsmedelstrygghet och definitivt inte kommer att ge jordbrukarna den inkomstrygghet som de behöver. Kan ni förtydliga för mig om ni anser att frihandel på jordbruksområdet är den rätta vägen framåt och att det är vad ni prioriterar under ert ordförandeskap?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Jag kan ge er ett kort svar – ja! Med frihandel på jordbruksområdet blir det ingen hunger i världen.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Herr Vondra! Man har alltid sagt att jordbrukspolitiken endast är till för de 3 procent som är jordbrukare, men 100 procent av oss äter. Själv äter jag med god aptit och jag vill klargöra min uppfattning att livsmedelstrygghet är livsnödvändigt. Just nu upplever vi problemen med energiberoendet. Jag är för fri världshandel, men vi måste kunna livnära oss själva på vår egen jord och för att göra det behöver vi bevara våra jordbruksstrukturer. Detta kan inte lämnas enbart i marknadens händer.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Först och främst vill jag, i likhet med min kollega tidigare, Daniel Hannan, välkomna det tjeckiska ordförandeskapet – det kommer att bli en intressant kontrast till det föregående ordförandeskapet i EU – och ännu en gång be om ursäkt för vissa av mina kollegers skamliga uppförande här i kammaren.

Det är gott och väl att säga att vi vill sätta fart på WTO-samtalen, men det har varit val i Indien, det har varit val i USA och det kommer att hållas val till Europaparlamentet. Hur kan vi sätta fart på WTO-samtalen, med alla dessa val och regeringsbyten?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) När det gäller reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken tror jag att vi var bland dem som försökte förmå kommissionen att lägga fram de nya budgetreformförslagen,

vitboken. Jag försökte till och med iscensätta någon sorts gemensam insats med min svenske kollega, eftersom Tjeckien och Sverige är ordförandeländer 2009 och vi har ganska likartade åsikter. Men det är inte vår sak att lägga fram lagförslag.

Till min vän Bernd Posselt säger jag att vi kommer från liknande kulturella bakgrunder, men jag tror att ni vet att vi båda är levande exempel på att det inte existerar någon hunger i EU, helt enkelt tack vare att handeln med jordbruksprodukter har ökat de senaste årtiondena. Jag vet att vi också behöver några välsmakande produkter på marknaden såsom bayerskt och tjeckiskt öl, men jag tror rent allmänt, återigen, att frihandel främjar välbefindandet i både EU och världen i övrigt.

(EN) Här kommer frågan om den gemensamma jordbrukspolitiken. Rådet vill erinra om att man, i samband med den politiska överenskommelsen i rådet den 20 november förra året om den s.k. hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, enades om följande i det gemensamma uttalandet från rådet och kommissionen: Inom ramen för de diskussioner som inleddes i Annecy i Frankrike den 23 september om framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 och utan att det strider mot den nya budgetramen för den perioden, är rådet och kommissionen fast beslutna att noga utreda möjligheterna att utveckla direktstöden i gemenskapen och att ta itu med de olika nivåerna av direktstöd i medlemsstaterna.

Jag kan berätta att det nyttillträdande tjeckiska ordförandeskapet avser att hålla diskussionen om denna fråga vid det informella jordbruksministermöte som ska hållas i Brno i maj. Min kollega i regeringen Petr Gandalovič är mycket angelägen om att inleda denna debatt.

Vårt mål är att leda en diskussion om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid som syftar till att undersöka de jordbrukspolitiska instrumenten, särskilt på direktstödsområdet. Dessa skulle kunna möjliggöra en icke-diskriminerande och effektiv användning av finansiella resurser som inhämtats från EU:s skattebetalare och använts till den gemensamma jordbrukspolitiken, för att stärka EU:s jordbrukares konkurrenskraft, förbättra ställningen för EU:s jordbruks- och livsmedelsindustrier på en globaliserad och öppen världsmarknad och förbättra kvaliteten på jordbruksprodukterna och även de icke marknadsmässiga resultaten av jordbruket, och samtidigt bidra till en hållbar landsbygdsutveckling.

Resultatet av den ovannämnda dialogen bör leda till att man banar väg för – jag vill betona detta – en moderniserad gemensam jordbrukspolitik som ger alla medlemsstater lika villkor.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Seán Ó Neachtain** (H-0971/08)

Angående: Framtiden för jordbrukspolitiken 2013–2020

Ett av de prioriterade områdena för det tjeckiska ordförandeskapet är den gemensamma jordbrukspolitiken. Vilka åtgärder ämnar det tjeckiska ordförandeskapet vidta när det gäller att förhandla om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid?

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru talman! Jag vill tacka rådets ordförande för hans svar. Jag vill också fråga honom om det tjeckiska ordförandeskapets planer på att ge stöd till mindre gynnade områden. Som jag förstår det finns det ett desperat behov av ytterligare hjälp i de områden som gynnas i mindre utsträckning av EU:s gemensamma jordbrukspolitik. Jag vill veta vad ordförandeskapet tänker göra åt detta.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Problemet med de mindre gynnade områdena i EU är en av de särskilda frågor som ständigt diskuteras i samband med den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag tror att vi alla, eller de allra flesta, håller med om att vi bör gå över från direktstöd till ett stöd för utveckling av landsbygdsområden, om det finns någon typ av omfördelning, i stället för att fortsätta med protektionistiska åtgärder.

Så det finns metoder, och vi har givetvis ett nära samarbete med kommissionsledamot Mariann Fischer Boel. Jag är ingen expert på jordbruk, men jag tror definitivt att ni kommer att få tillfälle att också vända er till vår jordbruksminister och diskutera detta i detalj.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jag vill önska det tjeckiska ordförandeskapet lycka till under dess ämbetsstid. Jag skulle vilja att ministern kommenterade de tjeckiska jordbrukarnas och den tjeckiska livsmedelsindustrins erfarenheter hittills – är de nöjda och har det blivit förbättringar för just deras andelar i olika företag? Hur ser de – och hur ser ni, det tjeckiska folket – på den gemensamma jordbrukspolitiken såsom den tillämpas på Tjeckien?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Tyvärr leder finanskrisen till förlust av jobb. Köpkraften minskar. Men livskvalitet innebär också hälsosam mat.

Rumänien har ett mycket stort antal jordbrukare, men deras jordbruk är små. Jag undrar vilket stöd ni har i åtanke för småjordbruk, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Det är olika villkor i de nya medlemsstaterna. I mitt land, till exempel, finns inte så många småjordbruk som i vissa andra EU-länder. Vi har en mycket konkurrenskraftig jordbruksindustri med stora jordbruk, men om man går till det intelligande Polen, till exempel, så är situationen ganska annorlunda.

Till svar på Avril Doyles fråga om hur det går för oss: Det finns några jordbrukare i min valkrets i norra Böhmen, och å ena sidan går det bättre för dem eftersom de får mer pengar. Det finns alltså jordbrukare med slipsar från Hugo Boss nu. Det fanns inte för fem eller tio år sedan. Å andra sidan upplever de också en viss orättvisa på grund av olikheterna i stöden mellan de gamla medlemsstaterna och de nya. Det är en fråga om grundläggande rättvisa i systemet, och detta bör rättas till.

Samtidigt anser vi att den gemensamma jordbrukspolitiken bör reformeras. Det är det enda sättet för EU att fortsätta att vara konkurrenskraftigt. Här har vi ett komplicerat problem. Jag är ingen expert som kan gå in på detaljerna, men jag menar att vi åtminstone bör kunna enas om grundlinjerna.

Talmannen. – Och Silvia-Adriana Țicăus fråga?

Förlåt, herr minister, jag var inte säker på om ni hade svarat på båda frågorna.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag försökte svara på båda frågorna.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 20.00 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

11. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

12. Situationen i Afrikas horn (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om situationen i Afrikas horn.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Vid denna sena tidpunkt vill jag komma med några kommentarer om rådets ståndpunkt i fråga om Afrikas horn.

Afrikas horn är naturligtvis en region som innebär utmaningar och som verkligen förtjänar ökad uppmärksamhet, eftersom den påverkar EU i så hög grad. EU följer noggrant utvecklingen i denna region och planerar att samarbeta ännu mer med länderna på Afrikas horn.

Jag vet att parlamentet också håller sig underrättat om utvecklingen. Det besök som er delegation gjorde i slutet av förra året i Eritrea och Etiopien och även i Djibouti var viktigt. Jag har också noterat det resolutionsförslag om Afrikas horn som har utarbetats delvis mot bakgrund av detta besök. Det visade tydligt för regionen och européerna att EU:s engagemang för Afrikas horn ökar. På rådets vägnar välkomnar jag att parlamentet är delaktigt i insatserna för att ta itu med de utmaningar som Afrikas horn står inför.

Det finns flera orsaker till spänningarna på Afrikas horn, och jag ska gå in på dem mer i detalj. Enligt rådets uppfattning hänger dock dessa spänningar samman med andra spänningar inom regionen. Av det skälet försöker rådet framför allt att särskilja de regionala kopplingarna mellan de pågående konflikterna. På vilket sätt är konflikterna sammankopplade med varandra?

För det första finns det en tvist mellan Etiopien och Eritrea som kan ses som en av huvudorsakerna till instabiliteten i hela regionen. Detta visar sig i form av stödet till stridande grupper i Somalia och destabiliseringsåtgärder i varandras länder – låt mig särskilt nämna Ogaden, Oromo i Etiopien. Det visar sig

också genom stödet för ett återupptagande av fredsprocessen i Sudan. Eritrea har sagt upp sitt medlemskap i den mellanstatliga utvecklingsmyndigheten (Igad).

Inte minst har konflikten i Somalia lett till en av de allvarligaste humanitära situationer som världen står inför i dag. Det ökade sjöröveriet utanför Somalias kust är en annan allvarlig konsekvens av konflikten.

En annan allvarlig fråga är konkurrensen om naturtillgångar som vatten och mineraler på Afrikas horn. Detta fenomen ökar konflikterna på landsbygden i områden med en befolkning som tillhör olika kulturella och etniska grupper. Det ökar också osäkerheten rörande tillgång på livsmedel och människors otrygghet i allmänhet, vilket bidrar till konflikten och migrationen.

Det finns också allvarliga ömsesidiga beroendeförhållanden. Låt mig nämna några av dem. Det finns gränskonflikter, vilket har nämnts tidigare; tvisterna mellan Etiopien och Eritrea, Sudan och Etiopien och mellan Djibouti och Eritrea, som kan ses som orsaker till instabiliteten i regionen. Jag vill också betona att förbättrat regionalt samarbete skulle bidra till att minska spänningarna kring de nationella gränserna.

Livsmedelstrygghet är ytterligare en orsak till ömsesidigt beroende. Det är naturligtvis ett stort bekymmer i regionen. Återkommande torka och översvämningar har katastrofala följder för befolkningen. Återigen skulle regionalt samarbete kunna mildra effekterna av sådana naturkatastrofer.

Som ni vet hävdar en del att detta problem ligger bakom konflikterna i Darfur, Somalia och många andra områden på Afrikas horn. Jag är inte säker på att det är hela förklaringen, men jag tror faktiskt att denna fråga måste lösas i vart och ett av länderna och inom regionen på ett rättvist och öppet sätt.

Sjöröveriet var ursprungligen lokaliserat till en liten del av Somalias kust. Den förevändning som sjörövarna hade var att ta ut en skatt på fiske av ett fartyg i Somalias vatten. Som ni säkert är medvetna om har denna verksamhet utvidgats betydligt och hotar nu leveranserna av humanitärt bistånd till Somalia och sjösäkerheten i Adenbukten och utanför den, vilket inbegriper fartyg som går utanför Kenyas och Tanzanias kust.

Det finns också många fler ömsesidiga beroendeförhållanden som har allvarliga konsekvenser för Europa och för länderna på Afrikas horn, t.ex. terrorism och migration.

Vilka åtgärder vidtar då Europeiska unionen? Hur ser vårt engagemang och deltagande ut? Det huvudsakliga politiska instrument som rådet har till förfogande – och jag har äran att företräda rådet här i dag – är en politisk dialog, inte bara med de enskilda länderna, utan också med andra regionala aktörer som t.ex. Afrikanska unionen, den mellanstatliga utvecklingsmyndigheten (Igad), Arabförbundet, Förenta staterna och Kina som viktiga länder.

Politisk dialog är ett ömsesidigt åtagande i Cotonouavtalet mellan EU och vart och ett av länderna i just den här regionen. Denna dialog förs huvudsakligen av cheferna för EU:s delegationer i de berörda länderna. Det är ett mycket viktigt instrument för rådet, eftersom det ger oss direktkontakt med myndigheterna i dessa länder. Det ger oss möjlighet att höra deras åsikt, och även att tydligt förklara våra uppfattningar och uttrycka oro i vissa frågor. Det gäller särskilt frågor om styrelseformer och mänskliga rättigheter. Det är huvudfrågorna.

Förutom detta har rådet instrumenten i EU:s gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (ESFP). Sedan september 2008 har rådet utvecklat detta instrument för att bekämpa sjöröveriet utanför Somalias kust, först genom samordningsenheten EU Navco, som är baserad i Bryssel, och därefter sedan december 2008 genom det sjöfartsuppdrag som kallas EU Navfor Atalanta.

EU vidtar slutligen åtgärder genom Europeiska kommissionens finansiella instrument, t.ex. den fredsbevarande resursen för Afrika och stabilitetsinstrumentet. Jag ska låta kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner gå in närmare på detta eftersom det är kommissionens ansvar.

Rådet försöker naturligtvis alltid, liksom Europeiska kommissionen, att hitta sätt att öka effektiviteten hos EU:s åtgärder och göra dem mer synliga. Jag ser fram emot att höra era förslag och rekommendationer i denna särskilda fråga.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen har de senaste åren redan efterlyst att Europeiska unionen i högre grad skulle uppmärksamma Afrikas horn. I dagens debatt ersätter jag min kollega Louis Michel som tyvärr inte kan närvara. Jag tar på mig denna uppgift med stort intresse, både för själva frågans skull och på grund av att den påverkar Europa direkt – exempelvis genom att vi måste mobilisera våra flottor för att bekämpa sjöröveri, och det är bara ett exempel från den senaste tiden.

Vi välkomnar därför mycket starkt initiativet från den parlamentsdelegation som har besökt regionen och deras efterföljande rapport och resolutionsförslag som vi också stöder i princip.

Den interna situationen i vart och ett av länderna på Afrikas horn kan inte förstås isolerat från den regionala dynamiken. Vi måste fortsätta att uppmuntra en global strategi som bygger på ekonomisk utveckling, styrelseformer och säkerhet om vi vill främja regional stabilitet, respekt för de väsentliga och grundläggande inslagen i Cotonouavtalet och kampen mot fattigdom.

Låt mig kommentera situationen land för land innan jag avslutar med några kommentarer om den regionala strategin för Afrikas horn.

För det första, låt mig säga några ord om Etiopien/Eritrea. Etiopien har en strategisk ekonomisk och politisk plats i regionen. Kommissionen fortsätter att stödja Etiopien med insatser för att minska fattigdomen, och viktiga framsteg har noterats.

Svag regional säkerhet och spänningar mellan folkgrupper påverkar landets interna situation, särskilt i Ogaden, där möjligheterna att nå befolkningen fortfarande är begränsade. Kommissionen kommer också att fortsätta att övervaka situationen för de mänskliga rättigheterna och den demokratiska processen. Med tanke på omständigheterna vid de allmänna valen 2005 kommer kommissionen att noggrant övervaka förberedelserna inför och genomförandet av 2010 års val, särskilt mot bakgrund av den lagstiftning som nyligen antagits om icke-statliga organisationer och det faktum att oppositionsledaren Birtukan Medeksa har gripits på nytt.

Den interna situationen i Eritrea bestäms delvis av dödläget i gränskonflikten med Etiopien. Kommissionen är fortfarande djupt oroad över brotten mot de mänskliga rättigheterna och den allvarliga sociala och ekonomiska situationen. Vi anser att det finns starka argument för att fortsätta med ett samarbetsprogram som syftar till att förbättra befolkningens levnadsvillkor. Den politiska dialog som inleddes 2008 är en god utgångspunkt för fortsatt samarbete med de eritreanska myndigheterna. Låt oss vara tydliga: vi förväntar oss några positiva och påtagliga åtgärder i Eritrea som ett resultat av denna process.

Som det står i ert resolutionsförslag kommer den virtuella markeringen av gränsen mellan Etiopien och Eritrea – som gränskommissionen har fattat beslut om – inte att leda till någon fullständig lösning på problemet om inte åtgärden åtföljs av en dialog som syftar till att normalisera förbindelserna mellan de båda länderna.

Den nyligen uppkomna tvisten mellan Eritrea och Djibouti bör ses i ett större regionalt sammanhang och kräver en övergripande lösning genom deltagande av lokala och regionala aktörer. Vi kommer att fortsätta att stödja sådana processer.

Nu när etiopiska trupper drar sig tillbaka från Somalia kommer samarbete från både Etiopiens och Eritreas sida i den somaliska fredsprocessen att vara nödvändigt för att den ska bli framgångsrik.

När det gäller situationen i Sudan instämmer jag helt i parlamentets analys. 2009 är verkligen ett avgörande år för landets framtid. Det fortsatta våldet i Darfur och svårigheterna att slutföra genomförandet av det övergripande fredsavtalet mellan nord och syd (CPA) kan komma att göra landet instabilt och påverka hela regionen. Vi bör därför fortsätta att ha en stark dialog med och utöva starka påtryckningar på myndigheterna i Khartoum så att de samarbetar till fullo, både i fråga om det övergripande fredsavtalet och i fråga om Darfur och deras processer. Dessa myndigheter, liksom övriga aktörer i Sudan, vet mycket väl vilket ansvar de har och vad de måste åstadkomma.

I Darfur måste de militära operationerna och våldet upphöra och den politiska processen återupptas till fullo. Tillbakadragandet av Unamid måste ske inom den planerade tiden. De sudanesiska myndigheterna måste fullgöra sina skyldigheter för att underlätta humanitärt bistånd och åtgärder för mänskliga rättigheter. Beträffande det övergripande fredsavtalet är det av avgörande betydelse att regeringen i Khartoum och i södra Sudan reder ut sina meningsskiljaktigheter i avgörande frågor såsom fördelning av oljeinkomster, uppdragning av gränser och lagstiftning om säkerhet och politiska frågor. Om detta inte görs kan det leda till att de planerade valen 2009 övergår i ett scenario med nya våldshandlingar och konflikter.

I Somalia befinner sig fredsprocessen i en avgörande fas. President Yusufs avgång och den etiopiska arméns tillbakadragande innebär en ny period med osäkerhet och risker. Det innebär dock även en möjlighet att inleda en omfattande politisk process. När det gäller politiken fortsätter Europeiska unionen sina insatser till stöd för Djiboutiprocessen, som borde leda till mer samhörighet genom valet av en ny president och bildandet av en regering präglad av nationell enighet och ett utvidgat parlament. Det finns ingen plan B för

Djiboutiprocessen. Utan internationellt och regionalt stöd som påskyndar uppkomsten av gynnsamma villkor för genomförandet kommer avtalet att ha små möjligheter att lyckas.

Beträffande säkerhet står kommissionen fast vid sitt åtagande att stödja inrättandet av ett system för goda styrelseformer på säkerhetsområdet. Hur den internationella styrkan än ser ut (en stabiliseringsstyrka som är auktoriserad av FN, ett fredsbevarande FN-uppdrag eller endast en förstärkt Amisom-styrka), måste dess mandat vara inriktat på att stödja genomförandet av Djiboutiavtalet. Kommissionen har lämnat ett positivt svar på begäran om ytterligare finansiellt stöd till förstärkning av Amisom.

Slutligen, när det gäller Afrikas horn generellt, uppskattar jag verkligen parlamentets stöd till kommissionens initiativ för Afrikas horn. Detta initiativ grundas på strategin för Afrikas horn från 2006, som antogs i övertygelsen att de svåra frågorna i regionen endast kan hanteras på global nivå. I denna anda stöder kommissionen ert förslag om att utse en särskild representant för Afrikas horn.

Vi har upprättat goda arbetsförbindelser med Igad, som stöder initiativet för Afrikas horn och spelar en nyckelroll i genomförandet. Ett andra gemensamt expertmöte om vatten, energi och transport, där konkreta projekt skulle kunna utvecklas som kan presenteras vid en särskild givarkonferens, planeras äga rum inom en snar framtid.

Eritreas, som spelar en huvudroll i den regionala dynamiken, måste delta för att strategin för Afrikas horn ska bli framgångsrik. Kommissionsledamot Louis Michels kontakter med stats- och regeringscheferna i regionen, däribland president Isaïas, har möjliggjort en öppning i detta hänseende, och den nye sekretariatschefen för Igad håller på att inleda ett samarbete med de eritreanska myndigheterna, även om reformen av och förnyelseprocessen för Igad.

Herr talman! Jag tog lite lång tid på mig, men om man ska säga något om så många länder måste man åtminstone säga några ord.

Talmannen. – Inledningen omfattas av en särskild bestämmelse och det finns inga begränsningar.

Filip Kaczmarek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill tacka för rådets och kommissionens uttalande om Afrikas horn. Denna regions betydelse överskrider de rent geografiska gränserna. De konflikter och strukturella problem som finns där förvärras av de negativa företeelserna i andra regioner i Afrika. Jag ingick i Europaparlamentets delegation som besökte området nyligen och kunde själv se hur komplicerade, utbredda och sammanlänkade problemen där är och varför våra svar måste vara uttömmande.

I resolutionsförslaget har vi koncentrerat oss på tre grundläggande men också ganska breda frågor: regional säkerhet, livsmedelstrygghet och, i våra anmärkningar om mänskliga rättigheter, demokrati och goda styrelseformer. Efter mitt besök tvivlar jag inte på att den grundläggande förutsättningen för att förbättra situationen är samförstånd och dialoger mellan regionala ledare.

EU:s strategi att stödja regionala institutioner på Afrikas horn är bra, men utan aktivt engagemang från nyckelaktörerna förblir strategin verkningslös. Vissa länder i området tillämpar en dålig taktik. Man kan till exempel inte be om en dialog med ett grannland samtidigt som man vägrar att föra en dialog med ett annat. Detta är ologiskt och förhindrar i praktiken diplomatiska framsteg. De politiska ledarna i regionen måste acceptera att utövande av makt går hand i hand med ansvar.

Vad vi förväntar oss från ledarna på Afrikas horn är inte sammankopplat med några särskilda, europeiska värden. Det minsta vi förväntar oss är att universella värden godtas. Vi är också övertygade om att alla har rätt till grundläggande fri- och rättigheter. Inga utvecklingsländer kan fungera riktigt i den moderna världen om de avvisar grundläggande, universella värden. Att godta sådana värden är därför inte bara en gest gentemot EU, utan en handling som främjar deras egna intressen. Begreppet utveckling kan variera, men värden ändras inte. Och vi vill att dessa värden – gemensamma och universella – blir vardagsmat på Afrikas horn.

Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen. – (PT) Rådet och kommissionen måste dra sina egna slutsatser av det faktum att regeringarna i länderna på Afrikas horn inte uppfyller sina åtaganden enligt villkoren i artikel 9 i Cotonouavtalet. Mänskliga rättigheter, demokrati och goda styrelseformer är bara tomma ord. Det står helt klart för alla som inte blundar för fakta.

I exempelvis Etiopien, som är Afrikanska unionens högkvarter, förtrycks folket i skydd av en retorik som låter bra för givarna men som är precis lika rå och skamlös.

Jag tänkte beskriva två händelser som nyligen inträffat ...

Den 29 augusti fängslades på nytt Birtukan Mideksa, ledare för ett parti med en plats i parlamentet, och dömdes till livstids fängelse för att hon vägrat att offentligt uppge att hon hade begärt den benådning som Meles Zenawis regering använde för att släppa henne 2007, tillsammans med många andra politiska oppositionsledare som varit fängslade sedan valet 2005.

Den andra händelsen är det etiopiska parlamentets godkännande av den så kallade NGO-akten, som i praktiken kriminaliserar allt arbete som utförs av oberoende icke-statliga organisationer.

Det finns ingen övergång till demokrati i Etiopien, fru kommissionsledamot, och jag skulle vara tacksam om ni talade om detta för er kollega Louis Michel.

I Eritrea är regeringens vrede mot alla som försöker utöva de mest grundläggande mänskliga rättigheterna ännu mer skamlös.

När det gäller Somalia, där den allvarligaste situationen på hela Afrikas horn just nu utspelar sig, har det internationella samfundet, inbegripet EU, visat en kriminell brist på intresse för ödet för folket i ett land där det inte på flera årtionden har funnits någon lag och ordning, där etiopiska trupper har kunnat ockupera landet och ostraffat begå brott och där sjörövare och terroristgrupper frodas.

EU:s sjöfartsuppdrag kommer inte att vara till hjälp om EU, Förenta staterna, FN och Afrikanska unionen fortsätter att ignorera orsakerna till sjöröveriet, som är djupt rotade och måste bekämpas på land och inte till sjöss.

Det kommer inte att finnas någon stabilitet eller göras några framsteg i regionen om inte de tragiska konflikter som fortsätter att ödelägga Sudan, särskilt i södra Sudan och i Darfur, löses. Det internationella samfundets retorik, inbegripet EU:s, behöver omsättas i kraftfulla åtgärder för att skydda de angripna civilbefolkningarna och få ett slut på straffriheten för brottslingarna.

Internationella brottmålsdomstolens eventuella godkännande av åtalet mot president Omar Bashir kommer att utgöra ett test av både EU:s och Afrikanska unionens trovärdighet och effektivitet.

Johan Van Hecke, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Afrikas horn är en fruktansvärd region där interna och regionala konflikter fortsätter att förhindra fred och säkerhet. De skapar humanitära katastrofer och paralyserar utvecklingen av denna strategiskt betydelsefulla region.

Varje krig, varje konflikt accentuerar staternas skörhet. I centrum för de flesta av dessa konflikter finns bristen på ledarskap och demokratiska regeringar, något som med rätta har påpekats i rapporten från Europaparlamentets delegation.

Vad denna region behöver är demokratisering på hemmaplan, respekt för nationella och internationella rättsregler och framför allt nationell försoning. När det gäller Somalia vill jag betona att den före detta presidenten Yusufs avgång och tillbakadragandet av de etiopiska styrkorna öppnar upp enorma möjligheter. Tiden har kommit för att plocka upp bitarna och åstadkomma fred i Somalia.

Somalias parlament är en avgörande faktor för att bygga upp förtroendet och kan göra fredsprocessen allomfattande. Det är dessutom absolut nödvändigt att EU stöder förnyelsen och förstärkningen av en fredsstyrka inom Afrikanska unionen. Denna styrka behöver ett ordentligt FN-mandat. Om det inte blir verklighet kommer styrkor från Uganda och Burundi att dra sig bort från Mogadishu och lämna en säkerhetslucka efter sig.

Jag är helt enig med kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner. Det finns nu förutsättningar för förändringar i Somalia som man bör dra fördel av. Tomrummet i fråga om makt och säkerhet måste fyllas. Om så inte sker kommer det statslösa kaos som Somalia är känt för att bestå.

Mikel Irujo Amezaga, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Afrikas horn är i dag en riktig krutdurk. Inte bara på grund av den fullständigt instabila situationen i Somalia och Sudan utan också i de tre länder som Filip Kaczmarek, Alain Hutchinson och jag själv hade nöjet att besöka.

En gemensam nämnare för de tre länder som delegationens besök begränsades till – Eritrea, Djibouti och Etiopien – är fattigdomen och den mycket låga standarden för de mänskliga rättigheterna. När det gäller fattigdom har Etiopiens regering, enligt de siffror som delegationen fick del av, erkänt att sex och en halv miljoner människor redan drabbats av svält. Enligt FN:s uppskattning är antalet över tolv miljoner. Vi står

därför inför en humanitär kris som på grund av andra internationella kriser inte rapporteras i medierna, trots att den är mycket upprörande.

Människorättssituationen förtjänar också vår uppmärksamhet med tanke på att det finns politiska fångar – och det är verkligen rätt ord: politiska fångar – i alla tre länderna.

Gränskonflikten mellan Eritrea och Etiopien är helt absurd, precis som det faktum att mer än 200 000 soldater är inblandade i konflikten. Jag vill avsluta mitt inlägg med att gratulera kommissionsledamot Louis Michel till hans åtgärder på detta område och för att ha inlett en politisk dialog. Denna dialog måste fortsätta, men vi måste också klargöra att vi kommer att vara mycket bestämda, både när det gäller att försvara mänskliga rättigheter och när det gäller de övergrepp som begås genom antagandet av lagar som gäller icke-statliga organisationer. Vi måste komma ihåg att det är tack vare denna politiska dialog som vi kan bevisa att EU har gott anseende på internationell nivå.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Nyligen kom Afrikas horn återigen i fokus inom EU. EU:s stridsuppdrag Atalanta har trots allt varit förlagt dit sedan i julas. Genom att skicka ut denna insatsstyrka har EU gjort samma misstag som Nato, Förenta staterna, Ryssland och andra länder – att på ytan bekämpa problemen genom militära medel, med krigsfartyg. Bernard Kouchner välkomnade faktiskt möjligheten att ingripa med en marin insatsstyrka utanför Somalias kust, 10 år efter Saint-Malo. Den verkliga orsaken till problemet är den orättvisa fördelningen av resurser, till exempel på grund av exploatering av fiskbeståndet, även av fisketrålare från EU. Somalia är ett av de länder vars så gott som obefintliga regering får stöd från väst med alla tänkbara medel.

De etiopiska ockupationsstyrkorna har nu lämnat Somalia, men mer än 16 000 människor har förlorat sina liv sedan invasionen. Förbindelserna med länderna på Afrikas horn kan illustreras med hjälp av Djibouti. Landet har en diktatorisk regim, men trots detta har alla möjliga länder i väst förlagt militärbaser dit. Folket i regionen måste få stöd, inte genom krigsfartyg som endast är där för att skydda västvärldens handelsvägar, utan genom humanitärt bistånd.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Somalia är en sönderfallande stat, med alla hemska saker detta innebär. Ni har på ett mycket bra sätt skildrat vad som behöver göras där, och min vän Ana Maria Gomes har också framfört detta mycket tydligt.

Sjöröveri är bara en del, om än en viktig del, av detta problem eftersom sjöröveriet är fast etablerat i regionen. En annan aspekt är skyddet av EU:s sjöfartsrutter, vilket ligger i både EU:s och medborgarnas intresse.

Det är därför vi har inlett ESFP-uppdraget Atalanta, som är den första marina operationen inom ramen för ESFP. Högkvarteret för uppdraget ligger i Storbritannien, vilket också är nytt, och det leds av en brittisk sjöofficer, konteramiral Phillip Jones.

Den första uppgiften är att skydda livsmedelsbiståndet och att se till att biståndet faktiskt når Somalia. Den andra uppgiften är att bekämpa sjöröveri och vidta lämpliga åtgärder.

Vi hade ett samtal med uppdragets högkvarter i Northwood där vi fick veta att de saknar många saker, exempelvis tankfartyg och spaningsflygplan – bemannade och obemannade – och helikoptrar, då det är ett mycket stort område som ska övervakas. Vi måste alla vara intresserade av att uppdrag Atalanta blir framgångsrikt. Det är nödvändigt både för att skydda våra sjöfartsrutter och för att bidra, om än lite, till att lösa problemet med den sönderfallande staten Somalia.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Först och främst vill jag gratulera mina kolleger i parlamentet till detta informationsuppdrag till en av de farligaste regionerna i världen och i synnerhet en av de mest missgynnade.

Jag tror också att Afrikas horn kan vara världens fattigaste region. Etiopien har genomgått en katastrof efter de senaste årens torka. Det är ett land där miljoner människor lider av hunger, även under de då skörden är god.

Sudan- och Darfurregionerna är också tragiska platser på världskartan på grund av en humanitär katastrof som av många experter har kallats ett rent folk mord. Mer än två miljoner människor har slaktats i inbördeskriget och fyra miljoner lever som flyktingar.

Somalia, Eritrea och Djibouti är tre av de fattigaste länderna där konflikter är en bestående verklighet, precis som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och mina kolleger i parlamentet har betonat.

Den konstant instabila situationen i regionen är en av orsakerna till de problem som Afrikas horn står inför i samband med den ekonomiska, sociala och politiska utvecklingen. Framgången för fredsprocessen i regionen är nära förbunden med regionala och afrikanska strukturer som den mellanstatliga utvecklingsmyndigheten och Afrikanska unionen.

EU måste stödja en förstärkning av dessa organisationer och hjälpa dem att förbättra sin förmåga att förhindra och lösa konflikter. Bättre regional integration skulle också underlätta en öppnare dialog mellan länderna på Afrikas horn om gemensamma intressen som migration, vapenhandel och energi- och naturresurser och skulle utgöra en grund för dialoger om kontroversiella frågor.

EU måste förstås engagera sig mer när det gäller brott mot de mänskliga rättigheterna. Enligt Cotonouavtalet måste dessa länder nå en överenskommelse med EU när det gäller att respektera rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och demokratiska principer.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Fru kommissionär! Herr rådsordförande! På söndagsmorgonen den 23 september år 2001 hämtades den svenske medborgaren Dawit Isaak i sitt hem i Eritrea av landets myndigheter. Han fängslades utan rättegång och har ännu inte, över sju år senare, anklagats formellt. Hans brott uppges vara "att ha rapporterat oberoende nyheter". För första gången har vi i denna resolution en direkt hänvisning till Dawit Isaak. Det borde öka pressen på Eritrea.

Det är oacceptabelt att en EU-medborgare, en svensk journalist, år ut och år in ska sitta inspärrad och bli trakasserad av en skurkregim som den i Asmara, en regim som får bistånd av EU, ett bistånd som dessutom har ökat väsentligt. Nu, fru kommissionär, är tid för Europeiska unionen att agera och villkora biståndet. Den tysta diplomatins tid är förbi. Nu är det nog. EU accepterar inte att grundläggande mänskliga rättigheter förtrampas, att journalister och regimkritiker mördas eller slängs i fängelse, medan befolkningen förtrycks och svälter.

Europaparlamentet kräver idag att Dawit Isaak och övriga fängslade journalister i Eritrea omgående frisläpps. Det är ett kraftfullt steg i rätt riktning. Nu måste också kommissionen och rådet sätta kraft bakom orden. Därför är det hög tid för EU att gå till handling och införa sanktioner.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Jag vill liksom min kollega från ALDE-gruppen lyfta fram frigivandet av Dawit Isaak. I sju år har alltså den svenske medborgaren Dawit Isaak varit inspärrad utan rättegång i en fängelsecell i en fruktansvärd diktaturstat. Jag är glad över att vi har fått in en text om ett omedelbart frigivande i resolutionen om Afrikas horn. Vi kräver ett omedelbart frigivande av Dawit Isaak, liksom av övriga fängslade journalister. Ingen rättegång, och vad är då deras brott? Jo, ett arbete för demokrati och för yttrandefrihet.

EU:s kommande bistånd till Eritrea måste kopplas till tydliga krav på frigivning av Dawit Isaak och övriga journalister. Villkorat bistånd liksom sanktioner, frysta eritrianska tillgångar i Europa och en anmälan för folkrättsbrott till den internationella domstolen är vad som krävs idag. Den svenska regeringen har arbetat med tyst diplomati har man sagt, men efter sju år har fortfarande ingenting hänt. Nu är det dags att agera!

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Afrikas horn är i hög grad en katastrof som man bara låtit fortsätta. Regionen har under årtionden ödelagts genom krig, hungersnöd, miljöförstöring, korruption, bristfälligt styre och politiskt förtryck. Mänskliga rättigheter kränks på ett självklart sätt. Det civila samhället är svagt. Det som är alarmerande är att situationen lätt kan försämrats ytterligare. Spänningarna mellan Etiopien och Eritrea om territorier som man tvistar om riskerar fortfarande att när som helst blossa upp. Den sönderfallande staten Somalia präglas fortfarande av våldshandlingar mellan olika klaner och islamisk extremism, och detta kommer att förvärras nu när Etiopien drar tillbaka sina trupper och presidenten nyligen har avgått.

Vi har också diskuterat det utbredda sjöröveriet utanför Somalias kust. Det är naturligtvis alltid en frestelse för EU att föreslå militära åtgärder som en lösning på kaoset på Afrikas horn. Tidigare erfarenheter visar att det skulle vara ett fruktansvärt misstag. President Bill Clinton skickade amerikanska trupper för att tämja Somalia, men det var också en katastrof.

Det enda som inger optimism är enligt min åsikt regionen Somaliland, som tidigare var ett brittiskt protektorat. Detta område införlivades med Somaliska republiken 1960 efter att dumt nog frivilligt ha avstått från sin korta självständighet, men det avskildes igen efter det kaos som följde efter Siad Barres död 1991. Ända sedan dess har Somaliland haft det enda sammanhållna och funktionella statsskicket i Somalia. Folket i

Somaliland har en relativt välvillig regering och framåtsträvande institutioner. De har också symboler som kännetecknar en stat, t.ex. en egen valuta och en flagga.

Om jag ska säga min personliga åsikt, och inte tala som företrädare för mitt parti eller min politiska grupp, är det kanske dags för världssamfundet med Afrikanska unionen i spetsen att allvarigt börja fundera över Somalilands strävan efter självständighet. Ett oberoende Somaliland, med stöd från väst, skulle kunna bidra till stabilitet och framsteg i en i övrigt hopplös och kaotisk region. Folket i Somaliland har definitivt goda skäl att fråga sig varför vi här i EU är så ovilliga att erkänna deras land som faktiskt existerar, medan vi så snabbt erkände Kosovos självständighet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) EU har många goda skäl att oroas över situationen i Somalia, där ett makttomrum har skapats som kan komma att fyllas av den somaliska islamiska milisen. Förutom tillbakadragandet av de tretusen etiopiska soldaterna kan de uppdrag som står under skydd av Afrikanska unionen också komma att dras tillbaka om de inte får mer stöd under den kommande perioden.

Jag kan inte beskriva EU:s uppdrag för patrullering av farvattnen i regionen som något annat än en dundrande framgång. Men detta uppdrag går endast ut på att behandla "sjukdomens" symtom och inte själva sjukdomen. Somalia måste ha en regering som kan föra dialoger med de internationella institutionerna, EU och alla andra stater som vill ha en aktiv roll i upprättandet av stabilitet i denna region.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) EU har ett stort ansvar i Somalia och på Afrikas horn. Instabiliteten och bristen på styre och säkerhet har gjort denna region till en oroshärd i många avseenden.

Framför allt påverkar den exempellösa ökningen av sjöröveriet, som begås av grupper som skyddas av somaliska enheter, handelsvägarna i en region som är mycket viktig för handeln både i Europa och i övriga världen. Vi är bekymrade över att dessa grupper använder alltmer avancerad teknik och kan attackera fartyg allt längre från land.

Detta förhållande beror uppenbarligen på den desperata situation Somalia befinner sig i, särskilt avsaknaden av en central regering som kan kontrollera sina territorialvatten. Det internationella samfundet bär ett lika stort ansvar för dessa händelser. Sjørøveri är, oavsett vilket hav det äger rum på och vilka fristäder som förövarna har, ett brott mot skrivna och oskrivna lagar i alla länder, och det är försvarbart att ingripa mot detta, oavsett vem som gör det.

Chanserna för att EU och det internationella samfundet ska kunna ändra den bistra verkligheten i Somalia är små. Att ta itu med en av dess konsekvenser, sjöröveriet, ligger dock mer inom räckhåll för oss.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Låt mig för det första reagera på två kommentarer som gjorts här och sedan dra några slutsatser. Olle Schmidt och Eva-Britt Svensson frågade om journalisten Dawit Isaak. Ja, vi försöker göra något i Eritrea för att han ska frigges.

Ana Maria Gomes frågade om gripandet av motståndaktivisten Bertukan nyligen. Rådet är väl medvetet om detta fall som blev aktuellt i samband med upplöppningen efter valen 2005, då hon greps tillsammans med andra motståndaktivister innan de benådades 2007. Hon greps på nytt i slutet av förra året. Sedan dess har EU noggrant följt fallet och rådet har beredskap att vidta lämpliga åtgärder om situationen så kräver.

Jag vill därefter komma med fem sammanfattande kommentarer. Låt mig först säga att vi verkligen uppskattar informationen från den delegation som har rest genom regionen, särskilt Alain Hutchinson, Filip Kaczmarek och Mikel Irujo Amezaga.

För det första tror jag att jag kan försäkra er om att det kommer att bli kontinuitet under det tjeckiska ordförandeskapet. Vi kommer alltså inte att helt omdefiniera EU:s strategi för Afrikas horn. Vi kommer snarare att försöka att på bästa möjliga sätt fullfölja den politik som infördes av vår företrädare.

En av de viktigaste uppgifterna kommer att vara att ta sig an sjöröveriet, och i detta sammanhang uppskattar vi starkt det franska ordförandeskapets insatser. Det genomförde den svåra starten med att utplacera EU:s första marina styrka. Tjeckien är verkligen ingen sjöfartsnation, så här uppskattar vi ett starkt engagemang från EU:s sida.

Min andra kommentar är att det kortsiktiga uppdraget Atalanta redan har förhindrat flera incidenter med sjöröveri, och ett antal sjörövare har redan gripits. Inom en månad efter mobiliseringen har det alltså blivit tydligt att uppdraget är effektivt. Atalanta är en kortsiktig åtgärd för att sätta stopp för sjöröveriet. Det var dock en nödvändig kortsiktig åtgärd.

Punkt tre är att rådet, för att få till stånd en långsiktig lösning i Somalia, måste ge sitt fulla stöd till Djiboutiprocessen inom den federala övergångsregeringen och alliansen för Somalias befrielse, och det finns ingen plan B för denna process.

Etiopien har inlett sitt tillbakadragande från Somalia. Det är ett viktigt framsteg i genomförandet av Djiboutiprocessen. Det finns en viss oro för att det kommer att uppstå ett säkerhetsvakuum när Etiopen lämnar landet. EU fortsätter därför att ge ett stort stöd till Afrikanska unionens uppdrag i Somalia, Amisom. 20 miljoner euro har anslagits för perioden från december 2008 till maj 2009.

Min fjärde punkt gäller direkta kontakter: vi ser fram emot att återuppta den politiska dialogen med den mellanstatliga utvecklingsmyndigheten på ministernivå. Utvecklingsmyndigheten visade sin kapacitet vid sitt deltagande i fredssamtalen om Sudan som ledde till undertecknandet av fredsavtalet 2005. Myndigheten kan därför bli en nyckelpartner till EU för att få till stånd fred och stabilitet i Somalia.

Sist men inte minst, när det gäller ett större engagemang vill jag informera er om att översynen av kommissionens strategi för Afrikas horn kommer att inledas under vårt ordförandeskap. Det står dock inte i strid med mina ord om kontinuitet.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig få komma med några kommentarer i denna korta men viktiga debatt. För det första, beträffande Somalia lyssnade jag med stort intresse till alla era kommentarer och förslag, och jag är glad över att se att vi är överens, inte bara om bedömningen av situationen, utan också om de åtgärder som ska vidtas. Vi behöver stöd från hela världssamfundet, däribland den nya amerikanska administrationen, men också från nyckelaktörer i den islamiska världen, för att skapa en hållbar politisk situation i Somalia och för att slutligen få ett slut på befolkningens ousägliga lidande. Här kommer kommissionen att ge sitt fulla politiska stöd och också ett omfattande finansiellt stöd till Djiboutiprocessen.

Jag håller med Ana Maria Gomes om att länderna på Afrikas horn har allvarliga problem rörande mänskliga rättigheter och goda styrelseformer – det har också många andra kolleger sagt. Vi är mycket oroad över dessa stora utmaningar. Vi anser dock att det skulle vara svårt att göra en generell bedömning när det gäller artikel 9 i Cotonouavtalet. Vi måste vara bestämda när det gäller mänskliga rättigheter och goda styrelseformer och till fullo utnyttja de politiska instrument som vi har till vårt förfogande, vilket inbegriper politiska dialoger med tydliga riktmärken.

Livsmedelsbistånd och livsmedelstrygghet är en av prioriteringarna i Europaparlamentets resolution. I detta sammanhang vill jag betona att det förutom anslaget från Europeiska utvecklingsfonden (EUF) nu finns medel från den så kallade livsmedelsmekanismen motsvarande ett belopp på 100 miljoner euro för 2009 till 2011.

Slutligen är vi också fullt medvetna om situationen för den svenske medborgaren Dawit Isaak som fortfarande är frihetsberövad i Eritrea. Min kollega Louis Michel talade med president Isaias om detta fall vid sitt senaste besök i juni 2008, och ytterligare tyst diplomati pågår i detta särskilda fall. Jag kan försäkra er om att vi med stort engagemang arbetar för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i Eritrea, så detta fall har en mycket stor plats i våra tankar.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 15 januari 2009.

13. Europeiska unionens strategi för Vitryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om Europeiska unionens strategi för Vitryssland.

⁽²⁾ Se protokollet.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Situationen i Vitryssland och vad vi bör göra och hur vi kan hjälpa tror jag utan tvivel kommer att stå i centrum för rådets uppmärksamhet under det tjeckiska ordförandeskapet.

Låt mig börja med en positiv kommentar. Vi har med tillfredsställelse noterat de åtgärder som Vitryssland har vidtagit under de senaste veckorna, däribland registreringen av rörelsen "För frihet", tryckningen och distributionen av oberoende tidningar som exempelvis *Narodnaya Volya* och *Nasha Niva*, rundabordsdiskussionerna om reglering av Internet med OSSE:s representant för frihet för medierna och tillkännagivandet om att expertsamrådet har inletts med OSSE/ODHIR om förbättring av val lagstiftningen.

Dessa framsteg går i riktning mot ett uppfyllande av de kriterier som EU har angett som villkor för att behålla upphävandet av viseringsförbudet efter den inledande sexmånadersperioden. EU har betonat vikten av att gå vidare i dessa frågor i kontakterna med Vitrysslands regering.

Före översynen av sanktionerna – där vi måste fatta beslut senast i början av april – kommer vi att fortsätta att använda alla politiska kontakter, även bilaterala, för att uppmuntra Vitryssland att ta itu med de problem som identifierades i rådets slutsatser av den 13 oktober genom ytterligare omfattande åtgärder. Som ytterligare ett tecken på uppmuntran har ordförandeskapet för avsikt att anordna ännu en utrikesministertrojka med Vitryssland i samband med mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) i januari.

Vi kommer också att fortsätta att övervaka den allmänna situationen för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna i landet med särskild betoning på lagstiftningen om icke-statliga organisationer och medier. Vi diskuterar också ingående och utbyter information med olika företrädare för oppositionen och andra personer i Vitryssland som exempelvis Alexandr Milinkijevitj, Kosolin med flera.

Som ni vet är Vitryssland ett av de sex länderna i det östliga partnerskapet, ett initiativ som syftar till att skapa en positiv utveckling i våra europeiska grannländer i öst. Vitrysslands deltagande kommer att vara beroende av den interna utvecklingen i landet. Vi planerar att inleda det östliga partnerskapet på toppmötesnivå i Prag i maj, och beslutet om datum fattades också med tanke på att sexmånadersperioden avslutas och vi kan göra en utvärdering. Beslutet om huruvida Aljaksandr Lukasjenka ska inbjudas har ännu inte fattats.

Vi står fast vid vår åsikt att vi nu måste vara konstruktiva i våra kontakter med Minsk. Låt oss säga att det är strategiskt avgörande. Vi ska naturligtvis fortfarande vara realistiska och förväntar oss inga dramatiska förändringar, men vi tror att Aljaksandr Lukasjenkas strävan efter balanserade förbindelser med Moskva kan erbjuda en möjlighet. Vi är dock en gemenskap med vissa gemensamma värderingar, och vi måste behålla makten i våra händer. Det ligger i vårt gemensamma intresse att utnyttja denna möjlighet för att ytterligare uppmuntra den positiva dynamiken i Vitryssland i detta hänseende.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det är en stor glädje för mig att tala till er om Vitryssland, eftersom positiva framsteg har gjorts, vilket vi har varit mycket glada att se. Vitryssland står mycket högt på vår dagordning, men inte enbart därför att det är ett av de länder som har drabbats hårt av den pågående finanskrisen i regionen. Det är också en unik möjlighet för oss att verkligen inleda ett nytt kapitel i våra förbindelser med Vitryssland.

Vi har nu kommit halvvägs igenom den sexmånadersperiod för upphävande av sanktioner mot Vitryssland som man fattade beslut om vid mötet mellan EU:s utrikesministrar den 13 oktober 2008. Eftersom perioden för upphävande tar slut den 13 april 2009 är det nu dags att göra en första bedömning av om Vitryssland går i rätt riktning och om vi därför kan förlänga perioden för upphävande och vidta ytterligare positiva åtgärder gentemot Vitryssland.

Den 13 oktober uttryckte rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) mycket tydligt att de positiva framsteg som började med frigivningen i augusti av de återstående politiska fångarna måste fortsätta för att upphävandeperioden skulle förlängas. De områden där vi behöver se ytterligare och ihållande framsteg är följande: inga fler gripanden eller fångslanden på grund av politiska åsikter, samarbete med OSSE/ODIHR om reformer av vallagstiftningen, framsteg beträffande mediernas frihet, bättre villkor för verksamheten i icke-statliga organisationer och inga övergrepp mot det civila samhället samt seriösa framsteg beträffande mötesfrihet.

Vi har sett vissa framsteg under de senaste tre månaderna. Exempelvis har förbudet mot de två stora oberoende tidningarna tagits bort, och tryckningen och distributionen av dem har nu återupptagits. För det andra har "För frihet", Milinkijevitjs organisation, tillåtits att registrera sig, och för det tredje kommer samråd om valreformer att äga rum mellan Vitryssland och ODIHR den 22 januari. Dessa framsteg har varit direkta svar på uppmaningar från kommissionen i början av november och vi ser positivt på detta.

Vi behöver dock ytterligare framsteg om vi ska inleda en ny era i våra förbindelser och också om vi ska bekräfta upphävandet. Vi behöver se framsteg beträffande frihet för medierna, vilket inbegriper frihet på Internet och ackreditering av utländska journalister. Vi behöver också se enklare registreringsförfaranden och arbetsvillkor för icke-statliga organisationer och avskaffande av begränsningar av friheten för verksamma inom icke-statliga organisationer – som exempelvis Alexander Barazanka – och vi behöver få ytterligare bevis på att fredliga demonstrationer kan äga rum fritt och utan att deltagare riskerar att bli gripna.

Framsteg är dock en väg som går i två riktningar. Om Vitryssland kan göra detta seriösa framsteg tror jag att det är viktigt att vi bemöter det med ett omfattande åtgärds paket. Kommissionen har arbetat med förslag till ett sådant paket som skulle kunna innehålla följande: en utvidgning av de tekniska dialoger som inleddes för ett år sedan om energi, transport och miljö till andra områden; en symbolisk ökning av ENPI-anslaget till Vitryssland för att stödja samtalen; hjälp till Vitryssland att anpassa sig till de nya ekonomiska utmaningar som landet just nu står inför och utökad rätt för Vitryssland att beviljas lån från EIB och EBRD; intensifierade kontakter – den 26 januari kommer trojkan i samband med GAERC att ha ett möte med utrikesminister Sergej Martynov, och jag har då för avsikt att tydligt tala om för Sergej Martynov exakt vad EU:s experter från Vitryssland och vi har att erbjuda; och naturligtvis intensifiering av dialogen med det civila samhället.

Vid denna brytpunkt anser jag att alla insatser bör slås samman, och möten i Minsk mellan Europaparlamentsledamöter och vitryska parlamentsledamöter skulle exempelvis också vara till nytta.

Ytterligare en fråga att tänka på är möjligheten att inleda förhandlingar om viseringslättnader och återtagandeavtal. I denna fråga ligger bollen hos rådet, och det är tydligt att Vitryssland fortfarande måste göra framsteg. Från kommissionens sida är vi dock redo att sparka i gång arbetet och bidra till förhandlingarna så snart ministrarna konstaterar att tillräckliga framsteg har gjorts.

Slutligen är vi redo att utveckla hela innehållet i vår europeiska grannskapspolitik och det östliga partnerskapet för Vitrysslands del. Det skulle innebära att hindren för partnerskaps- och samarbetsavtalet skulle undanröjas och att vårt bistånd skulle öka avsevärt.

Efter den 13 april bör ministrarna bedöma om tillräckliga framsteg har gjorts. Beslut kommer att fattas om huruvida upphävandet av sanktioner ska bekräftas. Om Vitrysslands framsteg är tillräckligt stora för att medge detta är vi redo att bemöta det med åtgärder och jag hoppas att vi då verkligen kan inleda ett nytt kapitel i våra förbindelser med Vitryssland.

Jacek Protasiewicz, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Huvudanledningen till dagens debatt är att vi har kommit halvvägs genom sexmånadersperioden för upphävande av sanktioner mot Vitryssland. Vår halvtidsöversyn av förbindelserna mellan Vitryssland och EU har mottagits med positiv försiktighet av parlamentet, och de ändringar som har genomförts i Vitryssland uppskattas.

Framför allt vill vi visa vår glädje över att rörelsen "För frihet", ledd av Aleksandr Milinkijevitj, har legaliserats och att de oberoende tidningarna *Narodnaya Volya* och *Nasha Niva* har legaliserats och upptagits i det statliga distributionssystemet. Samtidigt fördömer vi det faktum att de politiska fångar som har frigetts de senaste åren ännu inte har fått tillbaka alla sina rättigheter och att en student som protesterade olagligen arresterades före sin rättegång.

Vi vill betona att de nödvändiga villkoren för att permanent upphäva sanktionerna och normalisera förbindelserna mellan EU och Vitryssland är ändringar i vallagen, upphävande av de restriktiva lagarna för media och ändringar i strafflagen för att förhindra att den missbrukas mot den demokratiska oppositionen och oberoende journalister. I detta sammanhang vill vi uppmuntra myndigheterna i Vitryssland till ett nära samarbete med OSSE och det vitryska journalistförbundet. Vi uppskattar de förberedande sammanträden som har hållits om båda dessa frågor, men vi uppmanar till ett permanent samarbete med utländska experter och företrädare för det civila samhället i Vitryssland.

I den resolution som debatteras i dag vill vi också uppmana de vitryska myndigheterna att upphäva restriktionerna för politiska partiers och icke-statliga organisationers verksamhet samt att legalisera fler oberoende medier. Detta ska förstås inte ske i enbart en riktning. Vi uppmanar också Europeiska kommissionen och rådet att snabbare sänka priset för inresevisum till EU och att öka Europeiska investeringsbankens investeringar i energinfrastrukturen, särskilt överföringsinfrastrukturen, i Vitryssland. Jag vill betona att Europaparlamentet återigen kommer att uppmana kommissionen att säkerställa finansiellt stöd för Bielsat TV, och myndigheterna i Vitryssland att erkänna den polska föreningen i Vitryssland, ledd av Angelika Borys, som den enda lagliga företrädaren för landets största etniska minoritet.

Talmannen. – Ni verkar vara en upptagen man, men ni lyckades ta ordet i sista minuten.

Justas Vincas Paleckis, för PSE-gruppen. – (LT) Med bra staket får man goda grannar. Det är ett gammalt engelskt ordspråk. Med tanke på våra grannländer vore det i dag bättre att säga låga staket eller inga staket.

I skarven mellan 1900- och 2000-talet, med ökande tendenser till auktoritärt styre, blev Vitryssland Europas isolerade sjukling. Landet gled in i självisolering och isolering eftersom staketen som omgav landet blev allt högre. På grund av kränkningar av de mänskliga rättigheterna fanns det ingen plats i Europeiska rådet för en stat i hjärtat av Europa.

Förra året fick vi hopp om att förbindelserna mellan EU och Vitryssland kan förändras och att de staket jag nämnde kan sänkas. Vi har här nämnt de små steg i rätt riktning som Minsk har tagit när det gäller politiska fångar, registrering av partier och registrering av tidningar. Vi kan också nämna den framtida möjligheten till representation för EU. Jag delar den försiktiga optimism som både kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och ministern visar och känner att läget håller på att ljusna, men att det fortfarande finns många moln på himlen. I detta sammanhang har vår kollega Jacek Protasiewicz redan nämnt både pressfrihet och förhållanden som gör det möjligt att bilda politiska partier, och landet står generellt sett också inför stora ekonomiska och sociala förändringar. Reformerna bör blicka framåt och göra livet enklare för vanliga medborgare.

Jag anser att EU också ska fokusera på ömsesidig förståelse. Först och främst genom att riva ned eller åtminstone sänka de finansiella staket i form av visumkrav, som hindrar människor från att kommunicera.

Vitryssland har fattat beslutet att bygga ett nytt kärnkraftverk som troligen kommer att placeras ganska nära Litauens huvudstad Vilnius. Flera sådana kraftverk planeras i regionen runt Litauen, Estland och Polen. En dialog och kontinuerliga överläggningar behöver föras mellan alla dessa stater och andra stater för att undvika missförstånd, miljöskador och åsidosättande av andra länders intressen. Bryssel bör noggrant övervaka hur Minsk genomför IAEA:s rekommendationer och konventionerna om kärnvapensäkerhet, och försvara EU-ländernas intressen.

Jag tror inte att Vitryssland kommer att göra några verkliga framsteg om inte muren mellan de statliga organen och folket rivs ned. Regeringen bör vara intresserad av att föra samtal och förhandla med oppositionen, icke-statliga organisationer, fackföreningar och ungdomsorganisationer. Om några få månader kommer Europaparlamentet att lägga fram rekommendationer om huruvida vi ska fortsätta att riva detta staket eller bygga ett ännu högre. Om vi inte utnyttjar detta tillfälle kommer människor på båda sidorna att bli besvikna. Bollen ligger, som man säger, på Minsk planhalva.

Janusz Onyszkiewicz, för ALDE-gruppen. – (PL) Signalerna från Vitryssland är inte alltid tydliga. Politiska fångar har frigetts, två oberoende tidningar har fått tillgång till det statliga distributionsnätet och rörelsen "För frihet", ledd av oppositionens presidentkandidat Alexandr Milinkijevitj, har registrerats. Kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner har nämnt detta. Å andra sidan arresteras medlemmar av oppositionen på nytt och många av de frigivna fångarna har fått sina rättigheter begränsade. Det finns dussintals tidningar som väntar på godkännande liknande det som getts till de två jag nämnde, och otaliga icke-statliga organisationer och politiska partier för en ständig kamp för att bli registrerade eller lever under hotet att få sin registrering indragen. Munkar och nunnor förvisas och dödsstraffet förekommer fortfarande.

Vi kan inte vända Vitryssland ryggen. Jag anser dock inte att tiden är mogen för att inleda en dialog mellan detta parlament och det vitryska. Vi behöver påtagligt minska och förenkla viseringsförfarandena för vitryska medborgare. Detta gäller förstås inte för sådana personer som vi har goda skäl att hålla utanför EU.

Vi måste också ge effektivt stöd, inbegripet finansiellt stöd, till organ som är viktiga för att inrätta och utveckla det civila samhället, till exempel oberoende icke-statliga organisationer, politiska partier och en oberoende press. Vi måste också ta upp frågan om arbetstagarnas rättigheter i Vitryssland. I dag finns det inga fasta anställningar utanför de statliga strukturerna – alla arbetstagare har ettårskontrakt. Detta ger arbetsgivaren, och därmed staten, ett stort inflytande över praktiskt taget hela samhället.

Det östliga partnerskapet öppnar också nya möjligheter för de nuvarande vitryska myndigheterna. Men landets modernisering och dess anpassning till EU:s politiska standarder måste fortsätta i samband dialogen mellan myndigheterna och den demokratiska oppositionen i Vitryssland.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Fru kommissionsledamot, herr talman! På senare tid har vi antagit resolutioner om Vitryssland var tredje månad. Det är inte inflation utan bevis på tillfredsställande övervakning av vad som händer i detta land, granne till Polen och därmed till EU.

Är framstegen för demokratiseringen i Vitryssland tillfredsställande? Nej. Är detta en anledning att vända ryggen åt Minsk igen? Nej. Vi måste fortsätta att yrka på demokratiska friheter och normer, yttrandefrihet och demokratiska värden, samtidigt som vi tålmodigt ger Vitryssland grönt ljus som land och som ett samhälle vi vill se närma sig EU. Folket i Vitryssland är europeer och Vitryssland är en del av den gamla kontinenten, Vitrysslands kultur är en del av den europeiska kulturen.

I dag kämpar de ädlaste vitryssar för mänskliga rättigheter, demokrati och religionsfrihet. Men låt oss inte tvinga de mindre ädla i händerna på Moskva. Det skulle vara fantasilöst och dumt, det skulle vara oansvarigt, det skulle vara värre än ett brott – det skulle vara bedrägeri. Vi måste göra två saker samtidigt – hålla ett öga på Lukasjenka, så att han till exempel inte förföljer katolska präster från Polen, lägger ned tidningar eller förföljer medlemmar av oppositionen, samtidigt som vi stöder Vitryssland som stat, för att förhindra att den dras närmare in i den ryska sfären av politiskt, ekonomiskt och militärt inflytande.

Milan Horáček, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Jag välkomnar det tjeckiska ordförandeskapet lett av den tjeckiske vice premiärministern Alexandr Vondra. Genom att registrera den demokratiska oppositionsrörelsen "För frihet", ledd av Alexandr Milinkijevitj, och frige politiska fångar har den vitryska regeringen sänt signaler om att den är på väg att bli mer öppen. Nu återstår att se om en genuin vilja till förändring och återupptagna förbindelser med EU ligger bakom denna villighet att inleda en dialog.

Vi vill se Vitryssland hitta sin plats i Europa. Vi har väntat länge på detta och är beredda att återuppta förbindelserna, men endast på tydliga villkor, av vilka det viktigaste är respekten för de mänskliga rättigheterna. Detta gäller inte bara pressfrihet och yttrandefrihet utan även alla delar av varje individs politiska, sociala och privata liv. Valfusket och attackerna på oppositionen är inte glömda, och vi följer utvecklingen mycket noggrant.

I oktober upphävde vi inreseförbudet för president Lukasjenka. Vitryssland måste nu göra sin del och låta delegationer från EU komma in i landet, för att möjliggöra debatter med oppositionsmedlemmar.

Erfarenheten har visat att alla diktaturer har ett slut!

Věra Flasarová, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Vitryssland är det sista landet i Europa som inte har något avtal om ömsesidiga förbindelser med EU. Denna avvikelse kan snart åtgärdas, något som antyds i rådets och kommissionens föreslagna strategi för Vitryssland. Dessutom närmar sig provperioden på flera månader sitt slut. Det vitryska ledarskapet kan möjliggöra förändringar som leder till mer demokrati och större frihet, och EU kommer att erbjuda samarbete och normalisering av förbindelserna. Detta bör vara målet. Konsten med diplomati är dock att se saker i ett större sammanhang och att framföra sina krav i enlighet med detta. Nästan alla förändringar under de senaste åren har ägt rum i ett globalt sammanhang. I dag bevittnar vi en viktig förändring av situationen. De två årtiondena för experimentet med USA:s herravälde har nått sitt slut och ska ersättas av ett multipolärt koncept som också kan leda till konflikter. Det som sker runt omkring oss är händelser som följer på ett maktskifte. Nya och återuppstående centrum definierar sig själva i förhållande till sina konkurrenter och formar sina intressesfärer. Tillsammans med Ukraina, Moldova och Kaukasus bildar Vitryssland ett område som är föremål för en hård kamp mellan å ena sidan Ryssland och å andra sidan Förenta staterna och EU. Det vore absurt att förneka detta, även om kriget utspelas under fina paroller som frihet, demokrati och mänskliga rättigheter. De verkliga värden som står på spel är energi, pengar och militär strategi. Om de stora globala aktörerna, inbegripet EU, är villiga att respektera de nya geopolitiska ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Vitryssland skulle vara immunt mot den världsomfattande finanskrisen. Denna självsäkra prognos står president Lukasjenka dyrt nu i början av 2009. Hans regering har mycket stora finansiella problem. Minsk har knackat på dörrarna hos IMF, Moskva och till och med Washington för att få miljarder i krediter. IMF:s villkor var devalvering av den vitryska rubeln med inte mindre än 20,5 procent den 2 januari. I dag är vitryska medborgare märkbart rädda, vilket är förstående när man inser att den genomsnittliga månadslönen plötsligt har sjunkit från 400 till 333 amerikanska dollar, då dollarn precis som euron i dag är en eftertraktad valuta i och långt utanför Minsk.

Kan denna nedgång i Vitrysslands ekonomiska ställning sätta stopp för chansen till en ny nationell och internationell inriktning för Lukasjenkas regering? Detta är verkligen inte bara en inbillad risk, för fränsett de nuvarande ekonomiska problemen är en kosmetisk kursändring i västlig riktning från Lukasjenkas sida precis lika trolig. I så fall skulle den mäktige presidenten helt enkelt ersätta sin strategi med en simulerad

integrering med Ryssland mot ett simulerat närmande till EU. De kommande gasförhandlingarna med Ryssland kan mycket väl stimulera en sådan utveckling.

EU bör använda en balanserad strategi för att stå emot ett sådant oönskat politiskt scenario i Minsk. För att göra detta behöver alla EU:s institutioner kontakta alla vitryska organ, inbegripet statliga myndigheter, oppositionskrafterna, det civila samhället och till och med den del av befolkningen som inte arbetar. Detta är ett inspirerande mål för EU som kan utveckla och bidra till nya förbindelser i kontakterna med alla delar av det vitryska samhället.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att det inte längre finns några skäl att behålla sanktioner av något slag mot Vitryssland. Här ser vi ett land som utan tvivel genomgår en kris, precis som alla länder i Europa, och det är ett land som erkänner rätten till egendom, ett land som fram till för några månader sedan hade en tillväxttakt på 8 procent och som inte hindrade utländska medborgare, inte heller medborgare från EU-länder, från att köpa mark eller hus, även om detta skedde genom vitryska företag.

När det gäller religionsfriheten reste kardinal Bertone för ett tag sedan till Vitryssland, och förbindelser av ömsesidig respekt byggdes definitivt mellan den vitryska staten och Vatikanen. Politiska fri- och rättigheter är särskilt viktigt och några fångar har nämnts, men detta har i praktiken samband med de tre politiska fångar som har frigetts.

Vi talar också om politiska val, och den stora frihet som vi upplever i västvärldens val finns förstås inte, men staten har gett både tv-tid och i vissa fall bidrag till alla kandidater. Vi känner också till att vissa oberoende tidningar under de kommande veckorna har möjlighet att startas och distribueras.

Jag anser att det ligger i EU:s strategiska intresse att öppna sig för Vitryssland, eftersom Vitryssland är en mycket viktig länk mellan Europa och Ryssland. Vi måste komma ihåg att det finns en stark katolsk minoritet som för landet närmare grannlandet Polen och resten av Europa och gör det till en strategisk bundsförvant när det gäller resten av Östeuropa. Det är konstigt att det i dag talas så mycket om Turkiets inträde i EU, när Vitryssland har en mycket starkare och viktigare partnerskapsroll med Europa.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Herr talman! Det är svårt att ta sig ur dödläget i förbindelserna mellan EU och Vitryssland. De växande påtryckningarna utifrån den senaste tiden, den försvagade vänskapen mellan Ryssland och Vitryssland, den rädsla som framkallats av konflikten mellan Ryssland och Georgien och sist men inte minst den ekonomiska krisen i världen bidrar alla till denna situation.

Det land som leds av Lukasjenka ber för första gången EU om något. Frigivandet av politiska fångar, registreringen av en rörelse och inledandet av en dialog med oberoende journalister tyder på att Lukasjenka på sitt sätt försöker öppna dörrarna mot EU. Utöver dessa ytliga steg behöver Minsk erbjuda ännu mer för ett riktigt närmande.

Det är lämpligt att EU utnyttjar dessa aktuella, om än små, möjligheter. EU kan för första gången påverka den politiska situationen i Vitryssland och därför är den politik Bryssel långt ifrån oviktig. Vi måste behålla vår kritiska inställning och det system med villkor som nu tillämpas. Vi måste vara mycket uppmärksamma, för det är svårt att tro att Lukasjenka och hans regering kan förändras radikalt.

De konkreta steg som har tagits och som planeras av EU är viktiga. Vår uppgift är att stödja och hjälpa till att förena de icke-statliga organisationerna och oppositionen i deras kamp för förändring. Vi måste också kräva reformer inom lagstiftningens område och här tänker jag på strafflagen och press- och vallagarna. Med tanke på kvaliteten på EU:s politik för Vitryssland och för att trygga demokratiseringsförloppet måste Europaparlamentet fortsätta övervakningen genom rådet och kommissionen.

Länderna i regionen, inbegripet Ukraina, har också visat att ingen demokratisk utveckling är möjlig utan tydliga kriterier och efterlevnad av dessa, allt annat skulle bara skapa en illusion av demokrati. Den föreslagna EU-strategin är mycket viktig och konstruktiv och därför ger jag den mitt fulla stöd.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill främst i positiv mening betona att minister Alexandr Vondra närvarar vid kvällens debatt. Det visar på den vikt som det tjeckiska ordförandeskapet tillskriver EU:s utrikespolitik.

Vi analyserar i dag EU:s strategi gentemot Vitryssland och den strategi för öppenhet som vi har tillämpat de senaste månaderna. Resultaten av strategin är positiva, som Europaparlamentets förslag till betänkande tydligt visar.

Som ett resultat har en permanent representation för kommissionen inrättats i Minsk. Vi får positiva signaler om ökande frihet i Vitryssland, t.ex. Alexandr Milinkijevitjs rörelse "För frihet" och utgivningen och registreringen av de två oberoende tidningarna *Narodnaya Volya* och *Nasha Niva*. Vi har också förklaringen från Vitrysslands utrikesminister Syarhei Martynau om landets positiva syn på EU:s östliga partnerskap. Jag vill även påpeka att Vitrysslands regering inte erkände regeringarnas självutropade självständighet i Sydossetien och Abchasien. Detta är positiva signaler som utan tvekan också är resultatet av EU:s inställning gentemot Vitryssland.

Det är ju vad vårt resolutionsförslag handlar om: vi har fortfarande att göra med begränsningar för de mänskliga rättigheterna och personliga friheterna i Vitryssland. Det är ingen liberal demokrati i europeisk mening. Jag sluter helt upp bakom det scenario som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner målar upp i dag om att permanent hävda sanktioner skulle kunna vara möjliga om Vitryssland vidgar friheten och de medborgerliga rättigheterna och avreglerar sin ekonomi. EU:s ökade närvaro i Vitryssland garanterar enligt min mening mer avreglering och demokratisering.

Talmannen. – Jag vill bara informera ledamoten om att en företrädare för rådet alltid närvarar vid dessa debatter, så det är ingen särskild händelse även om vi förstås uppskattar vice premiärminister Alexandr Vondras närvaro.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Herr talman! Förbindelserna mellan EU och Vitryssland är avhängiga av båda parter. Gott från båda sidor bidrar till dialog, en verklig grannskapspolitik och ett östligt partnerskap. Partnerskap kan inte byggas på förbud och sanktioner, varför jag gläds åt kommissionens senaste initiativ, som syftar till att förbättra förbindelserna med Vitryssland. Rent objektivt ska vi komma ihåg att Vitryssland också har gjort mycket för att vi ska närma oss varandra. Ett bevis på detta är registreringen av rörelsen "För frihet", som gör det möjligt för oppositionella tidningar att tryckas och distribueras, samt landets öppenhet för det östliga partnerskapet.

EU:s förväntningar går längre än så och det finns goda skäl för det, liksom det finns skäl för Vitrysslands många förväntningar. Om exempelvis myndigheterna i Vitryssland uppmanas att sluta begära utreseviseringar för sina medborgare, särskilt barn och studenter, varför förenklar och avreglerar då inte EU viseringsförfarandena för vitryska medborgare? Dessa frågor är särskilt viktiga för boende i gränsregionerna som har kulturella och familjemässiga band (...)

(Talmannen avbröt talaren.)

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Vi debatterar i kväll EU:s strategi för Vitryssland, ett politiskt initiativ där demokratin och respekten för de mänskliga rättigheterna intar en central roll.

Jag vill fokusera på ett specifikt område, nämligen reseförbudet för barn, utan att förringa betydelsen av några av de andra relevanta aspekter som redan förts fram i kväll. Ni känner troligtvis till att barn som drabbats av Tjernobylnkatastrofen i årtal regelbundet har besökt Nederländerna och andra EU-länder för att återhämta sig från katastrofens konsekvenser. Barnen i fråga är förstas barn som fötts långt efter katastrofen, och de är nu ungefär i den ålder jag var när katastrofen ägde rum för 22 år sedan. Men de upplever ännu dagligen effekterna av den, vilket framgår tydligt av ny statistik om sköldkörtelbesvär, cancer och liknande. Varje år välkomnas runt 30 000 vitryska barn i 21 länder av värdfamiljer, volontärorganisationer och kyrkor.

Det rapporterades i oktober 2008 att Vitryssland genom ett dekret tänkte stoppa dessa barns resor och förbjuda barnen att resa utomlands, vilket därför skulle innebära slutet för julsemestern. Detta dekret upphävdes tillfälligt mellan den 20 december och den 20 januari, delvis efter påtryckningar från EU, Europarådet och ett antal utrikesministrar, däribland vår nederländske minister Maxime Verhagen, vilket gjorde att ett antal barn kunde resa i väg då i alla fall, men inga sådana arrangemang har gjorts för tiden efter den 20 januari. Därför är det hög tid att vi omvandlar detta tillfälliga uppskov till en strukturell, EU-omfattande lösning, så att vitryska barn och de europeiska värdfamiljerna inte längre svävar i ovisshet om huruvida deras resor kan bli av eller ej. Det bästa vore om alla medlemsstater kunde lagstifta om detta en gång för alla i stället för 27 gånger genom bilaterala förhandlingar, som det förhåller sig i dag.

Därför bör vi i resolutionen uppmana det tjeckiska ordförandeskapet att förhandla med de vitryska myndigheterna om en EU-omfattande lösning.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Mina damer och herrar! Vitrysslands väg till Europa måste vara dialogens och kompromissernas väg.

I resolutionen om Vitryssland som antogs förra året betonades behovet av en bestämd och villkorad men ändå positiv policy. Framstegen som har nåtts i fråga om energi, miljö och transport är ett resultat av det arbetet.

Men det finns problem som vi inte får blunda för. Demokratin är av avgörande betydelse. Som ledamöter av Europaparlamentet får vi inte tolerera förföljelsen av vitryska oppositionsledare, begränsningen av tryckfriheten och yttrandefriheten eller kränkningarna av medborgarnas grundläggande rättigheter. Inget demokratiskt land kan fungera utan ett starkt civilt samhälle.

Vi behöver därför ge ett omfattande stöd till organisationer som verkar för att skydda mänskliga rättigheter, främja demokrati och få landets medborgarna på fötter.

Jag vill berömma de vitryska myndigheternas beslut att registrera Alexandr Milinkijevitjs oppositionsrörelse "För frihet". Men detta är bara början, då *Naša Vjasna*, som har mänskliga rättigheter på programmet, och många andra organisationer som vill utveckla demokratin väntar på att bli registrerade.

Slutligen vill jag nämna viseringsbestämmelserna. Ett avtal om viseringslättnader behöver slutas mellan EU och Vitryssland. Vägen till Europa måste ligga öppen. Kostsamma viseringar och strikta regler är inget straff för regimen utan för befolkningen. Jag har sagt det många gånger förr och jag säger det i dag igen. Låt oss sträcka ut en europeisk hand och välkomna det vitryska folket.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Europaparlamentet har vid upprepade tillfällen tagit upp frågan om Vitryssland, Europas sista diktatur. Katolska präster som vill hålla gudstjänst utsätts fortfarande för trakasserier, och de etniska minoriteternas rättigheter respekteras inte. Man bör särskilt nämna de demokratiskt valda ledarna för polska föreningen i Vitryssland, med Angelika Borys i spetsen, som ännu inte har erkänts. Gripandena och husrannsakingarna av oppositionens och människorättsaktivisters kontor fortsätter. Oberoende journalister förföljs fortfarande.

Förändringar är emellertid på gång, även om utvecklingen går mycket långsamt. Rörelsen "För frihet" har registrerats och två av oppositionens tidningar tillåts tryckas och delas ut. Vitrysslands utrikesminister reagerade positivt på det östliga partnerskapet och uttryckte intresse för att delta. Detta väcker ett försiktigt hopp om att klimatet i de ömsesidiga förbindelserna ska kunna förbättras och om att kommissionens förslag ska kunna förverkligas.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Med tanke på att yttre förbindelser är en av det tjeckiska ordförandeskapets huvudprioriteringar vill jag uppmana rådets ordförandeskap att beskriva vilka åtgärder det överväger för att uppmuntra den vitryska regeringen att avskaffa sitt internationella reseförbud för barn som reser till EU:s medlemsstater för att delta i program för vila och återhämtning. Jag uppmanar det tjeckiska ordförandeskapet att förhandla om ett alleuropeiskt avtal som låter vitryska barn som drabbats av Tjernobylnkatastrofen att resa till alla medlemsstater i EU.

Tillsammans med mina kolleger har jag lagt till punkt 10 i Europaparlamentets föreliggande resolution i detta syfte. I augusti förra året tillkännagav den vitryska regeringen att den förbjöd resor till utlandet sedan ett barn hade vägrat att återvända hem efter en utlandsresa.

Den irländska regeringen lyckades säkra ett undantag som innebar att barn fick resa till Irland i julas, men många andra barn måste fortfarande skaffa utresevisum för att få lämna Vitryssland för att delta i program för vila och återhämtning. Ungefär 1 000 irländska familjer tar emot vitryska barn i sina hem varje sommar och under julen. Dessa besök omfattar ofta medicinska bedömningar och i vissa fall behandling.

Jag välkomnar de vitryska myndigheternas beslut att tillfälligt häva reseförbudet för ett antal offer för Tjernobylnkatastrofen men uppmanar ordförandeskapet att fortsätta sina påtryckningar, så att en överenskommelse kan nås inom hela EU inom en snar framtid, vilken skulle ge de vitryska barnen frihet att resa överallt inom EU.

Jag har också tagit upp det internationella reseförbudet med er, fru kommissionsledamot, och i ert svar på min skrivelse till er sa ni att framställningar hade lämnats både av Europeiska kommissionens delegation i Minsk och helt nyligen under det besök i Minsk som den biträdande generaldirektören för GD Yttre förbindelser gjorde. Jag skulle vilja fråga er om ni har någon ny information om de insatser som EU förespråkar för att detta förtryckande förbud ska tas bort.

Sylwester Chruszcz (UEN). - (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det gradvisa återupptagandet av förbindelserna med Vitryssland och vår vilja till dialog med dess regering är ett steg i rätt riktning. Jag är

också positivt inställd till dagens tillkännagivande från det tjeckiska ordförandeskapet om att rådet kommer att träffa en företrädare för Vitryssland i samband med det diplomatiska toppmötet denna månad.

Jag är också nöjd över att man försöker inbegripa Vitryssland i det östliga partnerskapet. De beslut som fattas inom EU ska i första hand påverka den vitryska befolkningen, även om det gäller visumpolitiken. Man bör betona att Vitryssland i samband med den pågående gaskrisen i Europa har visat sig vara en synnerligen stabil partner när det gäller transitering av gas till Europeiska unionen. En konstruktiv dialog och förbättrade bilaterala förbindelser, som otvetydigt måste bygga på principerna om demokrati och respekt för mänskliga rättigheter, ligger i båda sidors intresse.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Även om det har skett en positiv utveckling i Vitryssland måste vi upprätthålla de nära kontakterna med företrädare för den vitryska oppositionen och med vår vän Alexandr Milinkijevitj.

EU bör stödja ekonomiska reformer i Vitryssland. Detta stöd måste dock förbindas med vissa villkor och krav. Dessa krav bör omfatta ett krav på ökad mediefrihet. Medierna måste kunna verka fritt inom lagens ramar och publicera sitt material inom landet. Ökad frihet för politiska partier och icke-statliga organisationer är avgörande för demokratin.

Dagens debatt visar också att vi alla vill att ett demokratiskt Vitryssland ska återföras till den europeiska intressesfären, men då utan Lukasjenka. Om man deltar i arbetet med att främja demokratiska värderingar har Europeiska unionen ett gyllene tillfälle att vinna över Vitryssland och befria landet ur Rysslands grepp.

Alessandro Battilocchio (PSE). - (IT) Herr talman! Mina damer och herrar! Efter år av trassliga relationer börjar vi nu se vissa försiktiga steg i rätt riktning i och med erkännandet av Milinkijevitjs rörelse och godkännandet av olika tidningar som inte är regeringslojala, samtidigt som de första tecknen på en vilja att diskutera rekommendationerna från OSSE/ODIHR börjar bli skönjbara. Vägen som återstår är lång, men inte överdrivet lång.

Det finns förhoppningar om att ett nytt skede kan inledas i förbindelserna mellan EU och Vitryssland. Berättelsen om att ledamöterna i vår delegation nekades viseringar är verkligen besvärande och vi hoppas att detta nu ska vara ett minne blott. Liksom Colm Burke efterlyser jag ett åtagande från kommissionen och rådet på framför allt ett område i samband med kommande gemensamma möten: en tydlig, gemensam precisering av reglerna för inackordering av vitryska barn i europeiska familjer av hälsoskäl. Vitryssland har under de senaste åren ofta, alltför ofta, hanterat den här frågan på ett lättvindigt eller stelbent sätt, vilket bokstavligen varit ett slag i ansiktet på värdfamiljerna och olyckligtvis också på de barn och ungdomar som deltagit i hjälp- och solidaritetsprojekten.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag välkomnar rådets och kommissionens uttalande och håller med om att Lukasjenkas auktoritära regim måste övervakas noggrant. Samtidigt anser jag att vi behöver ett långsiktigt perspektiv med ett framtida demokratiskt och välmående Vitryssland efter Lukasjenka.

Europeiska unionen måste tillämpa en intelligent strategi för Vitrysslands befolkning och samhälle som inte bara inbegriper den tillfälliga regeringen i Minsk. Historien har visat att isolering och externa sanktioner hjälper diktatorer att stanna kvar vid makten. Vi bör därför göra precis tvärtom: erbjuda den vitryska befolkningen bästa tänkbara förutsättningar att studera inom Europeiska unionen, att resa och arbeta här under kortare perioder och att komma i kontakt med de europeiska värderingarna och våra ekonomiska och kulturella landvinningar. Det är enda sättet att ge dessa människor smak för våra värderingar och underlätta den övergångsprocess som landet kommer att genomgå.

Jag vill avsluta med att säga till Roberto Fiore att det faktum att kandidaterna förekommer i tv under valkampanjen saknar betydelse eftersom, som Stalin uttryckte det, det viktiga i sammanhanget ändå är den person som räknar rösterna.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister! Alla vi som deltar i detta plenarsammanträde skulle helst se att Vitryssland respekterade principerna om demokrati, mänskliga rättigheter och föreningsfrihet samt yttrandefrihet, och att man upphörde med den våldsamma förföljelsen av sina egna medborgare och etniska minoriteter. Tyvärr är kravlistan ganska lång och det förefaller osannolikt att samtliga krav kommer att höras inom en nära framtid. Vi kan emellertid inte sluta kämpa för de värderingar som Europeiska unionen vilar på.

Sanktionspolitiken mot Vitryssland började som ett fiasko. Låt oss hoppas att förändringen av EU:s politiska strategi gentemot Minsk kommer att bli lyckosam. Det kommer dock inte att bli någon enkel uppgift med tanke på att Lukasjenka ägnade sig åt valfusk i samband med parlamentsvalet hösten 2008.

Det bästa sättet att demokratisera Vitryssland är genom utbildning, fria medier och kontakter mellan medborgarna i EU och Vitryssland. Vi bör inrätta ett särskilt program med stipendier för att göra det möjligt för unga människor från Vitryssland att studera i Europeiska unionen. Det vore mycket positivt för framtiden.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Vi har här tre resolutionsförslag från den 21 maj, den 9 oktober och den 7 januari. Vissa framsteg har gjorts i form av de uttalanden som gjorts av Europeiska unionens medlemmar.

Jag uppskattar och stöder verkligen alla uttalanden som kan leda till mer demokrati i ett land, särskilt om vi talar om ett grannland som Vitryssland. Här måste, som mina kolleger också har nämnt före mig, två väsentliga saker ske, eller så kan vi helt enkelt göra detta för att främja ömsesidigt förtroende och öppenhet. För det första måste vi visa prov på mognad och göra det lättare för de vitryska medborgarna att få tillgång till och resa till Europeiska unionen och komma i kontakt med Europeiska unionens värderingar, med det som Europeiska unionen står för, med Europeiska unionens politik, med allt vi företräder. För det andra måste Vitryssland så snart som möjligt bli en stat utan politiska fångar. Detta vore utan tvivel en mycket enkel gest från president Lukasjenkas sida.

Talmannen. – Det är dags att sammanfatta debatten. Jag ber vice premiärminister Alexandr Vondra att göra en sammanfattning.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag ska på rådets vägnar försöka göra en sammanfattning av detta.

För det första tycker jag att vi har haft en mycket intressant debatt om ämnet, som säkert kommer att ge många bidrag till vårt gemensamma arbete. Jag vill betona att vi i rådet uppskattar Europaparlamentets intresse och aktiva engagemang för Vitryssland. Jag tror att detta kan bidra särskilt till att å ena sidan fortsätta påtryckningarna i frågor rörande mänskliga rättigheter och å andra sidan se till att vi inte förlorar denna typ av strategiskt synsätt. Jag vill särskilt tacka de polska ledamöterna av Europaparlamentet - närmare bestämt Jacek Protasiewicz, Janusz Onyszkiewicz och Józef Pinior – för deras bidrag. Jag tror att vi lyssnar uppmärksam.

Jag kommer nu att dra kanske tre slutsatser. För det första gäller det viseringsavgifter som många av er har tagit upp. Det är ett problem som vi är särskilt medvetna om. Också när vi talat i egenskap av nationella företrädare tidigare under åren har vi alltid haft mycket att säga om detta. Låt mig vara tydlig här. Vi ser Vitryssland som en del av Europa och vi är medvetna om de problem som de höjda viseringsavgifterna medför för Vitrysslands medborgare. För att undvika negativa konsekvenser för kontakterna människor emellan kommer det tjeckiska ordförandeskapet att uppmuntra medlemsstaterna att använda sig av den flexibilitet som finns i de relevanta bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen. Ordförandeskapet kommer också att uppmuntra medlemsstaterna att tillämpa de gällande bestämmelserna på ett mer enhetligt sätt. Om den nuvarande positiva dynamiken behålls och förstärks genom att Vitryssland vidtar ytterligare konkreta åtgärder rörande mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, så att landet kan delta i den europeiska grannskapspolitiken och det framtida östliga partnerskapet, bör en dialog om viseringar slutligen kunna komma till stånd.

Beträffande barnen från Tjernobyl, en fråga som några av er har väckt, försäkrar jag er att vi kommer att fortsätta med våra påtryckningar. Vi stödde de åtgärder som vidtogs av det franska ordförandeskapet i denna fråga, däribland den åtgärd som genomfördes den 3 december förra året. EU:s insatser ledde slutligen till att presidentens dekret nr 555, som förbjuder sådana resor, tillfälligt upphävdes. Detta, liksom de bilaterala avtal som uppnåddes i början av december mellan Irland och Vitryssland om vila och återhämtning i framtiden för barn som drabbats av Tjernobylkatastrofen, var en välkommen utveckling. Vi är medvetna om att det generella problemet långt ifrån är löst. Det tjeckiska ordförandeskapet kommer att följa frågan och kommer vid behov att vidta nödvändiga åtgärder på EU:s vägnar, och vi kommer att fortsätta att ta upp denna fråga i våra kontakter med myndigheterna i Minsk.

Slutligen kommer Vitryssland under de kommande månaderna fortfarande att vara en punkt högt upp på dagordningen med tanke på översynen av sanktionerna och det framtida östliga partnerskapet. På samma sätt som er resolution om Vitryssland, som antogs efter valet den 28 september, hjälpte oss att göra framsteg, hoppas vi att vi kan räkna med fortsatt stöd från er under vårt ordförandeskap.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag har sett att en väldigt stor majoritet delar vår uppfattning. Det betyder att vi har erbjudit Vitryssland möjligheten att närma sig Europeiska unionen genom EU:s grannskapspolitik. Vi har i princip erbjudit en fiktiv handlingsplan och en möjlighet att ansluta sig till det östliga partnerskapet vid rätt tidpunkt, när de rätta förhållandena råder.

Med detta sagt, låt mig bara kommentera några av de specifika punkter som ni har tagit upp. Först angående den finansiella krisen: Vitryssland har utstått effekterna av den finansiella krisen och de ökande gaspriserna under 2007 och 2008 ganska bra hittills, tack vare landets mycket begränsade integration i den globala ekonomin och de stora lånen från Ryssland, Kina och Venezuela. Men nu, som jag tror Bastiaan Belder korrekt påpekade, har landet fått be IMF om ett standby-lån på 2,5 miljarder euro och därefter devalvera sin valuta för att kunna hantera de negativa effekterna av den globala krisen. Eftersom landets ekonomi och industri fortfarande i stor utsträckning förblir oreformerade och ostrukturerade tror vi att den negativa tendensen kommer att fortsätta och leda till negativa sociala effekter. Så ni har rätt – detta är en viktig faktor.

Angående kärnkraftverk och frågorna om trygghet och säkerhet, låt mig berätta att vi, i vår tekniska dialog om energifrågor med Vitryssland, lägger stor vikt vid att säkerställa att landet respekterar de internationella standarderna för trygghet och säkerhet. Man kan säga att Vitryssland samarbetar mycket aktivt med Internationella atomenergiorganet (IAEA) i Wien och har varit ytterst öppet för att ge kommissionen information om detta arbete.

Med detta sagt vill jag också återkomma till frågan om viseringsavgifter. Som jag sa i mitt första inlägg vet ni att vi är redo att bidra till förhandlingen så snart rådet har uttryckt sin ambition att försöka hantera detta, och ge alla medlemsstater möjlighet till ett fullständigt visumavtal och även ett återtagandeavtal. Efter besöket av min ställföreträdande generaldirektör Hugues Mingarelli i Minsk kan jag berätta att det för närvarande inte finns något nytt kring detta. Jag kan endast säga att viseringsavgifter och viseringar för barn är specifika för varje land. Vi är ännu inte redo för ett allmänt avtal. Detta i sin tur måste förhandlas av kommissionen.

Talmannen. – Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽³⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 15 januari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Herr talman! Vi har på senare tid talat om en politisk islossning i Vitryssland. Alexandr Milinkijevitjs oppositionsrörelse "För frihet" har äntligen registrerats. Vitryssland har uttryckt en vilja att delta i det östliga partnerskapet. Till och med Washington har sagt att förbindelserna mellan de båda länderna har förbättrats. Har tiden nu blivit mogen för mjuka upp relationerna och bryta isen med Vitryssland? Jag önskar att det vore så, men vi måste också komma ihåg att president Lukasjenka är en slipad och hårdkokt politisk aktör.

Vi har redan upplevt en "politisk islossning" i Europa under senare tid och jag vill påpeka att dessa omvandlingar alltid har slutat i besvikelse.

Helt avgörande kommer att vara vilken typ av politik EU kommer att driva för östra Europa under kommande månader. Lukasjenka har tydligt förklarat att han inte kommer att böja sig för påtryckningar från väst, och i samband med förhandlingarna med Dmitrij Medvedev om sänkta gaspriser har han förklarat att Vitryssland inte kommer att stå i tacksamhetsskuld till Ryssland.

Det är uppenbart att Vitryssland agerar på två fronter. Vi måste även fortsättningsvis bedriva försiktiga och väl övervägda förhandlingar så att vi inte låter oss luras av förändringar som kan komma att visa sig vara tillfälliga. Vi måste uppträda bestämt i frågor som är av strategisk betydelse för EU genom att föra en målmedveten politik till stöd för utvecklingen av ett civilt samhälle och en opposition i Vitryssland, där oppositionens aktivister fortfarande förföljs och utländska präster utvisas. Europeiska unionen kan inte blunda för att de vitryska myndigheterna fortsätter att kränka medborgerliga och mänskliga rättigheter.

⁽³⁾ Se protokollet.

14. juli som dag till minne av offren för massakern i Srebrenica (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om den 11 juli som dag till minne av offren för massakern i Srebrenica.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Srebrenica var som vi alla vet ett fruktansvärt brott. Massakern på fler än 8 000 bosnier i och kring Srebrenica utgör ett av de mörkaste ögonblicken i Bosnien och Hercegovinas historia, och även i f.d. Jugoslaviens och hela Europas historia. Det är utan tvekan det värsta dådet i Europa sedan andra världskriget.

När man ser tillbaka kunde mycket mer ha gjorts, och tidigare. Srebrenica var ett kollektivt misslyckande för det internationella samfundet, EU medräknat. Detta är en stor skam och vi ångrar det djupt. Det är vår moraliska, mänskliga och politiska skyldighet att se till att ett Srebrenica aldrig mer äger rum.

På 10-årsdagen av massakern i Srebrenica uttryckte rådet på nytt sitt fördömande av de brott som begicks och framförde sin medkänsla med offren och deras familjer.

Rådet erinrar om FN:s säkerhetsråds resolutioner 1503 och 1534 och understryker att ett fullständigt och obegränsat samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (Icty) förblir ett grundläggande villkor för ett fortsatt närmande till EU. Överföring till Haag av de återstående åtalade som är på flykt och fortsätter att undgå den internationella rättvisan vore en passande hyllning av Srebrenicas offer och samtidigt ett stort steg mot hållbar fred, stabilitet och försoning. Därför är det fortfarande rådets bestämda uppfattning att förövarna av brotten i Srebrenica och i Bosnien och Hercegovina i allmänhet, såväl som på annat håll i västra Balkan-regionen, måste ställas inför rätta.

Samtidigt har den europeiska integrationen genom historien visat sig kunna läka sår och orättvisor från det förflutna, så vi behöver koncentrera oss också på framtiden. Genom att utgöra den integrerande faktorn skapade EU fred, stabilitet, förtroende och välförstånd i Europa under andra hälften av förra århundradet. Att hjälpa västra Balkan på vägen mot EU är därför en av det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar i frågor om yttre förbindelser. Försoning är nödvändig för integration, och försoning är svårt om inte rättvisa skipas till fullo.

Efter 13 år är det dags att avsluta det skamliga Srebrenicakapitlet. Radovan Karadžićs gripande har bevisat att någon straffrihet inte existerar för sådana groteska brott som de mot mänskligheten. Fortfarande måste Ratko Mladić föras till Haag så att familjerna till offren i Srebrenica får hjälp att handskas med det förflutna och välkomna framtiden.

EU kommer att göra allt i sin makt för att se till att detta sker. Men mycket mer behöver göras för att Srebrenica ska förvandlas från ett sorgligt historiskt minne till en plats där livet erbjuder möjligheter. Det internationella samfundets åtagande sker inte isolerat. Det sker i aktiv samverkan med lokala åtgärder på statlig nivå, och av båda enheterna. Många positiva insatser har gjorts.

Srebrenicas framtid kan bäst säkras genom ekonomisk utveckling och skapande av sysselsättning för att förbättra de ekonomiska och sociala förhållandena för befolkningen i Srebrenicaregionen. Såväl myndigheterna i Republika Srpska som Bosnien och Hercegovinas ministerråd och federationen har erbjudit finansiering och investeringar för Srebrenicaregionen. De avsatta medlen var ämnade för Srebrenicas återhämtning, inklusive uppbyggnad och återuppbyggnad, infrastrukturutveckling, företagsfrämjande åtgärder, förbättring av den offentliga tjänstesektorn, projekt med hållbar avkastning och utbildning.

Alla dessa lokala ansträngningar fick också stöd vid den givarkonferens för Srebrenica som anordnades för strax över ett år sedan, i november 2007. Det här kan vara ett bra tillfälle att vädja om fler nya investeringar för staden och regionen.

Det är av yttersta vikt att Srebrenica aldrig glöms bort och att de gemensamma ansträngningarna fortsätter. Alla vi inom EU, det internationella samfundet och de lokala myndigheterna strävar efter att strukturerat arbeta tillsammans för att förbättra levnadsförhållandena i Srebrenicaområdet. Endast möjligheten till ett bättre liv kan bidra till att minska den politiska spänningen, skapa utrymme för dialog och därmed möjliggöra för offrens sörjande släktingar att gå vidare. Detta vore den bästa hyllningen av Srebrenicas offer.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! I juli 1995 mördades och försvann nära 8 000 män och pojkar i Srebrenica. De högsta internationella domstolarna har kallat denna massaker vid dess rätta namn: folkmord. Medan vi fortsätter vår strävan efter rättvisa mot förövarna, tycker jag det är

rätt att vi minns offren och uttrycker vår medkänsla med familjerna. Därför ställer jag mig bakom er i dag och stöder initiativet att utse den 11 juli till en minnesdag för folkmordet i Srebrenica.

Srebrenica står som en symbol för skräck och otröstlig sorg. Hågkomsten är lika smärtsam som den är nödvändig. Den är nödvändig därför att vi inte kan och inte får glömma. Det är nödvändigt att motsätta sig dem som, ännu i dag, väljer vad de vill minnas och förnekar det som verkligen hände. Att erkänna det som hände i juli 1995 är grundläggande för en försoning inom Bosnien och Hercegovina för den regionala processen. Utropandet av den 11 juli till europeisk minnesdag för offren i Srebrenica skulle därför utgöra ytterligare ett steg mot försoning inom Bosnien och Hercegovina och regionen. Jag tror att detta är ett tillfälle att sända ett budskap, inte enbart om respekt och åminnelse utan även om hopp för framtiden – en framtid inom EU, som är byggd på försoning och där sårerna får läka med tiden.

Men enbart erkännande räcker inte. Rättvisan är lika angelägen. Jag tycker det är viktigt att alla förövare av dessa dåd ställs inför rätta, åtalas och sonar för de brott som de har begått. Det är därför oacceptabelt efter så många år att general Ratko Mladić fortfarande är på fri fot. Kommissionen stöder fullständigt arbetet vid Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, Icty. Vi välkomnar Bosnien och Hercegovinas samarbete med Icty och deras hantering av ärenden som överförts från Tribunalen till lokala domstolar. Vi i kommissionen tar varje tillfälle i akt att uppmuntra myndigheterna att fortsätta sina ansträngningar och garantera att alla brott vederbörligen beivras.

Förutom domstolarnas rättvisa kan vi erbjuda offren en andra form av rättvisa, nämligen en bättre framtid för deras kära som överlevde. Detta är centralt i EU:s ansträngningar för västra Balkan. Vi vill att länderna i denna region ska gå mot en gemensam europeisk framtid. Vi vill se ett blomstrande Bosnien och Hercegovina, i en stabil regional omgivning, där gränser har mindre betydelse och förtroendet bland grannarna är återställt. Vi vet att det blir en lång resa, men om EU:s historia och utvidgning säger oss någonting är det att resan är värd besväret för alla inblandade.

Vi kan inte göra resan mot EU åt Bosnien och Hercegovina. Landet måste självt uppfylla villkoren och övervinna sina interna utmaningar på egen hand, men vi kan hjälpa till. Vi ska hjälpa och vi vill att landet ska lyckas som en överlevnads triumf över dem som hade andra planer.

Doris Pack, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! Krig, koncentrationsläger, folkmord – aldrig mer! Efter ohyggligheterna under andra världskriget var det ingen i Europa som trodde att något liknande kunde inträffa igen.

Men det kunde inträffa igen: i mitten av 1990-talet, sex år efter Berlinmurens fall, medan Väst- och Centraleuropa närmade sig varandra under fredliga former, skedde det igen i Bosnien och Hercegovina. Världssamfundets misstag att under många år välja att blunda och ha ett nära nog bekymmerslöst samröre med skurkarna i området, att vänligt skaka hand med brottslingar som Ratko Mladić, stärkte acceptansen för honom och hans medbrottslingar: de slapp undan ostraffade efter att ha följt upp alla år av etnisk fördrivning och etnisk rensning med en massaker.

Ratko Mladić har ännu inte ställts inför rätta. Vem skyddar honom? Vem hjälper honom och spår därmed ytterligare på skuldbördan för både sig själv och honom? Många av förövarna är ännu på fri fot och många av dem lever fortfarande i Bosnien och Hercegovina bland offrens sörjande familjer. Därför måste vi insistera på att inte bara Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien i Haag, utan också de lokala krigsförbrytardomstolarna i Bosnien och Hercegovina, får möjlighet att sköta sina uppdrag på ett riktigt sätt.

Den minnesdag vi har utropat syftar till att skaka om, att vara en påminnelse och ett sätt att visa de sörjande familjerna att vi sörjer med dem. Kanske kan den här dagen också bidra till att höja medvetenheten om dessa fruktansvärda brott även hos dem som trots att det finns videoinspelningar fortfarande inte tror på att de har ägt rum. Därefter kan grunden läggas för den nödvändiga försoningen. Utan ett erkännande av det direkta och indirekta ansvaret för denna massaker kan det heller inte bli någon fred. Utöver en fällande dom mot förövarna är detta det minsta vi kan göra för offren och deras familjer.

Richard Howitt, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Varje år i Storbritannien, när man hedrar minnet av 1900-talets krig, använder vi orden "vid solnedgången och på morgonen ska vi minnas dem". Detta är mycket rörande ord för mig och min generation, mina föräldrar som båda tjänstgjorde i andra världskriget. Även för de generationer som kom efter oss är detta högtidlighållande mer än bara en passande hyllning till alla de som tjänstgjorde. Det är en påminnelse om ondskan och det pris som människan betalar i krig, en varning till dessa generationer och en säkerhetsgaranti för fred och mot konflikter under kommande år.

Därför är det viktigt att minnas, och som kommissionsledamoten sa i kväll är ett erkännande direkt avgörande för nuvarande generationers försoning.

Vi är alla medvetna om det blodbad som skedde i Srebrenica 1995. Åtta tusen muslimska män och pojkar dödades när de sökte tillflykt i ett av FN:s säkerhetsråd utsett säkert område i Srebrenica.

Trots att detta skedde för nästan 14 år sedan är det rätt och riktigt att vi hedrar minnet av offren och påminns om de händelser och det rashat som ledde till denna fruktansvärda händelse.

För bara en månad sedan skapades på nätverkssajten Facebook en grupp som stolt uppvisade över tusen medlemmar som öppet hyllade folkmordet i Srebrenica. Gruppen, vars namn kan översättas som "Kniv, Taggtråd, Srebrenica", stödde mordet på männen och pojkarna i Srebrenica enbart på grund av att de var bosniska muslimer. Gruppen uttryckte också sin respekt för Ratko Mladićs handlingar – ännu ett bevis, om det skulle behövas, på att Mladićs fortsatta frihet stärker hatet och ger bränsle till dem som vill få spänningarna från förr att växa.

Tack vara häftiga protester från allmänheten togs sidan bort från Facebook, dock först när över tusen medlemmar hunnit gå med under en enda månad mellan december 2008 och januari 2009.

Åminnelsen av Srebrenicas offer sänder ett tydligt budskap till de individer som hyllar Ratko Mladić och Radovan Karadžićs handlingar att vi inte kommer att tillåta att detta sker igen och att de är ensamma och isolerade i sina åsikter.

En bosnisk domstol fick förra månaden höra av psykologer hur överlevande från Srebrenicamassakern är gravt skadade. Domstolen fick höra att problemet för många överlevande är att de aldrig kan få en möjlighet att ta farväl av sina anhöriga.

Vi kan inte vrida tillbaka klockan för att ge dessa släktingar en andra möjlighet, men vi kan förvissa oss om att detta folkmord inte glöms bort och att de ansvariga ställs inför rätta.

Jelko Kacin, för ALDE-gruppen. – (SL) Vår europeiska union föddes ur erfarenheterna från andra världskriget. Vi har en gemensam dokumenterad historia som har gjort det möjligt för oss att tillsammans skapa en gemensam europeisk framtid. Srebrenica är ett fasansfullt bevis för att ohyggligheterna från andra världskriget upprepade sig på det mest skrämmande sätt i Europa 1995.

Srebrenica är en symbol för etnisk rensning. Srebrenica är synonymt med det skoningslösa och omänskliga dödandet av barn och vuxna – det är synonymt med folkmord. Men Srebrenica står också för förtigandet av dödandet och förstörelsen av massgravar. Vi måste innesluta Srebrenica i vårt gemensamma historiska minne och i grundvalarna för Europeiska unionens utvidgning mot västra Balkan. Vi får inte tolerera diskriminerande och utestängande stereotyper av enskilda nationer, och vi måste bekämpa ett kollektivt skuldbeläggande. De som bär ansvaret för folkmordet i Srebrenica måste ställas inför Haagtribunalen, de måste ställas inför rätta och sättas i fängelse, och vi måste arbeta tillsammans för att skapa och möjliggöra en europeisk framtid för Srebrenica, för lokalbefolkningen och för hela Bosnien och Hercegovina.

Det minsta vi kan göra är att försöka leva oss in i de trauman och kval som drabbar dem som tvingas leva med de obearbetade minnena av ett brott, som tvingas leva utan sina nära och kära. Jag vill tacka talmanskonferensen för dess enhälliga stöd till förslaget om att vi varje år ska bjuda in unga bosnier och serber från Srebrenica till Europaparlamentet, för att de i en miljö fjärran från Srebrenica, utan press och påtryckningar från sin hemmiljö, ska ges möjlighet att planera och skapa en gemensam och vackrare framtid för Srebrenica och hela Bosnien och Hercegovina. Denna resolution ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Milan Horáček, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! I resolutionen beskrivs FN och EU-institutionerna i öppet kritiska ordalag. Bristerna i beslutsfattandemekanismerna på det utrikes- och säkerhetspolitiska området bidrog inte till att förhindra de fruktansvärda brotten i Srebrenica. Avsaknaden av enighet är än i dag en brist inom den europeiska grannskapspolitiken, vilket dagens diskussion om konflikten i Gaza än en gång har visat.

Massakern i Srebrenica får aldrig glömmas bort och därför välkomnar och stöder vi initiativet att utropa den 11 juli som dag till minne av offren för detta folkmord. Samtidigt krävs emellertid försoning på båda sidor och en sådan utveckling är möjlig endast genom en kontinuerlig omvärdering av händelserna. Därför är det

fullständigt oacceptabelt att de skyldiga och de som anklagas för detta brott fortfarande är på fri fot. Jag anser att inte bara Mladić utan även de övriga skyldiga måste ställas inför rätta.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! Staden Srebrenica är ökad i hela världen för massakern på 8 000 muslimska män år 1995. De överlevande kvinnorna och barnen gör rätt i att ständigt påminna oss om detta. Efter mitt besök i Srebrenica i mars 2007 bad jag Europeiska kommissionen att bidra till att skapa långsiktiga inkomster och arbetstillfällen genom olika projekt för att främja turism och på så vis se till att Srebrenica har mer att erbjuda än sin historia och den stora minnesplatsen. Srebrenica är också en symbol för optimistisk föreställningar om humanitära insatser och fristäder kommer på skam.

Det borde ha gjorts klart från första början att en utländsk militär närvaro endast kunde erbjuda falska illusioner. Detta gjorde Srebrenica till en bas för insatser mot de serbiska grupperna, samtidigt som det var oundvikligt att staden till sist skulle uppslukas av just dessa grupper. Utan en nederländsk styrka i Srebrenica skulle en krigssituation aldrig ha uppstått, och serberna skulle inte ha haft något behov av hämnd. För offrens skull är det nödvändigt att inte bara ställa herrarna Mladić och Karadžić inför rätta, utan att även kritiskt fundera över de misslyckade militära ingripandena och försöken att skapa nationell sammanhållning i det etniskt splittrade Bosnien.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! "En röst från Srebrenica, stora tårar rullade nedför hans kinder. Han kramade mig, pussade mig och sa: 'Snälla mamma, gå!' De tog honom, jag vägrade gå, föll på knä och bönföll dem: 'Snälla, döda mig i stället! Ni har tagit mitt enda barn. Jag vill inte gå någonstans. Döda mig och gör slut på oss.'"

Detta är den gripande redogörelsen från en bosnisk kvinna som förlorade både sin man och sin tolvårige son under massakern i juli 1995. Hennes röst och rösterna från de övriga drabbade förföljer oss än i dag, delvis tack vare den ovärderliga forskning som bedrivits av samvetsgranna forskare, däribland professor Selma Leydesdorff i Amsterdam.

Inte minst nu när Europeiska unionen har gett länderna på västra Balkan utsikter om att få bli medlemmar, utgör de ohyggliga händelserna i Srebrenica en aktuell symbol och en förpliktelse i både ord och handling. Det handlar med andra ord om verklig omtanke om dem som fortfarande är i livet. Srebrenica i juli 1995. Jag var på den tiden utrikeskorrespondent för en nederländsk tidning och följde nära kriget i Bosnien. Jag kan inte beskriva hur skamsen och modlös jag som nederländsk medborgare kände mig inför världssamfundets fristadstanke.

"Kom vanavond met verhalen, hoe de oorlog is verdwenen, en herhaal ze honderd malen, alle malen zal ik wenen." [Berätta i kväll historier om hur kriget har försvunnit, och upprepa dem hundra gånger, och jag ska gråta varje gång.] Från och med nu ska dessa ord av denna kända poet från mitt hemlands minneskultur, från andra världskriget, även höras samman med den 11 juli, då vi högtidlighåller minnet av de älskade offren från Srebrenica och Potocari.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Tack, herr talman! Vi har samlats här i kväll för att minnas ett fruktansvärt brott som verkligen utgör en enorm mänsklig tragedi i vår moderna historia. Men när jag läser det uttalande som har lagts fram, tillsammans med resolutionen och förslaget till resolution, kan jag konstatera att de endast återspeglar halva tragedin och halva folkmordet.

Texten innehåller namnen på personer som blivit beryktade i hela världen: Ratko Mladić, Radovan Karadžić, Krstić och andra. Men jag finner ingenstans namnen på de muslimer som faktiskt också begick brott både i Srebrenica och under hela denna fasansfulla konflikt. Var är Naser Orić, som förde befälet över den 28:e muslimska divisionen? Varför nämner man i resolutionen ingenting om massakern i den kristna byn Kravica på juldagen 1993? Varför finns inget omnämnande av de dussintals kristna byar som brändes ned av muslimska krigare i regionen Srebrenica? Vi måste sluta försvara ett ensidigt ställningstagande och tillämpa dubbelmoral när vi analyserar den här typen av fasansfulla händelser. Alla som påstår att det bara var kristna som dödade muslimer i Bosnien och Hercegovina och att det motsatta aldrig inträffade är hycklare. Har någon gjort sig mödan att kontrollera dessa uppgifter? Det har sagts att Srebrenica är översälat med massgravar, vilket är sant, men har någon gjort sig besväret att kontrollera hur många av dessa som är kristna massgravar?

Låt oss inte glömma att saker och ting inträffade på båda sidor. Vi måste sluta låtsas att de kristna inte existerar eller att de saknar mänskliga rättigheter, som om de vore något slags djur.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - Herr talman! Vad hinner man säga på två minuter när vi ska prata om och beskriva det som hände i Srebrenica, när vi ska lära oss hur vi ska minnas, så att det aldrig mer händer? Vad har vi ännu inte sett, och vad har ännu inte sagts om Srebrenica? Vad kan jag som den enda ledamoten av detta parlament som är född i Bosnien och som är flykting från kriget i Bosnien förmedla idag från denna talarstol, och som jag som svensk ledamot inte skulle kunna förmedla om jag inte hade denna erfarenhet av kriget? Jag har, herr Stoyanov, *a real story* från den tiden.

Kanske främst kan jag förmedla känslan av hopp då jag fortfarande trodde att om bara någon ute i Europa skulle se vad som händer, så skulle världen reagera, eller hopplösheten när jag förstod att jag är lämnad åt min egen olycka och att ingen hjälp kommer att komma. Jag minns blodspår på asfalten, hungriga barns skrik, en 10-årig flickas tomma blick när hon berättade om hur hon och hennes syskon först fick begrava och sedan förflytta sina döda föräldrars kroppar till en annan grav, när soldaterna försökte sopa undan bevis efter massmord i en by nära min stad. Jag minns pappas ansikte när vi fick veta att min farbror och min kusin sitter i ett koncentrationsläger. Jag minns min egen desperation när jag en morgon inte hade ens *en* deciliter mjölk att ge till min ettårige son.

Vad jag minns allra tydligast och aldrig kommer att glömma är emellertid känslan av obeskrivlig ensamhet när man till slut förstår att ens egen olycka, desperation och agoni har utspelats inför öppen ridå, att man har sett hur vi led men att man inte förhindrade detta. Det är denna känsla som jag delar med människor från Srebrenica, herr Stoyanov. Det är denna känsla som jag förmedlar med alla andra offer från Balkankrigen.

Att Europaparlamentet imorgon kommer att rösta om minnesdagen för Srebrenicas offer är någonting som ger mig lite ro. Denna minnesdag kommer inte att ge Srebrenicaborna tillbaka deras mördade familjemedlemmar, men det kommer för oss alla som har varit krigsoffer att innebära ett erkännande att Europa har sett vårt lidande, att vi inte är ensamma, och att Europa vill minnas så att det inte händer igen.

Personligen hoppas jag och arbetar för att Srebrenica tillsammans med Bosnien och alla andra Balkanländer så fort som möjligt ska bli medlemmar av den europeiska familjen. Det är det allra minsta som man kan förvänta sig efter Europas skamliga oförmåga att förhindra detta folkmord och det faktum att Ratko Mladić fortfarande inte är gripen.

(Applåder)

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes kommentarer i kväll till stöd för detta initiativ. I juli hade jag förmånen, skyldigheten och den ödmjukande upplevelsen att, på vårt parlaments talmans vägnar, närvara vid minnesceremonin i Srebrenica. Detta har satt spår i mig. Det är något som jag aldrig någonsin kommer att glömma. Tusentals människor samlade under den heta solen i juli: värdiga, sorgsna, en ceremoni av minnen, hågkomst och naturligtvis sorg.

Men vi måste minnas, för vi har alla som européer en känsla av *déjà vu* när det gäller Potočari, en känsla av delaktighet. Vi såg alla på våra tv-skärmar scenerna före massakern, före flykten till Tulsa. Vi känner den hjälplöshet och hopplöshet som vi kanske delade. Vi kan aldrig säga "aldrig mer", men vi kan säga att vi ska minnas, vi ska lära och vi ska hjälpa människor att gå vidare. Det är vad den europeiska minnesdagen ska handla om. Jag glömmar aldrig det jag fick uppleva. Jag glömmar aldrig de mödrar, döttrar, familjer som jag mötte under denna period. Jag hoppas vi kan ge dem något varaktigt och positivt för framtiden.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Jag stöder erkännandet av den 11 juli som dag till minne av folkmordet i Srebrenica, då världssamfundet inte lyckades ingripa i konflikten och skydda civilbefolkningen. Jag anser att det här är det bästa sättet att visa vår respekt för massakerns offer. Inom loppet av ett sju dagar långt blodbad efter Srebrenicas fall förlorade över 8 000 män och pojkar livet. Tusentals kvinnor, barn och äldre deporterades och stora skaror av kvinnor våldtogs.

Vi får aldrig glömma offren för de brutala brott som begicks i före detta Jugoslavien. Jag tror att samtliga länder på västra Balkan kommer att stödja detta erkännande.

Vi måste sända ett tydligt budskap till framtida generationer så att de aldrig tolererar en upprepning av det som hände i Srebrenica. Jag är helt övertygad om att ytterligare ansträngningar kommer att göras för att se till att de som ännu är på fri fot ställs inför rätta, så att alla familjer kan få visshet om vad som hände deras fäder, söner, äkta män och bröder.

Pierre Pribetich (PSE). - (FR) Herr talman! Vill man övervinna spänningarna från det förflutna och göra sitt yttersta för att stabilisera västra Balkan, krävs kanske först och främst att befolkningen där kommer över sin egen historia. Den högst symboliska handlingen att föreslå att den 11 juli ska göras till en europeisk

minnesdag utgör en del av denna process och fyller en rad olika syften. Det första syftet är att hedra alla offer för de illdåd som begicks i Srebrenica och att hedra deras familjer. För det andra syftar förslaget till att påminna alla medborgare och folk om behovet av vaksamhet och om att staters oförmåga att ingripa ofelbart leder till den här typen av ogärningar. Syftet är också att påpeka att Europeiska unionen behöver bygga upp en ordentlig försvars- och säkerhetspolitik, så att man kan ingripa till försvar för de principer och värderingar som förenar och vägleder oss. Slutligen är syftet också att upprepa för länderna på västra Balkan att det vore naturligt för dem att bli medlemmar inom en snar framtid, även om det förutsätter ett kontinuerligt samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för att se till att krigsförbrytarna kan ställas inför rätta. Detta är vårt budskap, detta är parlamentets budskap till nuvarande och framtida generationer, så att inte tiden likt rost fräter sönder minnet utan i stället håller minnet levande.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Jag vill ta till orda på nytt eftersom offrens släktingar har bett mig att i dag framföra deras tacksamhet gentemot er för den förståelse och det stöd som ni har visat genom att godkänna den här resolutionen.

Tack till alla er som hörsammat uppmaningen att delta i dagens debatt. Jag vill även passa på att avsluta mitt anförande med två kommentarer. Den här resolutionen är inte inriktad på det förflutna, även om den har fokus på dem som dödsats. Uppmärksamheten riktas här mot de levande och en bättre framtid för dem.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). - (RO) Massakern i Srebrenica i juli 1995 är, tillsammans med alla övriga illdåd som begicks under det krig som utmynnade i Jugoslaviens upplösning, ett mörkt kapitel i Europas historia.

Vi kan dra tragiska lärdomar av historien och det gör det möjligt för oss att på nytt förstå hur viktigt det är att utveckla förmågan att göra effektiva ingripanden inom Europeiska unionen, inom försvars- och säkerhetspolitiken och framför allt inom den europeiska grannskapspolitiken, mot regionala konflikter och etniska uppdelningar av det slag som möjliggjorde de illgärningar som begicks i Bosnien.

Europa behöver en starkare och mer expansiv europeisk union, med en förebyggande politik som inte tillåter att dessa illdåd inträffar igen.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Herr talman! Låt mig sammanfatta dagens debatt om Srebrenica.

Först och främst vill jag försäkra er om att rådet står fast vid att förövarna av brotten i Srebrenica, i Bosnien och Hercegovina, såväl som på andra platser i västra Balkan-regionen, måste ställas inför rätta.

Vårt ESFP-uppdrag i Bosnien och Hercegovina fortsätter att ge stöd och hjälp till Icty och berörda myndigheter.

Srebrenica är, och kommer att förbli, en känslig och viktig faktor i det politiska livet i Bosnien och Hercegovina och också i EU och det bredare internationella samfundet.

Låt mig ta tillfället i akt att uppmana de politiska ledarna i Bosnien och Hercegovina att inte missbruka denna smärtsamma och avskyvärda historiska händelse för egna politiska ändamål. De bör hellre ägna sig åt att aktivt leda sitt land mot en bättre framtid. Det finns ett behov av att fortsätta arbeta tillsammans, inte bara i Srebrenica utan i hela Bosnien och Hercegovina. Om Srebrenica var en följd av otillräcklig europeisk anda ska vi göra vårt yttersta för att hjälpa detta land att komma på rätt spår. Det vill säga ett närmande mot EU.

Det första stora steget mot EU togs redan när man skrev på stabiliserings- och associeringsavtalet (SAA) som början på en lång anslutningsprocess, men mycket mer krävs, mer mod och självförtroende, i strävan efter en helhjärtad försoning understödd av konkreta integrationsmöjligheter.

Vi har alla en skyldighet gentemot de döda att inte göra de levande till offer. Det är vår skyldighet gentemot kommande generationer.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman, fru Ibrisagic! Jag var en av dem som såg på tv när dessa hemska saker skedde. Vi trodde alla att en fristad var en fristad. Därför var jag, som många andra, djupt chockad när jag hörde vad som hade skett – eller långsamt upptäckte verkligheten.

Inom EU har vi, tror jag, endast genom den svåra vägen lärt oss vad vi måste göra, och vi började då sakta utforma en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Detta var den första punkten, så att säga, och vi har därefter fortsatt, för vi insåg att denna hemska massaker skedde på grund av att vi inte var enade.

Ännu en gång kan jag bara hylla er för er närvaro här i dag och för att ni så öppet talar om försoning. Det måste vara väldigt svårt för dem som lever med detta minne, men samtidigt tror jag att Bosnien och

Hercegovinas möjlighet att i framtiden bli medlem i EU kanske kan bidra till försoning med alla dessa hemiska dåd.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽⁴⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (torsdagen den 15 januari 2009).

15. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

16. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.35.)

⁽⁴⁾ Se protokollet.